

Hoàng Tử Nhỏ, Mẹ Yêu Con

Contents

Hoàng Tử Nhỏ, Mẹ Yêu Con	3
1. Chương 1: Thiên Tài	3
2. Chương 2: Lỗi Của Ai?	4
3. Chương 3: Con Của Chúng Ta	6
4. Chương 4: Thỏa Thuận	8
5. Chương 5: Thực Hiện Việc Hợp Tác	9
6. Chương 6: Miếng Lưỡi Cay Độc	11
7. Chương 7: Lời Hứa	13
8. Chương 8: Lựa Chọn	14
9. Chương 9: Nỗi Lòng Cha Mẹ	15
10. Chương 10: Dọn Nhà	17
11. Chương 11: Bệnh Công Tử	18
12. Chương 12: Thật Lòng	20
13. Chương 13: Những Giác Mơ	24
14. Chương 14: Hòa Nhập	25
15. Chương 15: Trường Học	28
16. Chương 16: Cặp Sách Và Bút Chì	29
17. Chương 17: Lớp Học	32
18. Chương 18: Xích Mịch	34
19. Chương 19: Êm Dềm Và Bất An	38
20. Chương 20: Anh Hai	39
21. Chương 21: Dẫn Vật	41
22. Chương 22: Em Bé	42
23. Chương 23: Con Yêu	44
24. Chương 24: Đi Du Lịch	46
25. Chương 25: Mở Ra, Cánh Cửa Của Yêu Thương	48
26. Chương 26: Những Mối Dây	51
27. Chương 27: Nhấn Tâm Của Một Người Cha	52
28. Chương 28: Phát Bệnh	54
29. Chương 29: Hy Vọng Mỏng	55
30. Chương 30: Anh Trai	57
31. Chương 31: Phát Hiện Của Thiên Hằng	58
32. Chương 32: Cứu Con Tôi	61
33. Chương 33: Quyết Định	63
34. Chương 34: Chờ Đợi	64
35. Chương 35: Bùng Nổ	66
36. Chương 36: Lối Thoát	68
37. Chương 37: Trừng Phạt	69
38. Chương 38: Hạnh Phúc Bình Dị	71
39. Chương 39: Ánh Sáng Mới	73
40. Chương 40: Anh Hai Và Các Em	75
41. Chương 41: Cuộc Sống Đáng Yêu	77

42. Chương 42: Nắng Ấm, Trời Cao	78
43. Chương 43: Ngoại Truyện	80
44. Chương 44: Ngoại Truyện 2	81
45. Chương 45: Ngoại Truyện 3	81
46. Chương 46: Ngoại Truyện 4	83
47. Chương 47: Ngoại Truyện 5	84
48. Chương 48: Ngoại Truyện 6: Gia Vũ	86
49. Chương 49: Ngoại Truyện 7: Hạnh Phúc	87
50. Chương 50: Ngoại Truyện 8: Gặp Gỡ	89
51. Chương 51: Ngoại Truyện 9: Lạ Lùng	93
52. Chương 52: Ngoại Truyện 10: Khi Chợt Nhận Ra	95
53. Chương 53: Ngoại Truyện 11	98
54. Chương 54: Quyết Tâm	100
55. Chương 55: Tôi Không Phải Là Người Tốt	102
56. Chương 56: Phép Thử	103
57. Chương 57: Nt 16	105
58. Chương 58: Nt17: Lòng Tin	107
59. Chương 59: Nt 18: Sai Lầm	108
60. Chương 60: Nt19: Người Mẹ	110
61. Chương 61: Nt20.1: Hai Cuộc Gặp Gỡ	112
62. Chương 62: Nt20.2	113
63. Chương 63: Nt21: Sau Bao Tố...là Trời Xanh Trong	115
64. Chương 64: Nt22: Hạnh Phúc Là Đơn Giản	116
65. Chương 65: Nt23: Phẳng Lặng	118
66. Chương 66: Nt 24	119
67. Chương 67: Nt25: Những Khác Biệt	121
68. Chương 68: Nt26: Lạnh Lùng	124
69. Chương 69: Nt 27: Làm Hòa	125
70. Chương 70: Nt 28: Đàn Ông	126
71. Chương 71: Nt29: Đẳng Sau Tháp Ngà	128
72. Chương 72: Nt 30: Ràng Buộc Dịu Dàng	130
73. Chương 73: Giải Tỏa	131
74. Chương 74: Chuyện Lạ	132
75. Chương 75: Làm Cha	134
76. Chương 76: Chuyện Cửa Niệm An	136
77. Chương 77: Nhục Nhã -16+	137
78. Chương 78: Giận Dữ	139
79. Chương 79	140
80. Chương 80: Nt 36: Anh Có Sai Không?	142
81. Chương 81: Nt37: Hơn Hai Mươi Năm....	144
82. Chương 82: Nt37.2	145
83. Chương 83: Nt 37.3	146
84. Chương 84: Nt 37.4	148
85. Chương 85: Nt37.5: Tuổi 23	150
86. Chương 86: Nt 37.6	152
87. Chương 87: Nt37.7: Diễn Viên Kém Cỏi	153
88. Chương 88: Nt 37.8	155
89. Chương 89: Nt37.9: Ngọn Lửa	156
90. Chương 90: Chương 37.10	158
91. Chương 91: Nt37.11	160
92. Chương 92: Nt38: Nhấn Tâm	161
93. Chương 93: Ngoại Truyện:gây Ông Sẻ Đập Lưng Ông	163
94. Chương 94: Ngoại Truyện Niệm Kiều: Thả Lỏng Để Hạnh Phúc	165
95. Chương 95: Ngoại Truyện Niệm Kiều: Ngốc Nghếch	167

96. Chương 96: Nt Niệm Kiều: Cảnh Cáo “nhẹ Nhàng”	168
97. Chương 97: Nt Niệm Kiều: Yêu Hận Ngập Trần	170

Hoàng Tử Nhỏ, Mẹ Yêu Con

Giới thiệu

Nhà hàng Sa Điền là một trong những nơi sang trọng bậc nhất khu Chiếm Sáp Chũi. 8 năm trước, Lạc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-nho-me-yeu-con>

1. Chương 1: Thiên Tài

Một đêm không ngủ, cuối cùng Lạc Ân cũng chẳng thể kiềm nén được lòng mình. Nếu chỉ là tin tức của đứa trẻ, có thể cô sẽ bỏ qua. Nó tuy là do cô sinh, nhưng Lạc Ân chưa hề có một ngày dưỡng dục. Cuộc sống của đứa trẻ ấy vốn chẳng có cô.

Nhưng hiện tại, đứa bé ấy lại ở bên bờ ranh sống- chết. Lạc Ân không thể làm ngơ.

Nhận được điện thoại của Lạc Ân, bà Thiệu liền cho người đón cô đến biệt thự. Thời gian không còn nhiều nữa, bệnh của Thiên Hằng lại nặng lên từng ngày.

Ngôi biệt thự của nhà họ Thiệu, Lạc Ân từng sống một thời gian nên khá quen thuộc. Quấn gia đưa cô vào trong phòng khách lớn. Vừa bước qua cửa, cô đã nghe một bản nhạc.

Một bản nhạc rất quen. Người đánh đàn thì...

Vóc dáng gầy gầy, nhìn sau lưng có thể thấy, đó là một đứa bé. Trên người là bộ quần áo vest đen cắt may rất khéo. Khuôn mặt nhìn nghiêng...không rõ lắm. Nhưng mà lại làm trái tim Lạc Ân đập thật nhanh.

Tiếng đàn ngừng hẳn. Rồi cậu bé từ tốn quay lại, đối diện với Lạc Ân.

Cả hai rất giống nhau. Không cần quá tinh ý để nhận ra, quan hệ hai bên là gì...Tuy vậy, sống lưng Lạc Ân bỗng dưng lạnh toát. Đứa bé đó tính ra chưa tròn 8 tuổi, thế mà ánh mắt của nó nhìn cô lại vô cùng bình thản, như đang ngắm nghía một đồ vật gì đó. Hoàn toàn không phù hợp, hoàn toàn không phải là một đứa trẻ đang tuổi ăn, chơi, chưa quan tâm nhiều đến cuộc sống này.

- Cô là cô Lạc Ân à?

-Vâng.

-Cháu là Thiên Hằng. Thiệu Thiên Hằng, rất hân hạnh được biết cô...À không phải -Một nụ cười nhàn nhạt lại hiện lên bờ môi mỏng- Phải gọi là mẹ chứ. Dù là mẹ không nuôi con một ngày nào. Mẹ vẫn là mẹ của con...Mẹ ơi!

Hóa ra trên đời, sự trừng phạt lớn nhất đối với một số người không phải là nghèo đói hay bệnh tật. Đó là cảm giác tội lỗi. Tội lỗi mình đã bỏ rơi thứ quý giá trong đời, dù sự bỏ rơi đó là để đánh đổi nhiều điều khác, có ý nghĩa hơn.

Hầu như những người liên quan đến nhau đều có mặt đầy đủ. Thiệu Tĩnh, chủ gia đình. Phạm Uyển Dung – bà Thiệu. Thiệu Tường Phong. Thiệu Thiên Hằng.

Ánh mắt Thiệu Tường Phong quét qua Lạc Ân chỉ một lần nhưng lại làm cô rùng mình. 8 năm rồi, nhưng cô vẫn thấy sợ. Sợ ánh mắt lạnh như băng đó. Song, không chỉ có nỗi sợ, sự đau lòng trong lòng Lạc Ân ngày một nặng bởi một ánh mắt lạnh lùng không kém của đứa con trai.

-Mọi người đều đã biết chuyện. Vậy giờ định thế nào?

-Con không có ý kiến -Thiệu Tường Phong nhếch môi- Dù sao 8 năm trước cũng đâu có ai hỏi qua ý con.

Điều mà những người khác quan tâm khi ấy là ai sẽ kế thừa Thiệu thị? Thiệu Tĩnh chỉ có một đứa con trai. Dù là nó đồng tính, nhưng vẫn là con trai. Khi cần vẫn có thể sinh con được.

-Giờ thì ông bà nội hỏi ba đây thôi. Dù sao ba cũng là người cung cấp một nửa gien mà. Lần này chắc sẽ không kém chất lượng như lần trước.

Đối với lời nói đầy vẻ giễu cợt của Thiên Hằng, không ai trong nhà họ Thiệu tỏ ra phật ý. Chỉ có Lạc Ân ngơ ngàng nhìn nó. Đó là lời nói của một đứa bé sao?

-Mẹ đừng nhìn con như vậy- Thiên Hằng bình thản- Năm 3 tuổi, con đã biết đọc. Lên 5 tuổi thì thi đậu chứng chỉ tiếng Anh, nói được 3 thứ tiếng rồi...Thiên tài thường không giới hạn độ tuổi. Quan trọng là tài năng bộc lộ thế nào.

Thường các thiên tài lại không hạnh phúc. Kiểu cách, suy nghĩ, hành động của họ...Lạc Ân chỉ ước gì đứa bé này giống Tiểu Hoàng, Tiểu Đạt con nhà hàng xóm. Chúng cũng 7, 8 tuổi nhưng ham chơi chạy giỡn suốt ngày. Còn con cô, cũng 8 tuổi, thế mà...

-Đối với chuyện sinh thêm em bé, các con đều đồng ý chứ?

Ông Thiệu bây giờ mới lên tiếng. Không khí yên lặng lại một chút...Rồi cũng Thiên Hằng lảng lạng cất lời:

-Sinh hay không là quyền của mẹ. Cung cấp gien hay không là chuyện của ba. Và nhận hay không, là quyền của con.

Lại ánh mắt đó. Giờ lại có thêm sự tự tin và cao ngạo... Thiệu Thiên Hằng đứng dậy. Dáng vẻ nhỏ bé nổi bật dưới ánh mặt trời.

-Con đã nói rồi. Nếu con không đồng ý mà mọi người cương quyết làm cũng không sao cả. Sinh em bé ra, dùng nó thay thế thừa hưởng tài sản cũng được. Còn nếu kiên quyết ép con làm chuyện con không muốn.Con sẽ chết, sẽ chết một cách đau đớn nhất trong mắt mọi người.

Nó lảng lạng bước vào trong. Lạc Ân nhìn theo con mà lòng đau buốt. Cô muốn Thiên Hằng được sống, muốn lấy tình thương của mình ra bù đắp cho con. Muốn...

Muốn rất nhiều. Nhưng để làm được, không phải chỉ là lời nói và những quyết tâm.

2. Chương 2: Lỗi Của Ai?

Đối với đứa cháu trai này, ông bà Thiệu đặt lên nó rất nhiều kỳ vọng. Năm Thiên Hằng 3 tuổi đã biết đọc, biết viết, còn nói sõi cả tiếng Anh. Lên 5 tuổi, nó tham gia khảo sát ở trường Tiểu học uy tín nhất Hong Kong, đạt hạng Nhất. Mọi người đều đánh giá, đó là một thiên tài.

Nhưng thiên tài thường bất hạnh. Năm 6 tuổi, Thiên Hằng phát bệnh bạch cầu. Ông bà vội vàng đưa nó đi chữa trị. Nhưng kết quả không khả quan. Thiên Hằng lại tỏ thái độ bài xích hành động chữa trị. Nó nói rằng, chữa không hết còn thêm đau đớn, vậy thì không chữa nữa hơn.

Bà Thiệu quay sang Lạc Ân, khẩn khoản:

-Cô Lạc....Bây giờ chỉ có cô là có thể thuyết phục được nó. Chỉ có cô là có thể cứu nó. Thiên Hằng...

-Đừng quàng vào vai người khác gánh nặng to lớn như vậy- Tường Phong đứng lên- Ba mẹ sống với Thiên Hằng bao nhiêu năm mà không nói được nó. Cô ấy mới gặp lần đầu, đã nghĩ là cô ta có thể làm cho Thiên Hằng thay đổi suy nghĩ. Có ảo tưởng quá không?

-Con im đi! -Ông Lạc vội quát to khi nhận thấy vẻ bối rối trên khuôn mặt Lạc Ân- Cô Lạc cũng là mẹ của Tiểu Hằng..

-Thì là mẹ...Nhưng cô ta mấy năm nay không hề gần gũi nó. Nó thương con chó, con mèo trong nhà có lẽ còn hơn cô ta.

Lời nói không vô tình. Chúng rõ ràng nhắm thẳng vào Lạc Ân. Miệng cô đắng nghét. 8 năm rồi, cô đã muốn quên từng có một đứa bé như thế tồn tại. Cô đã nghĩ, như thế là tốt hơn cho nó. Nó sống trong gia đình giàu có sẽ được hạnh phúc, vui vẻ hơn cô.

-Vậy ba có sao? -Thiên Hằng bất ngờ bước ra từ bên trong, lảng lảng nhìn Thiệu Tường Phong- Từ lúc con 6 tuổi tới giờ, hình như đây là lần đầu tiên ba ở nhà quá 2 tiếng. So với mẹ, ba có tư cách gì mà lên tiếng chứ?

Lời nói độc địa. Thái độ dừng dừng này. Thiệu Tường Phong là người trưởng thành nên cách cư xử có thể khác. Còn Thiên Hằng, nó chỉ mới có 8 tuổi. Sao mà...

Thái độ Thiệu Tường Phong vẫn không thay đổi. Anh ta dường như không bị lời nói của Thiên Hằng làm ất bình tĩnh như những người cha có con không biết chuyện khác. Cái dáng cao lớn rời khỏi ghế bành, miệng nhếch lên:

-Ba không nói là mình hơn cô ấy. Con không thương ba, cũng là chuyện bình thường. Nhưng ít ra cha con chúng ta không xa lạ như con và cô ấy. Nếu chọn giữa nghe lời ba và nghe lời cô ấy, con sẽ chọn ai?

Thiên Hằng không đáp. Song Thiệu Tường Phong và Lạc Ân đều có câu trả lời:

-Cô Lạc...Tôi thì sao cũng được. Tôi là cha của Thiên Hằng, đương nhiên tôi cũng không muốn nó chết. Có cách cứu nó, tôi sẽ làm...Quan trọng của cô không phải là thuyết phục tôi. Tôi đã nói với Thiên Hằng, muốn làm thế nào với mạng sống của mình là quyền của nó. Chỉ cần nó đồng ý thử, chúng ta có thể cùng nghĩ và làm mọi chuyện để có một đứa bé. Nhưng sau đó là hậu quả...Thiên Hằng có thể vẫn phải chết. Đứa trẻ sau này sẽ thay vào vị trí đó. Lúc ấy, cô sẽ rời xa nó như đã bỏ Thiên Hằng trong suốt mấy năm nay hay ở lại chăm sóc nó với tư cách một người mẹ không được ai thừa nhận. Những đứa trẻ không được ba mẹ thật tâm yêu thương thường rất thảm. Như Thiên Hằng, và như tôi chẳng hạn. Cô có hiểu không?

Thiệu Tường Phong lại quay về phía Thiên Hằng:

-Còn con, con cũng hiểu rồi. Mạng sống là của con, muốn sống hay chết thì tùy ý. Chết có nghĩa là hết, không làm gì được nữa. Còn nếu sống, phải phụ thuộc vào người khác, cảm giác đó thế nào, khỏi cần ba nhắc lại.Suy nghĩ cho kỹ rồi nói lại với mẹ. Thế nào cũng được, ba cũng sẽ làm vì con, coi như bù đắp ấy năm nay để con sống cô độc, khao khát tình thương, sinh ra cực đoan, miệng lưỡi độc địa. Chào con...

Miệng lưỡi độc địa. Giờ Lạc Ân đã hiểu, Thiên Hằng trở nên như vậy, một phần cũng là vì đau. Ông bà Thiệu không tham gia câu chuyện, đã về phòng. Chỉ còn ba người ở lại. Là cha -mẹ -con trai nhưng lại đối thoại với nhau như người xa lạ. Người cha còn trực tiếp khẳng định, đứa trẻ chẳng phải là đứa con được cha mẹ thương yêu...

Thiên Hằng định nói thêm điều gì nữa. Nhưng rồi bất giác cậu ta nhìn thấy đôi mắt sụp xuống và vẻ đau lòng không thể che giấu của Lạc Ân.

Rời khỏi chỗ, Thiên Hằng cũng bước về phòng.

Thiệu Tường Phong vẫn nhìn Lạc Ân bằng ánh mắt lạnh nhạt. Anh ta không nói gì nữa, từ tốn bước ra ngoài.

Chỉ có Lạc Ân trong ngôi biệt thự lộng lẫy. Cô cũng chẳng thể diễn tả hết cảm xúc bây giờ của mình nữa. Hồn loạn...Thực sự là hồn loạn. Thiên Hằng như một con nhím xù lên đầy gai nhọn. Thế này là do ai? Là

lỗi của ai?

3. Chương 3: Con Của Chúng Ta

Mới sáng sớm, Lạc Ân đã xin số điện thoại của Thiệu Tường Phong thông qua bà Thiệu. Cô hẹn anh ta ở một nhà hàng yên tĩnh với lời nhắn: “Không gặp sẽ không về.”

Thiệu Tường Phong đến thật. Cả hai ngồi đối diện nhau.

-Anh Thiệu. Tôi có chuyện muốn nói với anh.

-Đương nhiên là có chuyện mới hẹn tôi ra chứ? Cô muốn gì?

Lạc Ân vừa định mở miệng thì đằng sau lại có một người đi tới chỗ cả hai đang ngồi. Là một thanh niên tuấn tú và lịch sự. Nhìn thấy cô, anh ta còn mỉm cười thật tươi:

-Chào cô. Tôi là Từ Ngộ Bạch. Tôi là...là bạn đời của Tiểu Phong.

Thiệu Tường Phong là người đồng tính, đa số những người quen của anh ta đều biết. Cả cha mẹ Tường Phong cũng đã chấp nhận sự thật. Chẳng qua là họ vẫn mong có người kế nghiệp. Đó là lý do mà Thiệu Thiên Hằng chào đời.

Gương mặt Lạc Ân thoáng hiện lên sự bối rối. Nhưng cô cũng ngập ngừng đáp lại anh ta:

-Chào anh...Tôi là Lạc Ân.

Thái độ của Thiệu Tường Phong vẫn lạnh nhạt như cũ. Lạc Ân không biết trong đầu anh ta đang chất chứa suy nghĩ gì nữa. Nhưng đã quyết tâm, cô sẽ không hối hận. 8 năm rồi, có nhiều chuyện Lạc Ân đã bỏ qua.

-Anh có thể...có thể đi chỗ khác không? -Lạc Ân ngập ngừng nói với Từ Ngộ Bạch -Tôi muốn nói chuyện riêng với...với anh Thiệu đây.

-Đừng đùa nữa -Thiệu Tường Phong quay sang Từ Ngộ Bạch -Cô ta biết chuyện tao không phải đồng tính mà.

8 năm trước...Giữa Thiệu Tường Phong và Lạc Ân đã có một bí mật. Cô gái Lạc Ân mới 18 tuổi, ngây thơ khờ dại lại muốn “để mướn”. Nhưng cô quên mất, mình vẫn còn trong trắng, chưa hề quan hệ nam nữ thân mật. Âm đạo khít chặt, tử cung chưa giãn nở, nếu khám nghiệm chắc chắn không qua được mắt bác sĩ. Người môi giới nói dối với ông bà Thiệu là trước đây Lạc Ân từng mang thai, nếu lộ ra chuyện cô còn là xử nữ, hợp đồng mua bán này có thể không thành. Số tiền cứu mạng cho ba coi như tan thành mây khói.

Lòng Lạc Ân như tơ vò trăm mối. Cô chưa có một mối quan hệ nào đủ sâu sắc để cam tâm tình nguyện hiến thân...Chỉ đành tìm đại một người đàn ông nào đó. Nhưng mà...

Người đàn ông cô phải để thuê đang bị hôn mê trong bệnh viện. Bác sĩ Hoàng Diệu Tổ, Bs điều trị cho anh ta cho biết, tuy não đang chìm vào trong hôn mê nhưng các cơ quan khác vẫn vận động. Cơ quan sinh dục cũng vậy. Họ có thể lấy trong cơ thể Thiệu Tường Phong lượng tinh dịch cần thiết để tiến hành thụ tinh, nhưng nếu lấy bằng cách “thủ công” kích thích trực tiếp vào dương vật để phóng ra tinh dịch vẫn là một biện pháp tối ưu.

Người làm công việc ấy đương nhiên là kẻ đã ký hợp đồng “để thuê”. Bên cạnh Lạc Ân thường có một chiếc bao cao su. Cô đeo nó vào cho Thiệu Tường Phong rồi tiến hành matxa bộ phận sinh dục của anh ta. Đến nay lượng tinh dịch lấy được vẫn chưa đáng kể. Bộ phận quan trọng đó tuy cũng có phóng tinh dịch nhưng không cương cứng bao giờ.

Lạc Ân đã quyết định hẹn hò với một người đàn ông trên mạng Internet. Sau khi rời bệnh viện, cô sẽ đến ngay chỗ hẹn lúc hơn 12 giờ khuya, cùng anh ta thuê phòng, quan hệ thân mật cùng nhau. Sau đó mỗi người mỗi nhà. Không ai nợ ai.

Người Thiệu Tường Phong thường ngày nhiệt độ cơ thể luôn ổn định. Nhưng tối hôm nay lại có vẻ bất thường. Nhất là khi Lạc Ân lau rửa, xoa bóp vùng nhạy cảm của anh ta.

Trên tay Lạc Ân là chiếc bao cao su mới, dự định đeo vào cho “tiểu huynh đệ” của Thiệu Tường Phong.

Tối nay, nó cương cứng...Sừng sững trước mặt Lạc Ân.

-Ý là...- Từ Ngộ Bạch hơi sững sờ -Ý là...ngay tối này anh ta lại có thì cô ấy cũng ở đây. Hai người...

-Ừ. – Thiệu Tường Phong thản nhiên- Tao là đàn ông, đương nhiên không thể chịu nổi rồi. Tao và cô Lạc đây...

-Thôi đi!

Mặt Lạc Ân đã đỏ như gấc chín. Anh ta đè cô xuống giường ngay lúc ấy, tháo bao cao su, thân thể trần truồng dẫm thẳng vào trong cơ thể non nớt, chưa hề có kinh nghiệm của Lạc Ân.

Hai bên quan hệ tới ba lần trong đêm đó. Sau khi kết thúc lần thứ hai, anh ta mới mang bao cao su vào, lạnh nhạt nói với Lạc Ân:

-Chuyện này cô không được nói với ai. Cứ để mặc cho tôi xử lý.

Sau đó anh ta làm thêm một lần nữa. Số tinh dịch lần này khá nhiều, khiến Bs Hoàng không kiềm được hưng phấn. Kết quả phân tích cho thấy lượng tinh trùng bên trong rất khỏe mạnh, ngay lập tức có thể tiến hành thụ tinh ngay.

-Một chuyện nữa...Cũng có thể, Tiểu Hằng có được do đêm đó?

-Chuyện đó thì tao không biết. Nửa tháng sau cô ta mới tiến hành phẫu thuật cấy phôi mà.

-Chất lượng tinh trùng bị giảm sút như Tiểu Hằng nói chắc cũng do mấy lần đầu tiên “làm việc” mà đã làm tới lần thứ ba -Từ Ngộ Bạch cười sảng sặc nhưng khi thấy vẻ nghiêm trọng trên mặt của hai nhân vật chính thì nhanh chóng thu lại vẻ trêu cợt, nhìn thẳng vào cả hai người:

-Tóm lại, cô biết Tường Phong không bị đồng tính. Nó vốn đã tỉnh lại trước đó, còn xảy ra quan hệ tình dục với cô nhưng sau khi cô mang thai 2 tháng thì Tường Phong mới chính thức hồi tỉnh. Cô có biết lý do là tại sao không?

Lạc Ân im lặng. Đó cũng là điều cô không hiểu trong suốt 8 năm qua.

-Tường Phong là một đứa có giới tính bình thường, nhưng lại chọn cách bị thiên hạ gièm pha là gay, mục đích để bản thân nó không phải là công cụ “duy trì nòi giống” cho nhà họ Thiệu nữa. Tai nạn ngày xưa là có thật, nhưng Tường Phong không đến nỗi hôn mê bất tỉnh lâu như vậy. Nó vốn đã chuẩn bị sẵn sàng ột kế hoạch đào thoát khỏi nhà họ Thiệu. Nhưng lại xuất hiện cô và Thiên Hằng.

8 năm qua, là khoảng thời gian Thiệu Tường Phong tiếp tục chuẩn bị sẵn sàng tất cả, chờ một dịp thuận lợi sẽ chính thức đánh đổ Thiệu thị, bắt đi những công xiềng trói buộc hai cha con. Anh ta từng nói về một nơi ở Canada, nơi chỉ có hai cha con cùng sống, cùng nương tựa vào nhau.

Nhưng Tiểu Hằng lại bị bệnh. Thời gian này, Tường Phong đã nghĩ, đó có thể là ý trời muốn vậy. Thiên Hằng không phải là vật thể thân, là thần giữ cửa cho Thiệu gia nữa. Con sẽ được giải thoát, làm con của một gia đình bình thường, vui vẻ, lạc quan hơn.

Song, không ít lần trong đêm tối, Tường Phong về trễ...Thiên Hằng đau đớn quằn quại trong những cơn đau tận xương tủy....Bản thân Tường Phong dù cứng rắn, dù lạnh nhạt, cũng chỉ là một người cha.

-Tôi cũng sợ, chúng ta sinh tiếp một đứa con nhưng phẫu thuật lại thất bại. Đứa bé ấy có thể sẽ thay vào vị trí của Thiên Hằng. Thiệu gia vẫn còn rất mạnh, tôi không biết, với sức của mình, bao lâu tôi mới làm nó sụp đổ, mới có thể cho con tôi cuộc sống bình thường.

Lạc Ân nhìn anh...Vẫn vẻ mặt lạnh lùng như tượng, mọi đau khổ đều không thể hiện bên ngoài. Nhưng nói tới con, nói tới tương lai của chúng, đầu ngón tay anh ta run khẽ, người hơi rụt lại, ánh mắt đượm buồn:

-Cô Lạc...Tôi đã sai ở chuyện đêm đó. Bản thân tôi cũng không kiềm được dục vọng nên mới có Thiên Hằng của ngày nay...Hiện nay tôi như đang ở trong một ngõ cụt vậy. Tôi không biết phải làm gì nữa. Tôi đành nhờ cô vậy. Cô quyết định thế nào cũng được. Cô là mẹ, có lẽ cô sẽ làm tốt cho con hơn một kẻ như tôi.

Anh ta dừng lại một chút, có lẽ là để thăm dò phản ứng của Lạc Ân, rồi nhanh chóng tiếp lời:

-Tôi không che giấu cô chuyện gì nữa hết. Vì vậy, tôi cũng muốn biết tất cả dự định của cô đối với Thiên Hằng...Mong cô giống như tôi, thành thật nói hết những gì mình đang nghĩ. Vì Thiên Hằng là con của chúng ta.

4. Chương 4: Thỏa Thuận

Lạc Ân sinh ra trong một gia đình đơn giản, lại không được học hành chu đáo, mới 18 tuổi đã chấp nhận “đề hôn”. Đối với suy nghĩ của những người thông minh, học nhiều hiểu rộng như Thiệu Tường Phong cô không hiểu hết. Mà dù có hiểu, Lạc Ân cũng không tán đồng.

-Dù sau này anh có lật đổ được Thiệu thị, không còn phải phụ thuộc vào họ nữa thì Tiểu Hằng cũng đã nghĩ là anh không thương nó. Khi đó, anh và con có sống cùng nhau ở Canada cũng có vui vẻ gì đâu.

8 năm qua cô không ở bên cạnh Thiên Hằng, không làm tròn trách nhiệm của người mẹ...Bản thân Lạc Ân đã chấp nhận bán mình, chấp nhận bán đi một phần cơ thể là đứa con để cứu một người thân khác. Cô không hối hận chuyện cũ, cũng không muốn biện hộ gì ình trước mặt Thiên Hằng....

Tư duy của Lạc Ân rất rõ ràng, cô đã sai. Và người đàn ông ấy cũng sai. Anh ta có điều kiện để ở bên chăm sóc, giúp đỡ con trai mình phát triển bình thường. Thế nhưng cách làm của Thiệu Tường Phong lại làm cho Thiên Hằng tổn thương nhiều hơn nữa. Một con nhím chỉ phủ đầy gai nhọn, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu khi nó cảm thấy đang bị đe dọa, đang bị người khác bỏ rơi.

-Từ nay tôi chỉ muốn cùng Thiên Hằng sống cho vui vẻ. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình. Anh Thiệu...Mong anh đừng ngại trang trước mặt Tiểu Hằng nữa. Nếu anh thương con, xin đừng để con cảm thấy không ai thương nó, lo cho nó thật lòng....

Lời nói vô cùng khách sáo. Nhưng lại làm hai người đàn ông phải đưa mắt nhìn nhau.

-Tôi muốn xin anh nói với ba mẹ anh. Tôi muốn sống chung với Thiên Hằng. Tôi muốn thuyết phục con đồng ý phẫu thuật. Tôi muốn bù đắp cho Thiên Hằng quãng thời gian không có mẹ. Anh Thiệu, giúp tôi với!...Xin anh...

Thiệu Tường Phong lại im lặng trong khi Lạc Ân tiếp tục nói lên suy nghĩ của mình:

-Còn về vấn đề kia, tôi nghĩ anh Thiệu có lẽ cũng bằng lòng cùng tôi sinh thêm một đứa bé nữa. Lần này, dù có chết, tôi cũng không để con sống cùng gia đình anh như anh trai nó. Tôi và Thiên Hằng sẽ cùng con trưởng thành. Con sẽ hiểu, nó không phải là công cụ chữa bệnh cho anh trai nó. Và Thiên Hằng cũng sẽ thông qua đứa trẻ, sống lại thời gian con đã bỏ qua.

Lạc Ân cười. Nụ cười tươi tắn với những giọt nước mắt bắt đầu đọng quanh mi:

-Cảm ơn anh đã gặp tôi, anh Thiệu! Tôi sẽ về nói chuyện với ba mẹ và chị hai tôi. Nếu được thì tối nay tôi sẽ gọi cho anh...- Mặt Lạc Ân hơi ửng đỏ- Thiên Hằng không còn nhiều thời gian nữa. Mong anh có thể cùng phối hợp với tôi.

Nếu thuận lợi và được trời thương, có thể một lần sẽ có. Bác sĩ không muốn dừng lại nguồn tinh trùng đã được đông lạnh trong phòng thí nghiệm. Con đường an toàn nhất vẫn là thụ thai tự nhiên.

Lạc Ân không quên sự nồng nhiệt của Tường Phong 8 năm trước. Nhưng cô chỉ nghĩ anh ta là người lương tính, càng không bao giờ nghĩ, mọi chuyện Tường Phong làm là để trừ tính tương lai sau này cho hai cha con...Song, khi thực hiện có lẽ anh ta không nghĩ, Thiên Hằng chỉ là một đứa trẻ. Con nít thì ai cũng vậy. Chúng rất nhạy cảm. Lần thứ nhất đòi ẵm, không ẵm sẽ khóc, khóc đến tâm can tê liệt, mệt mỏi. Nhưng sau vài lần khóc không có hiệu quả, đứa bé sẽ nín hắt, tự mình chơi với chính mình.

Từ Ngộ Bạch nhìn thoáng qua vẻ mặt của hai người trong cuộc. Anh hiểu những gì Tường Phong lo lắng. Sống trong hào môn gia thế, từ nhỏ bản thân đã nhận thức mình chẳng khác nào “kẻ nói dòng” cho dòng họ, Thiệu Tường Phong nảy sinh tâm lý phản loạn. Cuộc hôn nhân “đồng sàng dị mộng” của ông bà Thiệu

cũng làm hấn đâm ra chán ghét những cuộc “liên hôn” gia tộc. Để tránh né, năm 20 tuổi, Tường Phong chính thức dựng nên màn kịch “người đồng tính”, chấp nhận đánh đổi danh dự chỉ để có chút tự do.

Điều hấn không ngờ nhất là khi đang bị tai nạn, hôn mê bất động còn chưa biết sống chết vẫn bị cha mẹ mình chuẩn bị cho việc “lưu lại nòi giống”. Với sự hỗ trợ của tiến bộ khoa học, một hợp đồng đẻ mướn đã được kí kết. Từ Ngộ Bạch vốn tưởng, Thiên Hằng chỉ là kết quả của lần “đẻ mướn” ngoài không chế đó, đâu ngờ, đó lại có một câu chuyện đằng sau.

Thiệu Tường Phong không phải là sỏi đá nhưng lại buộc mình phải trở thành sỏi đá. Còn Thiệu Thiên Hằng? Đứa trẻ mới có 8 tuổi đã chứng chạc, hiểu biết không khác gì người lớn. Cô gái đơn thuần trước mắt có đủ sức kéo lại một sinh mạng, để Thiên Hằng nỗ lực tìm cơ hội sống cho chính nó không?

Tường Phong này giờ vẫn im lặng, bây giờ mới từ tốn lên tiếng sau đề nghị của Lạc Ân:

-Nếu cô Lạc không sợ thiệt thòi thì tôi cũng không từ chối thỏa thuận lần này. Mọi chuyện cô cứ để cho tôi lo liệu. Chuyện của cô là thuyết phục Thiên Hằng đồng ý phẫu thuật và sinh cho nó một đứa em khỏe mạnh. Vậy thôi.

Ánh mắt anh ta chợt dừng lại khá lâu trên người Lạc Ân, khiến cô thoáng rùng mình:

-Chiều nay chúng ta sẽ đến gặp bác sĩ Mạch là Bs khoa sản nổi tiếng nhất ở đây, nhờ bà ấy tính toán chính xác chu kỳ và ngày quan hệ tốt nhất để mau có thai. Cô Lạc chắc cũng không muốn, cả hai chúng ta phải quan hệ nhiều lần để có con đâu nhỉ?

5. Chương 5: Thực Hiện Việc Hợp Tác

Mấy lời nói cuối cùng của Thiệu Tường Phong khiến mặt Lạc Ân đỏ bừng. Thân mật là chuyện phải làm để có một đứa bé, dù là nó không được kết tinh từ ngọn lửa tình của hai đấng sinh thành.

Trong phòng khám của Bs Mạch, mặt Lạc Ân càng thêm đỏ, khiến Bs cũng ngưng lời, nhẹ nhàng trấn an cô:

-Cô không có gì phải ngượng ngùng cả. Đây là chuyện bình thường thôi.

Cô ta quay sang phía Thiệu Tường Phong đang chăm chú lắng nghe, tiếp lời:

-Anh Thiệu có thắc mắc gì về những điều tôi giải thích lúc nãy không?

Câu hỏi của Thiệu Tường Phong là về “tư thế quan hệ” – làm thế nào để có thể nhanh chóng đạt hiệu quả, mau chóng có thai.

-Nếu thể lực người nữ yếu thì thế nào? Nếu thay đổi trong đêm vài lần tư thế quan hệ thì hiệu quả có tốt hơn không?

-Tư thế cũng ảnh hưởng lớn tới hiệu quả. Ngoài ra người nam cũng nên chú ý thời gian phóng tinh, sớm quá cũng không tốt.

-Vậy sau khi quan hệ, để lại dương vật trong tử cung càng lâu, có phải hiệu quả mang thai sẽ tăng lên hay không?

Đây không phải là lần đầu tiên có người hỏi Bs Mạch về tư thế, thời gian khi quan hệ. Nhưng người hỏi là nam giới, lại liên quan tới vấn đề mang thai thì khá hiếm gặp. Bs Mạch cũng không khách sáo, thẳng thắn trả lời hết mọi thắc mắc của Thiệu Tường Phong.

-Vấn đề của hai vị chính là đứa bé. Nhưng đừng giữ tâm lý phải có bằng mọi giá quá. Tâm lý cũng có thể ảnh hưởng tới chuyện thụ thai.

-Vâng.

-Vấn đề nữa, không phải là quan hệ nhiều lần, mạnh, tần suất à mau có em bé được. Tôi đã ghi cụ thể những ngày rụng trứng của cô vào trong phiếu khám bệnh. Hai người quan hệ trong những ngày đó, xác suất có em bé sẽ cao hơn.

-Vâng.

Lạc Ân nhìn vào phiếu khám. Là ngày 2,3,4,5, 18,19,25...trong tháng. Tính kỹ, ngày 18 không phải chính là tối nay sao?

...Rời khỏi phòng khám, Thiệu Tường Phong lái xe về hướng Đồng La. Lạc Ân cũng nhận ra, đây không phải là đường về nhà cô, cũng không phải là về nhà họ Thiệu.

-Tôi đã xem phiếu bác sĩ đưa cho cô lúc nãy. Thời điểm quan hệ tốt là hôm nay.

Xe dừng trước một khách sạn nhỏ. Lạc Ân vẫn cúi mặt, cổ không để lộ khuôn mặt đã đỏ như tôm luộc của mình.

Mãi tới khi lên phòng, cả hai vẫn duy trì không khí lạnh lẽo và xa lạ như thế. Thiệu Tường Phong ném áo khoác lên giường, ánh mắt không chút cảm xúc quét về phía Lạc Ân:

-Cô đi tắm đi!

-Vâng.

Lạc Ân run rẩy bước chân vào phòng tắm. Trước mắt cô hiện lên hình bóng tuy chỉ mới qua một lần gặp mặt đã trở thành thân thuộc và cũng là nỗi đau của lòng cô.

Thiệu Thiên Hằng.

Cậu nhóc 8 tuổi trầm mặc như người lớn bên chiếc piano. Đã bỏ rơi Thiên Hằng bao nhiêu năm tháng, sinh thêm một đứa trẻ, có thể sẽ cứu được mạng Thiên Hằng. Mạng sống kỳ diệu và cũng thật mong manh.

Tay Lạc Ân đặt lên bụng, hít một hơi dài, khoác chiếc áo choàng tắm vào người, bước ra ngoài.

Cô vừa mở cửa đã thấy Thiệu Tường Phong trước cửa. Gương mặt anh ta vẫn không biểu lộ cảm xúc, chỉ khẽ né người cho Lạc Ân bước qua.

Trên giường có một chiếc điện thoại, màn hình đang nhấp nháy. Lạc Ân hơi ngần ngại nhưng rồi trước tiếng chuông vang liên tục của nó khiến cô phải cầm lên nghe:

-Phòng bệnh số 15, Tiểu Hằng phát bệnh rồi.

Tay chân Lạc Ân lạnh toát. Cô vội vàng lao vào phòng tắm, định lấy quần áo của mình vẫn còn để trong ấy mặc vào.

Thiệu Tường Phong bất ngờ đứng chắn trước mặt Lạc Ân. Cô chỉ biết run rẩy thốt lên từng tiếng:

-Tiểu Hằng phát bệnh. Hiện đang ở bệnh viện.

-Thì sao? -Mặt Thiệu Tường Phong không hề biến sắc, vẫn lạnh nhạt nhìn thẳng vào Lạc Ân -Hai năm nay, nó vào ra bệnh viện là chuyện thường. Chúng ta có vào đó cũng không thể làm gì cho nó. Trừ khi có một đứa bé. Chuyện này phải nhờ cô Lạc đây rồi.

Anh ta đẩy Lạc Ân xuống giường. Chiếc áo choàng tắm rời khỏi người cả hai nhanh chóng. Không hề có đạo đầu, cũng không hề có những nụ hôn trao nhau vội vã, dưới thân Lạc Ân đau buốt bởi vật lạ đâm vào.

Lần đầu không mạnh lắm, Thiệu Tường Phong nhanh chóng rút ra. Lần sau mới thực sự là xuyên qua thân thể. Anh ta kéo hai chân Lạc Ân mở rộng, thuận tiện cho việc giao hợp của hai người.

Chỉ đơn thuần là va chạm thân thể. Không hề có ngọt ngào, âu yếm. So với 8 năm trước, lần này Lạc Ân cảm thấy đau rất rõ ràng hơn nữa. Nước mắt từ khi nào đã ướt đầm má cô.

Trước ngực đột ngột bị một bàn tay nắm lấy, Lạc Ân giật nảy mình muốn hét lớn, nhưng môi bỗng bị bịt kín. Thiệu Tường Phong hôn cô. Đúng hơn là luồn lưỡi vào bên trong khoang miệng, hút lấy chiếc lưỡi nhỏ mềm ẩm của Lạc Ân.

-Nếu không đạt khoái cảm thì việc xuất tinh sẽ không hiệu quả. Cô Lạc, phiền cô phối hợp với tôi.

Lạc Ân cứng đờ người...Rồi cô nhắm nghiền mắt lại, thân thể cố gắng mở rộng ra chút nữa. Cảm nhận được điều ấy qua đôi môi đã không còn mím chặt và phần dưới Lạc Ân bắt đầu trơn trượt, Thiệu Tường Phong ôm xiết cô vào sát người thêm một chút, rướn người cao hơn, bắt đầu phóng xuất vào cơ thể Lạc Ân.

Cô cảm nhận được, thực sự cảm nhận được từng luồng tinh dịch nóng rực đầy ắp trong âm đạo, dần dần chảy xuống cổ tử cung.

-Cô nâng người lên một chút- Thiệu Tường Phong khẽ thăm thì sát bên tai Lạc Ân -Dùng chân lấy hông tôi chặt thêm nữa.

Lạc Ân làm theo như một cái máy. Phía dưới được phần tinh dịch dần ông làm ẩm ướt nên lần tiến vào sau của Thiệu Tường Phong thuận lợi hơn nhiều. Anh ta để phần thân chìm hẳn trong cơ thể cô, rồi mới từ từ chuyển động...Cảm giác đau lan truyền từ nơi giao hợp, ngực lại bị anh ta bóp mạnh, Lạc Ân mở to mắt...Thiệu Tường Phong vẫn đang chuyển động thân thể, phần hông dưới cử động mạnh. Nhưng gương mặt anh ta vẫn vô cùng bình thản, ngay cả lúc cúi xuống hôn lên trán Lạc Ân:

-Tới đây thì cô có thể nhắm mắt ngủ một chút. Dù sao quan hệ không vì tình cảm vẫn rất khó chịu, phải không?

Lạc Ân không ngủ được. Cô nằm yên, thỉnh thoảng cũng có vài động tác phối hợp. Thiệu Tường Phong đối với việc làm tình khá tỉ mỉ và cẩn trọng. Anh ta cũng tuân thủ theo lời bác sĩ khá tốt, sau cao trào thì để yên phần thân trong người Lạc Ân khoảng hơn 5 phút, sau đó mới chậm rãi rút ra.

Bác sĩ cũng nói, chuyện này không quan trọng số lượng, chủ yếu phần tinh dịch dần ông phải khỏe mạnh và cơ thể người phụ nữ phải trong trạng thái sẵn sàng. Cũng vì vậy, Thiệu Tường Phong không làm quá nhiều lần. Ngoài hai lần đầu buổi tối, đến gần sáng, mới làm thêm lần thứ ba. Lần này lâu nhất, lượng tinh dịch ồ ạt và nóng bỏng phóng thẳng vào tử cung của Lạc Ân.

Trời sáng. Cả hai mặc lại quần áo gần như là một lúc. Thiệu Tường Phong quay sang nói với cô:

- Chúng ta sẽ gặp nhau theo lịch mà Bs đưa cho cô. Sau một tháng nếu không thành công thì sẽ tính lại.

-Vâng.

-Cô Lạc về nhà nghỉ ngơi một chút. Tôi sẽ vào bệnh viện xem Thiên Hằng thế nào.

-Tôi đi với anh.

-Không nên đâu.- Thiệu Tường Phong đứng dậy, cài nốt cúc áo sơ mi còn lại -Sau mỗi lần lên cơn, miệng lưỡi Thiên Hằng sẽ rất độc địa. Cô chưa quen, tốt nhất là đừng đến. Mọi chuyện cứ để tôi lo.

* Đang phân vân. Chương này không có yếu tố 18+ mấy, nhưng ngôn ngữ khá trần trụi ha.

6. Chương 6: Miệng Lưỡi Cay Độc

Phòng bệnh của Thiên Hằng là phòng đặc biệt, được đặt sẵn trong bệnh viện, chỉ cần cậu ta có biến chứng gì đều lập tức đưa vào.

Khi Thiệu Tường Phong tới, Thiên Hằng đang tựa người vào thành giường. Gương mặt nhợt nhạt, không có chút sinh khí. Thấy anh, bà Thiệu đứng lên, nhíu mày:

-Con đi đâu suốt đêm qua? Mẹ gọi...

-Nhức đầu quá đi!- Thiên Hằng chợt ôm đầu, hét lên- Ra ngoài đi...Ra ngoài hết đi!

Bình thường nếu một đứa trẻ quát mắng người thân của mình như thế sẽ bị cho là hỗn láo, không tránh khỏi sự giáo huấn. Nhưng Thiệu Thiên Hằng là một người bệnh. Bệnh cũng là một lợi thế, nó khiến người ta không dám nặng lời, còn nâng niu, bỏ qua hết những sai lầm cho họ một cách dễ dàng.

-Tiểu Hằng à...Bà nội...

-Ra ngoài...Ra ngoài đi mà.

-Mẹ ra ngoài đi!- Thiệu Tường Phong nhẹ nhàng lên tiếng -Ba ở lại được chứ, Tiểu Hằng?

Căn phòng bệnh im ắng. Thiên Hằng cử động cánh tay còn cầm kim truyền dịch, ánh mắt lơ đãng quét qua mọi thứ trong tầm mắt. Nhưng không hề nhìn vào gương mặt ba mình.

-Ăn táo không?

Thiệu Tường Phong tỉ mỉ gọt táo, chìa ra một miếng cho Thiên Hằng.

-Người bệnh không ăn táo!

-Bác sĩ nói, tối qua con không phải phát bệnh. Có dấu hiệu dị ứng tôm, sau đó mới kéo theo cơ thể bị suy kiệt. Quan trọng là cả nhà ai cũng biết con bị dị ứng tôm nặng, thức ăn không bao giờ có món này. Vậy thì...

-Là con tự ăn. Trước khi chết, cũng nên nếm thử món mà mình chưa ăn bao giờ, phải không ba?

Sinh mạng? Trong khi mọi người đều nỗ lực tìm cách cứu con, Lạc Ân vì một chút hy vọng mà chấp nhận hiến thân ột trò may rủi thì Thiệu Thiên Hằng lại đem mạng mình ra đùa cợt...Thiệu Tường Phong hiểu rất rõ điều đó. Nhưng cũng có một câu hỏi nảy ra trong đầu, trước đây Thiên Hằng chống đối, ngộ nghịch thế nào cũng có những chuyện mạng mạng mình ra đùa không hề có. Sao lần này....?

-Muốn thử coi người ta có đau lòng hay không cũng không nên dùng cách ấu trĩ như vậy. Mạng sống chỉ có một. Mạng của con lại được đổi bằng rất nhiều tiền.

-Ba không cần nói những lời thừa thãi đó -Thiệu Thiên Hằng chợt vớ lấy một cái tách vốn dùng để uống nước ném mạnh về phía Thiệu Tường Phong -Mạng con, con tự biết. Mấy năm rồi không lo, bây giờ lo lắng cũng thừa rồi.

-Nếu mấy năm nay không có ai lo lắng thì con đã chẳng còn ngồi đây mà nói chuyện với ba rồi -Thiệu Tường Phong vẫn bình thản- Tối qua ba không tới là do ba đang ở khách sạn với mẹ con.

“Ở khách sạn”, cụm từ ấy làm Thiên Hằng hơi khựng lại. Nhưng rồi rất nhanh, như một người dày dặn kinh nghiệm trong việc che giấu cảm xúc, cậu ta lại dựa hẳn người vào tường, miệng khẽ nhếch lên, trêu cợt:

-Thì ra có người được giải tỏa nhu cầu nên tâm lý thoải mái như vậy. Cuối cùng ba cũng không kiềm chế được mình rồi.

Nụ cười trêu cợt vụt tắt, thay vào đó, mắt Thiên Hằng tối lại, gần từng tiếng:

-Mẹ không bao giờ biết đâu nhỉ, ba là chuyên gia lợi dụng tất cả mọi thứ cần lợi dụng, kể cả mạng sống của con trai mình.

Một đứa trẻ 8 tuổi mà lại thốt lên những lời đúc kết đầy cay đắng đó...Thằng bé như đã trưởng thành, nhưng thực tế lại rất cô đơn:

-Ba nói với mẹ chưa? Cho con chết, chính là thương con đấy.... Để con sống, con sẽ trở thành như ba, như ông nội...Như vậy mới là tàn nhẫn với con.

Không được sống một cuộc sống bình thường, vui vẻ. Thiệu Tường Phong đã trải qua những ngày không cần nhớ lại, Thiệu Thiên Hằng phải sống như vậy, thực sự anh nhẫn tâm sao?

-Con chỉ là một thằng nhóc 8 tuổi. Nghĩ tới những chuyện đó, thật là không nên.

-Có ai coi tôi là một đứa nhóc 8 tuổi chứ? -Bờ môi Thiệu Thiên Hằng nhếch lên, lãnh đạm- Khi tôi 3 tuổi, đã có người tới dạy cho tôi đàn, hát. 5 tuổi là đã học 2-3 ngôn ngữ. Tôi không phải là thiên tài, nhưng buộc phải trở thành thiên tài. Có ai mua cho tôi đồ chơi, dẫn tôi đi công viên khi tôi 4-5 tuổi. Ba thì bận, ông bà nội nghĩ đủ cách để tôi mãi là một thiên tài.

Ngừng một chút, Thiên Hằng lại tiếp lời:

-Họ quên rằng thiên tài thường chết sớm. Và giờ tôi bắt đầu thấy mình giống một thiên tài rồi.

Cậu ta bồng vén tay áo lên, để lộ những vết kim dày đặc. Nó không giống những vết kim tiêm thông thường. Đó là những sẹo lồi lõm, miệng vết thương khá to:

-Tôi van cầu các người để tôi được chết. Tôi sống thì tôi cũng như ông, lớn lên chỉ có nhiệm vụ duy trì gia tộc, lấy đại một cô gái nào đó, sinh ra một thằng con mới 8 -9 tuổi mà đã như một ông già 80, phải học hỏi, tính mưu tính kế....Tôi mới có 8 tuổi, ba có thấy đứa con nít nào 8 tuổi mà dám tự vẫn chết không? Tôi cũng không dám chết....Tôi chờ cái chết tới từ từ. So với những xét nghiệm lấy tửy sống khắp người này thì chắc cái chết cũng không đáng sợ lắm. Vậy mà các người cứ bắt tôi phải chịu đựng từng ngày, để đau đớn hành hạ tôi hằng ngày. Các người là đồ khốn. Đồ khốn nạn. Biến đi....Biến hết tất cả đi!

Thiên Hằng vứt tất cả những cái gì trong tầm tay có thể với tới. Cốc uống nước, nước suối, giỏ hoa quả....Miệng điên cuồng la hét. Một cái cốc phang thẳng vào phía trước, cùng lúc cánh cửa bật mở ra...

*Thằng nhóc này không dễ thương, không phúc hắc. Nó là một đứa trẻ rắc rối, vô cùng rắc rối.

7. Chương 7: Lời Hứa

Người vừa bước vào phòng bệnh là Lạc Ân. Cô vội vã quay về nhà hầm canh mang đến bệnh viện. Mới mở cửa ra đi.

-A!

Lạc Ân kinh hãi hét lên. Cô cảm giác có cái gì đó ném vào mặt mình, tốc độ rất nhanh. Nhưng khi định thần lại, cô đã bị kéo sang một phía. Cái cốc ném vào ngực của Thiệu Tường Phong.

Thiệu Thiên Hằng cũng giật mình trước tình huống bất ngờ. Nhưng cậu ta khôi phục cảm xúc rất nhanh, còn thông thả giẫm cọt trong khi Thiệu Tường Phong khụy người xuống bởi sự va chạm vừa rồi:

- Mẹ à, đàn ông không thể đánh giá bằng bề ngoài đâu. Kiểu người như ba là “ngoài lạnh trong nóng”, quan tâm người mà cứ phải giấu kín trong lòng vì có nỗi khổ riêng. Loại này phim truyền hình có rất nhiều, chủ đề “oan gia sớm muộn cũng thành thân gia”.

Lạc Ân cũng nhận ra hành động vừa rồi của Thiệu Tường Phong khá lạ lùng so với tính cách và cách đối xử của anh ta trong thời gian qua. Cô nhẹ nhàng hỏi nhỏ:

-Anh có sao không?

-Không...- Thiệu Tường Phong bình tĩnh nhặt hết những mảnh vỡ dưới sàn nhà- Với một người phụ nữ sẽ sinh con ỉn, đương nhiên không được để cô ấy có thương tích rồi. Con trai ạ, lần sau khi có ném đồ đặc nên dòm trước ngó sau. Nếu người bị ném trúng không phải là người thân của con, hậu quả sẽ không dừng ở một vài lời nói phê bình nhỏ nhẹ thế này đâu.

Không khí trong phòng trở nên hòa hoãn hơn với sự có mặt của một người phụ nữ. Cốc lúc nãy vẫn còn một nửa ly đựng sữa nên Thiệu Tường Phong phải vào nhà vệ sinh tẩy rửa vết ố trên áo của mình.

Lạc Ân bối rối, hồi hộp khi con trai nhìn mình bằng đôi mắt lạnh lùng như thế. Cô khóa lắp bằng cách đổ canh ra chén, dịu dàng:

-Con uống canh đi. Canh này nấu với mộc nhĩ, có vị thuốc rất dễ uống.

-Mẹ dứt đi -Thiệu Thiên Hằng chợt đề nghị- Mẹ dứt cho con đi.

Buổi sáng, khí trời mát mẻ. Một người phụ nữ mặc váy dài, tóc buông xõa, mềm mại như suối, thông thả dứt từng ngụm canh cho đứa bé 8 tuổi cao gầy, gương mặt thanh tú, ngồi sáng. Khung cảnh thật yên bình.

-Tối qua mẹ ở với ba ạ?

Má Lạc Ân hơi ửng đỏ. Loại chuyện này để cho trẻ con biết, vẫn là có chút ngại ngùng.

-Mẹ về uống thuốc tránh thai đi. Loại cấp tốc, 48 giờ sau khi quan hệ vẫn được đẩy. Đừng để em bé ra đời. Đừng làm khổ thêm một đứa nhóc khác như tôi nữa. Mẹ hiểu không?

Muỗng canh dứt đến miệng Thiên Hằng bỗng dừng lại. Trên gương mặt Lạc Ân là nỗi đau lòng vô hạn – còn Thiên Hằng, là một sự oán hận rất sâu:

-8 năm trước, mẹ sinh ra tôi và đem bán. Bây giờ mẹ chuẩn bị sinh một đứa nhỏ nữa để cứu mạng tôi. Mẹ sẽ bỏ rơi nó như đã bỏ rơi tôi vậy. Nếu nó là con trai, nó sẽ giống như tôi, mười mấy năm sau sẽ trở thành thương nhân, lạnh lùng cay nghiệt. Nếu là con gái lại càng thâm hiểm. Nó sẽ trở thành công cụ liên hôn ột mối quan hệ nào đó. Ba tôi mười mấy năm nữa sẽ là ông nội. Tôi nếu còn sống cũng sẽ giống như vậy. Đứa bé sẽ đáng thương lắm. Mẹ không bảo vệ được nó, vậy sinh nó ra để làm gì?

Tim Lạc Ân đau nhói. 8 năm nay cô bỏ rơi nó. Cô ngỡ để cho con được sống trong đầy đủ là tốt. Cô không hề nghĩ, cuộc sống giàu sang nhưng cô độc sẽ biến con trai cô thành một đứa bé không có sự phát triển bình thường như bao kẻ khác. Một đứa trẻ có suy nghĩ của một kẻ trưởng thành.

-Mẹ sẽ không bỏ rơi em bé nữa -Lạc Ân bật khóc -Mẹ không để con và em con một mình cô độc nữa. Mẹ hứa với con...Tiểu Hằng, mẹ hứa với con mà.

-Hứa với tôi làm gì? -Thiên Hằng lạnh nhạt chỉnh lại gối, ngồi thẳng người lên- Mẹ có thể làm gì để chống lại ông bà nội, chống lại ba chứ? Họ đều là người giàu. Còn mẹ, 8 năm trước phải đi bán mình, mang thai hộ, 8 năm sau mẹ đủ sức chống lại nhà nội thế lực mạnh như thế vì anh em của tôi sao?

Câu hỏi thực tế, rất thực tế. Lạc Ân chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi trong một công ty cũng không có nhiều tiền. Thiên Hằng là đích tôn của nhà họ Thiệu, nếu may mắn được sống, Thiệu gia cũng sẽ không chấp nhận cho nó có một cuộc sống bình thường, được như một đứa trẻ bình thường.

-Không chỉ có mẹ con, ba cũng hứa -Thiệu Tường Phong bất ngờ lên tiếng -Ba hứa với con, chỉ cần con bình yên, khỏe mạnh, ba sẽ cố gắng hết sức mình cho ba mẹ con một cuộc sống bình thường...

Đây là lần đầu tiên Thiệu Tường Phong hứa sẽ làm một chuyện cho Thiên Hằng. Có chút không tự nhiên trong gương mặt đang tỏ ra lạnh nhạt của cậu bé...Nhưng rồi Thiệu Thiên Hằng lại thốt tiếp một câu hỏi, khiến cho Lạc Ân cũng giật mình:

-Ba lấy căn cứ gì để hứa với mẹ con tôi những lời nói đó? Ba cũng đang phụ thuộc vào ông bà nội. Nếu ông bà nội lấy lại sản nghiệp, ba chỉ còn tay trắng. Ba thực sự thấy, đối cả tương lai sự nghiệp ột người phụ nữ không yêu ba, một đứa con miệng lưỡi cay độc, phiền phức và một đứa bé sinh ra chỉ để cứu mạng thằng anh nó là xứng đáng hay sao?

8. Chương 8: Lựa Chọn

Trong mắt Thiệu Tường Phong, Lạc Ân là một cô gái yếu đuối, từ thể chất đến tinh thần. 8 năm trước, cô bất lực và hoảng loạn trong vai trò mẹ mướn. Từ đầu đến cuối đều thụ động. 8 năm sau, trong khách sạn, trên giường cô vẫn là một cô gái yếu ớt, không sức phản kháng. Thiệu Tường Phong đã nghĩ, có lẽ anh sẽ phải làm nhiều hơn nữa. Làm nhiều hơn để cho cô thêm dũng khí, cho cô thêm niềm tin đối diện với những gì sắp diễn ra.

Thiệu Thiên Hằng là một đứa trẻ “thiên tài” nhưng nó không đặc biệt. Thực sự, nó cũng chỉ là một đứa trẻ, không nhiều kinh nghiệm sống. Cuộc sống của nó chỉ ở trong bốn bức tường của Thiệu gia, xung quanh không có bạn bè. Khi còn nhỏ, Thiệu Tường Phong từng bị bắt cóc tổng tiền nên khi có Thiệu Thiên Hằng, ông Thiệu sai người bảo vệ nó rất kỹ, không được đến trường học, gia sư toàn những người giỏi, nhưng người giỏi lại thường chuyên chú với công việc, ít khi quan tâm đến người khác nghĩ gì.

Hôm nay, tại căn phòng bệnh, dự định của Thiệu Tường Phong là Lạc Ân sẽ bật khóc. Sau đó là bất lực tự trách mình.

Đúng là cô đã khóc. Nhưng sau những dòng nước mắt là một nụ cười, nụ cười rất dịu dàng:

-Nếu ẹ chọn lựa lại lần nữa, mẹ cũng sẽ để con sống với ông bà nội.Mẹ sẽ không đem con theo mẹ, tuyệt đối không!

Gương mặt Thiên Hằng thoáng tối lại. Nhưng Lạc Ân vẫn rất dịu dàng:

-Khi mẹ sinh con, mẹ mới có 18 tuổi. Đáng lẽ người được tìm đến để đẻ mướn là dì hai của con. Nhưng dì hai lúc đó có bạn trai rồi. Mẹ từ nhỏ đến lớn, không thông minh cho lắm,học hành không giỏi, toàn là dì hai kèm cặp, giúp đỡ, lo lắng ẹ...Lúc ấy, người giới thiệu bảo, bỏ qua cơ hội này là không có lần hai đâu.

Mẹ có đi bán thân cũng không được số tiền lớn như vậy. Nên mẹ đánh liều một lần. May là so với những người dự tuyển, bề ngoài của mẹ là xinh đẹp nhất. Nếu có con, con chắc sẽ giống ba hoặc mẹ, là một bé trai thanh tú, đáng yêu.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô lướt qua những đường nét trên khuôn mặt Thiên Hằng. Quả là cả hai rất giống nhau. Thiên Hằng thừa hưởng những nét đẹp trên gương mặt cha và mẹ, mới 8 tuổi nhưng đã mi thanh mục tú, hứa hẹn sẽ là một “mỹ nam tử” sau này.

-Con có thể trách mẹ...Nhưng từ đầu đó đã là chọn lựa của mẹ. Mẹ sinh con là để đổi lấy tiền chữa bệnh cho ông ngoại con. Ông ngoại cả đời vất vả vì mẹ, còn con, có chăng chỉ là một cái trứng trong bụng mẹ, sau đó lớn lên từng ngày...Sự gắn bó của mẹ con mình chỉ là 9 tháng. Còn ông ngoại con, ngoại con đã thương yêu mẹ mười mấy năm. Con không có mẹ, con sẽ không chết. Nhưng ngoại con không có số tiền kia, ngoại con sẽ chết. Mẹ chọn ông ngoại con, nếu là con, con có làm như mẹ không hả Thiên Hằng?

Thiên Hằng là một đứa trẻ miệng lưỡi cay độc. Xưa nay chỉ có nó chỉ trích người khác. Chưa ai đáp lại, chưa ai....

-Đến bây giờ, ngoài việc con đang bị ung thư máu thì cuộc sống của Tiểu Hằng không phải như mẹ năm 8 tuổi. Khi đó, ông bà ngoại con rất nghèo, sống chen chúc trong khu ổ chuột. Cả nhà chỉ sống và sinh hoạt trên một cái giường, muốn có nước phải đi xa lắm mới có. Năm mẹ mười tám tuổi, do ông ngoại bị bệnh nên căn hộ khó khăn lắm mới mua được cũng mang đi rao bán. Nhờ số tiền kia mà mẹ cứu được ông ngoại, còn dư trả góp đợt đầu một căn hộ nhỏ...Nếu mẹ mang theo Tiểu Hằng, tiền sữa bột, tiền quần áo, tiền thuốc khi con bị bệnh sẽ phải làm sao đây? Mẹ không muốn di hai con phải bỏ dở việc học, không muốn ông ngoại con đã bệnh nặng như vậy lại phải tìm cách kiếm tiền nuôi mẹ. Mẹ thà giao con cho ông bà nội và ba con...Họ rất giàu có...Họ có thể lo lắng cho con....

Thiên Hằng im lặng. Thiệu Tường Phong chợt nhận ra một chuyện. Thằng bé ấy thường hay nói lời cay độc, nhưng cũng rất biết lắng nghe lời người khác. Chẳng qua là chưa bao giờ có ai nói qua cho nó mọi khó khăn họ đang gánh chịu. Mọi người đều lặng lẽ nhường nhịn nó nên Thiên Hằng cứ nghĩ, chỉ có xung quanh xấu xa với nó. Nó không sai...Nó không làm tổn thương ai.

Lạc Ân lại nhẹ nhàng nhìn sâu vào mắt của Thiên Hằng:

-Mẹ không quên con, nhưng mẹ xấu hổ vì đã bỏ rơi con. Tiểu Hằng, mẹ có lỗi với con...Nhưng con hiểu ẹ. Mẹ không nỡ nhìn con chết....Con muốn chết là quyền của con, nhưng tìm mọi cách cứu con là quyền của mẹ. Tiểu Hằng, coi như con ẹ một cơ hội cũng được....Mẹ muốn cùng con sống một cuộc sống bình thường nhất. Mẹ mong con được như một đứa trẻ bình thường...Về sống với mẹ đi Tiểu Hằng....Được không con?

Thiên Hằng không quyết định ngay. Nhưng Thiệu Tường Phong thì đã quyết. Ra khỏi bệnh viện, anh nhắc máy lên:

-Ba mẹ, ngày mai con sẽ cùng Tiểu Hằng chuyển ra ngoài sống....Chỉ có cách đó mới khiến Tiểu Hằng đồng ý phẫu thuật. Ba mẹ thu xếp đồ đạc của Tiểu Hằng giúp con....Con cảm ơn ba mẹ nhiều.

9. Chương 9: Nỗi Lòng Cha Mẹ

Căn nhà nhỏ chỉ có 2 phòng, nhưng rất ấm áp. Hôm nay mọi người trong nhà Lạc Ân đều có mặt trong phòng khách, không khí khác hẳn sự náo nhiệt thường ngày. -Ân Ân..

Chuyện Lạc Ân mang thai hộ, sau đó sinh em bé cho Thiệu gia mọi người trong nhà đều biết. Lạc Đào cũng mấy lần hỏi thăm tin tức, muốn tìm hiểu đứa bé ấy sống thế nào nhưng tiền ít, lại không có thể lực gì nên chuyện cũng trôi vào quên lãng. Không ngờ hôm nay lại bị khơi lại, Lạc Ân chẳng những gặp lại con trai mà đứa bé ấy còn bị ung thư máu, buộc cô phải sinh thêm một đứa em cùng cha cùng mẹ thì mới mong cứu được mạng con mình.

-Ba...Mẹ....Chị hai....Con rất muốn được làm tròn trách nhiệm với Tiểu Hằng. Nhưng hơn nữa, con không muốn chỉ là một người mẹ trên danh nghĩa. Con muốn được chăm sóc và yêu thương Tiểu Hằng hết sức của con.

Đã là người làm cha làm mẹ, ông bà Lạc hiểu rất rõ mong muốn đó. Lạc Ân đã làm tròn chữ hiếu, bây giờ nó phải tiếp tục vai trò làm mẹ đang dang dở. Âu cũng là chuyện nên làm.

-Ba mẹ không có ý kiến gì. Con cứ đưa Tiểu Hằng về nhà mình đi.

-Không được đâu ạ -Lạc Ân nói ngay- Chị hai và con đều đi làm, nếu để Tiểu Hằng ở nhà mình thì phải lại phiền ba mẹ phải chăm sóc cháu nữa. Ba của Tiểu Hằng đã thuê một căn hộ nhỏ, con sẽ sống ở đó với Tiểu Hằng.

-Thế cũng được -Lạc Đào ôm vai em gái- Em cứ chăm sóc Tiểu Hằng thật tốt. Thỉnh thoảng chị và ba mẹ sẽ qua thăm.

Lạc Ân cũng không mấy tin tưởng vào hiệu quả của cách làm “cả nhà ba người cùng chung sống này” của Thiệu Tường Phong. Nhưng anh chỉ bằng lòng nhượng bộ đến vậy. Hơn nữa ba mẹ cô cũng đã lớn tuổi, ông Lạc sau phẫu thuật vẫn không đi đứng nhanh nhẹn được, thêm Tiểu Hằng trong nhà sẽ càng tăng thêm công việc cho ông.

Cô vào trong thu dọn hành lý. Lạc Đào cũng đi theo.

Ông Lạc đang đốt thuốc. Lâu lắm rồi ông không đụng đến nó rồi.

-Ông à...

-Bà...

Đôi tay hai vợ chồng già chạm vào nhau. Bà Lạc hiểu, suốt thời gian qua ông luôn áy náy với việc Lạc Ân đã hy sinh rất nhiều để mình được sống. Bây giờ con nó lại phải làm tròn trách nhiệm một người mẹ, ông đành chấp nhận, nhưng lo thì vẫn rất lo.

-Chúng ta sẽ thường qua thăm con nhỏ. Ông đừng lo.

Trong phòng, Lạc Đào nhìn em gái đang thu dọn, không kèm được, phải thốt ra câu hỏi:

-Em không hối hận sao? Rồi em và Thái Tân? Hai người...

Lạc Ân khựng lại. Thời gian qua, Thái Tân là người đối xử với cô rất tốt. Anh không ngại chuyện Lạc Ân đã một lần sinh con, hai người chưa thể gọi là tình nhân nhưng tin chắc một thời gian nữa, Lạc Ân sẽ chọn Thái Tân làm nơi nương tựa. Anh ấy là người tốt, rất tốt....Chỉ tiếc là...

-Em sẽ thu xếp rồi gọi cho chị. Chị hai, phiền chị thời gian này phải vất vả ở nhà rồi.

-Ngốc nghếch. – Lạc Đào vuốt tóc em gái -Chị hai cũng hy vọng, sau chuyện này, cuộc đời em từ nay sẽ yên ổn. Khi nào ổn định thì hẹn cháu trai ra cho chị gặp mặt. Được không?

-Dạ...

Hai chị em ôm nhau một lúc...Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên má Lạc Ân. Nhưng gió đã khiến nó khô đi nhanh chóng. Dù thế nào, đây không phải là lúc nước mắt phải rơi.

.....Bên nhà họ Thiệu, từ lúc Thiên Hằng về đến nhà thì đã im lặng không nói gì hết. Ông bà Thiệu đành phải hỏi Thiệu Tường Phong:

-Hai cha con sẽ đi ngay à?

-Con nghỉ ngơi một lát rồi sẽ mang theo một ít đồ đạc sang nhà mới. Tiểu Hằng cũng vậy. Ba mẹ đừng lo.

Ông bà Thiệu cũng không muốn Thiệu Thiên Hằng rời khỏi Thiệu gia. Nhưng nghĩ kỹ, đó nhiều khi lại là cách tốt nhất cho nó. Ở Thiệu gia, Lạc Ân có vẻ chịu nhiều áp lực, còn Thiên Hằng cũng không dễ chịu gì.

-Ừ. Đi đi!

Ông Thiệu chỉ nói một câu như thế rồi lên phòng. Bà Thiệu cũng đứng dậy, lẳng lặng bước lên phòng của Thiên Hằng:

-Tiểu Hằng....Là nội đây. Nội vào được không?

Căn phòng vẫn đóng kín. Như lòng của Thiên Hằng vậy. Chưa bao giờ rộng mở với bà.

Cả Tường Phong cũng vậy. Bà nhớ....Khi ông Thiệu mang nó về, Tường Phong chỉ mới là một đứa trẻ 4 tuổi. Nó đã gào khóc, đôi mắt sưng mọng, thấy bà liền vội vã tránh xa.

Bây giờ không như thế nữa. Nó đã gọi bà Thiệu là mẹ. Nhưng mẹ trên danh nghĩa và mẹ hiện thực vẫn luôn là một khoảng cách rất xa.

-Nội chuẩn bị hành lý cho con và để dưới phòng khách, khi nào đi thì nhớ nói ba con kiểm tra lại, xem đã mang đủ áo ấm chưa.

Bà xuống bếp. Căn bếp cũng lạnh lẽo. Như con người trong ngôi biệt thự này vậy. Họ vốn không sinh ra là thiên tài nhưng đều phải chịu sức ép của thiên tài.... 99% là nỗ lực cá nhân. Họ đã nỗ lực hết sức. Nỗ lực để đạt được thành công. Để rồi trên đỉnh cao thành công đó, gục chết trong nỗi đơn côi.

10. Chương 10: Dọn Nhà

Từ nhỏ đến lớn, Thiên Hằng ít khi ra ngoài, cũng chưa bao giờ trải qua một lần dọn nhà nào. Đồ đạc của Lạc Ân không nhiều, nhưng lại có nhiều thứ linh kính, rất đặc trưng trong gia đình. Nồi niêu, xoong chảo, đĩa, chén...Còn có cả tạp dề, áo mưa, chổi. Thiên Hằng nhìn cô bạn rộn sắp xếp mớ đồ, tùy tiện tiếp tục chơi trò chơi trên Ipad, bất chợt buông một câu:

-Cần gì phải phiền phức như thế. Mẹ có thời gian nấu nướng sao? Phải đi làm...

Lạc Ân ngưng lại, vén những sợi tóc còn bết mồ hôi, cười khê:

-Đi làm thì vẫn còn buổi tối mà.

-Cũng chẳng hiểu sao lại bắt con ra ở với mẹ -Thiên Hằng nhún vai- Ba và mẹ đều đi làm. Con ở nhà một mình quá rảnh rỗi. Ở với ông bà nội, ít ra vẫn có người chăm sóc. Vậy mà...

Thằng bé như đang hờn dỗi, có phải không?

Lạc Ân cũng không hiểu, tại sao mình lại phải khăng khăng muốn Thiên Hằng ra ngoài sống? Hợp đồng của cô và Cty còn tới 1 năm nữa, trong thời gian này Lạc Ân chẳng thể nghỉ việc được. Tường Phong cũng vô cùng bận rộn. Thiên Hằng rồi sẽ phải ở một mình trong suốt một thời gian.

Nhưng...cô chỉ cảm thấy, điều ấy sẽ tốt cho Thiên Hằng. Nhà họ Thiệu không phải là nơi tốt cho cậu nhóc sống. Trong ngôi nhà đó, Thiệu Thiên Hằng vốn là một hoàng tử nhỏ được nâng niu nhưng không hề được dạy cách yêu thương.

Cô muốn dạy Thiên Hằng tất cả những gì người mẹ có thể...Dạy Thiên Hằng sống như một đứa trẻ bình thường, có những mối quan hệ bình thường...

-Mẹ ơi!

Một tiếng gọi thật êm ái. Gương mặt thanh tú của Thiên Hằng ngẩng lên nhìn Lạc Ân chăm chú...Bất gặp ánh mắt đó, cô chợt thoáng rùng mình, không chủ đích mà tránh đi.

-Mẹ!

-Vâng....Mẹ đây...

Cô mỉm cười với cậu bé. Nụ cười dịu dàng của một người mẹ...Thiên Hằng nhìn xuống chiếc Ipad trong tay mình, chợt thốt lên:

-Năm 3 tuổi, con đã quen xài Ipad. Con chơi hằng ngày với nó. Nó giống như một người bạn của con vậy. Trước khi hết pin, nó còn báo trước cho con biết...Khi con thức dậy, không bao giờ nó rời xa con cả....Nó chơi với con mà không có lời phàn nàn nào hết. Còn mẹ, trước khi đi hay đến, mẹ không hề báo trước với con.

Thiên Hằng là một cậu bé cô đơn...Cũng là một đứa trẻ đang oán ghét mọi thứ. Lạc Ân hít thật sâu một hơi dài, nên đi cơn đau thắt trong lòng ngực. Một người mẹ và một chiếc Ipad vô tri vô giác...Thiên Hằng bé nhỏ, mới có ngần ấy tuổi, sao con lại thốt ra những lời nói cay đắng tận tâm can?

-Ipad sẽ cùng con trải qua mọi thứ trong cảm giác im lặng...Còn mẹ thì khác, Tiểu Hằng ạ!- Lạc Ân cười trong nước mắt- Mẹ sẽ khiến con đau lòng rơi nước mắt. Mẹ cũng có thể làm con vui vẻ. Ipad hỏng, con có thể vứt nó đi nhanh chóng, nhưng mẹ thì không được. Mẹ là mẹ của con, và mẹ không như chiếc Ipad đó, chỉ lặng yên nhìn con như thế được, Tiểu Hằng?

Ý mẹ là con người có tình yêu thương, có sự thông cảm, có mối liên hệ mẫu tử ràng buộc mạnh mẽ hơn chiếc Ipad chỉ ra đời với mục đích phục vụ chủ nhân sao?

Thiên Hằng nhếch môi, bỏ Ipad vào chiếc ba lô đeo bên mình. Cậu bé quay về phía Lạc Ân, cười nhẹ:

-Con lên phòng nhé mẹ! Chào mẹ...

...Thiệu Tường Phong dọn đến căn hộ vào buổi chiều. Hành lí của anh khá gọn, chỉ có một túi đồ nhỏ, cầm gọn trên tay.

Đón Thiệu Tường Phong là Lạc Ân. Cô đã thay bộ đồ công sở, gương mặt xinh đẹp vẫn hiện lên nụ cười nhẹ, nói với Tường Phong:

-Tôi phải đến công ty. Chiều nay có cuộc họp của bộ phận tiêu thụ.

-Ừ. Em đi đi!

-Anh ở nhà lo giùm Thiên Hằng bữa chiều nhé? – Lạc Ân có vẻ ngập ngừng- Tôi đã làm xong vài món thanh đạm trong bếp. Anh chỉ cần cắm cơm và dọn ra cho thẳng bé thôi.

-Được rồi.

-Nhớ ăn uống đúng giờ nhé! -Lạc Ân dặn với lại trước khi khuất sau cửa- Anh và Thiên Hằng...

-Được rồi.

Trong bếp có một đĩa rau xào, Thịt kho tiêu, cải trắng muối và một quả trứng. Thiệu Tường Phong cởi áo khoác, cầm chiếc nồi cơm điện, lấy gạo, đổ nước vào, chuẩn bị cắm cơm.

Từ trong phòng, Thiên Hằng bước ra...Gương mặt có vẻ khó chịu. Thấy Thiệu Tường Phong, cậu bé không nói gì, chỉ đi đến bàn rót nước. Cả hai cha con đều im lặng lướt qua nhau:

-Phòng rất nóng. Nệm lại cứng...Định cho con làm công tử phá sản, sống đời nông dân à?

Ban đầu nơi Thiệu Tường Phong chọn là một khu chung cư cao cấp. Nhưng Lạc Ân cương quyết muốn dọn về đây, trong một căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách và căn bếp nhỏ, đúng tiêu chuẩn ột gia đình bình thường sinh sống. Thiệu Tường Phong cũng không phản đối. Chuyện này cô là người chịu nhiều thiệt thòi nhất, thôi thì tất cả đều theo ý Lạc Ân.

Bây giờ, anh chợt mơ hồ cảm thấy...Lạc Ân phải chăng muốn nói cho Thiên Hằng biết. Người bất hạnh không chỉ là Thiên tài cô đơn không thể định đoạt sống chết. Bất hạnh còn đến từ những nhu cầu cơm áo gạo tiền bé nhỏ mà một hoàng tử nhỏ như Thiên Hằng chưa bao giờ phải trải qua?

11. Chương 11: Bệnh Công Tử

Lạc Ân đang làm việc ở Cty thì bỗng có tin nhắn. Giám đốc tiêu thụ vẫn đang thao thao bất tuyệt nên cô không thể mở điện thoại ra xem. Cho tới khi cuộc họp kết thúc, đập vào mắt Lạc Ân là vài chữ ngắn ngủn từ số điện thoại lạ, chưa lưu trong danh bạ bao giờ: -Về nhà đi, con có chuyện muốn nói.

Là Thiên Hằng. Lạc Ân vội vã gọi lại ngay:

-Tiểu Hằng...Là mẹ đây!

-Con biết mà.

-Hiện tại mẹ không về được. Mẹ đang làm việc ở Cty.

-Mẹ cứ làm việc đi! -Giọng Thiên Hằng lạnh nhạt-Nửa tiếng nữa, con về nhà nội.

Đó như một lời uy hiếp. Lạc Ân thở dài, rồi cũng đến chỗ giám đốc tiêu thụ đang đứng trầm ngâm:

-Thưa giám đốc?

-Chuyện gì? -Giám đốc Mạc ngẩng lên- Cô Lạc...

-Tôi muốn xin phép về sớm.- Lạc Ân ngại ngùng lên tiếng. Công việc đang lúc bận rộn, nhưng mà....

Giám đốc Mạc cũng hơi bất ngờ vì nhân viên mẫn cán nhất công ty lại xin về sớm. Nhưng ông vẫn gật đầu:

-Được rồi. Cô cứ về trước đi!

-Cảm ơn giám đốc! -Lạc Ân cúi thấp đầu- Ngày mai, tôi...tôi sẽ tăng ca bù lại. Cảm ơn ông!

Suốt mấy năm đi làm, Lạc Ân luôn là một nhân viên chăm chỉ của bộ phận tiêu thụ. Cô có phần khép kín nhưng đối với công việc luôn tận tâm. Giám đốc Mạc có ấn tượng tốt về cô, vì thế ông cười nhẹ, phát tay:

-Được rồi, cô về đi!

Lạc Ân đi làm bằng xe buýt. Hiện tại đang lúc giao thông đông đúc, nhưng lời nói “nửa tiếng” làm cho cô vô cùng lo lắng. Lạc Ân không đi xe buýt nữa, cô đón tới hai lượt taxi, còn phải chạy bộ một đoạn tránh kẹt xe.

Mở cửa cho cô là Thiên Hằng....Đồng hồ được giơ ra trước mặt Lạc Ân:

-28 phút.

Va li để sẵn trong phòng khách. Thiên Hằng không đùa.

-Nó bảo là mấy món em nấu khó ăn. Nệm trong phòng cứng, không có điều hòa.- Thiệu Tường Phong vẫn ngồi trên bàn, gấp rau trên bàn- Tiểu Hằng còn nói là...

-Con tới đây là để sống với mẹ chứ không phải “vi hành” để thấu hiểu khổ sở nhân gian. Mấy món mẹ làm rất khó ăn. Con không ăn được.

Ở nhà họ Thiệu, thứ Thiên Hằng thường được dùng là sâm nhung, tổ yến, sau khi phát bệnh thì có đủ thứ đồ bổ dưỡng để tắm bổ. Nhưng nó vẫn rất kén ăn, có khi không thèm động đũa, nói gì là mấy món đậm bạc này.

-Mẹ đã hỏi bác sĩ rồi. Ăn uống thanh đạm, bớt đạm, thêm rau xanh sẽ tốt hơn cho sức khỏe của con.

-Con không nuốt được -Thiên Hằng ngồi dựa vào ghế- Nếu mẹ không thể duy trì cho con cuộc sống cũ, thì để con về nhà ông bà nội. Con đã quen ở chỗ đó rồi.

Gương mặt Lạc Ân tái đi nhưng Thiên Hằng vẫn không mấy may thay đổi thái độ, còn có vẻ hả hê:

-Giường trong phòng cũng cứng, nằm rất đau lưng. Con không muốn ở trong phòng đó nữa. Trời đang lạnh, cũng nên có điều hòa.

Điều mà Thiên Hằng chờ đợi từ Lạc Ân là một thái độ gắt gỏng...Ra một hạn mức thời gian ngắn ngủi để cô từ công ty trở về, chỉ để nghe cầu nhàu về thức ăn và nơi ở...Điều hòa và giường cứng, Tường Phong cũng tò mò muốn biết, Lạc Ân sẽ đáp lại thái độ chống đối của đứa con búng bình này thế nào đây?

-Mẹ biết -Lạc Ân bỗng ngồi xuống bên cạnh Thiên Hằng, dịu dàng- Mẹ biết con sống không quen. Nhưng con hãy hiểu ẹ – Cô áp tay mình vào má Thiên Hằng -Mẹ không có nhiều tiền. Mẹ chỉ có thể sống ở một căn nhà nhỏ thế này, chỉ có thể ngủ ở những chiếc giường cứng và những căn phòng không có điều hòa. Nhưng mẹ...mẹ sẽ cố gắng. Mẹ sẽ tăng ca nhiều hơn để kiếm thêm tiền. Tiểu Hằng không cần lo.

Đến lượt Thiên Hằng ngẩn ra...Lạc Ân đã nhặt lấy túi xách, có phần mệt nhọc đứng thẳng người, hướng về phía Thiệu Tường Phong:

-Anh chăm sóc Tiểu Hằng nhé! Tôi vào trong thay quần áo đã...

Cô lại vuốt tóc Thiên Hằng:

-Tiểu Hằng cứ ăn tạm ít cơm cho đỡ đói. Bác sĩ dặn con ăn uống thanh đạm một chút, nhưng nếu con thích thì ngày mai mẹ sẽ mua thêm một ít tổ yến nữa. Nhưng hôm nay mẹ đã xin về sớm, bị trừ tiền chuyên cần nên bắt đầu ngày mai chắc phải tăng ca thêm nữa. Tiểu Hằng có việc gì muốn tìm mẹ thì nhắn tin nhé, mẹ sẽ trả lời ngay khi rảnh.

Cả Thiệu Tường Phong cũng không biết Lạc Ân đang muốn gì nữa. Cô bước vào trong, thay đồ, sau đó lại vào bếp, làm thêm một ít mì Ý, bưng ra sau đó cho Thiên Hằng.....

Ngày hôm sau, 6 giờ chiều Lạc Ân vẫn chưa về. Lúc trưa cô có chạy về nhà một chút, làm món súp đậu đỏ, canh rau mát, Thịt viên sau đó vội vã đi làm.

8 giờ...Lạc Ân vẫn chưa về.

Rồi 10 giờ....

Gương mặt Thiên Hằng vẫn lặng yên, không chút cảm xúc, cũng không hề nhìn ra cửa...

Cho đến một lúc sau:

-Hong Kong mùa này đang là cao điểm của khách du lịch.

-Ừ.

-Cũng có rất nhiều người xấu đi trên đường.

-Ừ.

-Gọi điện thoại ẹ đi, dặn mẹ nên về sớm, kéo mang họa đấy.

-Ừ.

Tường Phong bấm số. Giọng Lạc Ân đầy mệt mỏi:

-Alo?

-Về thôi. Con trai muốn em về.

-Tôi phải làm xong tài liệu này đã. Anh cho Tiểu Hằng ăn trước giùm tôi.

-Ừ.

-Nhớ dặn con uống nước hoa quả trong tủ lạnh.

-Ừ.

-Mặc thêm áo nữa. Trời hơi lạnh đấy.

-Ừ...

Tường Phong gác điện thoại. Đường như lúc này có ai đó vừa mới chồm qua:

-Mẹ nói xong việc mẹ sẽ về.

-Ừ.

-Con ăn cơm đi rồi đi ngủ. Ba mua thêm xá xiu, không chỉ là cơm thanh đạm đâu.

Thiên Hằng không nói gì, chỉ lẳng lặng gấp thêm mấy đũa, rồi như bất chợt, nói với Tường Phong:

-Hong Kong vẫn là nơi rất nguy hiểm...Ba cũng nên ra ngoài dạo thêm một đoạn đi!

12. Chương 12: Thật Lòng

Khi Thiệu Tường Phong bước ra ngoài, bên ngoài đang trở lạnh. Gió thổi qua mang tai anh, lạnh buốt. Đã bao lâu anh không ra ngoài vào giờ này? Khi không bận rộn, đây là khoảng thời gian Thiệu Tường Phong ở yên trong phòng đọc sách, nghiên cứu tài liệu, tìm hiểu về các đối thủ cạnh tranh.

Đáng xa là một dáng người bé nhỏ. Lạc Ân cũng đang co người lại. Cô mặc một cái áo mỏng, người vẫn đang run rẩy. Thiệu Tường Phong bước nhanh hơn:

-Anh...

Đã có một chiếc áo khoác trên bờ vai mảnh khảnh của cô. Nhưng nó không phải là áo của Tường Phong.

Thái Tân.

-Chào em.

Phút bàng hoàng trôi qua, rồi Lạc Ân cũng cười nhẹ, đáp lại anh:

-Chào anh, Thái Tân.

Hai người ngồi trong một quán lề đường nhỏ, nơi này thỉnh thoảng Lạc Ân có ăn qua. Vị nước lèo không béo lắm, khá ngon.

-Anh ăn mì đi!

Cũng có những lần Lạc Ân tặng ca về trễ, Thái Tân đến đón cô, cả hai thường đến một quán mì nào đó ăn tối. Lạc Ân rất thích ăn mì.

-Ừ.

Trong một góc khuất của quán, cũng có một vị khách đang ngồi. Là Thiệu Tường Phong. Anh đã đưa cho ông chủ 500 đồng, bằng giá của mấy chục tô mì chỉ để ông ta bưng ra ngoài tô mì có gắn thêm một con “bọ” nhỏ phía dưới -là một máy nghe lén mini.

Anh muốn nghe hai người nói chuyện.

Muốn nghe thôi.

-Lạc Đào nói cho anh biết em ở đây à?

-Ừ. Là anh cứ đi theo hỏi cô ấy, cô ấy không chịu nổi.

Thái Tân là người tốt. Tuyệt đối là người tốt. Cuộc sống của anh ấy rất bình thường, đơn giản, có những chuyện Thái Tân sẽ không chấp nhận được, cũng không hiểu được đâu.

-Chị ấy không nói cho anh biết, em sẽ sinh tiếp một đứa con ruột thịt với đứa bé kia phải không?

Cả Thiệu Tường Phong cũng không ngờ Lạc Ân lại trực tiếp nói ra điều ấy. Lại còn rất tự nhiên.

Nhưng anh lại cảm thấy trong lời nói của cô có một chút khổ sở, hối hận và áy náy. Vì tình cảm đã trót nhận quá nhiều từ người đàn ông đó sao?

-Ân Ân à...Anh...

-Anh có thể không để ý chuyện em từng sinh con. Nhưng hiện tại không chỉ có đứa bé ấy. Em và ba của nó đang nỗ lực sinh thêm một đứa nữa. Chúng em không dùng biện pháp nhân tạo. Trực tiếp. Anh có thể chấp nhận được sao?

-Ân Ân...

Giọng Thái Tân đã trở nên run run...Anh ta cũng là đàn ông, đối với chuyện người mình yêu mến có quan hệ thân mật cùng kẻ khác, lại là quan hệ xác thịt, làm sao, làm sao mà chịu đựng được đây?

-Anh Thái Tân!

Lạc Ân đứng dậy. Cô đặt lên bàn tờ 20 đồng, giá tiền hai tô mì:

-Em không phải là một cô bé. Chúng ta cũng đang sống trong hiện thực. Anh là đàn ông, em là phụ nữ. Em phải cứu con em. Dù bảo em làm gì cũng được, em phải cứu con em!

-.....

-Em đã nói hết ý rồi. Xin phép anh!

Lạc Ân rời khỏi tiệm mì. Thái Tân vẫn ngồi đó, nhưng hiện tại Thiệu Tường Phong không quan tâm tới anh ta nữa. Anh đi theo Lạc Ân ngay.

-Em dừng lại nào.

Lạc Ân đang cúi đầu đi về phía trước thì có tiếng gọi. Là Thiệu Tường Phong. Đôi mày nhỏ hơi nhíu lên, cô dè dặt:

-Anh...sao lại ra đây?

-Tôi đến đón em về.

Giữa họ có gì lưu luyến? Chỉ là hai người có chung một mối ràng buộc? Một đứa con!

-Tối nay...không phải kì an toàn của tôi.

Lạc Ân bỗng lên tiếng...Nhưng Thiệu Tường Phong vẫn im lặng...Mãi một lúc sau, anh mới hỏi:

-Em có muốn sinh đứa bé đó ra không?

Câu hỏi đột ngột...Nhưng Lạc Ân cũng mỉm cười:

-Có chứ. Nếu không, tôi sẽ chẳng để anh gần gũi mình như vậy. Còn anh?

Thiệu Tường Phong đối với những loại câu hỏi này đều ít trả lời hoặc là bỏ qua. Lần này thì không. Anh nhẹ nhàng:

-Muốn chứ. Tôi thích con gái hơn.

Lạc Ân bình thường chẳng hiểu được Thiệu Tường Phong. Mà cô cũng không quan tâm lắm tới suy nghĩ của anh ta. Nhưng tối nay lại khác. Cảm giác bị một người khác chi phối thật khó chịu. Lạc Ân muốn, anh ta cũng như cô, thật lòng một lần nói cho nhau nghe cảm xúc của mình.

Lạc Ân nhìn chăm chăm vào Thiệu Tường Phong, giọng nói có vẻ hoang mang:

-Có nhiều khi tôi chẳng hiểu anh muốn gì cả. Khả năng suy đoán của tôi cũng kém. Anh Thiệu nếu có gì muốn nói, cứ nói thẳng với tôi. Anh đừng lấp lửng như vậy, nhiều khi tôi lại hiểu sai ý của anh.

Hai người dù thế nào, có chung một mục đích cần phải thẳng thắn nói hết những gút mắt trong lòng. Lạc Ân cũng làm cho rõ ràng mọi chuyện, tránh những sự không hay có thể xảy ra, nhất là đối với con trai. Dù chỉ sống chung một thời gian ngắn nhưng cô lại cảm thấy ở Thiên Hằng không phải là một thiên tài cô độc. Thăng bé vẫn còn trẻ con lắm, chỉ là cố khoác lên mình lớp vỏ từng trải để che giấu con tim nhỏ bé của mình thôi.

Thiệu Tường Phong không nói gì thêm với Lạc Ân nữa. Cô cũng chẳng hỏi. Cả hai yên lặng về nhà.

Chưa kịp tra chìa khóa thì cửa đã mở. Thiên Hằng lạnh lùng nhìn cô, cộc lốc:

-Chào mẹ, ba!

-Chào con, Tiểu Hằng...

Lạc Ân bước ra từ nhà tắm. Thiên Hằng vẫn cầm Ipad, còn Tường Phong thì không thấy đâu.

-Ba đâu rồi con?

-Ba ra ngoài rồi. Bảo là sẽ về ngay.

-Con ăn tối chưa?

-Ăn rồi. Ba có mua thêm xá xiu.

Lạc Ân ngồi xuống bên cạnh Thiên Hằng trên ghế sofa. Cậu bé hơi nhích người qua, mắt vẫn không rời Ipad.

-Mẹ không cần kiểm soát nữa.

-Kiểm soát gì?

Trên tay Lạc Ân vẫn là chiếc khăn dày lau tóc. Cô hơi khựng lại trước câu nói có vẻ kỳ lạ của Thiên Hằng. Cậu bé vẫn lạnh lùng, thản nhiên buông từng tiếng:

-Tìm có để về nhà trẻ. Không cần thăm dò tình cảm của con bằng cách đó. Con...

-Thiệt Thiên Hằng!

Lạc Ân không đợi cậu ta nói hết, bỗng nhiên nghiêm giọng, buộc Thiên Hằng phải nhìn thẳng vào mình:

-Mẹ không kiếm có. Mẹ phải làm việc, Tiểu Hằng ạ. Mẹ tăng ca là theo yêu cầu công việc. Mẹ không cố ý thu hút sự chú ý của con.

Thiên Hằng có vẻ lúng túng trước biểu hiện của Lạc Ân. Quả nhiên chỉ là một cậu nhóc, không có nhiều kinh nghiệm khi tiếp xúc với người khác. Thiên Hằng rất thông minh nhưng lại có khuynh hướng áp đặt suy nghĩ của mình cho người khác. Chỉ là...trước nay chưa có ai trực tiếp phủ nhận phán đoán của cậu bé là sai thôi.

-Nhưng mẹ biết, Tiểu Hằng lo ẹ. Phải không?

Một nụ cười dịu dàng trên bờ môi đỏ mọng. Một lần nữa, Thiên Hằng quay mặt đi.

-Mẹ...mẹ có thể không đi làm mà. Ba...ba không phải là có nhiều tiền lắm sao? Mẹ đâu cần....

-Mẹ kí hợp đồng với công ty hơn 2 năm, giờ còn 1 năm nữa mới hết hạn. Nếu nghỉ việc mẹ sẽ phải bồi thường một số tiền rất lớn.

-Tiền có thể nói ba bỏ ra. Cái mà ông ấy có nhiều nhất chính là tiền.

Lại là giọng điệu chua chát đó. Lạc Ân chột vòng tay kéo Thiên Hằng vào lòng. Cậu bé không quen nên kháng cự lại bằng cách đẩy cô ra...Nhưng Lạc Ân lại cố chấp ôm chặt, còn gác cằm lên đầu Thiên Hằng.

-Cái mà mẹ có ít nhất cũng là tiền. Mẹ và ba đều có trách nhiệm với Tiểu Hằng mà. Cái gì cũng phải nhờ ba, vậy mẹ có thể làm gì cho con được chứ? Rồi còn sao này nữa....Khi Tiểu Hằng hết bệnh, mẹ cũng phải có công việc để kiếm tiền nuôi con đi học trung học, đại học nữa...Nuôi con đều cần dùng đến rất nhiều tiền.

Thiên Hằng lại ngẩn người tại chỗ. Những điều này, cậu bé chưa từng nghe nói và cũng chẳng ai nói cho cậu nghe.

-Mẹ...Không phải mẹ muốn nói...Mẹ sẽ ở với con luôn? Mẹ...mẹ sẽ không chỉ sinh ra em bé, giải phẫu thành công là bỏ đi nơi khác. Mẹ sẽ mang con theo?

Bàn tay Lạc Ân lướt trên những đường nét thanh tú, vẫn còn lại những nét thơ dại của Thiên Hằng. Cậu nhóc rất giống cô, chỉ khác...năm 8 tuổi, Lạc Ân không có những lo toan nhiều như vậy, không phải tự trưởng thành sớm hơn lứa tuổi của mình.

-Ừ. Tiểu Hằng ngoan....Mẹ sẽ không bao giờ bỏ con đi nữa. Dù Tiểu Hằng có ghét mẹ, có đuổi mẹ đi, không chấp nhận mẹ....Mẹ cũng sẽ theo Tiểu Hằng, cùng sống với Tiểu Hằng...

Thiên Hằng quay mặt đi...Thái độ không còn bình thản nữa. Cậu bé vội vã đứng dậy, dáng điệu gần như là chạy trốn, giọng hơi khàn:

-Con...con buồn ngủ. Con lên phòng...Mẹ đi ngủ đi.

Thiên Hằng đi như chạy, còn va vào người Thiệu Tường Phong mới bước vào nhà.

-Sao vậy Tiểu Hằng?

Đây cũng là lần đầu Thiệu Tường Phong nhìn thấy Thiên Hằng bối rối, gần như mất bình tĩnh như vậy. Trong ký ức của anh, Tiểu Hằng là một đứa trẻ trầm tĩnh chừng chạc, rất hiểu chuyện, sau khi bệnh thì biểu hiện bên ngoài có vẻ hơi cay độc, chưa hề thấy được, Thiên Hằng lại có thái độ và hành động như không kiểm soát được mình?

-Con buồn ngủ...Con lên phòng.

Thiên Hằng đi như chạy. Vậy mà Lạc Ân lại mỉm cười. Nụ cười hạnh phúc, rạng rỡ đầu tiên kể từ khi họ gặp lại nhau.

13. Chương 13: Những Giấc Mơ

Trong căn phòng dành cho hai người, Thiệu Tường Phong ngồi trên giường đọc báo, chỉ khẽ ngẩng lên khi Lạc Ân bước vào:

-Ngủ rồi à?

-Tiểu Hằng đóng cửa, gọi thì nói là để cho con ngủ.

Tuy nhiên, Lạc Ân không buồn vì thái độ vẫn còn đầy vẻ đề phòng ấy. Ở chung một thời gian ngắn nhưng cô nhận thấy, Thiên Hằng là một đứa trẻ rất hiểu chuyện. Chỉ cần lý giải phù hợp, có tình có lý, nhất định cậu bé sẽ không bài xích. Hơn nữa, từ nhỏ Thiên Hằng đã được đối xử như một “thiên tài” nhỏ, có rất nhiều chuyện bên ngoài cậu bé không hề biết. Để cho Thiên Hằng từ từ tiếp xúc với cuộc sống này, Lạc Ân có lòng tin sẽ làm cho cậu bé lạnh lùng, cô đọc kia buông dần chiếc mặt nạ, dần sống một cuộc sống bình thường.

-Em có vẻ rất vui thì phải.

-Vâng...

Thì ra trong suy nghĩ của Lạc Ân, Thiên Hằng lại quan trọng tới vậy. Nhận ra “tín hiệu khả quan” từ cậu bé, mọi nỗi buồn phiền trong lòng cô như tan biến. Kể cả chuyện của Thái Tân.

Thái Tân.

Suy nghĩ của Lạc Ân lại bị cắt đứt. Tường Phong đã kéo cô vào lòng, bàn tay chậm rãi luồn vào bên trong, vuốt ve da thịt Lạc Ân.

-Em nói tới nay không phải là thời kỳ an toàn của em.

-Vâng...

-Vậy chúng ta làm đi...

Đèn vẫn sáng. Lạc Ân vẫn không quen khi từng chi tiết trên cơ thể đàn ông hiện ra rành mạch dưới mắt cô.

-Tắt đèn đi mà -Lạc Ân thều thào lúc Tường Phong xoay người đè cô dưới thân, thúc mạnh- Tôi...

Bóng đêm trùm lên căn phòng nhỏ. Chỉ còn tiếng thở dốc, tiếng va chạm của hai thân thể. Trước mặt Lạc Ân là gương mặt thanh tú của Thiên Hằng...Ánh mắt cậu bé nhìn cô như đang trách móc. Tại sao lại phải sinh một đứa trẻ khác bất hạnh như cậu chứ? Tại sao?

Sẽ không bất hạnh...Sẽ không như con đã sống những ngày tháng trước đây...Mẹ hứa...Hứa mà....

Mẹ hứa với con mà.

Từng chữ, từng chữ trong câu nói của Lạc Ân cứ lập đi lập lại trong đầu Thiên Hằng. Hôm nay người phụ nữ được gọi là “mẹ” ấy đã nói với Thiên Hằng là sẽ không bỏ rơi cậu cô đơn một mình, không bao giờ để Thiên Hằng phải sống như thời gian qua nữa. Thật sao? Có nên tin là thật không?

Thiên Hằng bắt giác sờ tay lên má...Đôi má vẫn còn mềm mịn. Sự mềm mại này là từ da thịt trẻ con.

Mình là một đứa trẻ...Một đứa trẻ mà.

Tại sao mình lại là một đứa bé chứ? Con nít không phải sẽ được tươi cười vui vẻ. Con nít không phải là luôn vô tư lự. Con nít phải luôn được yêu thương...

Sao chỉ có mình? Mình có điểm gì như một đứa bé nhi? Có gì...?

Không...

Chỉ có sự lạnh lùng và cay nghiệt. Chỉ có ánh mắt lạnh lùng sắc bén. Trong gương là một Thiệu Thiên Hằng 8 tuổi nhưng đôi mắt, không phải là tia nhìn ngây thơ trong trẻo. Trong mắt chỉ tồn tại cảm giác xa cách, trong mắt Thiên Hằng chỉ là nghi ngờ, oán hận. Đầu óc luôn nghĩ tới những câu độc địa, rồi đến một lúc nào không nhớ chúng tự động tuôn ra từ đầu lưỡi, như một thứ bản năng...

Thiệu Thiên Hằng...

Bên căn phòng sát vách, Tường Phong đã kết thúc lần thứ nhất. Đầu Lạc Ân hơi ngả ra sau, chân mở rộng hơn một chút để luồng tinh dịch trắng đục chảy tràn, xâm nhập sâu thêm vào tử cung mình.

-Em mệt không? Nghỉ một chút đi.

Tường Phong vẫn không rút khỏi người cô, chỉ hơi dịch người ra, giảm đi sức nặng trên người Lạc Ân... Cô bỗng ôm lấy thắt lưng anh, đôi mắt trong trẻo rất giống Thiên Hằng nhìn thẳng, không chớp mắt vào mặt Tường Phong:

-Tôi...tôi sợ lắm...

-Sợ gì?

-Chúng ta có thể tạo ra một đứa trẻ khỏe mạnh không? Tôi...tôi sẽ không bỏ rơi con nữa. Dù kết quả thế nào thì tôi...tôi, Thiên Hằng và đứa nhỏ sẽ không rời nhau nữa. Nhưng ba mẹ anh lại...Tôi sợ...

-Không cần sợ- Tường Phong bất ngờ thúc vào một cú mạnh, sau đó lại chồm lên người Lạc Ân, để mồ hôi trên người chảy xuống thân thể bé nhỏ của cô -Chỉ cần em sinh con, mọi chuyện tôi sẽ giải quyết. Lần này, em không cần xa Tiểu Hằng và đứa con sau của chúng ta đâu.

Lạc Ân nửa tin nửa ngờ, nhìn anh ta chăm chú. Nhưng Tường Phong đã lật người cô lại, áp sát, nhanh chóng tiến vào từ phía sau:

-A!

Lạc Ân không kiềm được, khẽ rên lên. Tư thế khó chịu này khiến cô đau đớn không ít...Mãi tới khi quen dần thì anh đã chìm sâu vào trong thân thể, tay xoa nắn ngực cô nhồn nhột. Ở nơi tiếp xúc của hai thân thể, tiểu huynh đệ của anh như được tưới thêm một dòng nước ấm càn xoắn chặt, quắn quýt, phun trào vào người Lạc Ân nhiều tinh hoa mạnh mẽ hơn.

Ngày mai sẽ có mặt trời lên từ sau chân trời cao rộng. Ngày mai sẽ tốt hơn hôm nay. Nhất định sẽ tốt hơn.

Lần đầu tiên trong lòng Tường Phong xuất hiện một cái gì đó như là kỳ vọng....Anh ôm lấy Lạc Ân thân thể đã rã rời đi vào giấc ngủ. Đâu đó là một giấc mơ ngây thơ thời thơ ấu. Thiệu Tường Phong sẽ tự tay thiết kế, làm nên một ngôi nhà hạnh phúc cho cả gia đình nhỏ thuộc về anh.

* 15 , 40 like

Bộ Ma cũng có tình và những truyện ít đều sẽ tạm ngưng.

14. Chương 14: Hòa Nhập

Thiên Hằng thường thức dậy rất sớm. Đó cũng là một thói quen tốt. Nhưng Lạc Ân còn dậy sớm hơn.

Cô lần lượt mang các món ăn ra để trên bàn. Cháo trắng ăn kèm với trứng muối, cạnh đó là rau cải chua giòn rụm, ăn rất ngon.

Thiên Hằng yên lặng ăn cháo. Lạc Ân lại có vẻ háo hức nhìn cậu bé, hỏi nhanh:

-Ngon không con?

-Ngon.- Sự nhớ ra chuyện gì, Thiên Hằng lại lảng đi- Mẹ không đi làm sao? Hơn 7 giờ rồi.

-Hôm nay ba sẽ chở mẹ đi làm. Không cần phải đón xe buýt.

Thiên Hằng liếc Thiệu Tường Phong đang thong thả múc từng muỗng cháo, dự định sẽ thốt ra vài lời châm chọc theo thói quen. Chỉ khi về nhà này mới thấy ba trên bàn ăn sáng...Mọi khi...

Ổ biệt thự rất rộng, Thiên Hằng hay ngồi ăn với bà nội. Ông nội thường ăn trong phòng. Ba lại không về. Hai bà cháu lặng lẽ ăn hết phần ăn, sau đó Thiên Hằng về phòng đợi gia sư đến, còn bà nội làm việc của bà. Có khi bà đi cùng một nhóm người đi làm từ thiện. Mở tivi lên, Thiên Hằng thường thấy bà. Nội cười vui vẻ nhưng đôi mắt lại không có niềm vui.

Lời nói đã ngừng lại nơi đầu lưỡi. Thiên Hằng lại húp tiếp một ngụm cháo. Thật tình thì không ngon như cháo bát bửu, nhưng mà...lại ăn và còn vô thức cầm luôn chén cháo thứ hai Lạc Ân mới múc cho.

-Tiểu Hằng à...Mẹ phải đi làm. Ba cũng vậy. Tiểu Hằng có thể rửa chén không?

Đó là một câu nói làm Thiên Hằng lẫn Tường Phong đều ngẩng lên. Rửa chén? Thiên Hằng nhìn xuống bàn tay mình. Những ngón thon dài mảnh khảnh, chưa hề nhúng vào nước rửa chén bao giờ.

-Giúp mẹ với nhé! -Lạc Ân lại mỉm cười- Không sao đâu. Nếu con làm bể chén cũng không cần phải ngại. Khi mẹ còn nhỏ, 5 lần đầu tiên rửa chén, bà ngoại đều phải mua thêm chén mới mà.

....Lạc Ân đoán chuyện như thần. Hay là người nào lần đầu tiên làm chuyện gì đều vậy. Thiên Hằng rửa đến cái chén thứ ba thì theo thói quen lại vung tay sang trái khiến hai cái chén rửa trước đó bị hất xuống sàn.

-Xoảng...

Lúng túng...Tiếng chén bể làm cậu bé lúng túng. Nhưng nghĩ lại, bể thì đã bể. Cúi xuống lượm càng mất thời gian hơn nữa. Thiên Hằng quan sát xung quanh thật kỹ, sau đó tiếp tục rửa những cái chén còn lại, úp xung quanh mình cho ráo nước. Đã có kinh nghiệm, lần này cậu bé nhớ rõ vị trí đặt nên không quơ tay sang vị trí kia.

Cuối cùng chỉ có hai cái chén bị bể. Thiên Hằng tìm một bọc nhỏ gom mảnh vỡ vào trong, bỏ vào thùng rác, lau sạch tay rồi mới bước ra ngoài.

Trên tủ lạnh lại có một hàng chữ từ giấy dán, nội dung đơn giản, nét chữ lại nắn nót hơn bình thường:

-Tiểu Hằng...Trong tủ lạnh hết rau rồi. Con khóa cửa rồi đi thang máy xuống tầng dưới, quẹo phải 10m sẽ có một siêu thị gia đình nhỏ. Con mua rau nhé, mua thêm mấy thứ con thích ăn nữa. Tối mẹ sẽ nấu cho con.

Trên nóc tủ lạnh là 100 đồng. Thiên Hằng cầm lấy. Đây là lần đầu tiên trong đời trong tay cậu bé cầm tiền.

Trước đây, chỉ cần Thiên Hằng thích, sẽ có đồ tốt nhất được đưa đến. Cậu bé 8 tuổi, chưa hề tự mình mua một thứ gì.

Muốn con hòa nhập vào thế giới của mẹ sao? Muốn con từ từ cảm nhận cuộc sống này còn có những thứ mà con chưa biết. Con là một thiên tài nhưng chỉ là thiên tài trong phòng kín. Với cuộc sống này, con còn thua rất nhiều đứa nhóc bình thường, có phải không?

Môi Thiên Hằng thoáng hiện nụ cười nhàn nhạt. Được rồi, nếu mẹ muốn con nếm những mùi vị cuộc sống thường nhật đó, con cũng sẽ thử...Thử ẹ vui lòng. Thử để mẹ nghĩ rằng mẹ đã thay đổi được con nhiều lắm, đã từ từ đi vào trái tim con.

Cứ để mẹ nghĩ vậy....Cho đến khi con chết. Mẹ cứ nghĩ vậy để thanh thản mà sống tiếp đi.

-Làm ơn tính tiền.

Siêu thị gia đình dưới chung cư do hai vợ chồng vừa nghỉ việc ở công ty mở. Hàng hóa chủ yếu là các món trong nhà. Thiệu Thiên Hằng mua rau cải, vài củ cà rốt, thêm một ít nước hoa quả. Dạo này trong người có vẻ hơi mệt mỏi, cũng nên uống thêm nước hoa quả bổ sung dưỡng chất. Chết quá sớm, chuyện còn gì thú vị đâu.

Bỗng nhiên dưới chân cậu bé có cái gì ngậm lấy. Khi nhìn xuống thì...

-Gâu....

Là một con chó. Con chó khoảng 3-4 tháng tuổi chọt ngậm lấy ống quần của Thiên Hằng, day day.

-Chó....

Thiên Hằng không có ấn tượng tốt với động vật, nhưng cũng không quá bài xích chúng. Chỉ là hiện tại, sự có mặt bất ngờ của nó làm cậu bé giật mình, co chân theo bản năng.

-Ăng...

Con chó nhỏ bị đá trúng, kêu lên ăng ăng...Một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên:

-Anh xấu. Sao lại đá con chó của em chứ?

...Người lên tiếng là cô bé Tiểu Đang Đang cũng sống ở chung cư này. Đang Đang đi cùng A Tú, chị hai của cô bé, cũng trạc tuổi Thiên Hằng.

- Xin lỗi em tui đi!

-Sao lại phải xin lỗi chứ?

-Ông làm cho nó khóc. Phải xin lỗi...

A Tú trong chung cư này là một cô bé hung dữ, thường hay kiếm chuyện gây gổ cùng những đứa trẻ khác. Khác hẳn Đang Đang ngoan ngoãn, thường hay đưa đôi mắt trong trẻo nhìn mọi người.

Tuy nhiên A Tú với Đang Đang hết sức bảo vệ. Là một người chị tốt. Rất tốt.

Thiên Hằng không phải là dạng dễ dàng xin lỗi người khác. Nhưng hôm nay lại quay sang cô bé con có đôi mắt to tròn, đen láy, nhẹ nhàng:

-Xin lỗi vì đã đá trúng con chó của em.

-Không có gì...Em không giận anh đâu.

Thiên Hằng còn đưa tay bẹo đôi má bầu bĩnh của cô bé rồi mới quay sang A Tú.

-Tôi xin lỗi rồi.

-Tốt. Đi thôi Đang Đang...

-Tạm biệt anh.

Cô bé Đang Đang còn quay lại vẫy tay với Thiên Hằng, trong khi A Tú lầm lì đi thẳng. Ông chủ tiệm nhìn theo hai chị em, vừa lấy tiền thối cho Thiên Hằng, vừa nói nhanh:

-Con bé đó thật là...Mới có mười mấy tuổi đầu đã chua ngoa như vậy. Không bù với con em nó, rất ngoan.

Thiên Hằng không nói gì, chỉ nhận lấy túi đồ của mình và số tiền thối. Bà chủ đứng cạnh vui vẻ bắt chuyện:

-Cháu là con trai của nhà mới chuyển hồi đầu tháng phải không?

-Dạ.

-Ba mẹ cháu có vẻ bận rộn nhỉ? Cô chỉ gặp mẹ cháu đi chợ lúc sáng thôi.

-Vâng.

-Cháu học trường nào vậy? -Bà chủ lại hỏi tiếp- Con trai bác học trường Tiểu học Môn Áo đấy. Nó đang ôn bài chuẩn bị thi giữa kì, chăm chỉ lắm, nói nhất định kì này sẽ giành hạng nhất. Còn cháu?

Trẻ con bình thường thì sẽ đi học. Còn Thiên Hằng từ nhỏ đến giờ đều có gia sư đến tận nhà kèm cặp, hoàn toàn không biết, cảm giác đến trường là thế nào? Cảm giác thi cử là thế nào?

-Cháu không đi học ạ!- Thiên Hằng thẳng thắn- Nhưng chắc cháu sẽ đi học ở trường Môn Áo. Chào dì...

Trường Tiểu học Môn Áo. Thiên Hằng bước qua đường, trở về chung cư...Trước khi vĩnh biệt cuộc sống, cũng phải làm quen với những thứ mà một đứa bé bình thường trải qua chứ. Đi học...Và sau đó dành ngôi hạng nhất của một đứa bé nào đó chưa quen biết. Thiên Hằng muốn nhìn thấy gương mặt rạng ngời, đầy tự hào của người phụ nữ dưới siêu thị kia khi nói về con trai sẽ tắt đi nhanh chóng. Cậu bé đó rồi cũng sẽ không còn vui vẻ. Như Thiệu Thiên Hằng của bây giờ...

...-Con muốn đi học!

Đề nghị đột ngột của Thiên Hằng trong buổi cơm chiều làm cho không chỉ Lạc Ân bất ngờ mà Tường Phong cũng dừng đũa, nhìn chăm chăm vào nhân vật vừa đưa ra lời đề nghị:

-Con muốn đi học...Hôm nay con thấy các bạn đi học về, con muốn đi học.

Sức khỏe Thiên Hằng đã không tốt, đi học sẽ làm tăng áp lực và gánh nặng nên nhà họ Thiệu không đồng ý. Lạc Ân hơi do dự. Đi học có nghĩa là đã tiến thêm một bước vào cuộc sống. Chỉ là....Cô cảm thấy vẫn đề không đơn giản như thế. Nhưng lại không biết, có phải mình nghĩ ngợi quá nhiều không?

-Em thấy thế nào? -Thiệu Tường Phong hỏi Lạc Ân -Nếu được thì chúng ta đi liên hệ một số chỗ xem sao. Thiên Hằng chưa đi học bao giờ, làm quen cũng tốt. Biết đâu sẽ làm nó khá hơn.

Thiên Hằng cười mỉm...Không biết có phải cha con tâm linh thường tương thông mà cậu bé lại thấy trong giọng nói Thiệu Tường Phong ẩn bên trong là cảm giác tò mò, soi mói: “Con muốn làm gì? Con thật sự có ý gì đây vậy Thiệu Thiên Hằng?”

-Nhưng mà...giờ đã nửa học kỳ rồi. Thiên Hằng...

-Tôi có thể lo cho nó vào được trường. Đừng lo!

Bình thường cũng có thể là cái nhếch môi kèm theo câu bình phẩm “Con nhà có khác”, thậm chí Thiệu Tường Phong bất chợt tưởng tượng ra cảnh Thiên Hằng quay sang nói chuyện với người bên cạnh:” Giờ con mới cảm thấy, làm con cháu Thiệu gia là một hạnh phúc lớn. Rất lớn nữa là khác. Sau này con sẽ như ba vậy. Không cần làm gì cả mà vẫn làm được những chuyện mà không ai cũng có thể làm.”.

Nhưng bây giờ Thiệu Thiên Hằng lại im lặng, thậm chí còn nhìn anh mỉm một nụ cười nhẹ. Nó mới có 8 tuổi, nụ cười này...có phần giống đứa trẻ trong lứa tuổi vốn còn lăm ngây ngô.

-Tiểu Hằng à...- Lạc Ân chợt cúi xuống cạnh Thiên Hằng- Mẹ quyết định rồi. Gần đây có trường tiểu học Môn Áo. Ngày mai mẹ sẽ...sẽ cùng ba tới đó nói chuyện, để Tiểu Hằng được đi học với bạn bè....

-Cảm ơn mẹ!

Thiên Hằng lại cúi xuống và tiếp chén cơm. Căn phòng lại im lặng như cũ. Chỉ có đôi mắt sắc như dao của Thiệu Tường Phong vẫn chăm chăm nhìn Thiên Hằng dò hỏi. Nhưng rồi anh cũng thu tâm mắt lại. Chuyện gì chưa đến thì vẫn không thể có cách giải quyết toàn vẹn nhất. Cứ đợi và chờ kịch hay thôi.

15. Chương 15: Trường Học

Nhà họ Thiệu là một gia đình giàu có nên đối với chuyện xin vào học ở một trường tiểu học như Môn Áo không phải là vấn đề gì quá lớn. Chỉ là Thiên Hằng đã gần 8 tuổi, nếu học lớp 1 sẽ không cùng độ tuổi với bạn bè cùng lớp. Cuối cùng, hiệu trưởng thống nhất sẽ cho Thiên Hằng làm một bài kiểm tra, nếu vượt qua, cậu bé sẽ vào học lớp 3 ở trường.

Buổi tối trước khi làm kiểm tra Lạc Ân cố nén lo lắng, căn dặn Thiên Hằng từng chút một, trong khi đó hai cha con lại rất bình thản. Thiên Hằng nhíu mày, tỏ thái độ như bị làm phiền:

-Con nhớ rồi mà.

-Tiểu Hằng à...Ngày mai phải dậy sớm, tối nay con ngủ lúc 8 giờ nhé. Mẹ sẽ để đồng hồ báo thức cho con.

-Được rồi mà...

Lạc Ân chỉnh đồng hồ báo thức trong phòng Thiên Hằng. Một lát sau về phòng, cô lại tiếp tục điều chỉnh đồng hồ báo thức của mình., Thiệu Tường Phong thoáng nhướng mày:

-Làm gì vậy?

-Ngày mai Thiên Hằng phải dậy sớm. Con còn nhỏ, tôi chỉ sợ thằng bé ngủ quên nên...

-Nên cũng phải chỉnh giờ để dậy trước con à?- Thiệu Tường Phong chợt bật cười bởi suy nghĩ có phần ngây ngô của Lạc Ân- Em...

-Anh cũng nên xem Tiểu Hằng là một đứa trẻ chứ- Lạc Ân ngắt lời anh bằng một câu nói có vẻ như đang giận dỗi- Hằng bé là trẻ con nên cũng sẽ có những lúc sơ suất mà.

Chúng ta cũng từng là những đứa trẻ. Thiên Hằng chẳng qua là một đứa bé cứ tưởng mình lớn nhanh hơn người khác mà thôi.

Thiệu Tường Phong bỗng kéo Lạc Ân vào ngực. Giọng anh ta trầm ấm chứ không lạnh nhạt, cộc lốc như mọi lần:

-Vậy thì giờ em ngủ đi, mai mới có sức mà thức trước trẻ con chứ!

Đây cũng là một ngày không nằm trong thời kỳ an toàn của Lạc Ân nhưng Thiệu Tường Phong chỉ ôm cô mà ngủ. Giữa hai người tràn ngập một không khí tĩnh lặng, nhu hòa rất hiếm hoi.

Hôm sau, người dậy trễ nhất trong nhà lại là Lạc Ân. Khi cô thức dậy mới có 6 giờ sáng, nhưng hai cha con Thiệu Tường Phong, Thiệu Thiên Hằng đã ăn mặc gọn gàng. Bàn ăn dưới bếp đã dọn, là món trứng ốp la.

-Mẹ ăn đi. Là của ba làm.

Thiên Hằng đẩy sang cho cô phần trứng được để sẵn. Thiệu Tường Phong vẫn đang đứng cạnh lò nung, đang nêm nếm món gì đó. Trên người anh còn mang tạp dề, khác hẳn vẻ nghiêm túc thường ngày:

-Em ăn đi.

Món cuối cùng là món súp bắp. Vị của súp rất vừa miệng Lạc Ân.

-Rất ngon.

-Tôi sẽ đi với Thiên Hằng tới trường. Em cứ đi làm đi. Sau khi phỏng vấn xong, tôi sẽ gọi cho em.

-Anh bận rộn nhiều việc mà...-Lạc Ân cắt lời- Hôm qua tôi có xin nghỉ rồi. Để tôi đi cho.

-Cả hai cùng đi luôn cũng được -Thiên Hằng bỗng lên tiếng- Để cho thầy cô giáo thấy, con có một gia đình hạnh phúc, khả năng được nhận vượt lớp không phải sẽ cao hơn sao?

....Trong khi Thiên Hằng thực hiện phỏng vấn, thi trong phòng, Lạc Ân cũng nhấp nhóm bên trong dãy phòng dành cho khách. Về nôn nóng, hồi hộp của cô chính là tâm tình của người mẹ, hiệu trưởng rất thông cảm, cười khê:

-Theo tôi thấy....cậu bé rất thông minh. Chắc là không có vấn đề gì đâu.

Cửa phòng bật mở. Thiên Hằng cùng một cô giáo bước vào. Nhìn thấy vẻ tươi cười trên mặt cô ấy, gánh nặng trong lòng Lạc Ân cũng vơi đi không ít. Cô giáo chào cô và Tường Phong rồi quay sang hiệu trưởng:

-Bài kiểm tra rất tốt. Được đánh giá là xuất sắc.

Hiệu trưởng nhìn thoáng qua kết quả trong tay cô giáo, đôi mày khê nhú lên một chút rồi bà nhẹ điểm một nụ cười:

-Chúc mừng các vị. Bắt đầu tuần sau Thiệu Thiên Hằng sẽ nhập học lớp ba ở trường Tiểu học Môn Áo. Mọi thủ tục còn lại, chúng tôi sẽ làm việc với các vị ngay thôi.

16. Chương 16: Cặp Sách Và Bút Chì

Từ trường về, Lạc Ân dẫn Thiên Hằng vào một cửa hàng quần áo. Cô chọn khá nhiều trang phục cho cậu bé, mặc Thiên Hằng khó chịu vùng vằng không chịu phối hợp.

-Có đồng phục mà....Không mặc đâu.

-Trường còn có các hoạt động bên ngoài nữa, cần phải mua thêm quần áo.

Lạc Ân chợt thấy mặt Thiên Hằng càng lúc càng u ám. Cậu bước ngay ra ngoài cửa, lạnh lùng:

-Về nhà thôi!

Thiệu Tường Phong từ sau bước đến, nhẹ nhàng nói với Lạc Ân:

-Bệnh bạch cầu của Tiểu Hằng dẫn tới nhiều hệ lụy. Thằng bé còn bị chứng rối loạn đông máu, máu khó đông nên ba mẹ không cho nó chạy nhảy, tham gia thể dục nhiều. Các hoạt động ở trường thì...

Một cậu bé không lẽ lúc nào cũng kè kè theo dụng cụ chữa thương khi tham gia các hoạt động cùng các bạn. Lạc Ân thở dài. Con trai nhỏ của cô, muốn trở thành một người bình thường đúng là không dễ dàng gì.

...-Tiểu Hằng nè.

-Vào đi!

Thiên Hằng đang ngồi trước máy tính, nhưng không chơi game mà đang làm gì đó. Lạc Ân hỏi ngay:

-Con làm gì vậy?

-Xem lại vài thiết kế tường lửa thôi. Có gì không mẹ?

-Không...-Lạc Ân đưa cho Thiên Hằng một chiếc túi- Tặng con.

-.....

Thiên Hằng cầm lấy. Bên trong là một điện thoại di động nhỏ, thuốc. Thiên Hằng nhận ra, đây là thuốc giúp đông máu mình hay dùng:

-Con có điện thoại rồi.

-Đây là mẹ mới mua. Mẹ đã cài số của mẹ và Bs Hoàng ở bệnh viện...Tiểu Hằng! Căn bệnh đó không thể cắt đi tất cả niềm vui của Tiểu Hằng được. Chỉ cần cẩn thận một chút là được. Tiểu Hằng hoàn toàn có thể tham gia các hoạt động ở trường mà.

Thiên Hằng nắm chặt cái túi. Đôi môi mỏng hơi mím lại...Rồi chợt nhếch môi:

-Bệnh của con có nhiều giai đoạn. Ban đầu chỉ là máu rỉ lâu một chút, sau đó mỗi lần bị thương cầm máu rất khó. Tới bây giờ chỉ cần một vết trầy nhỏ cũng sẽ chảy máu không ngừng, phải uống thuốc và đưa vào bệnh viện chích thuốc. Mẹ có muốn con chảy máu, chảy máu tới khi mặt mày tái mét, cạn khô máu mà chết đi không?

Bị như thế chắc không đau đâu nhỉ. Chỉ có cảm giác sự sống bị rút đi từ từ khỏi cơ thể. Nhắm mắt lại, từ từ thiếp đi...thiếp đi!

-Tiểu Hằng!

Lạc Ân vô cùng lo lắng bởi biểu hiện trên gương mặt con trai lúc này. Nhưng cô cũng không cho phép mình yếu đuối. Tiểu Hằng vẫn chỉ là một đứa trẻ. Là mẹ, cô nhất định phải là một chỗ dựa cho Thiên Hằng có thể tựa đầu vào.

-Tốc độ của xe cấp cứu rất nhanh. Chưa kể...mẹ không bao giờ để cho Thiên Hằng phải bị như vậy. Chỉ cần con biết trân trọng bản thân mình, chú ý đề phòng một chút, mẹ nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu.

Cô bồng áp những ngón tay mảnh khảnh của Thiên Hằng lên má mình, cười dịu dàng:

-Trẻ con phải được vui chơi Tiểu Hằng ạ! Con cứ thử những gì con thích. Đừng để sau này phải hối tiếc, được không con?

-Vậy ý mẹ là con có thể chơi bóng chuyền, bóng đá, bóng rổ, vận động mạnh...Tới khi có chuyện thì bấm số điện thoại này để gọi cấp cứu tới, sau đó vào bệnh viện là xong, phải không?

Câu hỏi của Thiên Hằng đưa ra đột ngột, Lạc Ân vội vã xua tay:

-Mẹ không có ý đó.

-.....

-Mẹ vụng về lắm, cũng không giỏi ăn nói- Lạc Ân cười ngượng ngập- Mẹ chỉ biết khuyên Tiểu Hằng...Nếu không thử thì không thể biết được là nó hay ho thế nào. Nếu chỉ vì sợ bị thương mà bỏ qua thứ mình yêu

thích, thế thì trọn đời chúng ta chỉ ôm một tấm thân không tì vết mà nhìn mọi thứ xung quanh bằng ánh mắt thèm thuồng. Tới chết, vẫn chưa có gì trong tay là thứ mình yêu thích hết....Mẹ nói vậy, con có hiểu không?

Diễn đạt tuy có vẻ lộn xộn nhưng Thiên Hằng không phải là một đứa trẻ bình thường. Cậu bé hiểu, không chỉ hiểu mà còn hiểu rất rõ ý mẹ muốn gì, hiểu mẹ nói với mình những chuyện này là để làm gì.

-Con cất đi!

Thiên Hằng nhìn chiếc túi nhỏ Lạc Ân thêm một lần nữa, rồi mới cầm lấy mang bỏ vào trong chiếc ba lô nhỏ của mình.

-Còn gì nữa không ạ?

-Không có...Ngày mai chúng ta đi mua thêm cặp, sách và đồ dùng học tập nhé. Mẹ...

-Siêu thị gần nhà có bán mà. Con đến đó mua là được rồi. Mẹ và ba cứ đi làm đi!

-Ừ.

-Con buồn ngủ rồi. Tạm biệt mẹ.

Thiên Hằng lại tập trung vào máy tính. Lạc Ân cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng bước ra ngoài.

Được một lát, cô lại rón rén bước đến bên cửa, nhìn vào phía trong phòng Thiên Hằng.

Chiếc ba lô vẫn nằm yên ở chỗ cũ. Chiếc túi nhỏ lúc này Thiên Hằng bỏ vào đó không thấy bị lấy ra ngoài.

Có thể thử phào nhẹ nhõm một chút không?

....Buổi trưa, Thiên Hằng lại cầm tiếp hai tờ 100 đồng ra siêu thị gần nhà mua đồ. Cặp sách và đồ dùng học tập, theo tính toán chỉ khoảng 100 đồng nhưng Lạc Ân sợ mua không đủ, đưa tới 200 đồng, còn cẩn thận dặn trước chủ tiệm, nếu có thiếu buổi chiều cô sẽ thanh toán thêm.

Đã có công tới dặn dò như vậy, sao không mua luôn nhỉ? Còn đưa tiền ỉnh mua làm gì?

Thiên Hằng nhún vai, bước vào tiệm. Mới thấy cậu bé, bà chủ đã vồn vã lên tiếng:

-Mẹ cháu có dặn rồi. Cháu cứ chọn đi.

-Cảm ơn ạ!

Hàng hóa nơi này không có nhiều mẫu mã nhưng Thiên Hằng cũng không quan tâm lắm. Cậu chọn một chiếc cặp ước lượng đủ đựng sách vở, quần áo cho cả ngày học...Giá hơn 70 đồng.

Còn lại thì mua sách vở, bút chì, gồm tẩy, giấy nháp và một số đồ tiện dụng khác. Tới khi tính tiền khoảng 50 đồng nữa. Bà chủ mỉm cười, mở ngăn kéo, lấy tiền thừa.

-Còn dư lại 80 đồng đây.

-Vâng.

Ngay lúc đó, có một giọng nói vang bên tai. Âm thanh rất dễ nghe, trong vắt, thánh thót:

-Anh ơi!

Là cô bé Đang Đang hôm trước. Đằng sau là...

-Tính tiền đi bà chủ.

A Tú cũng vừa đến quầy. Cô bé mua một chiếc cặp mới. Không đắt bằng chiếc của Thiên Hằng, bà chủ liếc qua giá, nhẹ nhàng:

-A Tú...48 đồng.

Cô bé vừa định lấy tiền ra trả thì giọng nói trong trẻo lại vang lên:

-Chị hai ơi, bộ vẽ chì màu này đẹp quá à.

Là một bộ bút chì màu “xịn”, có giá 30 đồng. A Tú nhìn số tiền trong tay mình, nói ngay:

-Hai còn có 14 đồng thôi. Không đủ...

-Em sắp thi vẽ ở trường rồi. Đi mà hai...Có hộp màu này, em sẽ vẽ đẹp hơn mà.

-Nhưng mà...

-Hai ơi!

A Tú là một đứa trẻ chanh chua, dữ dằn. Nhà có nghề chuyên bán đậu hũ thúi, đi học về A Tú vừa chiên đậu hũ giúp mẹ, còn đi giao hàng, rảnh rỗi thì sẽ giữ Đang Đang. Trẻ con trong khu này đa số đều sợ cái tính ngang ngạnh, hung dữ, chua ngoa của con bé. Thế mà với Đang Đang, A Tú lại rất che chở. Hình như chưa bao giờ yêu cầu của cô bé con này bị chị mình từ chối. Lần này cũng vậy.

-Được rồi.

A Tú cầm tiền, bậm môi nói với bà chủ:

-Cháu không mua cặp nữa. Mua hộp bút màu thôi. Dì thối lại cho cháu đi.

- 48 và 30 là 78 đồng. Cháu đưa thêm 30 đồng đây ạ!

Thiên Hằng bắt ngờ lên tiếng. Cậu bé đặt xuống quầy thêm 30 đồng.

A Tú không nén được kinh ngạc. Cô bé hất mặt lên:

-Tui không mượn tiền của ông.

-Tôi không cho bạn mượn. Tôi tặng hộp chì màu cho Đang Đang.

-Tặng cho em sao? -Cô bé Đang Đang nhảy cẫng lên sung sướng- Em cảm ơn anh...Anh thật là tốt quá! Anh tốt quá à!

A Tú cầm lấy 2 đồng tiền thối từ bà chủ, sau đó là chiếc cặp xách trong tay. Bóng Thiên Hằng khuất sau cánh cửa. Cô bé Đang Đang vẫn không ngừng xuýt xoa, hâm mộ anh Thiên Hằng.

Đang Đang mới có 6 tuổi, không thể nào hiểu được, Thiên Hằng mỉm cười dịu dàng, thậm chí còn bẹo má cô bé nhưng ánh mắt dành cho Đang Đang không hề có một tia ấm áp. Cõi lòng chỉ thấy vô cùng lạnh giá. Trẻ con vô tư, nhưng không lẽ cứ vô tư hết lần này sang lần khác? Con bé đó chỉ biết đòi hỏi từ chị...A Tú chỉ hơn nó một, hai tuổi sao lại phải vì hộp bút chì màu mà hy sinh đi chiếc cặp, vốn là thứ cô bé rất cần mua?

17. Chương 17: Lớp Học

Trường Môn Áo không phải là một trường lớn nhưng đã có lâu đời. Chất lượng giáo dục của trường khá tốt, số học sinh thi đậu vào các trường trung học nổi tiếng cũng có không ít. Nói chung – là học sinh Môn Áo không phải một chọn lựa tồi.

Trở thành người đứng đầu ở trường cũng tốt.... Thiên Hằng xoay xoay quyển sách trong tay với vẻ nhàm chán. Hai tuần nhập học, các bài kiểm tra của Thiên Hằng đều đứng đầu lớp. Bài kiểm tra tháng vừa công bố, Thiên Hằng cũng đã vượt qua Trần Thập Toàn, trở thành học sinh đứng đầu của khối lớp 3.

Đi học và giành hạng nhất. Bọn con gái trầm trồ thán phục, thường hay tìm chuyện hỏi thăm. Bọn con trai thì cười khẩy, tỏ vẻ ganh ghét. Hôm qua Thiên Hằng còn bị ai đó chen ngã khi lên cầu thang nữa. Cả một đám con gái bu lại hỏi han, có đứa còn chạy đi báo giáo viên chủ nhiệm. May là không biết thủ phạm, nếu không chắc còn âm ỉ tới đâu.

Đi học...Có gì thú vị? Có gì để học thêm đâu?

-Thiên Hằng.

Trần Thập Toàn bỗng đứng chắn trước mặt. Thiên Hằng thoáng ngạc nhiên nhưng cũng đứng lại, cười nhẹ:

-Có chuyện gì?

-Bài toán hôm qua bạn giải hay lắm. Khi nào rảnh tới nhà tôi chơi nhé, tôi có một số trò chơi toán học hay lắm, có mấy câu tôi không biết giải. Chúng ta cùng làm.

Học nhóm à? Thiên Hằng hơi nhướng mắt nhìn Thập Toàn chạy về lớp của cậu ta. Là thật lòng hay giả vờ khiêm tốn nhỉ? Thiên Hằng không chuẩn bị ột cuộc gặp mặt thân thiện bỗng thoáng ngẩn ra.

-Anh Thiên Hằng.

Giọng nói trong veo nghe có vẻ quen thuộc. Thiên Hằng nhìn lại. Là Đang Đang. Con bé cũng mặc đồng phục của trường Môn Áo, tóc tết thành hai bím, trông rất xinh.

-Em học lớp 1 ở tầng dưới. Hôm qua em thấy anh được khen. Anh thật là giỏi.

-Ừ.

-Em đi ăn trưa, anh có đi không?

-Anh ở khối lớp 3 mà -Thiên Hằng rút cánh tay khỏi bàn tay đang bám chặt mình của con bé, giọng lạnh tanh- Em đi rủ chị hai em đi.

-Chị hai không đi đâu. Trưa chị hai còn bận việc mà.

Học sinh lớp 3 thì có thể bận gì? Nhưng Thiên Hằng không hỏi. Chuyện không liên quan tới mình, cậu ta cũng chẳng cần quan tâm.

Nhưng tới bữa trưa thì Thiên Hằng đã biết, A Tú bận là bận gì rồi?

-A Tú...Táo hôm qua chỉ ăn được có một trái thôi.

-A Tú...Tàu hũ thúi hôm qua không ngon lắm. Bà phải bớt giá đi!

-Bớt cho ông 1 đồng thôi. Hôm nay có ăn không?

-Ăn...Nhưng ăn một miếng thôi.

Trong trường không tổ chức cho học sinh ăn trưa tập thể, mọi người có thể mang theo cơm hộp để ăn. Nhưng nhà trường cũng cấm việc mua hàng hay buôn bán quà vật trong trường. Vậy mà A Tú lại dám bán “đồ ăn” cho đám bạn. Cái cặp mang theo cũng đâu phải là lớn lắm. Thiên Hằng chợt thắc mắc, mớ hàng hóa nào là táo, nào là nho, nào là tàu hũ thúi hay bánh nướng kia, làm sao cô bé có thể mang vào?

-Ông ăn không?

A Tú cũng không ngại ngần gì khi nhận ra người quen cũ. Thiên Hằng lắc đầu, sắp xếp lại hộp cơm mà Lạc Ân chuẩn bị ình:

-Nè...

-Gi?

-Cầm lấy đi!

A Tú bắt ngờ dúi vào tay Thiên Hằng thứ gì đó. Là 10 đồng bạc. A Tú hất mặt lên:

-Tui chỉ mới để dành được nhiều đó. Vài ngày nữa, đủ tiền tui trả hết cho ông.

-Là 30 đồng hôm trước đó hả?- Thiên Hằng lạnh nhạt- Tôi không cần đâu.

-Tui biết ông có tiền. Nhưng tui không muốn mắc nợ. Tui là chị của Đang Đang, tui phải có trách nhiệm mua đồ cho nó. Không cần người ngoài bố thí.

-Sao bạn ngang ngược vậy?- Thiên Hằng nhúu mày-Tôi nói là tôi tặng cho em bạn. Tôi có cho bạn đâu mà phải trả lại tiền.

-Ông đừng tưởng là tui không biết ông mua hộp bút chì cho Đàng Đàng nhưng bụng nghĩ gì.- A Tú bĩu môi. Ông nghĩ nó là đồ hư hỏng, chỉ biết đòi hỏi. Tui là chị của nó, tui cho em tui được hay không, em đòi tui mua đồ cũng là chuyện của chị em tui. Đừng nghĩ ông có mấy đồng bạc là coi thường nó.

Cuộc trò chuyện đã trở thành to tiếng, thu hút không ít ánh mắt dòm qua ngó lại trong trường. Thiên Hằng khoanh tay lại, nhìn thẳng vào A Tú.

-Tôi không muốn đôi co qua lại với bạn nữa. Đồ tặng thì tôi cũng tặng rồi. Muốn trả lại thì lấy thứ tôi đã tặng mà trả. Từ nay tôi không muốn dây dưa đôi co với bạn nữa.

-Được...Đồ thì em tui nhận. Nó chắc chắn là không trả. Tiền ông không lấy, nhưng tính cho cùng nó cũng chẳng phải là tiền của ông.- A Tú giật lại 10 đồng trong tay Thiên Hằng- Tui quên mất là ông cũng phải xin tiền ba mẹ mua đồ. Gom đủ 30 đồng, tui sẽ đem trả mẹ ông, coi như xong nợ, từ nay khỏi liên quan gì tới nhau nữa.

-Tùy bạn- Thiên Hằng nhún vai, trong đầu thầm lẩm nhẩm từ nay không bao giờ xen vào chuyện của người khác nữa.- Tôi vào lớp. Từ nay làm ơn đừng tới làm phiền tôi nữa.

Lớp học phiền phức, bạn học cũng thật phiền phức. Thiên Hằng bực bội xoay xoay ngòai bút chì, lơ đãng nhìn ra ngoài bầu trời xanh thẳm. Hình như ngoài hành lang lớp mới có một cây phong lan nở hoa thì phải. Màu hoa vàng rực, hôm qua không thấy. Hay hôm qua mình chẳng mấy để tâm?

Thiên Hằng chợt rung mình bởi một cơn gió vừa thổi tới. Bực bội...Dường như đây là lần đầu cậu bé thấy bực mình vì một chuyện liên quan tới người khác...Cũng là lần đầu Thiên Hằng nhận thấy, giận dữ đối với chuyện gì đó là một cảm giác không dễ chịu chút nào.

18. Chương 18: Xích Mịch

Hai ngày sau đó, Thiên Hằng không gặp A Tú, cũng chẳng nghe ai nhắc tới cô bé. Cho tới chiều ngày thứ sáu, khi Lạc Ân tới đón cậu thì bỗng nhiên: -Thiệt Thiên Hằng...

Một tiếng quát đầy giận dữ. Thiên Hằng chưa kịp phản ứng thì người đã bị xô chúi nhủi về phía trước. Một cảm giác đau buốt như mới bị ai đập vào mặt. Mà không phải là cảm giác nữa. Rõ ràng là đã bị đập vào mặt thật rồi.

Lạc Ân cũng không làm gì khác được. Cô chỉ kịp kéo người đã phang cạp tấp vào người con mình ra.

Vóc người nhỏ bé nhưng lại rất khỏe. Là một cô bé à?

-Chuyện gì? Chuyện gì vậy? Thôi đi mà...

Một vài người lớn khác cũng xông vào can thiệp. Khi nhìn rõ mặt kẻ gây hấn, một người thốt lên:

-Con bé A Tú...Là nó mà...

-Đúng rồi...

Nhà A Tú chuyên bán đậu hủ thúi phía dưới đường. Ba cô bé là công nhân xây dựng, mẹ thì bán đậu hủ thúi. Lạc Ân không thích món đó nhưng cũng ủng hộ hàng xóm vài lần. Cô thấy A Tú bán hàng nhanh nhẹn, rất được việc, là một cô bé lanh lợi. Sao hôm nay lại...

-Thôi đi mà...

A Tú lại muốn xông vào nữa. Lại một dáng người nữa, nhỏ hơn từ ngoài chạy nhanh vào, níu lấy áo cô bé. Là Đàng Đàng. Con bé mếu máo, có vẻ rất sợ hãi:

-Chị hai ơi, chắc không phải anh ấy đâu. Anh Thiên Hằng là người tốt mà.

Ánh mắt Lạc Ân nhìn con trai đầy thú vị. Thiên Hằng đã khôi phục vẻ lãnh đạm, nhìn thẳng vào mặt A Tú vẫn còn phừng phừng lửa giận đằng kia:

-Bạn nổi điên gì vậy? Tôi làm gì bạn chứ?

-Anh Thiên Hằng ơi...Em xin lỗi- Đang Đang lại òa khóc- Chị hai hiểu lầm anh...là anh méc cô chuyện chị mang đồ vào trường bán. Cô tịch thu hết hàng, mẹ đánh chị nên...

-Trường này đều biết tui buôn bán trong trường, xưa nay không có gì nhưng ông vừa tới là tôi bị tóm ngay. Ông có ghét tui thì nói thẳng. Tui ghét cái trò ném đá giấu tay này lắm, biết không hả?

Lạc Ân nhìn cô bé đang giận dữ. Thiên Hằng mặt tái xanh, tay run rẩy. Thành bé cũng đang rất giận khi bị người khác hiểu lầm:

-Cô bé à...

Lạc Ân chợt lên tiếng. Đợi A Tú dời sự chú ý sang phía mình, cô nhẹ nhàng:

-Cô tin Tiểu Hằng nhà cô không phải là dạng người như thế. Con mang đồ vào trường bán là sai, không người này rồi cũng người kia làm lộ chuyện. Nhưng con không suy xét kỹ mà đã hồ đồ như vậy, còn đánh Tiểu Hằng nữa. Cô không đồng ý như vậy đâu.

Lạc Ân không thuộc kiểu người sôi nổi hay khép kín. Cô hiền lành và an phận, nhưng không có nghĩa là khi người thân bị thiệt, Lạc Ân sẽ nhắm mắt làm ngơ.

A Tú là kiểu “giận cá chém thớt”. Số hàng bị tịch thu trị giá hơn 200 đồng chứ đâu phải ít. Mẹ cô bé vì thế nên cho A Tú một trận. Ôm nỗi uất ức, bỗng nhiên nhìn thấy Thiên Hằng bao nhiêu liên tưởng lại vụt ra. Cuối cùng thì...

-Cháu xin lỗi cô. Cháu không nên đánh Thiên Hằng.

A Tú cũng không phải là một đứa trẻ không biết chuyện. Lạc Ân xua tay:

-Được rồi. Lần sau cháu suy nghĩ kỹ và đừng động tay động chân như vậy nữa. Tiểu Hằng vốn...

-Mẹ!- Thiên Hằng chợt gắt lên- Chuyện xong rồi. Về nhà thôi.

Không thèm nhìn A Tú bằng nửa con mắt. Lạc Ân chợt nghĩ...Hành động này nghĩ là sao nhỉ? Tôi không quan tâm tới bạn hay chỉ à cử chỉ giận dữ, không thèm nói tới nhau của những đứa trẻ con.

...Cả buổi tối, Thiên Hằng ở trên phòng, giờ cơm cũng không xuống ăn. Dù rất muốn chuyện trẻ con để trẻ con giải quyết nhưng cô vẫn rất lo.

-Sao vậy?

Thịệu Tường Phong lại hỏi. Lạc Ân vội vã né người sang hướng khác, tránh ánh mắt anh:

-Tiểu Hằng có chút chuyện thôi.

-À...

Chỉ hỏi thế thôi rồi lại tiếp tục đọc thời báo kinh tế trong khi Lạc Ân vẫn thấy rất lo:

-Tiểu Hằng xích mích với bạn cùng khối lớp.

-Ừ.

Sự thản nhiên của Tường Phong cũng khiến Lạc Ân thấy lạ. Cô có vẻ như đang tò mò:

-Anh không lo sao? Thành bé nó....

-Không sao đâu. Anh nghĩ Tiểu Hằng biết tự cân nhắc mà.

Nhưng đó là trẻ con. Dù thế nào thì Thiên Hằng vẫn là một đứa trẻ. Cô chỉ lo....Rất lo cho tình trạng của con mình.

-Trẻ con có xích mích một chút, anh nghĩ không có gì đâu.

-Làm sao mà không lo được chứ?- Lạc Ân nhìn Thiên Hằng-Nó rất nhạy cảm. Em chỉ sợ...

-Không sao đâu -Tường Phong lại cắt ngang- Rồi sẽ có cách giải quyết ổn thỏa mà.

Nhưng giải pháp thế nào thì không có...Lạc Ân thở dài ngao ngán. Xích mích trẻ con đối với nhiều người vốn không có gì quan trọng. Nhưng Thiên Hằng không như những đứa trẻ bình thường khác. Bây giờ Lạc Ân lại có chút ân hận. Nếu cô không xuất hiện, Thiên Hằng có phải trải qua những cảm giác và tình trạng thế này không?

Quán đậu hủ thú vị của nhà A Tú buổi sáng khá đông khách nhưng chiều thì lại vắng vẻ. Khi Lạc Ân ghé lại, trong quán chỉ có mẹ A Tú đang phàn nàn gì đó. Dáng vóc nhỏ bé của cô nhỏ tất bật bên trong, lúc thì lấy chén, lúc thì chạy ra sau.

-Chào...chào chị!

Mẹ A Tú là một người phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi nhưng dáng vẻ không tương tất gọn gàng cho lắm. Thấy Lạc Ân bắt chuyện với mình, chị ta cũng ngẩng lên:

-Cô là nhà mới dọn tới đó hả? Cô tìm tôi à?

-Không...không ạ!-Lạc Ân bỗng bối rối- Tôi...tôi muốn gặp A Tú nhà chị một chút thôi.

-Con nhỏ đó lại gây ra chuyện gì hả? -Chị ta quay vào nhà, hét lên- A Tú...Mày lại làm gì mà người ta tìm tới tận cửa nhà nè.

-Không...không có...-Lạc Ân thấy thái độ của chị ta cũng hoảng hốt, vội vàng thanh minh- Không có gì đâu chị. Chẳng qua là con trai tôi và A Tú có chút chuyện hiểu lầm. Tôi muốn nói rõ với cháu thôi.

-Hiểu lầm...Hiểu lầm gì chứ?- Người mẹ khựng lại rồi chợt nhớ ra- Hay là...cô là mẹ của thằng nhóc nào hôm trước tố cáo chuyện A Tú bán đồ trong trường phải không? Hơn 200 đồng của tôi chứ ít gì. Nghĩ lại vẫn còn thấy tức.

A Tú nghe tiếng gọi của mẹ cũng từ trong bếp bước ra. Thấy Lạc Ân, cô bé hơi khựng lại, mím nhẹ môi rồi bước ngay đến:

-Chào cô.

-Người ta tới kiếm mày nói chuyện gì kìa -Người mẹ gắt gỏng -200 đồng của tao, lo mà kiếm cách trả lại cho tao đi. Chỉ trừ tiền ăn của mày là không đủ đâu nghe con.

-Biết rồi mà.

Mỗi nhà mỗi cảnh. Lạc Ân vốn chỉ muốn giải thích cho rõ chuyện, không ngờ...hình như cô lại mang phiền phức tới cho cô bé kia rồi.

A Tú cũng mới chỉ là một cô nhóc 7,8 tuổi thế nhưng vẻ từng trải lại hiện ra trên gương mặt r ám nắng. Ánh mắt không như Thiên Hằng, dừng dừng lạnh nhạt mà lại như chứa trong đấy một nỗi u buồn, chán nản. Lạc Ân chợt cảm thấy mình may mắn. Cô cũng sinh ra và lớn lên trong gia đình nghèo khổ, nhưng hai chị em cô lại như hòn ngọc trong tay ba mẹ, không cần phải chịu đựng, không cần phải tỏ ra ương bướng, cứng cổ như cô bé con này.

-Cô muốn nói gì à? Con xin lỗi con cô rồi. Con cũng chỉ đánh cậu ta có một cái thôi mà. Đâu có chết đâu.

-Tiểu Hằng không phải là người hay xen vào chuyện của người khác đâu -Lạc Ân điềm đạm- Cô tới đây là không muốn con và Tiểu Hằng có xích mích với nhau. Là bạn học trong một trường, không nên...

-Vậy thôi phải không?- A Tú ngắt lời, lạnh nhạt- Nếu không còn gì nữa thì con vào trong làm việc đây.

Lạc Ân vẫn còn đứng yên tại chỗ. Cô không biết mình phải nói gì hơn. Cuối cùng hình như Lạc Ân đã biết, cảm giác “đông cứng” là thế nào rồi.

- Chẳng qua là hôm đó con tức quá nên mới đánh con cô thôi chứ con cũng sợ phiền phức lắm. -A Tú bỗng quay người lại- Mà sau này con thề sẽ không bao giờ dám đụng tới công tử thiếu gia nhà cô nữa đâu. Chuyện xích mích là của con nít, mắc mớ gì phải tìm tới tận nhà chứ. Đúng là rảnh rồi mà.

Giọng nói cô bé ngập tràn bất mãn. Lạc Ân định nói thêm gì nữa nhưng cũng ngưng lại. Cô quay sang phía cửa, bỗng nhiên thấy Thiệu Tường Phong:

-Anh...

-Về thôi! -Anh khề nhếch một nụ cười trên bờ môi mỏng -Chuyện trẻ con, em cứ để những đứa trẻ con giải quyết với nhau đi.

....Quán tàu hủ thúi đóng cửa lúc gần 9 giờ tối. A Tú dẫn Đang Đang ra ngoài đóng cửa, chuẩn bị về nhà.

-Chào!

Thiên Hằng đã đứng trước mặt cả hai. Đi cùng cậu ta là Tiểu Đào – đang học lớp 4 ở Môn Áo. Thấy hai người, A Tú ngạc nhiên:

-Muốn gì nữa đây? Tôi xin lỗi rồi mà.

-Xin lỗi vì chuyện khác đi- Thiên Hằng hất mặt về phía Tiểu Đào- Nói đi!

Tiểu Đào vẻ mặt đầy ngượng ngập, hết nhìn Thiên Hằng lại nhìn qua A Tú, Đang Đang:

-Sao? Nói đi chứ!

-Được rồi...- Tiểu Đào lí nhí- Tú Tú...Chuyện...chuyện báo với thầy cô là...là do...do Băng Nhận nói. Tôi biết chuyện nhưng không....

-Băng Nhận?

Đỗ Băng Nhận là học sinh lớp 4, con nhà giàu, xưa nay cũng không ưa A Tú. Nhưng hai bên đâu có thù oán, xích mích gì, thậm chí còn không nói chuyện với nhau:

-Sao chị ấy lại báo lại với cô giáo? Tôi...tôi có làm gì chị ấy đâu?

-Băng Nhận thích Thiên Hằng. Mà...Thiên Hằng trong trường chỉ nói chuyện với em và Đang Đang. Tuy là như gây nhau nhưng Băng Nhận nói...nói phim truyền hình hay có tình tiết, oan gia sau này sẽ...sẽ thích nhau. Nên phải phá trước khi hai người thích nhau hơn nữa. Băng Nhận nói báo với cô giáo là bạn bán hàng trong trường, bạn sẽ nghĩ xấu cho Thiên Hằng, không nói chuyện với Thiên Hằng nữa.

Ai nói học sinh bây giờ không thông minh chứ? Thậm chí là rất thông minh nữa là khác. Biết chơi trò ném đá giấu tay. Chỉ là cô bé kia đã chọc vào một nhân vật không thích mình bị oan ức là Thiệu Thiên Hằng. Cả buổi chiều, cậu kiên trì tới nhà cô giáo để hỏi tên người báo tin, cuối cùng tra ra được Tiểu Đào, từ Tiểu Đào biết được câu chuyện này.

Đang Đang lại nhìn Thiên Hằng bằng ánh mắt sáng rực, hân hoan:

-Anh Thiên Hằng không phải người xấu mà. Vậy mà hai cứ nghi oan cho anh ấy.

Có một chút tự mãn vừa hiện ra trên mặt Thiên Hằng khi A Tú chợt dạ ngó qua cậu bé.

-Được rồi. Tui nghi oan cho ông. Xin lỗi ông.

Rồi A Tú bước tới trước mặt Tiểu Đào, hếch mặt lên:

-Ngày mai tui sẽ nói chuyện với con nhỏ Băng Nhận lớp chị. Tui kinh doanh buôn bán hàng chứ không có thời gian của trai mà chị ấy sợ. Mới là học sinh tiểu học, đã vì trai mà xích mích, đúng là không có tiền đồ.

Thiên Hằng chợt phì cười bởi câu nói đầy vẻ người lớn đó. Cậu bỗng nhớ, hình như mình cũng là học sinh tiểu học...A Tú là một con nhóc hồ đồ, hung dữ và có phần ngốc nghếch nhưng đáng lẽ phớt lờ, xem những chỉ trích từ cô bé như không biết, tại sao Thiên Hằng lại phải lao tâm khổ tứ, tìm mọi cách chứng minh “sự trong sạch” của mình?

Thiên Hằng lắc mạnh đầu xua đi hình bóng một người phụ nữ đem qua lo lắng vì xích mích của con mình với bạn cùng lớp. Buổi sáng mình cũng đã vô thức đi theo người phụ nữ ấy để thấy người đó bối rối thế nào trước một cô bé trạc tuổi con mình?

Vì chính mình không thích phiền phức, không muốn bị oan ức hay là vì người ấy, thật không thể nói rõ...Thiên tài đối với những chuyện bình thường trong đời sống này đúng là cũng khó lòng lý giải vì sao!

19. Chương 19: Êm Đềm Và Bất An

Thiên Hằng về nhà cũng là lúc Lạc Ân mở cửa chuẩn bị ra ngoài. Thấy cậu bé, cô không kềm được lo lắng, hỏi ngay:

-Con có lạnh không?

Không hỏi lý do ra ngoài là gì, Lạc Ân chỉ vội vã bưng tới cho Thiên Hằng một chén trà gừng rất ấm. Cô nhẹ nhàng:

-Con đói bụng chưa? Mẹ dọn cơm nhé!

Thiên Hằng có cảm giác không thật. Người phụ nữ trong bếp. Mùi hương thơm của thức ăn xộc vào mũi. Cả vị trà gừng ấm áp này nữa...Cứ như trong một giấc mơ.

-Ngon không con?

Tường Phong đột ngột ra ngoài có việc. Hai mẹ con cùng ngồi trên bàn ăn lại tạo nên một không khí khác hẳn. Lạc Ân gấp thức ăn vào chén con trai, miệng mỉm cười thật tươi:

-Hôm nay mẹ định làm món gỏi cá nhưng mua nguyên liệu thì không có loại cá ở quê mẹ hay ăn. Mẹ đành làm món gỏi thịt gà này, Tiểu Hằng ăn thử xem có ngon không?

Thịt gà tươi ngọt, lại có vị chua chua, cay cay tan ngay đầu lưỡi, quả thật rất ngon.

Thiên Hằng đã ăn qua bao nhiêu món ngon, đi biết bao nhiêu nhà hàng sang trọng. Ông bà nội cũng thường dẫn cậu bé đi du lịch. Nhưng chưa có bữa cơm nào lại làm Thiên Hằng luyến tiếc, không muốn ăn hết như hôm nay.

-Sao hả Tiểu Hằng?

Lạc Ân háo hức chờ đợi phản ứng từ cậu bé. Thiên Hằng cũng không muốn gồng mình nữa. Cậu bé chợt mỉm cười:

-Ngon lắm ạ! Rất ngon.

Đã ăn một lần sẽ muốn tiếp tục ăn nữa. Những ngày tháng như thế này sẽ kéo dài mãi hay sao?

-Tiểu Hằng!

Sau bữa cơm, Thiên Hằng lại cùng Lạc Ân vào trong bếp rửa chén. Động tác cậu bé không thuần thục lắm, rửa chén có khi còn quên cọ dầu mỡ dính phía dưới, làm Lạc Ân bật cười:

-Để mẹ làm cho.

-Để con mà..

Thiên Hằng cố chấp làm tiếp. Đến khi cái chén sạch bong mới úp lại trên kệ, lau tay. Một nụ cười khiến khuôn mặt thanh tú bừng sáng, Thiên Hằng nhẹ nhàng hỏi Lạc Ân vẫn còn hơi ngẩn người bởi vẻ rạng rỡ bất ngờ của con trai:

-Xong rồi...

-Tiểu Hằng rất giỏi.

-Mẹ....

Thiên Hằng bỗng nhiên ôm lấy cô, hơi nhón người hôn lên má Lạc Ân.

Cô cứng đờ người trong khi cậu bé lại cười, như con sóc chạy vụt lên phía trên nhà:

-Mình coi ti vi đi mẹ. Con nghe mấy bạn nói, hôm nay có phim siêu nhân rất là hay.

Bộ phim thiếu nhi đang chiếu trên tivi là một bộ phim siêu nhân mới mà lũ trẻ con tối nào cũng náo nức đón xem. Thiên Hằng ngồi xem chăm chú. Đây là lần đầu tiên.

Lạc Ân ngồi cạnh con trai. Cậu bé bỗng nhiên nằm xuống chân cô, trên tay là một bịch bánh nhỏ. Cậu nhai nhóp nhép, mắt không rời tivi:

-Mẹ thơm quá!

Cử chỉ thân mật khiến Lạc Ân bỗng thấy sợ...Thiên Hằng lạnh lùng, là một đứa trẻ trưởng thành sớm. Nhưng hôm nay bỗng nhiên lại...Cô muốn hỏi, nhưng lại không biết phải hỏi gì.

-Mẹ biết kể chuyện cổ tích không ạ?

-Biết. Mẹ biết chứ...

-Kể cho con nghe đi mẹ- Thiên Hằng ngược mắt, như đang vờ vĩnh- Truyện nào cũng được. Con rất muốn nghe.

Như một đứa bé khác hoàn toàn xuất hiện trong hình dáng Thiên Hằng vậy. Lạc Ân tự hỏi, hiện tượng tâm thần phân liệt, có khi nào diễn ra ở con của cô không?

Cho tới khi vào phòng ngủ, Thiên Hằng vẫn nhìn cô bằng đôi mắt của một cậu bé con ngây thơ, trong mắt chỉ có mẹ. Cậu còn chủ động dùng một nụ hôn gió trong không khí để nói với Lạc Ân:

-Mẹ ơi...Con yêu mẹ.

-Tiểu Hằng...Mẹ cũng vậy -Mắt Lạc Ân bỗng cay xè- Mẹ cũng yêu con.

-Con yêu mẹ....Mẹ ngủ ngon.

Khuôn mặt cậu bé sau cánh cửa phòng rạng rỡ. Đôi má hồng phớt, nụ cười như một thiên thần.

20. Chương 20: Anh Hai

Trong bóng tối, một đứa trẻ ngơ ngác. Xung quanh nhìn đâu cũng là màn đêm mờ mịt. Cậu bé còn rất nhỏ, không dám đi đến trước cũng không thể lùi về sau được, chỉ biết co người ngồi khóc, tiếng khóc chìm vào trong tĩnh lặng của đêm đen. Đêm. Trời sấm sét. Xung quanh vắng lặng. Một cậu nhóc co người trong tấm chăn dày cộm. Cửa sổ đóng kín nhưng vẫn còn thấy những chớp sáng vụt qua, như muốn xé toạc bầu trời.

Dù thế nào cũng chỉ mới là một đứa nhóc. Trong nhà trẻ cao cấp, những đứa bé khác sạch sẽ, mặc toàn đồ hiệu nhìn cậu bạn mới bằng ánh mắt tò mò. Rồi sau đó nghe ba mẹ chúng nói thế nào lại âm thầm trêu chọc. Đứa trẻ kia cũng chỉ là một đứa con hoang. Mẹ nó bán nó cho nhà nội để lấy tiền.

Ba và mẹ...Ông bà nội....Chỉ có cô đơn tràn ngập. Chỉ có một mình đứa trẻ trong căn phòng vắng. Muốn khóc, chỉ có thể khóc một mình.

-Anh hai ơi!

-Em ngoan...Nín đi. Có anh đây.

Ban đầu chỉ là một cánh tay cho cậu bé tựa vào. Sau đó hình dáng càng lúc càng rõ...Đã ra dáng hình một con người.

-Đồ con hoang.

-Mày là đồ con hoang...

Đồ con hoang thay vì cắn môi chịu đựng bỗng nhếch môi:

-Ừ. Tao là đồ con hoang.

Một đám nhóc 4,5 tuổi, chỉ biết hùa theo người lớn. Ba mẹ bọn chúng không dám trêu chọc người lớn, chỉ âm thầm mượn lời con nít mà trút đi bức bối của mình thôi.

-Con muốn chuyển trường. Con bị bạn học hiếp đáp.

Ông Thiệu phùng phùng lửa giận. Đứa cháu duy nhất bị bạn bè hiếp đáp, đương nhiên là phải làm ọi chuyện sáng tỏ rồi.

Sau đó, không ai trêu chọc cậu bé nữa. Nhưng cũng không ai dám đến gần. Cậu nhóc chỉ có một mình.

-Anh hai ơi! Không ai chơi với em hết. Em buồn quá à.

-Anh hai chơi với em.

-Chơi xếp hình nha?

-Ừ. Chơi xếp hình.

Người cha cậu nhóc thường rất trông đợi mỗi tháng về nhà có một lần. Nhưng không hề nhìn tới con mình, không có một lời an ủi. Chỉ có lạnh nhạt, chỉ có một khoảng cách mênh mông.

Thằng nhóc mỗi lần nhìn thấy ba lại buồn, lại tủi thân. Tốt nhất là không nên đến gần. Có tới gần thì lời nói lại trở nên cay nghiệt. Cha và con – càng lúc càng là một khoảng rộng, như con sông không thấy được bến bờ.

-Anh hai ơi....Em đau lắm!

-Đau ở đâu?

-Đau nhiều chỗ lắm. Nhưng mà....- Cậu bé lại khóc thút thít- Đau nhất là ở đây nè.

Vị trí con tim. Căn bệnh bao nhiêu ngày hành hạ cậu nhóc. Như có hàng ngàn con sâu gặm nhấm từ trong xương tủy. Đau nhưng xoa khắp nơi không bao giờ thấy bớt. Nhức nhưng không thể biết lúc nào sẽ kết thúc đây?

-Sao lại đau tim hả?

Giọng nói dịu dàng của anh hai làm cậu bé ngừng khóc một chút rồi lại nức nở, càng lúc càng lớn hơn:

-Mẹ rất tốt...Mẹ thương em lắm. Mẹ không bỏ rơi em. Em thương mẹ...Em muốn sống chung với mẹ.

-Ừ. Anh hai biết mà. Mẹ tốt lắm...Rất tốt.

-Nhưng anh hai ơi -Cậu bé con lại khóc tức tưởi- Em đau lắm...Người em đau lắm. Em bị bệnh anh hai ơi. Em sẽ không sống lâu với mẹ được....Mẹ sẽ không ở hoài với em được. Em sẽ chết...Sớm muộn gì em cũng chết. Mẹ thương em như vậy, chỗ này của mẹ cũng đau lắm phải không anh hai?

Em chỉ là một đứa trẻ....Mãi mãi chỉ là một đứa trẻ. Em thương mẹ. Mẹ cũng thương em. Em không muốn làm mẹ buồn khổ. Anh hai cũng không muốn, không muốn em và mẹ, cả hai đều buồn.

-Ừ. Mẹ sẽ đau lòng lắm.

-Giờ làm sao hả anh hai? Em không muốn đau như vậy nữa. Em muốn...em muốn ở với mẹ. Nhưng mà...nhưng mà...em vẫn thấy...thấy rất đau.

Nếu không có căn bệnh quái ác đó. Nếu không có những cơn đau rút tía dần của em từng tia hy vọng, khiến em vùng vẫy mãi trong cái đau không biết bao giờ kết thúc thì bây giờ sự xuất hiện của mẹ sẽ làm cho em vô cùng hạnh phúc, phải không em? Anh và em đều quên dần cơn bệnh.Song thực tế, nó vẫn ở đó, vẫn làm em đau, và anh cũng đau không kém gì em.

-Làm sao bây giờ hả anh hai? Em đau lắm...Em thật sự đau lắm. Em không muốn mình đau như vậy nữa. Em cũng không muốn mẹ đau như vậy nữa. Em...

Em chỉ đơn giản là muốn mẹ không thấy mình đau đớn. Anh lại nhìn thấy ở mẹ một vòng tròn lằn quằn. Mẹ thương em nhiều lắm. Mẹ chắc sẽ sinh thêm một đứa trẻ khác vì em đó. Nhưng...có thể em sẽ không chờ được đứa bé ấy. Nó sẽ thay vào chỗ em. Một đứa bé khác sẽ từ từ lớn lên, co vào trong một góc lặng thầm như em vậy. Anh hai thương em lắm. Nhưng anh hai cũng bắt đầu mệt mỏi. Anh hai sẽ không thể ở bên em bé kia được. Anh hai...

-Anh hai ơi...

-Ngủ đi em! Ngủ đi!

Anh đã cùng em chịu đựng. Nhưng bây giờ sức lực của chúng ta đã từ từ đi tới cực hạn. Anh không muốn em phải đau đớn nữa...Càng lâu dài sẽ càng đau khổ. Nhân lúc tình cảm của chúng ta còn chưa quá gắn bó...Cũng nên kết thúc. Kết thúc đi!

-Anh hai...

-Ngủ với anh hai đi. Ngủ rồi chúng ta sẽ không làm mẹ phải buồn nữa. Ngủ đi em....

Cửa phòng Thiên Hằng khóa chặt làm Lạc Ân vô cùng sợ hãi. Linh cảm cho cô biết, tối nay Thiên Hằng như thế, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

-Tiểu Hằng...Mở cửa đi con. Là mẹ...Là mẹ đây.

Thiệu Tường Phong về đến. Anh đã thu xếp xong, ngày mai sẽ đưa hai mẹ con Thiên Hằng sang Canada. Ngày mai...

-Sao vậy?

-Tiểu Hằng lạ lắm. – Lạc Ân run rẩy- Tối nay con rất lạ. Sau đó đóng kín cửa. Em không biết chuyện gì....

Thiệu Tường Phong không chần chừ nữa. Anh ra hiệu Lạc Ân tránh ra rồi dùng chân phá cửa. Cảnh tượng bên trong khiến tim hai người giật thót. Chân Lạc Ân run lẩy bẩy nhưng thân thể vội vàng phóng tới chiếc giường.

-Tiểu Hằng....Tiểu Hằng....Đừng mà....Tiểu Hằng...

Gương mặt Thiên Hằng trắng nhợt. Trên cổ tay một dòng máu đỏ ứa ra, không ngừng chảy dài, nhuộm đỏ một khoảng đệm giường....

* Bệnh tâm lý cực nặng.

21. Chương 21: Dẫn Vật

Trong suốt thời gian qua con đã sống như thế nào? Con đã bao lần được mẹ ôm trong tay? Con đã nghĩ thế nào về mẹ? Đã oán trách mẹ lắm phải không hả Tiểu Hằng? Lạc Ân không thể kiềm nén được. Giây phút Thiên Hằng bị đẩy vào phòng cấp cứu, cô như một cái xác không hồn trông theo chiếc băng ca.

8 năm trước, cô cũng đã gạt nước mắt trao đứa bé còn đỏ hỏn cho người ta để hoàn thành một hợp đồng mua bán. Những ngón tay nhỏ xíu của Thiên Hằng bám chặt lấy Lạc Ân đã bị cô nhấn tâm gạt đi...Tiếng khóc của thằng bé xuyên qua tường bệnh viện, thấm vào tận đáy tim cô.

Nhưng Lạc Ân đã không quay lại. Sống với cô, thằng bé sẽ không được vui vẻ. Cuộc sống không thể đầy đủ. Trả nó cho gia đình ông Thiệu, Lạc Ân vừa có tiền giúp cha chữa bệnh, vừa...vừa làm được những điều cô cho là sẽ tốt cho con.

Tốt cho con? Tốt cho Thiên Hằng. Tại sao lại khiến một đứa trẻ chưa đầy 8 tuổi trở nên như vậy? Tự sát...Trời ơi!

Thiệu Tường Phong dìu thân thể lả đi của Lạc Ân trong tay mình. Anh không thể an ủi cô, dù giây phút nhìn thấy máu lênh láng trên sàn, tim anh cũng đau đớn từng hồi. Tiểu Hằng...Miệng lưỡi độc địa nhưng chưa bao giờ có khuynh hướng tự ngược đãi mình, nói gì tới việc tự tử? Tiểu Hằng...

8 năm nay mình đã làm gì vậy? Lạnh lùng, khắc nghiệt với con trẻ? Lạc Ân không thể ở bên con vì hoàn cảnh. Còn người làm cha như Tường Phong, dù là bất đắc dĩ đã làm gì được cho con trai mình?

Cố gắng làm việc, âm thầm tách ra khỏi Thiệu thị, tìm kiếm cho hai cha con sự tự do.

Tự do có ý nghĩa bằng mạng sống của Thiên Hằng trong phòng cấp cứu? Tự do có nghĩa gì khi Thiệu Tường Phong quay đầu nhìn lại, chỉ có một mình anh đi tiếp con đường.

-Tiểu Hằng...Tiểu Hằng sao rồi?

-Tiểu Hằng sẽ không sao đâu – Tường Phong vuốt nhẹ mái tóc rối bù của Lạc Ân- Bác sĩ đều rất giỏi. Sẽ không sao đâu.

-Nếu tôi...tôi chỉ cần cùng với anh sinh một đứa nhỏ, sau đó bỏ đi như trước đây thì...-Lạc Ân khóc nức nở- Tôi không cần cương quyết ở chung một chỗ với Tiểu Hằng. Tôi chỉ đem đến phiền phức cho con. Tôi...tôi vô dụng. Tôi không xứng đáng là mẹ của Tiểu Hằng có phải không?

Cô đang đau đớn. Cô đang tự trách. Nhưng Tường Phong thấy, tới giờ phút này, trừ việc thực hiện đúng thỏa thuận, giao Thiên Hằng cho nhà anh, Lạc Ân không sai lầm ở đâu cả. Sai lầm là ở chỗ, họ quá tự cao là đã phần nào hiểu được Thiên Hằng.

Đèn phòng cấp cứu bật sáng. Bác sĩ đã ra ngoài.

-Bác sĩ ơi....Con tôi...

-Chúng tôi đã dùng thuốc không chế tình trạng không đông máu và cấp cứu cho cậu bé. May là phát hiện kịp nên có thể hồi phục nhanh.

-Cảm ơn bác sĩ...Cảm ơn.

-Nhưng tình trạng bệnh của Thiên Hằng diễn biến khá nặng. Tâm lý không ổn định sẽ rất nguy hiểm. Tốt nhất là anh chị nên cho bé khám bác sĩ tâm lý đi.

Bệnh nhân tự tử không hiếm. Nhưng Thiên Hằng mới có 8 tuổi lại tự tử, khiến ông cảm thấy rất lo.

...Vết cắt trên tay Thiên Hằng khá sâu song do đã điều trị được chuyển không đông máu nên cũng không nguy hiểm tới tính mạng. Buổi chiều khi thuốc mê vẫn còn, cậu bé đã được chuyển tới một phòng bệnh sang trọng rồi.

Khi Thiên Hằng tỉnh lại, gương mặt Lạc Ân mờ mờ ảo ảo trước mắt. Nhưng cậu vẫn còn sống....Nhận định đó khiến mu bàn tay Thiên Hằng khẽ run lên:

-Tiểu Hằng, con tỉnh rồi.

Lạc Ân vội vàng ngồi xuống chiếc ghế. Đến khi thấy Thiên Hằng có vẻ bình thản, cô mới nhỏ giọng, hỏi thăm:

-Con...con thấy trong người thế nào?

-Ổn rồi ạ! – Thiên Hằng lại nhắm mắt như ngủ -Mẹ yên tâm.

Thái độ lạnh nhạt như trước. Song Lạc Ân vẫn kiên nhẫn dỗ dành cậu bé. Cô còn mang một tô cháo bốc khói, đút cho Thiên Hằng:

-Con ăn cháo đi....

Thiên Hằng chỉ hả miệng, phối hợp, ngoài ra không nói thêm lời nào nữa. Nhưng Lạc Ân lại có chuyện muốn nói...Là chuyện vô cùng quan trọng đối với quan hệ của cô với Thiên Hằng.

22. Chương 22: Em Bé

Thiên Hằng rất mệt, thực sự rất mệt. Cậu chỉ mong mọi thứ kết thúc. Chỉ mong không cần suy nghĩ và chịu đựng nữa. Vậy mà... -Tiểu Hằng...

Lạc Ân bỗng nhiên nắm lấy những ngón tay lạnh băng của cậu nhóc, đặt lên bụng mình. Nụ cười trên môi cô héo hắt nhưng cũng thật đẹp, khiến Thiên Hằng cũng bất giác ngẩn người:

-Mẹ có em rồi. Con nghe đi, mẹ sắp có em rồi.

Bác sĩ tâm lý sau cuộc giải phẫu đã nói: “Việc quan trọng đối với Thiên Hằng hiện giờ là duy trì cho bé một tia hy vọng.” Thiên Hằng phải còn một niềm tin gì đó để níu kéo cuộc sống. Đứa bé, dù chưa ra đời chính là hy vọng sống duy nhất của gia đình ba người.

Quả nhiên Thiên Hằng khựng lại. Đôi mắt lạnh lùng thoáng hiện vẻ linh hoạt, giọng run run:

-Mẹ có em bé rồi sao?

-Ừ. Thiên Hằng sắp làm anh hai rồi.

Đứa bé trong tiềm thức. Đứa bé trong hiện thực....Bàn tay Thiên Hằng bắt giác co lại, rời khỏi bụng Lạc Ân.

-Mẹ đừng sinh em bé ra. Em bé sẽ...

Nỗi ám ảnh trong lòng Thiên Hằng là nỗi đau bị chối bỏ. Bao nhiêu năm cô đơn trong góc tối. Lạnh lùng và cay nghiệt, chỉ để che giấu, bảo bọc ột đứa trẻ mong manh, sợ hãi bị tổn thương.

-Nếu mẹ không sinh em bé ra, mẹ sẽ làm gì với em bé? -Nước mắt của Lạc Ân đã lăn dài trên má- Thiên Hằng quyết định ẹ đi.

Quyết định? Làm sao mà quyết định? Trước mắt Thiên Hằng có một gương mặt non tơ với đôi mắt to đen trong trẻo. Nụ cười tươi sáng, khoe hàm răng mới mọc mấy cái, luôn miệng gọi: “Anh hai.”

Gạt bàn tay nhỏ xíu đang giơ ra nắm lấy mình, sau đó tàn nhẫn nói: “Em không nên ra đời nhóc ạ! Đừng để giống anh hai”.

Thiên Hằng nhắm nghiền mắt. Con tim lại đau nhói lên từng cơn. Đau lắm...Mỗi một sinh mạng vẫn cần phải sống, phải không em?

-Mẹ cố gắng ăn uống, để em khỏe mạnh. Em...

Đôi mắt Thiên Hằng mờ đi vì một dòng nước ấm. Lâu lắm rồi, lâu lắm rồi chưa rơi nước mắt. Một cậu bé 8 tuổi, nước mắt rất ít khi rơi.

-Không nên sinh em bé ra chỉ để cứu con. Em bé còn rất nhỏ, nếu bị đưa vào phòng giải phẫu, em bé sẽ rất đau...

-Ngốc ạ!- Lạc Ân ôm lấy con trai vào lòng- Em sẽ ngủ, sẽ được các bác sĩ chăm sóc. Sau này khi lớn lên, nếu em biết được mình từng cứu anh hai, em nhất định sẽ rất vui.

-Em không ghét con sao? -Thiên Hằng nhìn mẹ- Em không hận, em sinh ra chỉ để cứu con. Ba mẹ có vui khi có em không?

-Tiểu Hằng...

-Con yêu mẹ lắm -Những ngón tay nhỏ nhắn, xanh xao của Thiên Hằng sờ lên má Lạc Ân- Con....con không muốn mẹ vì con mà phải miễn cưỡng như vậy. Con không muốn sau này khi nghĩ lại, ba mẹ sẽ trách con đã làm ba mẹ phải miễn cưỡng sống với nhau. Còn em bé nữa, con không muốn em bé ghét con. Con...con chết là được. Con không phải làm phiền ai cả. Chết là tốt nhất. Dù sao con cũng không sống lâu hơn được nữa. Sống mà cứ đau đớn như thế, chết vẫn tốt hơn phải không mẹ?

-Tiểu Hằng...

Lạc Ân nghẹn ngào nhìn Thiên Hằng rơi nước mắt. Con trai cô, ngoài mạng sống này, Lạc Ân đã làm gì được cho con?

-Mẹ...Mẹ có hối hận không?

Thiên Hằng lại hỏi. Lạc Ân lắc đầu:

-Không...Mẹ không hối hận. Chỉ cần Tiểu Hằng sống với mẹ. Mẹ sẽ không cần gì ngoài con và em bé nữa. Nếu ba không yêu mẹ, mẹ cũng không yêu ba được...ba mẹ sẽ chia tay. Mẹ sẽ nuôi hai con, cùng hai con đi học...Mẹ sẽ không bao giờ để cho Tiểu Hằng và em bé phải buồn nữa.

-....

-Mẹ hứa mà...- Lạc Ân lồng tay vào ngón tay buông thông của Thiên Hằng- Nhưng chăm sóc em bé rất là mệt. Một mình mẹ không thể làm xuể. Tiểu Hằng phải hứa với mẹ, cùng mẹ chăm sóc cho em có được không?

Thiên Hằng có thể cảm nhận được, một đứa trẻ đang gật đầu liên tục trong vui sướng. Cùng em chăm sóc mẹ, không để em đi lại con đường mình đã đi. Không để em phải sống dựa vào một anh hai trong tưởng tượng. Cho em cuộc sống của một đứa trẻ hồn nhiên phải sống. Không cần cay nghiệt, cũng không cần xù lông nhím để bảo vệ mình.

-Mẹ sinh em bé ra đi!- Thiên Hằng bỗng dụi đầu vào bụng Lạc Ân- Con sẽ chăm sóc em cùng mẹ. Con sẽ không để em bé phải khóc đau.

Lạc Ân ôm lấy Thiên Hằng khóc nức...Bàn tay vô thức sờ vào bụng. Đứa bé sẽ cứu anh hai, con mau đến nhé! Mẹ chờ con từng phút từng giờ....Thiên thần cứu rỗi của mẹ ơi!

23. Chương 23: Con Yêu

Buổi tối, Tường Phong vừa từ bệnh viện về nhà, mở cửa thì đã bị ôm chặt. Thân thể mềm mại, tóc vẫn còn ướt nước...Người đó vội vàng kéo anh xuống, hôn lên bờ môi lạnh giá của Thiệu Tường Phong. Cái hôn không có kỹ xảo. Hơi thở quen thuộc. Anh nhanh chóng nhận ra:

-Em sao vậy?

Hai mắt đã làm quen với bóng tối, cộng thêm ánh trăng từ bên ngoài, Thiệu Tường Phong nhận ra Lạc Ân mong manh trong chiếc áo ngủ mỏng. Mắt cô sưng húp, có lẽ đã khóc rất nhiều.

Lúc này, Lạc Đào có tới bệnh viện. Hai bên không quen biết nhau nên không nói gì ngoài vài câu chào hỏi. Lạc Đào bảo anh về nhà xem tình hình Lạc Ân một chút. Thiên Hằng cũng nói, lúc này mẹ rất mệt....Cũng phải, cô đã thức suốt hai đêm trong bệnh viện rồi.

Lạc Ân quỳ trên nền gạch. Thân thể trắng mịn như bạch ngọc. Cô rất đẹp. Ở cái tuổi này lại càng đẹp. Thiệu Hằng giống mẹ, lớn lên sẽ rất đẹp trai.

Cô ôm ngang lưng Thiệu Tường Phong. Rồi chợt trở nên vội vã...Lạc Ân cố kéo anh ngồi xuống, lại vụng về cố hôn lên mặt mũi Tường Phong.

Nước mắt. Có vị mặn của nước mắt. Nụ hôn của Lạc Ân không hề gợi lên hương vị tình dục. Nó khiến Tường Phong đau lòng không kém gì cô.

-Em sao vậy?

-Em đã xem tài liệu. Em đã hỏi bác sĩ -Lạc Ân nức lên- Nếu thụ tinh nhân tạo cũng không thể 100% thành công được, phải tốn 5-6 tháng để cấy được trứng thụ tinh vào cơ thể. 9 tháng mang thai nữa. Tiểu Hằng...Tiểu Hằng làm sao đợi lâu như vậy được. Anh ơi....Em...Thụ tinh nhân tạo thì em phải nằm yên một chỗ trong một thời gian nữa. Em không đến thăm Thiên Hằng được...Mà con thì...

-Lạc Ân!

-Em đã nói với con là em mang thai -Lạc Ân khóc to lên- Nhưng em thử rồi...Em không có thai. Em không mang thai. Em chỉ gạt con để Tiểu Hằng có hy vọng sống. Anh ơi, bây giờ làm sao đây anh? Tại sao có người một lần đã mang thai, em và anh...nhiều lần rồi mà không được? Sao lần trước chỉ một đêm đã có? Giờ mình phải làm gì đây? Làm gì đây hả anh?

Cô bất lực. Thật sự bất lực. Đứa con mong đợi, sao mãi mà không đến? Lạc Ân phải làm gì đây? Phải làm gì để cứu Thiên Hằng.

-Mình...mình làm đi anh!- Lạc Ân cởi vội áo anh- Anh muốn làm bao nhiêu lần cũng được. Muốn làm sao cũng được. Miễn là em mau có thai thôi. Em muốn có con. Muốn có con.

Lạc Ân hôn Tường Phong. Hôn với tất cả những nỗi đau và sợ hãi mà cô đang có...Bây giờ vì Thiên Hằng, Lạc Ân có thể làm tất cả. Nếu bác sĩ không nói, chỉ có anh em cùng chung huyết thống (anh em ruột) mới

có khả năng chữa bệnh cho Thiên Hằng cao nhất thì có lẽ, cô sẵn sàng ngủ với người đàn ông nào cũng được, miễn là anh ta mang tới cho cô một đứa con, một đứa con có thể cứu mạng Thiên Hằng.

-Em bình tĩnh lại đi, Lạc Ân! Bình tĩnh lại...

-Tại sao anh không làm với em chứ? -Lạc Ân gào lên- Anh không muốn Tiểu Hằng sống sao? Em van anh...Anh cứ giãy vò em thế nào cũng được. Tư thế nào cũng được...Miễn là chúng ta mau có con. Mau có con thôi. Đi anh! Mình làm đi anh!

Lạc Ân lao vào Tường Phong, như con thiêu thân lao vào lửa. Cô hôn anh...Nụ hôn vụng về pha nước mắt. Cái lưỡi nhỏ không ngừng làm phiền, làm loạn trên thân thể Tường Phong, chỉ mong gợi trong lòng anh sự kích thích. Lạc Ân không muốn lỡ một phút giây nào cả. Phải có con, mau chóng có con...

-Anh...

Thiệu Tường Phong luôn tự hào mình là người sắt đá. Anh chưa bao giờ nao núng, chưa bao giờ sợ hãi một điều gì.

Nhưng hôm nay thì lớp vỏ bọc ngoài đó đã rách bươm, xơ xác. Thiệu Tường Phong từng không yêu Lạc Ân, thậm chí cảm xúc anh với cô, chỉ đơn thuần là sự khao khát của nhục dục. Ba mẹ mắc công mướn về một người để mướn. Cô lại xinh đẹp, tươi mát như hoa nở, không ngừng có hành động kích thích, dù là ngây ngô, vụng về nhưng mỡ đã dâng tận miệng, Thiệu Tường Phong cũng không ngại nuốt vào bụng.

Thiên Hằng ra đời...Anh cũng không có nhiều cảm xúc với nó. Chỉ cảm thấy thương hại. Lại một thằng bé đi vào con đường mà anh đã đi qua.

Sau đó, có một lúc nào đó, bản năng làm cha trời dậy. Thiệu Tường Phong muốn rời khỏi nhà họ Thiệu, tạo lập một giang san ỉn. Anh cũng muốn dẫn Thiên Hằng theo. Hai cha con cùng chung sống. Hai kẻ lạnh lẽo ở với nhau, nhìn bản sao của mình mà trải qua suốt quãng đời còn lại cũng không phải là một ý kiến tồi.

Nhưng rồi...Thiên Hằng phát bệnh. Lạc Ân một lần nữa bước vào cuộc sống của anh.

Hai người lên giường. Lần đầu thì vẫn là nhục dục nhiều hơn cảm xúc. Tường Phong thuộc mẫu người không quan tâm lắm tới tình dục. Có cũng được, không có cũng không sao.

Nhưng, ngủ với cô gái là mẹ của con mình vẫn mang tới một số cảm xúc thú vị. Để rồi có những lần sau, Tường Phong bắt đầu cảm thấy, bên cạnh nhu cầu thân thể, anh bắt đầu vương vấn, nhớ mùi hương của cô gái đó. Anh bắt đầu nghĩ tới...Bức tranh cha con có thêm người mẹ có lẽ sẽ đẹp hơn. Hoàn hảo hơn.

Hôm nay, đứa bé 8 năm dài Thiệu Tường Phong để mặc cho những kẻ sắp đặt ngày xưa chăm sóc ngã bệnh, tự hủy hoại bản thân mình. Lạc Ân làm mọi cách níu giữ sinh mạng con trai...Thiệu Tường Phong vô tình và tàn nhẫn. Anh vốn tưởng mình không tình cảm. Ai có ngờ đâu, tình cảm như một mạch nước ngầm len lỏi, đã từ từ dâng kín đáy lòng anh.

-Tường Phong...Em...

-Được rồi.- Thiệu Tường Phong nhẹ nhàng cởi quần áo mình, chạm tay lên thân thể run rẩy của Lạc Ân- Chúng ta sẽ có em bé. Nhưng em bé đó không phải là kết thúc. Anh muốn, khi Thiên Hằng khỏi bệnh, cả nhà chúng ta sẽ có 4 người, mãi mãi bên nhau.

Tường Phong hôn lên trán Lạc Ân. Nụ hôn đáp lên mũi, rồi mới từ từ di chuyển xuống môi cô.

Lạc Ân sững lại. Thiệu Tường Phong đang thông thả di chuyển trên khắp thân thể của cô một cách thật dịu dàng, trân trọng. Anh còn dùng lưỡi kích thích, cho tới khi Lạc Ân vô thức mở rộng chân, cuốn lấy Tường Phong...

Anh làm rất nhẹ. Lạc Ân nhắm mắt, để mặc mình trôi theo cảm giác lâng lâng, tê dại lan tràn khắp toàn thân...

Cô mệt, muốn ngủ. Trước mắt là một đứa trẻ đang vẫy gọi. Cạnh đó là Thiên Hằng đang mỉm cười thật tươi, còn vẫy tay với cô.

-Ừm...

Một cú thúc vào sâu tận bên trong tử cung, kèm theo luồng nhiệt nóng bỏng...Lạc Ân không kiềm chế tiếng rên rỉ của mình nữa. Tài liệu nói, phụ nữ khi đạt cực khoái sẽ nhanh chóng mang thai....Mau chóng sẽ có thai.

Tường Phong vẫn không rút ra khỏi cơ thể cô. Anh chỉ di chuyển về phía trước một chút, rướn người say đắm hôn lên từng tắc da thịt nõn nà, ướt đầm mồ hôi.

Một lát sau, Tường Phong mới ôm Lạc Ân vào phòng ngủ. Khoác vội chiếc áo choàng ngủ rộng, Tường Phong gọi điện thoại cho trợ lý của mình.

-Sắp xếp một chuyến đi nghỉ cho tôi nhé. Tôi muốn cùng vợ con mình nghỉ ngơi thư giãn trong 1 tuần. Nơi đó phải biệt lập, không xa bệnh viện, nhưng không có nhiều người...

Trên mắt Lạc Ân vẫn còn nước mắt. Tường Phong vuốt nhẹ má cô...Dù muộn, nhưng từ nay mong là anh sẽ không làm ẹ con em phải khóc vì sự chia xa lần nữa. Con yêu và cô vợ nhỏ, hãy tin anh...Người cha trong một gia đình.

24. Chương 24: Đi Du Lịch

Khi Thiên Hằng xuất viện, Lạc Ân đã chuẩn bị sẵn sàng hành lý đợi cậu bé ở nhà rồi. -Đi đâu vậy ạ?

-Đi du lịch -Lạc Ân bẹo má con trai- Ba nói chúng ta nên đi chơi cùng nhau một chuyến. Mẹ thấy cũng phải. Gia đình mình sẽ đến một chỗ nào đó nghỉ ngơi, thư giãn, chụp thật nhiều hình.

“Nếu sau này con có chết, ba mẹ có thể nhìn hình con mà nói với em bé, đây là anh hai của con đó, phải không?”

Thiên Hằng không nói ra những lời nói đó. Cậu bé chỉ mỉm cười, nắm lấy tay Lạc Ân.

-Được ạ...Mang theo đồ cắm trại được không mẹ? Tối nơi nếu thời tiết tốt, cả nhà có thể cùng cắm trại với nhau.

-Ừ. Vậy mẹ con mình đi mua đồ cắm trại đi. Mua thêm thức ăn dự trữ nữa.

-Dạ...

“Tiểu Thiên Hằng” rất náo nức và sung sướng khi được mẹ yêu thương và quan tâm như thế. Thiên Hằng không cần gồng mình căng rắn nữa. Cứ để cảm giác hạnh phúc này tồn tại như một hồi ức đẹp trong lòng hai mẹ con đi.

Nơi cả nhà Thiệu Tường Phong du lịch ban đầu dự định là đảo Hawaii. Lạc Ân cũng chưa tới đó bao giờ. Từ nhỏ, cô chỉ quanh quẩn ở Hong Kong, xa lắm là sang Thượng Hải công tác. Nhưng với những tài liệu Lạc Ân tìm được trên mạng, Hawaii là thiên đường nghỉ dưỡng. Ở đó con người được phục vụ tận răng, không phù hợp lắm với mong muốn “tạo lập kỷ niệm” của cô.

Thiệu Tường Phong hoàn toàn chiều ý Lạc Ân. Thiên Hằng thì không có ý kiến gì.

Lạc Ân viết lên giấy tên của khá nhiều nơi du lịch gần gũi với thiên nhiên mà cô biết. Ở Hong Kong có công viên Hải Dương thì quá sôi động, không hợp lắm với Thiên Hằng. Còn những nơi khác, chỗ được mát thì lại cách xa bệnh viện, quá heo hút... Cuối cùng cô quyết định sẽ sang Đại Lục du lịch. Phong cảnh bên đó đẹp, giá cả không đắt, tiếng nói tuy có chút bất đồng nhưng đều là người Hoa cả, mọi rắc rối cũng dễ dàng giải quyết hơn.

-Hai cha con bốc thăm đi!

Trò chơi bốc thăm chọn nơi du lịch này đối với người nghèo khu lao động khá phổ biến. Một đám trẻ con sẽ ghi ra rất nhiều nơi chúng muốn đến, sau đó bốc thăm. Được thăm nào coi như đã du lịch tới nơi đó, rất vui.

Với Thiên Hằng và Tường Phong lại hoàn toàn mới mẻ. Thiệu Tường Phong là người phá tan sự im ắng. Anh bốc một lá thăm. Thiên Hằng cũng làm theo:

-Hạ Môn.

-Hạ Môn

-Vậy mình đi Hạ Môn đi.- Lạc Ân quyết định- Hai cha con đều bốc trúng một lá thăm như vậy, ông trời muốn chúng mình tới Hạ Môn.

Tường Phong cười khẽ, lặng lẽ ra ngoài bấm số điện thoại:

-Hủy chuyến đi Hawaii đi. Chúng tôi sẽ tới Hạ Môn.

-Vâng. Có cần sắp xếp gì không ạ?

Anh lại nhìn Lạc Ân đang chăm chú mở máy tính nghiên cứu những địa điểm đẹp ở Hạ Môn. Một nụ cười thoáng hiện trên bờ môi mỏng...Lâu lắm rồi, Thiệu Tường Phong không cười nhiều như vậy. Nụ cười rất tự nhiên:

-Chỉ cần đặt vé máy bay thôi. Mọi chuyện chúng tôi sẽ tự sắp xếp.

...Hạ Môn là một thành phố khá lớn nhưng không nhộn nhịp và ồn ào như Thượng Hải hay Bắc Kinh. Theo giới thiệu trên mạng, cả nhà Lạc Ân dừng chân trên đảo Cổ Lãng, hòn đảo nổi tiếng với cảnh quan thiên nhiên đẹp tựa một bức tranh.

Bờ biển trải rộng, cảnh sắc tươi đẹp. Trên chiếc taxi rời sân bay, Lạc Ân say sưa nhìn cảnh vật hai bên đường. Quả nhiên là một nơi nghỉ ngơi lý tưởng.

-Anh chị muốn đi đâu ạ?

Trợ lý của Tường Phong vốn đã đặt phòng tại khách sạn một khách sạn năm sao ở Hạ Môn nhưng anh vẫn để cho Lạc Ân tự chọn nơi lưu trú. Đêm qua cô lên mạng tới hơn 12 giờ, cuối cùng đã “chấm” được một làng chài nhỏ nằm ở Đông Bắc thành phố. Nơi đó nghe nói có hình thức “home stay”, khách du lịch có thể ở nhà của dân địa phương, buổi sáng có thể cùng họ đi chài lưới, thưởng thức hương vị của hải sản tươi vừa đánh bắt trên biển vào buổi sớm mai.

-Đến làng chài Phúc Hạ đi anh!

-Vâng...

Làng chài Phúc Hạ không lớn lắm. Người dân chủ yếu sống bằng công việc đánh bắt hải sản. Mấy năm nay du lịch phát triển, một số nhà dân tranh thủ làm thêm bằng cách sửa sang lại nhà, cho khách thuê ở lại vài ngày.

Nơi Lạc Ân thuê là nhà của vợ chồng Thạch Hải. Gia đình họ có một đứa con nhỏ bảy tuổi. Chồng làm nghề chài lưới, vợ ở nhà buôn bán hải sản, dọn dẹp phòng, nấu ăn cho khách thuê nếu họ có yêu cầu.

Sau khi gặp mặt, thỏa thuận giá cả, chị Thạch giao chìa khóa cho hai vợ chồng. Nơi ở là một căn nhà nhỏ, được xây lên để phục vụ khách du lịch, có hai phòng. Vợ chồng anh Thạch ở cách đó không xa. Chị Thạch còn nhiệt tình dặn dò, cần gì cứ gọi chị ngay.

Thiên Hằng tự mang hành lý của mình sang căn phòng nhỏ. Phòng lớn đương nhiên là dành cho Lạc Ân và Thiệu Tường Phong.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, một cái tủ lớn và vài món đồ dùng đơn giản. Được cái là trông ra biển...Không khí trong lành, mát mẻ, nhìn từ xa có thể trông thấy cảnh hoàng hôn nhuộm đỏ cả mặt biển mênh mông.

-Đẹp quá!

-Ừ.

Thiệu Tường Phong với cảnh đẹp cũng không có hứng thú thưởng thức mấy. Cảnh vật ở Châu Âu và những nơi anh từng đi qua còn mê hồn hơn thế này rất nhiều lần. Nhưng đây là lần đầu tiên anh ngắm cảnh cùng

một người khác. Một người phụ nữ...Cảm giác bình yên tràn ngập lòng Tường Phong, nhất là khi Lạc Ân quay lại nhìn anh, thoáng mỉm cười.

-Anh tắm trước đi. Em sang phòng con một chút. Đợi Thiên Hằng tắm rửa, thay đồ xong, anh qua xem chừng con để em về nhé! Tối nay chúng ta cùng đi dạo bờ biển, đi mua hải sản nữa. Em sẽ nấu cho hai cha con ăn mấy món ngon.

-Ừ.

Tường Phong chỉ biết gật đầu hưởng ứng...Nếu Tiểu Hằng không bị bệnh, gia đình chắc chắn sẽ rất vui vẻ...Song nếu cậu nhóc không bệnh, liệu Lạc Ân có quay trở lại, cùng cha con anh trải qua chuyến du lịch này không?

25. Chương 25: Mở Ra, Cánh Cửa Của Yêu Thương

Sau khi tắm rửa, cả nhà ba người mặc thêm áo khoác, cùng ra ngoài. Làng chài đêm cũng có khá nhiều khách du lịch. Có vợ chồng, có các cặp tình nhân thân mật khoác tay nhau.

Khi gia đình Lạc Ân xuất hiện, nhiều ánh mắt hướng vào họ. Cô vợ xinh đẹp, hiền dịu, anh chồng cao lớn, tuấn tú, đứa bé thanh tú, còn nhỏ mà đã ra dáng “mỹ nam” của tương lai.

Người đẹp ấy lại không son phấn, không kiêu sa như nhiều cô gái thành thị từng tới đây. Cô mặc một chiếc váy dài cổ điển, đi dép thấp, mái tóc buộc cao óng ả mượt mà.

Cô lại chịu khó len lỏi, háo hức như nhiều bà nội trợ khác bên những chuyến thuyền thúng từ biển quay về.

-Mua đi cô. Một cân chỉ có 10 tệ thôi.

-Mực tươi lắm. Mua 2 cân sẽ giảm 1 tệ.

-Mua đi cô...Mua đi..

Lần đầu tiên Thiên Hằng nhìn thấy những con mực còn sống đang bơi trong nước. Cậu bé thích thú ngắm nhìn.

-Thả mực sống ra đi mẹ. Mực còn nhỏ như vậy, nó không muốn phải chết đâu.

Thiên Hằng chột cất tiếng. Lời nói con trẻ khiến Lạc Ân và Tường Phong cũng sửng người.

-Người ta không nên bắt những con mực nhỏ như vậy. Sớm muộn gì mực sẽ tuyệt chủng ở vùng biển này thôi.

Sau một câu nói ngây thơ lại là giọng điệu đầy triết lý. Lạc Ân cầm lấy bọc mực mới mua, xoa nhẹ đầu Thiên Hằng:

-Vậy chúng ta đi thả đám mực con này nhé? Mẹ đã xin thêm nước, bỏ mực vào nè.

-Rồi nó cũng sẽ bị bắt lại- Thiên Hằng buồn bã -Chúng ta bỏ tiền ra mua lấy bọn mực, thật ra là tiếp tay cho những người buôn bán chúng. Họ có tiền sẽ tiếp tục ra khơi, bắt cá, bắt mực. Lũ mực con sẽ...

-Ngốc ạ -Tường Phong chột nhắc nhở Thiên Hằng lên -Chúng ta không phải là Chúa cứu thế. Chỉ có thể làm được những gì trong tầm tay mình. Con có thể chọn thả hay không thả đám mực con này...Nếu thả thì chúng ta tìm nơi mà có thể người ta sẽ không bắt được chúng nhanh được. Còn không thì đem về nhà dì Thạch, để mẹ con mổ bụng chúng làm thức ăn tối nay.

Trên cao, Thiên Hằng có thể nhìn ra mọi thứ. Biết nhiều thì sao chứ? Hiểu biết nhưng không làm được, cũng sẽ chỉ là hiểu biết suông trên lý thuyết. Quan trọng là có thể làm được bao nhiêu.

-Đi thả mực đi ba.

Tường Phong tìm được một gờ đá khá vắng người qua lại. Anh xắn quần, lội ra ngoài xa, thông thả mở miệng túi, để đám mực con bơi ra ngoài.

Trời tối nên Thiên Hằng không nhìn được chúng. Chỉ thấy Tường Phong chậm rãi bước vào bờ.

-Ba cầm bịch ni lon theo nhé. Không được quăng xuống biển đâu.

-Ừ. Ba đang bỏ trong túi quần. Có thùng rác sẽ bỏ vào.

-Không ăn mực, vậy lát nữa mẹ nấu món gì ạ?

-Mẹ mua cá về chiên nhé? Mua thêm gạo nấu cơm nóng cho con?

-Ăn ngoài cũng được -Tường Phong nhìn đồng hồ- Cũng trễ rồi.

-Ăn ngoài không bồi đắp tình cảm tốt được -Thiên Hằng nắm lấy tay Lạc Ân- Ba ít khi ăn cơm mẹ nấu. Phải ăn thử và ghiền từ từ là vừa.

Ngay lúc Tường Phong và Lạc Ân chưa kịp phì cười thì Thiên Hằng đã nói tiếp. Câu nói làm hai người làm cha mẹ kia phải cứng đờ người:

-Đường vào tim đàn ông tốt nhất là dạ dày. Đường vào tim phụ nữ nhanh nhất là những lời đường mật. Không có bữa cơm gia đình, hạnh phúc nếu có cũng sẽ bay rất là nhanh.

Nhìn ba mẹ sững người nhìn mình, đến lượt Thiên Hằng bật cười, đôi mắt đen láy ánh lên tia nhìn tinh nghịch hiểm hoi:

-Học được trong phim truyền hình đấy. TVB (*) có thể mạnh chiếu phim gia đình mà.

....Suốt buổi tối cùng dạo trên bãi biển, sau đó mua ghẹ, cá thu về nhà làm món cá chiên vàng và ghẹ luộc, ăn chung với cơm nóng, gia đình nhỏ bé với ba gương mặt đều rạng rỡ. Thiệu Tường Phong ít cười cũng không giấu được ánh mắt ấm áp khi nhìn hai mẹ con Thiên Hằng không ngừng gấp thức ăn cho nhau.

Mãi đến gần 12 giờ, Thiên Hằng mới về phòng ngủ. Lạc Ân tiễn cậu bé đến cửa phòng:

-Mẹ ngủ ngon.

-Tiểu Hằng ngủ ngon.

-Đáng lẽ con không ẹ ngủ với ba đâu -Thiên Hằng chột ôm lấy Lạc Ân, vùi đầu vào bụng cô – Em bé còn nhỏ, nếu ba không cẩn thận thì...

Thằng bé là một thiên tài nhỏ tuổi. Những chuyện kiểu ba mẹ ôm nhau ngủ sẽ có con hoặc coi chui ra từ bụng mẹ, từ chân mẹ, từ mẹ sinh ra sẽ không đánh lừa cậu bé được. Nhưng biết nhiều tới vậy làm Lạc Ân ngượng ngùng, không dám nhìn con:

-Con biết ba mẹ thương con mà. Ba mẹ sẽ biết chừng mực, không làm em bé bị thương đâu.

Thiên Hằng nhón chân hôn lên đôi má đỏ bừng của Lạc Ân, mỉm cười:

-Mẹ rất tốt. Con rất hạnh phúc. Dù thế nào mẹ cũng phải thật vui vẻ...Mẹ phải vui vẻ nhé! Mẹ ơi!

-Tiểu Hằng...con...

-Con không mình bị thương đâu -Thiên Hằng ngắt lời Lạc Ân- Con sẽ ngoan ngoãn làm con ngoan của ba mẹ. Con sẽ thật hạnh phúc và vui vẻ. Đừng lo cho con mà...

Thiên Hằng trưởng thành trước tuổi. Đó là một sự thật không thể thay đổi. Không thể bắt một đứa bé có suy nghĩ phức tạp ngay lập tức quay lại thơ ngây như lúc ban đầu.

Chỉ có thể tạo cho con những hồi ức tốt đẹp. Để cho con cảm thấy, con còn có những người thương yêu con, quan tâm con, không thể sống thiếu con.

Lạc Ân có thể làm được. Vì Tiểu Hằng và chính vì bản thân cô.

...-Anh....

Trong bóng tối, Lạc Ân chột thăm thì. Tường Phong vòng tay ôm lấy cô, tay đặt lên ngực Lạc Ân:

-Anh...Đừng...

-Sao vậy?

Cô luôn nôn nóng có một đứa bé. Mới hôm trước đây thôi...

-Em cũng rất thích xem phim TVB.

-Ừ.

-Tình yêu trong phim TVB thường rất thuần khiết. -Cô cười nhẹ- Nam chính và nữ chính nếu chưa cưới nhau thì chỉ ôm nhau mà ngủ thôi.

-Em muốn chúng ta cưới nhau à?

-Không -Lạc Ân cúi đầu nằm trên ngực Tường Phong- Em muốn chúng ta thử bắt đầu một mối quan hệ thuần khiết đi. Trong tối nay thôi.

Phụ nữ thật là khó hiểu. Mới hôm qua còn vồ vập, còn sợ hãi, thế mà bây giờ lại...

-Em là một người rất truyền thống.

-Ừ.

-Năm đó, bạn bè em đều đã quan hệ với bạn trai, nhưng em không có.

-Ừ. Anh biết mà...

-Em cho là một khi có tình cảm với nhau thì...không nên cho nhau nhiều quá. Em vẫn mong sẽ mang lần đầu tiên của mình cho chồng của em. Là người em yêu.

-Ừ.

Tường Phong càng lúc càng mù mịt. Anh không theo kịp câu chuyện của Lạc Ân, cứ đáp theo phản ứng tự nhiên:

-Anh chán ngắt.

-Ừ.

Lạc Ân phì cười. Tường Phong cũng nhận ra mình vừa tự thừa nhận mình là kẻ đáng chán. Anh thở dài:

-Anh không có kinh nghiệm yêu đương mấy. Anh khá dị ứng với phụ nữ. Nói chung, anh không thích đàn ông lẫn phụ nữ. Sau khi quan hệ với em thì bắt đầu có nhu cầu hơn một chút. Nhưng có cũng được, không có cũng không sao. Anh không quan hệ bừa bãi với người khác. Chuyện quan hệ tình dục chẳng qua chỉ là để thỏa mãn thể xác và duy trì nòi giống, mà anh thì...chẳng có nhu cầu lắm về chuyện này.

Lần đầu Thiệu Tường Phong nói nhiều như vậy. Mà lại là một chuyện anh chưa hề nói với ai ngoài Mộ Bạch- bạn thân nhất của anh.

-Chúng ta đều là người đáng chán phải không?

-Ừ. Hình như vậy.

-Thiên Hằng cũng sẽ có xu hướng đó. Em lo...

-Nhưng đã như vậy rồi thì biết làm sao -Tường Phong thở dài – Bảo anh thay đổi, anh cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa...

Trong lòng Lạc Ân bỗng nhiên cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm...Cô cũng không biết tại sao tâm tình nặng nề mấy hôm nay của mình bây giờ chỉ vì một cuộc trò chuyện buồn tẻ như vậy mà trở nên thả lỏng. Lòng cũng không lo sợ, run rẩy tuyệt vọng như những ngày qua.

Cô chồm lên, hôn nhẹ lên môi Thiệu Tường Phong.

-Tình yêu thuần khiết bao gồm cả việc hôn môi à?

-Em không biết -Má Lạc Ân nóng bừng – Dù sao...một đứa trẻ đêm nay mà có sẽ....sẽ ý nghĩa hơn. Em và anh....vẫn không nên dừng lại mà.

Tường Phong cười nhẹ. Anh xoay người đè Lạc Ân dưới thân mình.

Những nụ hôn thuần khiết, dần dần đượm màu dục vọng nhẹ nhàng.

Anh sẽ đếm từng ngày chờ đợi...Một đứa trẻ thuần khiết, là cứu tinh của ba người đều tẻ nhạt, trải qua bao năm tháng, bây giờ mới bắt đầu học người ta bài học làm sao để yêu thương?

26. Chương 26: Những Mối Dây

Buổi sáng hôm nay là một buổi hiếm hoi Lạc Ân và Tường Phong đều thức dậy muộn. Nhất là Lạc Ân, cô như một con mèo nhỏ lười biếng vui trong tấm mền lớn, lười lười không muốn rời giường. Đêm qua cả hai chỉ làm có một lần, sau đó ôm nhau ngủ. Nhưng cảm giác sướng khoái lại hơn gấp trăm lần những đêm miệt mài, như hai con thú hoang quần chặt lấy nhau, đầu chỉ có một mục đích duy nhất, làm sao để nhanh có một đứa con.

Tường Phong mặc lại áo, thương yêu hôn nhẹ lên trán Lạc Ân rồi bước ra ngoài.

-Anh ơi...

Bên ngoài căn nhà nghỉ, Thiên Hằng đang chơi cùng đứa con nhỏ của chị Thạch và một đứa bé trai nữa, có lẽ là người làng chài nên nó đen nhẻm, còn sún răng nhưng cử chỉ lại rất nhanh nhẹn. Thăng bé đem theo một chai nước khoáng, bên trong có rất nhiều ốc.

- Đây là chữ Nhân.

Thiên Hằng dùng que vạch trên mặt cát. Hai đứa trẻ tròn mắt nhìn theo.

-Chữ này em biết. Là chữ “thiên”.

- Tiểu Hải có đi học à?

-Em có đi học. Nhưng em ngốc lắm, có mấy chữ học hoài không thuộc.

-Em giỏi hơn -Đứa bé trai hồn nhiên- Em thuộc được nhiều chữ hơn nó. Em viết được tên em rồi.

Là Trần Đại Dương. Tên gắn liền đặc biệt với miền biển nơi cậu bé đã sinh ra.

-Anh ơi, sao mẹ anh lại đặt tên cho anh là Thiên Hằng?

-Mẹ anh không đặt cho anh. Là ông bà nội anh đặt.

-Thiên Hằng là gì ạ?

-Là tồn tại mãi. Ông bà nội mong anh sẽ mãi vui vẻ. Cứ cho là vậy đi.

Trẻ con nên không quan tâm nhiều lắm tới ý nghĩ của người lớn. Hai đứa nhóc lại quần quýt, nhìn Thiên Hằng viết chữ trên cát, say sưa....

Ông nội luôn mong muốn “Thiên trường địa cửu, tồn tại mãi mãi”. Khi đặt tên cho đứa cháu trai duy nhất ông cũng thể hiện rõ khát vọng của mình. Khát vọng được hơn người. Khát vọng sự nghiệp, danh lợi tồn tại mãi mãi...Dù ông Thiệu đã hơn 50 tuổi, cuộc đời con người chỉ kéo dài khoảng mấy mươi năm.

Mấy đứa trẻ nghe bước chân người nên ngẩng lên, đồng thanh:

-Chào chú ạ!

Thiên Hằng vẫn tiếp tục viết chữ trên cát. Dòng chữ “Bình yên mãi mãi” bị một cơn sóng ập vào, cuốn trôi nhanh.

Chỉ còn lại những vết mờ mờ trên cát. Thiên Hằng nhìn theo sóng, mái tóc ngắn ngùn bị gió thổi tung.

-Tụi em đi nha, anh Thiên Hằng.

-Ừ...Tạm biệt mấy đứa. Lát nữa rảnh anh sẽ ra chỗ Đại Dương chơi.

-Dạ...

Hai cái bóng nhỏ khuất dần sau tầm mắt. Thiên Hằng ngẩng lên, nắm lấy tay Thiệu Tường Phong:

-Ba đi ngắm cảnh biển với con không?

...Hai cha con chưa hề thân mật như vậy. Từ khi ra đời tới giờ, trong ký ức của Thiên Hằng, Tường Phong chưa từng ẵm bồng cậu bé, chưa từng nói một lời ngọt ngào nào để dỗ dành mình:

-Phụ nữ thật ra rất yếu đuối....Ba đừng như khúc gỗ vậy. Mẹ xinh đẹp như thế, rồi sẽ có những chú dudu đáng hơn xuất hiện. Con đã nói, phụ nữ yêu bằng tai. Mẹ rồi sẽ không chịu được cô đơn đâu.

-Tiểu Hằng...

-Thật ra con rất muốn giống như trong phim vậy -Thiên Hằng nhặt lấy một cục đá ném xuống biển -Quên đi hết mọi chuyện, ngây ngây ngô ngô...Thiên tài thường như thế. Không có tuổi thơ, chỉ chúi đầu trong những đam mê của họ. Con chỉ thông minh hơn người thường một chút. Con không phải là một thiên tài.

-.....

-Con không trách ba nữa...Vì ai trong nhà mình cũng phải sống như vậy cả. Con may mắn hơn ba vì mẹ là một người bình thường. Bà nội...không như vậy. Thật ra ba và con đều biết, bà nội cũng rất thương ba.

Bà Thiệu không phải là mẹ ruột của Tường Phong. Anh biết vậy. Mẹ ruột là người như thế nào, bao năm nay ông Thiệu đều không nói. Từ nhỏ đến lớn, đối với tình mẫu tử, Tường Phong chẳng có ấn tượng. Anh sinh ra và lớn lên như một cỗ máy. Chỉ biết phục vụ, chỉ biết làm sao mang lại lợi ích lớn nhất cho tập đoàn...

-Ba à...

Thiên Hằng cười thật tươi. Trong tay cậu bé là một con ốc nhỏ. Đặt nó vào tay Tường Phong, giọng trong trẻo chọt cất lên:

-Cha con mình cùng gạt mẹ một lần nhé! Con biết mẹ đã rất khổ sở. Mẹ muốn có em bé. Mẹ muốn cho con một tia hy vọng sống. Nhưng em bé không nên ra đời nữa. Chúng ta đã là quá đủ. Nếu ba không thể ẹ và em bé cuộc sống bình thường thì không cần vì con mà sinh em bé ra đâu.

-Tiểu Hằng...

-Trẻ con có những linh cảm của trẻ con đấy. Nhảy lồm!- Thiên Hằng cười nhẹ- Hơn nữa, con còn có mắt nhìn tinh tế. Mẹ trông chờ em bé như vậy, nhất định sẽ bảo vệ bụng mình rất cẩn thận. Nhưng hôm qua mắt mẹ không hề rời khỏi con...Mẹ còn ngồi xổm dưới đất, đi nhanh theo con nữa. Phụ nữ mang thai không như thế. Mẹ chỉ gạt con thôi.

Thằng bé thông minh như thế...Chỉ trách, tại sao nó lại quá thông minh?

-Con cảm thấy hạnh phúc lắm khi mẹ thương con như vậy. Ba là đàn ông, nên chủ động phòng tránh ẹ. Thế chất mẹ yếu đuối, đừng để mẹ phải uống thuốc tránh thai.

Mắt Tường Phong từ lúc nào đã hoen lệ. Anh khóc...Lần đầu tiên bật khóc vì một đứa con.

-Về đi ba- Thiên Hằng nắm lấy tay Tường Phong- Chúng ta về chỗ mẹ. Từ nay chúng ta phải cùng nhau tạo ẹ những kỷ niệm đẹp, có được không ba?

27. Chương 27: Nhẫn Tâm Của Một Người Cha

Đến tối, cả nhà Thiên Hằng lại mua một ít cá thu mang về chế biến. Tài nấu bếp của Lạc Ân rất tuyệt. Thiên Hằng ăn no cả bụng, còn chạy ra ngoài chơi với con chủ nhà một chút rồi mới lên giường ngủ. Lạc Ân nằm xuống bên con, thủ thỉ kể chuyện cổ tích cho cậu bé nghe.

Khi Thiên Hằng đã ngủ, Tường Phong mới bước ra ngoài.

Điện thoại đã có sẵn một số. Số không muốn gọi. Nhưng đã tới đường cùng. Không gọi sẽ được sao?

-Alo?

Bên kia là một giọng nói trầm tĩnh. Như đã đợi tự lúc nào:

-Chịu gọi rồi à?

Thiệu Tường Phong là một kẻ lạnh lùng trên thương trường lẫn đời thường. Nhưng trái tim đó đã dần bị tan chảy bởi Lạc Ân và đứa con trai. Để giữ lại nụ cười cho họ, dù có bị hậu quả gì, Thiệu Tường Phong cũng không màng đến. Nói gì tới việc....đạp lên một kẻ không quen:

-Tôi đồng ý.

-Điều kiện vẫn vậy. Thiệu thị của anh...

-Vâng.

-Tốt. Tôi sẽ nhanh chóng tìm người cho anh. Chào anh...

Thiệu Tường Phong cúp máy. Anh đã ký một bản hợp đồng với quý dữ. Nhưng trong giờ phút này, Chúa trời không nhìn đến, chỉ có quý dữ giang tay ra đón lấy Thiệu Tường Phong.

-Anh...

Lạc Ân bước ra. Cô thoáng thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh. Sự lạnh nhạt ấy khác hẳn biểu hiện thường ngày, khiến cô chợt thấy bất an:

-Sao vậy anh? Có chuyện gì à?

-Không...- Thiệu Tường Phong vuốt nhẹ má Lạc Ân. Cô ốm đi nhiều, gương mặt cũng xanh xao, nhợt nhạt. Vẻ tiêu tụy khiến người nhìn thấy không khỏi đau lòng:

-Em phải ráng lo ỉnh. Em mà ngã xuống, Tiểu Hằng sẽ còn tệ hơn.

-Em biết rồi.- Lạc Ân gượng cười- Anh mệt không? Vào nghỉ sớm đi anh.

Một ngọn lửa ấm áp thấp lên giữa trời lạnh giá. Lạc Ân đã mỉm cười, đã mở lòng, đã tự nguyện hơn trong mối quan hệ với Thiệu Tường Phong. Cô còn ngoan ngoãn rúc vào lòng anh tìm hơi ấm. Như một đứa bé cần che chở. Nhìn cô lúc này có khác nào Tiểu Hằng đâu.

Trên tay Thiệu Tường Phong là điện thoại, bên trong vẫn còn số mới gọi lúc tối. Số của...của Hạ Lâm.

Mấy năm trước, công việc làm ăn của tập đoàn Thiệu thị ngày càng thuận lợi. Thiệu Tường Phong âm thầm chuẩn bị ỉnh một đường rút bằng cách đầu tư sang một số lĩnh vực với tên khác...Trong thời gian đó, anh đã giao du không ít với thế giới ngầm. Chỉ là những mối quan hệ đó đều dựa trên nền tảng “hai bên cùng có lợi”. Thiệu Tường Phong là một kẻ khôn ngoan, tuyệt đối không làm những việc dính dáng tới pháp luật, gây ra chuyện có thể ảnh hưởng tới kế hoạch của mình.

Hạ Lâm là một trong những “người làm ăn” anh từng hợp tác. Bề ngoài anh ta làm ăn chân chính nhưng bên trong là một trùm buôn người có hạng. Mặt hàng anh ta buôn bán là “người trong mọi lĩnh vực”. Có nhóm người bán làm công trong các công xưởng Hong Kong như khổ sai thời phong kiến, có cả mặt hàng là phụ nữ trong các khu ở Lan Quế Phường. Nhưng món lợi lớn nhất của anh ta là “người sống”- mang thân xác, các bộ phận trong cơ thể người buôn như những món hàng siêu lợi nhuận.

Lời đề nghị hợp tác trước đây cũng Hạ Lâm đến khi anh ta biết, Thiệu Tường Phong có một đứa con bị bệnh bạch cầu. Ngoài cách chữa bằng ghép tế bào cuống rốn của anh chị em ruột còn có thể ghét tủy nếu tìm được người thích hợp. Hàng hóa của Hạ Lâm rất phong phú. Anh ta tin, mình sẽ có cái mà Thiệu Tường Phong cần.

Đổi lại, Thiệu thị sẽ tiếp tay cho anh ta đưa “hàng” vào Hong Kong theo hình thức nhận nhân công từ Đại lục.... Thiệu thị là một tập đoàn chuyên kinh doanh địa ốc, xây dựng, việc đưa một lực lượng lao động khoảng mấy trăm người vào HongKong sẽ không gây nghi ngờ gì.

Thiệu Tường Phong đã từ chối hợp tác. Anh không muốn rắc rối, càng không thích trò buôn người này dù lợi nhuận phía Hạ Lâm đưa ra rất là cao.

Bây giờ, vì một tia hy vọng mỏng manh cho Thiên Hằng được sống, dù có làm bất cứ chuyện gì, Thiệu Tường Phong cũng không hối hận. Người cha khi cần vẫn phải tàn nhẫn. Có thể để con trai anh sống, một đứa trẻ nào đó sẽ phải chết và Thiệu Tường Phong sẽ phải đánh mất mình trong đáy vực sâu....

28. Chương 28: Phát Bệnh

-Anh ơi...Anh! Mấy đứa bé sáng sớm đã gọi inh ỏi ngoài cửa. Thiên Hằng mang giày dép, bước ra ngoài:

-Chuyện gì vậy mấy em?

-Đi bắt ốc buổi sáng không anh? -Cô bé con nhà chủ cười tươi tắn- Gần đây thôi.

Trong mắt chúng, cái anh đến từ thành phố này rất tốt. Anh chịu dạy cho bọn nó học. Anh biết rất nhiều chuyện. Nhưng anh cũng rất ngộ. Anh không biết con ốc là gì. Thấy sứa biển tấp vào bờ, anh ngậy người mà ngộ. Anh không chịu tắm biển.Anh...

-Anh...

-Đi đi anh -Đứa bé trai chơi chung hôm trước kéo tay Thiên Hằng- Bắt ốc vui lắm. Đi anh...

Khi Lạc Ân thức dậy, cô chỉ còn một mình trong căn phòng trọ thì phải. Thiên Hằng không thấy. Thiệu Tường Phong cũng chẳng ở cạnh bên.

Song Lạc Ân lại không cảm thấy lạc lõng hay lo lắng. Cô linh cảm...Hai người họ đang ở gần, rất gần mình.

-Mẹ...

Cánh cửa phòng bật mở. Thiên Hằng chạy vụt vào:

-Mẹ. Tặng mẹ.

Là một vòng bằng vỏ ốc. Lạc Ân xuýt xoa khi nhìn thấy mấy đường vân ốc lấp lánh dưới ánh mặt trời:

-Đẹp quá!

-Con nhặt chung với mấy em. Mẹ đeo vào tay đi!

Đây là lần đầu tiên Thiên Hằng tặng quà ẹ. Cũng có thể là món quà cuối cùng.

Nhìn khuôn mặt rạng rỡ như ánh ban mai của Lạc Ân, cử chỉ thận trọng nâng niu món quà nhỏ, Thiên Hằng bỗng hiểu ra một điều đơn giản. Hạnh phúc...Đôi khi rất gần và cũng đơn giản làm sao.

-Con mang về nhiều vỏ ốc lắm. Mẹ con mình cùng làm quà cho ba nhé, được không mẹ?

...Thiệu Tường Phong ra ngoài khoảng hai tiếng. Đến khi về trên tay anh là một ít hải sản tươi. Hai mẹ con Lạc Ân đang ngồi dưới sàn, chăm chú đục, xỏ. Thiên Hằng đang cười rất tươi mỗi lần đưa thành phẩm lên hỏi ý mẹ mình. Thấy Tường Phong bước vào, Thiên Hằng ngồi thẳng người, cười thật tươi:

-Ba.

-Anh...

Những nụ cười đó...Thiệu Tường Phong có cảm giác không thật.... Hai con người trước mặt rồi sẽ từ từ rời bỏ anh sao?

-Hiến tủy tốt nhất là một đứa bé, giới tính là nam càng tốt. Con trai tôi năm nay gần 8 tuổi rồi.

-Anh yên tâm -Hạ Lâm nhếch môi -Tôi có khá nhiều nguồn hàng. Có trẻ con đến từ khu Đông Nam Á nữa. Nhưng trước hết để hỏi thăm bọn trẻ ở biên giới đã. Cho tủy xong, vẫn có thể bán lại được cho các hộ nông thôn cần con trai. Một vốn đến mấy lời.

Hạ Lâm không trực tiếp buôn bán trẻ con nhưng hẳn có nhiều mối liên hệ. Thiệu Tường Phong không quan tâm đến.Anh chỉ cần biết. Ngay từ lúc này, cuộc truy lùng đứa trẻ thích hợp ghép tủy choThiên Hằng đã bắt đầu rồi.

-Tiểu Hằng.

-Dạ?

-Không...- Tường Phong cười nhẹ- Tiểu Hằng cười như thế này rất đẹp. Cứ vui vẻ như thế. Không cần nghĩ nhiều quá, biết không?

-Con biết -Thiên Hằng mỉm cười đáp lại, đeo vòng tay vào cổ tay Thiệu Tường Phong:

-Vừa rồi. Con ra ngoài lấy thêm ốc làm thêm một cái cho con.

Cậu bé chạy ra ngoài. Dáng cao gầy, mảnh khảnh. Theo sau vài cái bóng nhỏ nhẩn khác. Tiếng gọi, tiếng cười con trẻ vang lên.

Thiệu Thiên Hằng đang cố đóng cho tròn vai một đứa bé hạnh phúc. Để cho ai không phải đau lòng...

Lộ thuốc phía dưới gối con trai, Thiệu Tường Phong không phải không biết. Anh đã tráo vào trong những viên vitamin bồi bổ sức khỏe. Nhưng không thể thay đổi một sự thật. Thiên Hằng có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Khi xưa anh từng nghĩ...Cái chết, đôi khi lại là giải thoát cho Thiên Hằng. Con trai không phải như mình, sống cuộc đời như một con robot. Tường Phong khi còn nhỏ đã từng muốn chết. Khi bệnh không hề uống thuốc, nằm bẹp trên giường, mong Thần Chết có thể mau đến kéo mình đi.

Nhưng, giữa hai cha con lại có một người phụ nữ. Lạc Ân. Cô đem đến một ánh dương quang ấm áp. Thiên Hằng và anh đều cảm thấy hạnh phúc, đều ước mong những giây phút ba người bên nhau kéo dài mãi mãi. Tiếc là...

-Anh...anh sao vậy?

Lạc Ân có chút dự cảm không lành. Tường Phong rất ít dờ người như vậy. Từ đêm qua đến nay đã mấy lần rồi.

-Không sao....-Tường Phong nựng nhẹ má cô -Đêm qua chắc là anh tắm hơi trễ nên mệt chút. Không sao đâu em...

-Anh....

Cô còn định nói gì thêm thì bỗng nhiên giật mình bật dậy. Tường Phong cũng thế. Phía ngoài là tiếng máy đứa trẻ đang hét thất thanh:

-Anh ơi...Anh sao vậy? Anh sao vậy, anh ơi!

29. Chương 29: Hy Vọng Mỏng

Lạc Ân mở mắt ra, trước mặt là một vùng trắng lóa. Đầu đau buốt, miệng khô khốc. Mọi chuyện quay trở lại. Cô vội bật dậy ngay: -Tiểu Hằng...Tiểu Hằng.

Cánh tay của Lạc Ân đang được truyền dịch. Thấy cô tỉnh, Tường Phong gần như phóng tới phía giường:

-Em đang truyền dịch đấy. Ngoan đi!

-Tiểu Hằng...Tiểu Hằng thế nào rồi anh? -Lạc Ân cứ muốn chồm người dậy- Em muốn gặp con.

-Con mới được bác sĩ Trương chích một mũi thuốc, đang nghỉ ngơi -Tường Phong kéo cô ngồi xuống, nhẹ nhàng- Em cũng phải nghỉ ngơi nhiều nữa. Em...em có thai rồi, Ân Ân à.

Lúc này Bác sĩ Trương đưa cho anh kết quả xét nghiệm. Trong cơ thể Lạc Ân đã có một túi thai nhỏ xíu. Theo dự đoán, thai mới “làm ổ” khoảng hơn tuần.

Thiệu Tường Phong nghe miệng mình đắng ngắt. Đứa con mà hai người đều trông mong đã tới. Nhưng mà mới có hơn tuần tuổi, Thiên Hằng có thể đợi được không?

-Bác sĩ Trương, bây giờ Thiên Hằng phải làm sao?

-Tôi lo nhất là chuyện cậu bé không đợi nổi đến ngày em của mình chào đời. Nếu sức khỏe Thiên Hằng khá hơn thì có thể đợi cái thai được 32 tuần sẽ tiến hành phẫu thuật lấy em bé ra ngoài. Nhưng chỉ có thể chịu đựng tối đa là nửa năm thôi. Sớm hơn nữa chỉ có thể hy sinh đứa trẻ, cho dễ non để cứu mạng Thiên Hằng.

Con tim Thiệu Tường Phong đau buốt. Đứa con bé nhỏ ấy cũng là một sinh mạng, tuy chưa ra đời nhưng lại là kết quả của những ngày hạnh phúc êm đềm của ba người nhà họ. Phải chỉ trời cho anh thêm chút

thời gian nữa, để Thiên Hằng cứng cổ chịu đựng thêm vài tháng nữa, gia đình Tường Phong sẽ hạnh phúc đến đường nào.

Trong khi đó, tin tức này làm Lạc Ân vô cùng mừng rỡ. Cô cười trong nước mắt, không ngừng hỏi lại Tường Phong:

-Em có thai, thật không anh?

-Ừ.

-Bao lâu rồi ạ? Em thử lần trước rồi. Không có. Hay là em bị nhầm lẫn hả anh?

-Con chỉ mới là một túi thai nhỏ xíu thôi -Tường Phong gượng cười-Em phải bồi bổ chăm sóc để con mau lớn. Có biết không?

-Dạ...Vây là chúng ta có hy vọng rồi. Tiểu Hằng có hy vọng rồi...Em...

Cô khóc. Nụ cười khựng lại. Lạc Ân đã nhớ ra. Thiên Hằng chỉ còn có nửa năm thời gian ngắn ngủi. Trong khi đó đứa trẻ phải đến hơn 9 tháng mới chào đời.

-Anh ơi...Em...

-Trời đã cho chúng ta hy vọng- Tường Phong ôm Lạc Ân vào lòng- Em có thai rồi, sẽ còn điều kỳ diệu khác. Tiểu Hằng cũng sẽ kiên cường cùng chúng ta mà.

-Dạ.

-Đừng khóc nữa -Tường Phong lau nước mắt cho cô- Giờ em phải dưỡng thai, không được xúc động. Sau khi Tiểu Hằng khỏe lại, cả nhà chúng ta sẽ về nhà. Về nhà của mình đi em.

-Dạ....

Không được khóc. Trời không nỡ cắt đi của Lạc Ân niềm hy vọng. Bé con đến, phải chăng là thiên thần cứu rỗi để cứu anh con, để Lạc Ân và Tường Phong có cơ hội bù đắp lại cho hai anh em một thời thơ ấu bình thường, sống một cuộc sống như những đứa trẻ bình thường.

Thiệu Tường Phong rời khỏi phòng bệnh sau khi chị Vương mang cháo đến phòng của Lạc Ân. Không chỉ trông mong vào Hạ Lâm được. Điện thoại anh nhanh chóng kết nối ngay:

-Alo?

-Là tôi đây.

-Vâng. Chào anh Thiệu. Tôi có thể giúp gì cho anh?

-Có thể giúp tôi so sánh tỷ của những đứa trẻ đã nhập viện trong thời gian mấy năm trở lại đây ở các bệnh viện. Mẫu tử tôi sẽ cho người chuyển qua ngay.

-Vâng. Anh định...?

-Nếu tìm được tỷ thích hợp, phiên liên hệ lại và sắp xếp ngay cho tôi một chuyện gia đầu ngành. Tôi muốn thực hiện phẫu thuật ghép tỷ càng nhanh càng tốt.

Vòi bạch tuộc đã vươn ra khắp nơi như Thiên la địa võng. Không chỉ là đám trẻ trong đường dây buôn người nữa. Nếu phát hiện ra một người bình thường nào đó có tỷ thích hợp với Thiên Hằng, Thiệu Tường Phong sẵn sàng cho người đến thuyết phục, thậm chí là bắt cóc hãm. Để giữ gìn hạnh phúc, đúng là con người có thể làm bất cứ chuyện gì.

-Tôi sẽ thực hiện ngay. Khi có người, tôi sẽ nhanh chóng liên lạc với anh.

-Cảm ơn.

Trong phòng bệnh Thiên Hằng vẫn còn mê man bởi tác dụng của thuốc. Lạc Ân thì đếm từng ngày chờ đợi. Thiệu Tường Phong từng bước sa vào địa ngục không có điểm dừng.

30. Chương 30: Anh Trai

-Tiểu Hằng... -Tiểu Hằng..

-Tiểu Hằng...

Giọng nói ầm ập gọi bao nhiêu lần như thế. Đương nhiên chỉ có mẹ thôi.

-Tiểu Hằng.

Lạc Ân ngồi bên giường bệnh. Nắm lấy những ngón tay nhỏ nhắn trên bàn tay Thiên Hằng.

Như những giấc mơ xưa.

-Mẹ!

Cậu bé cũng nhận ra, gọi tiếng mẹ dễ dàng như vậy. Thiên Hằng cũng chỉ là một đứa trẻ. Trẻ con khi bệnh vẫn có thể không nghe, vẫn có thể nũng nịu trong lòng mẹ mà.

Chưa được 8 tuổi, vẫn còn rất nhỏ mà.

-Mẹ đây.

Lạc Ân dịu dàng vuốt những sợi tóc trên trán con trai đang xòa xuống. Cả buổi chiều cô đã sờ mãi vào bụng. Nơi đây đang có một túi thai bé nhỏ, chưa thành hình dáng, nhưng đã được chúa trời gửi xuống để cứu anh trai.

-Con mệt. Vẫn còn mệt. Tay nữa. Kim đâm vào đau quá.

Cái đau này đã là gì với những lần lấy tửu sống. Một cây kim dài, đúng hơn là một mũi khoan xương đâm thẳng vào da thịt. Ban đầu Thiên Hằng thiếp đi vì thuốc gây mê. Nhưng dùng hoài thuốc cũng không còn tác dụng mấy. Cảm giác bị xuyên vào tận xương tủy, bị hút lấy tinh tực trong xương cốt. Thiên Hằng nắm chặt khăn trải giường không khóc. Khóc nào có ích gì.

Nhưng vẫn là con nít. Vẫn rất đau. Đau đến toàn thân co giật. Có khi sùi cả bọt mép, chân tay tê dại do phải gồng lên.

Những lúc ấy, không có mẹ bên cạnh. Giờ thì khác, cạnh Thiên Hằng có Lạc Ân.

-Mình về nhà đi mẹ!- Thiên Hằng đột ngột đề nghị- Ở bệnh viện cũng vậy. Chúng ta về nhà đi. Con muốn về nhà.

Thiên Hằng chưa bao giờ ngắt xỉu, kèm chảy máu cam như vậy. Giờ không chảy nữa, có lẽ nhờ bác sĩ kê toa nhưng Thiên Hằng vẫn có thể cảm nhận, thân thể đang dần đi tới cực hạn, sắp không chịu đựng được nữa rồi.

-Tiểu Hằng à...Ở lại vài ngày nữa đi con. Bác sĩ nói...

-Về nhà đi mẹ -Thiên Hằng cười nhẹ- Con muốn về nhà mình, nằm trên giường mình thôi.

...Thủ tục xuất viện thực hiện nhanh gọn. Khi về nhà, Thiên Hằng vẫn rất mệt. Cậu bé nằm trên giường, li bì suốt cả ngày.

-Nè...

Căn phòng nhỏ có nhiều người đến thăm Thiên Hằng. Một số bạn học của cậu bé trong lớp. Hằng xóm. Cô bé Đang Đang.

A Tú theo sau, lẳng lặng nhìn Thiên Hằng trong lúc em gái liến thoắng nói rất nhiều.

Lạc Ân gọi các bạn nhỏ ra ngoài ăn bánh. Trong phòng chỉ còn lại hai đứa trẻ nói chuyện với nhau.

-Nè...

-Ừ?

-Ông phải mau khỏe lại.

-Bệnh này không phải muốn khỏe là khỏe được -Thiên Hằng nhếch môi- Có thể là...

-Ông đừng nghĩ bậy. Cô rất lo cho ông. Ông phải ráng...

A Tú không quen nói lời đường mật hay vòng vo rắc rối. Cô bé nghĩ gì thì cứ thế nói ra.

Thiên Hằng không khó chịu bởi chuyện ấy. Cậu bé lại mỉm cười:

-Ráng được hay là...

-Tui nghe nói mẹ ông có bầu rồi. Ông phải ráng khỏe để mẹ ông không phải một mình chăm em bé. Từ khi ra đời tới khi lớn, em bé phiền phức lắm. Ông phải ráng lên.

“Em bé”? Làm một người anh tốt? Thiên Hằng khựng lại. Liệu mình còn có cơ hội không?

-Tôi...

-Ông cứ cố lên- A Tú cười với cậu nhóc, bàn tay dư dư làm hiệu- Ông làm anh hai rồi, sẽ phải như tui vậy. Dù sao cũng là em mình. Nhường nhịn nó cũng là chuyện tốt mà.

-Ừ.

-Nhưng thật ra làm anh, chị cũng vui lắm- A Tú chợt đổi giọng- Nhà tui mẹ ít chăm con cái nên Đang Đang rất dựa dẫm vào tui. Ông rồi cũng vậy à.

Biết có được?...Nhưng Thiên Hằng ngưng lại ngay kịp lúc. Thời gian qua cậu bé đã sống trong chiếc lồng son quá kín. Giờ đây tuy mới ra ngoài ngắm nghía nhưng cũng học được không ít chuyện. Thiên Hằng thấy được,-thì ra mở lòng cùng người khác cũng là một thú vui.

31. Chương 31: Phát Hiện Của Thiên Hằng

Thời gian như dòng nước, lặng lẽ trôi nhanh. Bác sĩ dùng khá nhiều phương tiện điều trị tiên tiến áp dụng trên người Thiên Hằng. Những cơn đau dần không còn nữa. Thiên Hằng trong đêm đã có thể ngủ say.

Nhưng không ai hiểu sức khỏe của mình bằng chính bản thân mình. Thiên Hằng không đau đớn nữa, chẳng qua là do sức đề kháng đã tới cực hạn. Hơn nữa dùng nhiều thuốc giảm đau như vậy, cảm giác đau cũng bị tê liệt, dần mất đi thôi.

Người ta nói trẻ con hay thay đổi tâm trạng. Thiên Hằng bây giờ mới cảm nhận rõ, thì ra mình vẫn là một đứa trẻ con.

Mấy tháng trước từng nghĩ tới cái chết. Từng rất tiêu cực. Thế nhưng bây giờ lại mãnh liệt muốn sống. Em bé hôm qua đã bắt đầu gò lên trên vòm bụng của mẹ. Cái thai của Lạc Ân hơn 4 tháng rồi, bác sĩ nói là rất khỏe mạnh. Chỉ là không cho biết giới tính của em bé là gái hay trai thôi.

Cùng với sự lớn lên của em bé là sự lạnh nhạt của ba đối với mẹ. Ba đi sớm về khuya, có lúc đi tới mấy ngày. Khi về nhà thì thường trầm ngâm ngồi trong phòng khách. Có đôi khi nhìn thấy Thiên Hằng và mẹ thì lại thờ dãi.

Nếu mình....mình ra đi trước mà mẹ lại bị ba lạnh nhạt, thế thì em bé và mẹ sẽ ra sao? Mẹ làm sao đủ tiền, đủ thế lực để giành quyền nuôi em bé chứ? Mẹ sẽ khổ đau thế nào?

Trái tim ba phải ở lại bên mẹ. Chỉ có ba mới có thể che chở ẹ suốt đời này thôi.

-Ba đi đâu vậy ạ?

Tường Phong lại chuẩn bị ra ngoài. Thấy Thiên Hằng đứng trước cửa, anh nhẹ giọng, nhưng vẫn là trốn tránh việc phải trả lời câu hỏi kia:

-Ba có việc, ba phải ra ngoài.

-Ba đi nhiều lắm rồi. Hôm nay mới về tới nhà, lại đi nữa sao?

Tường Phong thực sự rất gấp. Anh bước qua Thiên Hằng, không màng giải thích.

Nhìn theo dáng đi tất tả của Tường Phong, Thiên Hằng lặng lẽ bước vào trong.

Chiếc xe lao đi trong đêm. Lòng Tường Phong nổi sóng. Có nhiều chuyện đúng là nằm ngoài tầm khống chế, con người không thể tính toán ra.

Bên trong phòng, Thiên Hằng lấy từ trong tủ ra một chiếc hộp kim loại khá lớn. Bên trong là những xấp tiền xếp chồng lên nhau.

Đây là số tiền lì xì mỗi năm mà Thiên Hằng được nhận. Mỗi khi Tết đến, có rất nhiều người lì xì cho Thiên Hằng. Ông bà nội tự hào cháu mình là thiên tài nên không màng đến việc quản lý tài chính, mọi chuyện cứ để Thiên Hằng tùy ý xử lý. Qua mấy năm, số tiền tích lũy đã lên tới mấy trăm ngàn, là một số tiền khá lớn.

Trên mạng, Thiên Hằng tra được một số văn phòng thám tử lớn. Cậu bé nhấc điện thoại lên:

-Alo?

-Tôi...tôi sẽ chuyển tiền một nửa qua tài khoản cho thám tử. Ông giúp điều tra giúp người này đã đi đâu, làm gì. Sau khi chuyển tiền tôi sẽ gửi hình người đó cho ông.

Bên kia không biết có cảm nhận được giọng nói của khách hàng có vẻ non nớt hay không mà đồng ý ngay lập tức. Họ còn nói sẽ chuyển ngay mẫu hợp đồng qua cho Thiên Hằng.

...Lần đầu tiên, người tài xế taxi gặp một khách hàng lạ lùng. Đó là một cậu bé khoảng 8-9 tuổi, sắc mặt nhợt nhạt nhưng lại lạnh như băng.

-Tối rồi cậu bé. Đúng là địa chỉ này.

Các thám tử làm việc khá hiệu quả. Chỉ trong một tuần đã điều tra ra manh mối. Có lẽ là do Tường Phong cũng không để ý và càng không ngờ là mình lại bị theo dõi trong lúc này.

Thám tử tra ra nơi Tường Phong hay đến. Đó là một căn hộ chung cư nằm ở khu khá vắng người của Nguyên Lăng. Lúc Thiên Hằng xuống xe, một người phụ nữ trung niên vừa mở cửa bước ra.

-Chào bà...

-Chào cháu. Cháu muốn hỏi ai?

Thiên Hằng nhìn bề ngoài dù có vẻ mệt mỏi song gương mặt tuấn tú vẫn khiến người gặp mặt có cảm tình ngay lần đầu gặp mặt. Huống gì cậu bé lại đang mỉm cười.

-Cháu là con trai của Thiệu tổng. Cháu đến tìm ba cháu. Có việc rất gấp ạ.

...Bên trong căn hộ, Thiệu Tường Phong đang lo lắng nhìn bác sĩ thận trọng kiểm tra cho cậu bé đang nằm thiu thiu trong nôi. Đôi mày của ông ta hơi nhíu lại cũng làm anh lo sợ theo.

-Sao rồi bác sĩ? Nó có sao không?

-Không có gì nghiêm trọng đâu. Chỉ là sốt mọc răng thôi.- Bác sĩ vạch nhẹ cái miệng xinh xinh đang mếu máo- Cậu bé này mọc răng sớm hơn một chút so với bạn bè của mình thôi.

-À...

Tiếng thở phào của Tường Phong vang lên đầy nhẹ nhõm, nhưng lại khiến Thiên Hằng run lên, chạm mạnh vào cánh cửa phòng.

Tường Phong và bác sĩ đều quay lại. Ánh mắt Thiên Hằng tối lại, đôi môi mỏng cũng nhẹ nhếch lên:

-Con chào ba. Bây giờ thì con đã biết, vì sao ba ít ở nhà rồi.

Lòng ngực Thiên Hằng đau nhức dữ dội. Ba đi sớm về trễ thời gian qua là vì một đứa con khác. Trong khi con trai lớn thì bệnh hoạn, mẹ thì lại mang thai.

Những lời ba từng nói trong chuyến du lịch. Ba quan tâm, chăm sóc cũng chỉ là giả. Thiên Hằng chưa chết mà ba đã tìm một đứa con khác rồi sao.

Phản ứng của Thiên Hằng trong trường hợp này rất giống những đứa bé khác. Đó là gào khóc, chân giậm mạnh xuống sàn.

-Ba!

Tường Phong giật mình sức tỉnh. Anh quay sang phía bác sĩ, nhẹ giọng:

-Cảm ơn ông. Nếu bé có gì tôi sẽ gọi cho ông.

Bà vú cũng vừa vào tới. Tường Phong nhẹ nhàng nói với bà:

-Vú đưa em bé vào phòng đi. Để tôi nói chuyện một lát.

Sau phút kích động, Thiên Hằng dần bình tĩnh lại. Xung quanh không có bóng dáng phụ nữ. Không lẽ là...

-Ba không định nói với con, ba sinh em bé đó ra là vì muốn phẫu thuật ghép tử cho con chứ? Nó đâu phải là em ruột cùng cha cùng mẹ với con. Ba không thể lấy lý do đó mà có tình nhân bên ngoài được. Ba...

Thiên Hằng chợt nhớ lại...Em bé này hình như lúc này bác sĩ có nói là sót mọc răng. Tức là khoảng 4-5 tháng. Thời gian hoài thai trước khi mẹ Lạc Ân trở lại. Sự phẫn nộ cũng theo đó mà dịu bớt đi.

Tường Phong nhìn con trai, thông thả buông từng tiếng:

-Đứa bé đó không phải là em ruột của con. Cũng không phải là con của ba. Nó chỉ có tỷ lệ tương thích với con thôi. Theo xét nghiệm là 88%.

Anh không muốn gạt Thiên Hằng nữa. Thằng bé thông minh như vậy, nếu anh lại gạt nó thêm nữa, khi biết chuyện sẽ càng bị sốc hơn.

-Ý ba là...Nó không hề liên quan gì tới chúng ta?

-Phải.

-Vậy sao em bé lại ở đây?-Thiên Hằng hỏi, rồi chính bản thân cậu tự có câu trả lời:

-Nó không phải là em bé trong vụ bắt cóc đó chứ?

Hơn tháng nay cả thành phố xôn xao về một vụ mất tích trẻ con trong bệnh viện. Khi đưa cháu bé đi khám bệnh, người mẹ để cho hộ lý mang bé đi xét nghiệm, sau đó không thấy con mình về nữa. Cảnh sát đến bệnh viện điều tra thì hộ lý đó không phải là người của bệnh viện. Tối nay em bé vẫn không được tìm thấy.

Tường Phong không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Thiên Hằng. Như một sự thừa nhận. Chân cậu như nhũn ra:

-Ba....tội bắt cóc sẽ ở tù đó. Mẹ và em làm sao? Ai lo cho họ. Ba...

-Thật ra có ba hay không cũng không quan trọng lắm- Tường Phong mỉm cười- Con còn sống mới là quan trọng với mẹ và em nhất. Không phải ba là người nhà họ Thiệu sao? Ba cũng là tổng tài của Thiệu thị. Không ai để ba phải chết đâu. Nhất là ông nội của con.

Thiên Hằng khựng lại. Cậu bé chợt nhớ...Mấy tháng nay ngoài mình và cái bào thai trong bụng mẹ cũng ít hỏi về ba. Ông bà nội, ông bà ngoại đều dồn hết sự chú ý vào Thiên Hằng. Còn ba, Thiệu Tường Phong? Ba đi về lặng lẽ. Nếu không phải vì sợ mẹ và em trai bị bỏ rơi, Thiên Hằng cũng chẳng để ý tới ba mình đang làm gì.

Ba...Đôi vai rắn chắc. Tuy ba không mấy khi biểu lộ tình cảm nhưng những gì Tường Phong đã làm chứng tỏ ba vô cùng lo lắng. Một gia đình hạnh phúc liệu có trọn vẹn khi một thành viên bị gạt ra bên lề, nhìn những người khác bằng đôi mắt lạnh lẽo không?

-Ba...

Thiên Hằng ôm lấy Tường Phong. Cậu chỉ cao tới ngang bụng anh. Tường Phong phải quỳ hằn người xuống, ôm lấy khuôn mặt xương xương của cậu bé, nhẹ nhàng:

-Con cố lên Tiểu Hằng ạ. Dù thế nào cũng phải cố gắng, biết không?

Có tiếng em bé khóc. Thiên Hằng rơm rớm nước mắt, ngẩng lên:

-Ba bắt cóc con người ta, biết có chữa được không? 88% tùy tương thích đâu có nghĩa là sẽ thành công. Nếu con vẫn...vẫn chết...thì sao?

Sóng lưng Thiên Hằng lạnh toát. Em bé không phải là anh em ruột, đâu có dùng phương pháp ghép tử bằng dùng máu dây rốn nữa. Em bé còn nhỏ như vậy rồi sẽ ra sao? Là một đứa bé có trí thông minh tương đương với thiếu niên 16-17 tuổi, khả năng chịu đau của Thiên Hằng rất tốt, còn em bé làm sao chịu nổi việc lấy tử xương xét nghiệm. Sau khi xét nghiệm còn thể nào nữa? Đứa bé 6 tháng, làm sao mà chịu nổi đây?

-Em bé...em bé sẽ như thế nào hả ba?

Tường Phong cũng không thể trả lời được. Sống chết do số mạng, nói như vậy Thiên Hằng có chấp nhận được không?

-Ba bắt cóc em ấy, mang đi chữa bệnh cho con? Em ấy sẽ chết, nếu không cẩn thận sẽ bị chết phải không ba?

Tường Phong không đáp. Con người rất ích kỷ, nhưng vẫn còn lòng trắc ẩn. Thiệu Tường Phong tàn nhẫn mưu mô trên thương trường là để tồn tại, thậm chí tính toán với ba mình là để tháo ra sợi dây ràng buộc. Anh chỉ đối phó với những người muốn mình gục xuống. Nhưng đứa bé này...Mạng sống của nó đổi lại mạng Thiên Hằng? Nó chỉ là một đứa trẻ đang phải đưa nôi.

-Ba...ba đừng làm vậy- Thiên Hằng nức nở- Phẫu thuật cũng chưa chắc thành công. Bác sĩ nói chỉ có máu cuống rốn của em ruột con mới là khả thi nhất. Còn em bé này với con không thân không thích. 88% chứ đâu phải là 100%. Con vẫn có thể chết mà. Em ấy cũng vậy. Mà nếu không chết, bị ảnh hưởng thần kinh khùng khùng điên điên thì sao? Còn ba nếu bị cảnh sát bắt. Tội bắt cóc ở tù vài năm nhưng tội giết người là mười mấy, hai mươi năm, chung thân đó ba à...Ba muốn bỏ mẹ và em một mình sao? Ba...

-Chứ con nói bây giờ ba phải làm sao?- Tường Phong cắn chặt môi- Em bé thì ít nhất còn 4 tháng nữa mới có thể ra đời. Mà 4 tháng nữa nghĩa là sinh thiếu tháng phải mổ, mạng sống của em và mẹ con có an toàn 100% không? Con có thể đợi được không hả Tiểu Hằng?- Tường Phong ôm lấy con trai- Bác sĩ nói...bạch cầu trong máu con ngày càng nhiều, hồng cầu suy giảm rõ rệt. Hôm qua ba thấy chiếc khăn đầy máu trong thùng rác...Tiểu Hằng, con nói đi! Ba nhấn tâm để cho con chết được sao?

-Ba ơi!

Thiên Hằng nức nở. Một tia hy vọng. Một sinh mạng được níu kéo bởi bao nhiêu người khác. Vậy mà có lúc Thiên Hằng đã nghĩ, chết là hết. Mình có thể ra đi khi không còn chịu đựng nổi. Vết sẹo trên mu bàn tay vẫn còn đó. Thiên tài gì chứ? Thiệu Thiên Hằng chỉ là một đứa trẻ cố tỏ ra mình lớn nhanh hơn tuổi, thật ra vẫn vô cùng ấu trĩ, không hiểu thế nào là tình thương, là sự hi sinh của mẹ và cha.

-Tiểu Hằng ngoan -Tường Phong lau nước mắt cho con trai- Ba hứa với con, chỉ cần không...không đến đường cùng, ba sẽ không làm gì em bé đâu. Bây giờ con mà khóc nữa thì ảnh hưởng sức khỏe nhiều. Cố lên con. Chúng ta sẽ cùng chờ em bé chào đời. Tiểu Hằng ngoan....

Bàn tay ba miết nhẹ lên má con trai. Ấm quá! Thế mà sao bao lâu nay Thiên Hằng và Tường Phong đều không nhận ra cảm giác hạnh phúc đó...Thời gian đã qua không thể nào trở lại. Có hối hận, có nuối tiếc cũng đã muộn màng rồi.

32. Chương 32: Cứu Con Tôi

Trước ngôi biệt thự, trời mưa gió, một người phụ nữ loạng choạng, đứng chờ dưới mưa.

Gương mặt cô nhợt nhạt, môi tím tái. Nước mắt hay nước mưa hòa lẫn ướt đầm gương mặt cô.

Cánh cổng sắt vẫn im lìm. Ngoài trời sấm sét xé dọc bầu trời thành những đường dọc ngang đáng sợ. Tay chân người phụ nữ run lên từng cơn, cho đến khi...

Có tiếng động từ phía trong. Rồi cánh cửa cũng mở. Chiếc dù che trên đầu người phụ nữ. Cô ngẩng lên.

Bầu trời tối đen như mực. Cô ngất lịm, bên tai vẫn loáng thoáng tiếng người. Giọng rất quen...

-Niệm Kiều. Cô tỉnh lại cho tôi...

...Niệm Kiều mở mắt. Cô đang nằm trong một căn phòng rộng. Người đàn ông ngồi trên một chiếc ghế, tay thông thả gõ từng nhịp. Thấy cô đã tỉnh, hắn ta nhếch môi:

-Tỉnh rồi à? Cô còn muốn nói gì với tôi đây?

Niệm Kiều nhìn người đàn ông trước mặt mình. Đã từng yêu và cũng từng hận. Niệm Kiều từng nghĩ, trọn đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn. Cô cũng biết, hắn sẽ không bao giờ tha thứ ình. Nhưng cả hai lại có chung một mối liên hệ. Đó là Niệm An. Nguyễn Niệm An.

-Con trai tôi đã mất tích rồi.

-Tôi biết- Người đàn ông nhếch môi- Báo chí đăng tin ồn ào như vậy. Có liên quan gì tới tôi sao?

Niệm Kiều đã suy nghĩ rất nhiều. Cô có thể sẽ không còn đường lùi nếu nói ra mọi chuyện. Nhưng thời gian qua lâu như thế mà Niệm An vẫn không có tông tích. Cảnh sát cứ nói là sẽ cố gắng tìm kiếm trong khi Niệm An chưa tròn 3 tháng tuổi. Mỗi ngày ngực Niệm Kiều căng cứng vì sữa nhưng con cô lại ở nơi nào, chịu nổi khổ gì. Công việc của cô cũng vì việc mất tích của con mà gián đoạn. Hiện giờ tiền đã hết. Niệm Kiều không sợ cực khổ, nhưng nếu không có tiền, không có thể lực, đến khi nào cô mới có thể tìm lại con mình?

Người đàn ông này thì khác. Anh ta không chỉ giàu có mà còn có nhiều thế lực. Anh ta có thể giúp Niệm Kiều tìm lại con mình. Chỉ là...chỉ là sau đó...Nhưng bây giờ quan tâm tới chuyện sau đó làm gì nữa. Cô chỉ cần cứu lại con mình. Anh ta muốn nhục mạ, muốn làm gì Niệm Kiều cũng được. Chỉ cần Niệm An an toàn về với cô thôi.

Niệm Kiều quỳ trước mặt người đàn ông. Cô vốn là một cô gái kiêu hãnh. Dù thế nào cũng không bao giờ hạ thấp mình. Nhưng bây giờ vì Niệm An, Niệm Kiều không màng gì hết. Cô nắm lấy cánh tay anh ta, nghẹn ngào:

-Anh làm ơn... Trình tổng. Anh làm ơn cứu Niệm An giùm. Chỉ có anh mới tìm được Niệm An thôi. Anh làm ơn...

-Xin lỗi cô Nguyễn – Hắn lạnh lùng gỡ tay Niệm Kiều ra- Tôi không có bản lĩnh lớn như vậy. Cảnh sát Hong Kong giỏi như vậy còn không tìm được, tôi chỉ là chủ quản một công ty Đại lục thì làm sao giúp được cô. Cô có thể...

Cô có thể về với anh ta để bàn đối sách. Đứa bé đó vốn là con của hai người mà. Trình Văn còn muốn nói thêm nhiều lời cay nghiệt nữa. Cô ta vì người đó mà phản bội hắn. Giờ tình thế như vậy, tại sao Trình Văn lại phải cứu con của hai người -những kẻ năm lần bảy lượt làm hắn đau lòng, phản hận bấy lâu nay.

-Trình tổng. Anh...

-Cô đã khỏe thì về đi. -Trình Văn đứng dậy- Tôi sẽ bảo người đưa cô về. Từ nay cô...

-Niệm An cũng là con anh -Niệm Kiều không thể tiếp tục giấu giếm nữa. Cô nấc lên- Niệm An là con anh. Anh làm ơn cứu nó. Con hay bệnh lắm, khi ra đời đã bị suy hô hấp. Tôi và anh ấy không có gì cả. Tôi hận anh nên mới gạt anh thôi. Anh làm ơn cứu con với. Chỉ có anh cứu được con thôi.

Lớp vỏ bọc cứng rắn của Niệm Kiều tan vỡ. Cô bật khóc. Trình Văn sững sờ, chôn chân tại chỗ. Anh có một đứa con sao?

*Trình Văn và Niệm Kiều là nhân vật chính của bộ truyện Yêu yêu hận hận. Tóm tắt sơ lược về họ để mọi người hiểu rõ hơn:

Nguyễn Niệm Kiều là trẻ mồ côi, dịu dàng và hiền lành. Trong công ty đều nghĩ cô và Từ Thành Luân là một cặp. Sau đó Niệm Kiều gặp Trình Văn trong một buổi tiệc do em họ của Từ Thành Luân tổ chức. Trình Văn chủ động đeo đuổi Niệm Kiều. Tuy nhiên thật ra mục đích chính của Trình Văn là muốn trả thù cho Trình Nhất Vũ, em trai của anh ta từng vì chia tay với Niệm Kiều mà đau lòng đến nỗi xảy ra tai nạn, phải tàn phế. Dự định của Trình Văn là muốn chia rẽ tình yêu của Niệm Kiều và Từ Thành Luân, sau đó bỏ rơi cô, nhưng như một số câu chuyện khác, cuối cùng anh ta lại yêu Niệm Kiều thật lòng. Kịch tính bắt

đầu từ đây, khi Niệm Kiều bất ngờ bỏ rơi anh ta trong ngày hôn lễ. Cô còn công khai cuộn băng ghi âm lại cuộc nói chuyện của Trình Vân với một người bạn về mục đích tiếp cận cô. Ấn tượng nhất trong truyện này là cách xây dựng nhân vật nữ chính của tác giả. Cô yếu đuối thật, đa sầu đa cảm cũng là thật. Tuy nhiên, Niệm Kiều lại rất nhạy cảm. Cô nhanh chóng nhận ra mục đích Trình Vân tiếp cận với mình và sử dụng đòn “gây ông đập lưng ông”, từ từ đưa Trình Vân vào cái bẫy tình mà anh ấy đã giăng ra. Cách trả thù của Niệm Kiều cũng rất tuyệt tình, lạnh lùng -dứt khoát khiến Trình Vân và cả Trình Nhất Vũ đều bị sốc nặng. Sai lầm duy nhất của Niệm Kiều là việc cô không lường trước phản ứng của Trình Vân khi trêu người anh là sẽ kết hôn với Từ Thành Luân. Niệm Kiều bị Trình Vân cưỡng bức, mang thai nhưng cô cũng đã kịp đưa anh vào tù bằng một số bằng chứng về việc mua bán vũ khí bất hợp pháp của Trình gia. Hai người “ân oán nghĩa tuyệt” bằng lần gặp gỡ trong tù, Niệm Kiều đi chung với Từ Thành Luân như hai vợ chồng mới cưới. Trình Vân ở tù 1 năm, sau đó là lần gặp lại này.

33. Chương 33: Quyết Định

Thiên Hằng thường thấy trong giấc mơ một vài hình ảnh mơ hồ. Nhưng bây giờ đã dần hiện rõ. Đó là một đứa bé luôn nhìn cậu mỉm cười.

Gương mặt đó dần có hình có dạng. Đôi bàn tay bé xíu còn nín tay Thiên Hằng nữa. Cậu nhóc đó bị bỏ gọi: “Anh hai ơi!...Anh hai ơi!”.

Đó là Niệm An. Hoàn toàn là Niệm An. Cậu bé bị bắt cóc. Bà vú hay kể. Thằng bé thích nhất là bú ngón tay dù có đủ sữa. Cứ bú ngón tay chùn chụt. Miệng hay mỉm cười tươi rói. Dù người lạ cũng cười.

Có vài lần Thiên Hằng lén đến căn biệt thự nhỏ. Niệm An bú no say ngủ. Dáng nằm cong queo, gối chấy đầy nước dãi. Trông thấy Thiên Hằng lại huơ huơ cánh tay nhỏ đòi ẵm. Dễ thương biết bao nhiêu.

Trẻ con dễ thương như vậy. Nhưng nó lại sắp trở thành một món đồ thay thế trong cơ thể Thiên Hằng. Có không ít lần cậu rùng mình khi hình dung tới những con búp bê bị hỏng bị mổ xẻ tan tành lấy linh kiện lắp ráp cho người khác. Niệm An còn nhỏ quá. Thằng nhóc lại đang mọc răng, hình như còn bị bệnh đường hô hấp, khi ngủ thỉnh thoảng lại khò khè. Nó làm sao chịu nổi. Phẫu thuật lấy tủy. 88% tương thích, còn lại 12% – nếu thất bại thì sao?

Không...không được...Không...

Thiên Hằng mở mắt. Trước mặt là vẻ lo lắng tốt độ của Lạc Ân. Cô cúi xuống, đôi môi nhợt nhạt mỉm cười khi thấy Thiên Hằng đã tỉnh lại.

-Tiểu Hằng....Tiểu Hằng tỉnh rồi à?

-Mẹ...

Cơ thể không còn sức. Tay chân cảm kim truyền dịch. Bên hông đau nhói. Thiên Hằng cảm nhận được, mình có lẽ đã trải qua một cơn thập tử nhất sinh nào đó. Mẹ hốt hoảng như vậy, còn ba....ba đâu?

Niệm An...Niệm An?

-Mẹ...mẹ....Ba đâu?

-Ba gặp bác sĩ rồi. Tiểu Hằng à, không sao đâu. Bác sĩ nói...- Lạc Ân cắn môi, cố tỏ ra vui vẻ- Bác sĩ nói, Tiểu Hằng chỉ mệt một chút. Nghỉ ngơi rồi sẽ về mà...

-Mẹ ơi...- Thiên Hằng thì thào- Mẹ ngăn...ngăn ba lại đi. Ba....ba đang giữ một em bé có 88% tủy...tương thích...tương thích với con. Ba sẽ mang em bé làm phẫu thuật....làm phẫu thuật ghép tủy. Nhưng em bé còn nhỏ lắm, lại có...lại có bệnh. Ba sẽ ở tù đó mẹ. Mẹ ơi...Ngăn ba lại đi mẹ. Ngăn ba....

Thiên Hằng khóc. Nước mắt chảy dài trên gò má xanh xao. Còn Lạc Ân thì sững người. Cô nhanh chóng hiểu ra. Những lần Tường Phong xem vội tài liệu về ghép tủy trên mạng. Anh còn nói đã liên hệ với ngân hàng tủy ở Đài Loan để tìm cơ hội. Cơ hội đó là đây. Một đứa bé...Đứa bé sao?

-Mẹ ơi...-Thiên Hằng nắm lấy tay Lạc Ân -Con muốn làm anh trai lắm. Nhưng mà...88% tương thích không có nghĩa là sẽ thành công. Mẹ nói...nói ba đừng mạo hiểm. Em bé...em bé đáng yêu lắm mẹ. Nếu một ngày...một ngày nào đó...em của con bị người ta bắt cóc như vậy, con sẽ giết chết kẻ đó ngay. Em còn nhỏ....Em bé còn nhỏ. Rồi thêm em bé trong bụng mẹ nữa. Ba không thể có chuyện gì được. Ba là đàn ông...Ba phải chăm sóc ẹ, cho em bé....Ba không thể ở tù được. Mẹ...mẹ ơi!

Ba có thể lực thì sao chứ? Ba giàu có thì sao chứ? Nếu ba đưa em bé vào bệnh viện, tiến hành ghép tử, thể nào cũng có người biết. Phẫu thuật thành công thì không nói, nếu thất bại, mạng Thiên Hằng và em bé đều sẽ không còn. Tiểu Hằng chỉ còn chút hơi tàn, em bé rõ ràng bị bắt cóc. Tội bắt cóc, giết người rất nặng. Ba sẽ ở tù, bỏ lại mẹ và em bơ vơ ở bên ngoài. Mẹ có thể giữ vững tinh thần mà lo cho em được hay sao?

-Mẹ ơi!

-Tiểu Hằng...Con...

Lạc Ân sau phút bàng hoàng đã bình tĩnh lại. Thiên Hằng lại nắm lấy tay cô, nghẹn ngào:

-Đi đi mẹ...Ngăn ba đi mẹ. Đừng để ba...

Bác sĩ đã dùng thuốc ngăn tình trạng chảy máu không ngừng ở Thiên Hằng, còn chích thêm vài liều thuốc đặc trị rất mạnh, tạm thời giúp cậu bé duy trì mạng sống. Nhưng không lâu nữa. Không còn lâu nữa, Thiên Hằng sẽ không còn chịu nổi. Lúc đó thì...

Tay Tường Phong nắm chặt. Anh cũng đã quyết định rồi...

-Bác sĩ...Nếu có nguồn tử tương thích thì...thì Tiểu Hằng...Tiểu Hằng có thể phẫu thuật ngay phải không? Không cần chữa hết cũng được. Chỉ cần kéo dài thời gian sống, để Ân Ân có thể sinh đứa bé ra?

Ở một nơi khác, Trình Vân bỏ điện thoại xuống, khoác vội áo khoác. Niệm Kiều vội vã níu tay hân:

-Có chuyện gì sao? Tin tức của con?

-Tôi nhận được tin, ở Hong Kong thời gian qua có một người đặt hàng tử để ghép ột bệnh nhân máu trắng đang nằm bệnh viện. Hồ sơ lưu của Niệm An ở bệnh viện cũng từng bị người khác xem qua. Có thể....

-Có thể họ bắt cóc Tiểu An để ghép tử cho người đó sao?

-Có thể...- Máu nóng trong đầu Trình Vân sôi sùng sục. Con của hân lại bị người ta xem như một thứ đồ thay thế. Thăng bé mới có mấy tháng tuổi. Tay Trình Vân xiết lại thành quyền. Hân nghiến răng:

-Cô yên tâm. Tôi nhất định sẽ mang con về. Ai làm hại tới con tôi, tôi sẽ bắt hân không ngẩng đầu lên được. Mẹ kiếp...

Niệm Kiều chỉ có thể trông mong vào Trình Vân. Cô đang rất yếu đuối và bất lực. Chỉ cần Niệm An trở về, làm gì cũng được. Lốp mặt nạ cứng cõi đã hoàn toàn tan nát mất rồi.

34. Chương 34: Chờ Đợi

Trong bệnh viện, Lạc Ân ngã đầu vào vai Tường Phong. Nước mắt của cô dường như đã cạn khô rồi.

Lúc này cô vội vàng đến tìm anh. Lạc Ân muốn hỏi, Thiên Hằng nói có phải là sự thật? Anh đã bắt cóc con của người khác, nhằm cứu mạng con mình?

Tường Phong không trả lời cô. Anh chỉ nói ngắn gọn:

-Nếu em là anh, em sẽ làm sao?

Tường Phong cũng bất lực. Nếu vô cảm được thì tốt quá. Nếu như sống được như thời thơ ấu đến lúc bước chân khỏi trường đại học, giống như một cỗ máy thì tốt biết bao.

Lạc Ân cứng người. Cô có thể làm gì khác hơn nữa? Để giữ lại mạng sống cho con mình, Lạc Ân cũng sẵn sàng làm tất cả. Từ việc chấp nhận quan hệ hằng đêm với người không yêu, mang thai rồi sẽ sinh con. Hiện

giờ nếu bảo cô chết vì Thiên Hằng, Lạc Ân cũng không hề nuối tiếc. Nhưng hiện tại, đây lại là mạng sống của một cậu bé. Lạc Ân nhần tâm sao?

Cô không cao thượng đến như vậy. Lạc Ân không muốn Thiên Hằng chết. Dù tòa án lương tâm có dày vò suốt đời cũng được, chỉ cần cứu được con cô.

Nhưng chuyện không chỉ liên quan đến Thiên Hằng. Còn có Thiệu Tường Phong nữa. Anh đã bắt cóc con người khác. Nếu đứa bé có gì bất trắc, anh sẽ gánh thêm tội giết người. Giết trẻ con, án sẽ không nhẹ. Ít nhất cũng phải hơn 10 năm.

Tương lai của Tường Phong, sự nghiệp của anh có thể bị hủy đi nhanh chóng. Lạc Ân nở lòng sao?

-Anh...anh thả đứa bé ra đi. Tiểu Hằng...

-Không còn nhiều thời gian nữa – Tường Phong cười héo hắt – Em cũng biết mà.

-Nhưng mà anh...

-Anh không sao cả -Tường Phong mệt mỏi- Anh vào tù, sẽ có người khác thay anh làm tất cả. Em không cần lo.

Lạc Ân ôm choàng lấy người anh, lại khóc. Cô khóc nhiều hơn mọi ngày, nhưng càng khóc lại càng thấy tim thắt lại. Tường Phong mới là người hy sinh nhiều nhất trong ba người bọn họ. Chỉ là anh không nói ra thôi.

-Đứa bé nghe nói còn rất nhỏ. Nó có chịu nổi không anh?

-Anh không biết- Tường Phong nhún vai- Anh mệt lắm. Anh chỉ muốn...muốn cứu con thôi.

-Tiểu Hằng nói với em...-Lạc Ân thẫn thờ- Con không muốn anh vì mình mà phạm tội. Con muốn anh....

-Có muốn không cũng chẳng quan trọng -Thiên Hằng nhìn vào mắt Lạc Ân- Nếu anh bị bắt, em thay anh chăm sóc Thiên Hằng. Chuyện ở công ty sẽ có ba anh lo. Nếu em muốn làm lại từ đầu có thể nhờ hai người bọn họ. Dù sao chúng ta có chung hai đứa trẻ. Anh nghĩ là...

-Anh...

Lạc Ân dụi mặt vào ngực anh, lại khóc. Tường Phong vô nhẹ lên đầu cô.

-Không thể khóc hoài như vậy được. Em buông ra. Anh...

Điện thoại của Tường Phong có tín hiệu. Anh mở ra xem. Cùng lúc đó, đằng xa đi lại một đám người.

-Xin lỗi...Anh có phải là Thiệu Tường Phong?

-Vâng.

-Anh Thiệu – Người đứng đầu đưa thẻ ngành- Tôi là người của đội trọng án. Chúng tôi tình nghi anh liên quan tới một vụ bắt cóc, làm phiền anh theo chúng tôi về hợp tác điều tra. Anh...

Tay Thiệu Tường Phong siết lại. Có bị bắt cũng không sao cả. Nhưng Tiểu Hằng...Sinh mạng của Tiểu Hằng vẫn đang rất mong manh.

....Người của Trình Vân đã đưa cho hắn nhiều tài liệu. Người đặt hàng lấy tủy là tổng tài của tập đoàn Thiệu thị. Niệm An cũng từng nằm viện tại chỗ con anh ta-Thiệu Thiên Hằng đang chữa trị. Những chuyện này, Trình Vân đều cung cấp cho cảnh sát. Họ đang làm nhiệm vụ của mình.

Thế nhưng tin tức của Niệm An vẫn biệt tăm. Trong phòng cách ly thẩm vấn của cảnh sát, Tường Phong thông thả nhấp từng ngụm trà, mọi chuyện đều giao cho luật sư Vương.

Cảnh sát không có đủ bằng chứng, chỉ có vài tư liệu điều tra theo hướng Trình Vân đã cung cấp. Chứng cứ rõ nhất là chuyện Tường Phong từng nhờ một nhân viên bệnh viện truy cập thông tin của Niệm An. Hiện tại người đó bị cảnh sát bắt đã khai ra mọi chuyện, kéo theo rắc rối cho anh.

Kết thúc việc hỏi cung, Tường Phong quay sang luật sư Vương:

-Chúng ta còn ở trong này bao lâu nữa?

-Theo lẽ thường là 48 tiếng. Ông đừng lo.

Bên ngoài cảnh sát giải thích chuyện cho Trình Vân. Không chỉ có cảm giác như lửa đốt, hần càng lúc càng lo lắng. Kẻ kia có ý định mang Niệm An thay tủy cho con trai mình mà phẫu thuật thay tủy lại vô cùng phức tạp. Trình Vân mới gọi điện, được biết nguy cơ nghiêm trọng và tai biến sau ca mổ như thế lên tới 70%, hướng gò sức đề kháng của Niệm An lại kém, nếu thực sự thực hiện phẫu thuật, tỉ lệ thành công rất thấp mà sinh mạng Niệm An cũng khó an toàn.

-Tôi muốn gặp anh ta, được chứ?

-Không được -Vị cảnh sát họ Trịnh lắc đầu -Hiện nay anh ta là nghi phạm,anh không phải là người của cảnh sát nên sẽ không được gặp. Sau 48 giờ....

-Sau 48 giờ thì chỉ sợ anh ta đã mang con tôi đi thực hiện cấy ghép rồi- Trình Vân nóng nảy – Làm ơn...

-Anh Trình à...Hiện nay chúng ta không có bằng chứng xác thực là anh Thiệu đã bắt cóc đứa bé. Anh ta lại ủy thác cho luật sư...Sau 48 tiếng nếu không tìm được chứng cứ mới, có lẽ chúng tôi không giữ được anh ta lâu.

-Ông...

-Anh yên tâm, trong thời gian này chúng tôi sẽ theo dõi kỹ ở bệnh viện. Nếu họ có động tịnh gì thì sẽ lập tức bắt người ngay.

Trình Vân không nói gì nữa. Một khi đã muốn, những kẻ này sẽ có nhiều cách qua mặt cảnh sát nhằm đạt được mục đích. Nếu là anh, Trình Vân cũng thể thôi.

Một chiếc xe cấp cứu sắp rời khỏi bệnh viện. Thiệu Tường Phong đã chuẩn bị sẵn sàng phòng mổ tại một bệnh viện nhỏ nhưng đầy đủ trang thiết bị hiện đại. Giáo sư đầu ngành phẫu thuật cấy ghép đang chuẩn bị đáp xuống Hong Kong.

Tại phòng bệnh Vip trong bệnh viện, Lạc Ân vô cùng bối rối bởi một người phụ nữ trẻ đang quỳ trước mặt cô, nghẹn lời:

-Chị làm ơn...Làm ơn trả con tôi lại cho tôi. Tôi...tôi chỉ có mình nó....Chị làm ơn...Trả con tôi lại cho tôi.....

35. Chương 35: Bùng Nổ

Lạc Ân cũng là một người mẹ. Giờ phải đối diện với một người mẹ khác, nỗi đau mất con rành rành trên gương mặt nhợt nhạt, xanh xao của cô ấy, cô cũng rất đau lòng.

-Chị ơi....Tôi...

-Tôi không có bằng chứng gì nhưng tôi linh cảm được -Niệm Kiều khóc ngất- Chị đang giữ con tôi. Niệm An của tôi còn nhỏ lắm. Con tôi hay bệnh nữa. Thằng bé không chịu nổi một ca phẫu thuật lớn vậy đâu. Tôi van chị....Trả con lại cho tôi.

Lạc Ân chưa gặp Niệm An bao giờ. Nhưng cô cũng biết, Niệm An hiện là hy vọng duy nhất còn hiện hữu cho Thiên Hằng nắm lấy mà quay về cuộc sống. Điều quan trọng là con người cứng rắn và lạnh lùng như Tường Phong không có mặt tại đây. Lạc Ân là phụ nữ. Cô yếu lòng. Nhất là sự việc lại liên quan tới bản năng thương yêu và bảo vệ con của một người mẹ. Lạc Ân và Niệm Kiều đều là mẹ. Họ đều yêu thương, bảo vệ con mình.

-Xin lỗi...xin lỗi chị -Giọng Lạc Ân lạc hẳn đi- Tôi...tôi không biết Niệm An ở đâu. Tôi...

-Chị không thể không biết được. -Niệm Kiều đã không còn bình tĩnh được nữa- Chồng chị đã bắt cóc con tôi, chuẩn bị làm phẫu thuật ghép tủy cho con chị. Con tôi còn nhỏ lắm. Thằng bé không chịu đựng nổi đâu. Trả con lại cho tôi. Các người tàn nhẫn lắm. Trả con lại cho tôi!

Niệm Kiều như mất đi lý trí. Cô xông vào Lạc Ân, cào cấu, gào thét. Lạc Ân bất động. Nước mắt chảy thành dòng.

Đây là khu phòng bệnh cao cấp nên khá yên tĩnh. Nếu không nhờ Trình Vân cũng là người có thể lực, chắc chắn Niệm Kiều không thể đặt chân vào.

Tiếng la hét có lẽ đã đánh thức Thiên Hằng. Một luồng sức lực mạnh mẽ tràn ngập trong cơ thể cậu. Có lẽ là hiện tượng “hồi quang phản chiếu” chăng?

Thiên Hằng dứt lấy sổ kim truyền dịch trên người, bước xuống giường. Đầu óc vẫn còn chông chênh. Cậu bé bước đi theo tiếng hét vang lên từ phía ngoài.

Niệm Kiều giữ chặt Lạc Ân, điên cuồng lắc mạnh vai cô. Lạc Ân thì để yên người, bất động. Cả hai đều khóc. Niệm Kiều gào khóc tuyệt vọng, Lạc Ân là nước chảy ngược, lăn dài từng dòng, từng dòng trên khuôn mặt gầy gò.

Thiên Hằng hét lên:

-Buông mẹ tôi ra. Mẹ tôi đang có thai mà.

Niệm Kiều khựng lại. Bụng Lạc Ân khá nhỏ. Cô lại trong tình thế hoảng loạn nên không để ý. Lạc Ân bị dừng lại đột ngột, thân thể hơi mất cân bằng, ngã xuống.

Một dòng máu đỏ từ chân cô chảy xuống. Lạc Ân kêu lên đau đớn. Cô rất sợ....Đứa bé này...Con của cô. Hy vọng sống mạnh mẽ nhất của Thiên Hằng.

-Bác sĩ...Bác sĩ ơi!

Thiên Hằng gào lên trong hoảng sợ. Vòng tay bé nhỏ ôm xiết lấy thân thể mẹ. Gương mặt thanh tú xanh như tàu lá, môi nhợt nhạt. Niệm Kiều bây giờ mới hoàn hồn. Tay cô cũng dính đầy máu. Máu của Lạc Ân.

-Cấp cứu. Cứu mạng đi!

....Lạc Ân bị đẩy vào trong phòng cấp cứu. Thiên Hằng gần như ngã gục trong phòng bệnh. Niệm Kiều tay run rẩy, vô tình trở thành “người thân” của cả hai mẹ con đang nằm ở bên trong.

Thiên Hằng trước đi ngắt lịm đã nắm lấy tay cô, thều thào:

-An An...An An đang ở chung cư đường Nguyên Lăng. Em đang...mệt. Cô đến đó đi...Cô...

Thiên Hằng còn muốn nói thêm nhiều điều nữa. Hãy tha thứ cho ba mẹ cháu. Họ chỉ là quá thương cháu mà thôi.

Niệm An có nụ cười như thiên sứ. Em không nên gặp bất trắc. Mấy hôm trước Thiên Hằng còn áp bàn tay nhỏ xíu vào má mình. Em bé cười tươi tắn, đôi mắt đen nhánh không rời khỏi anh Thiên Hằng.

Niệm Kiều cũng không biết sau đó mình đã làm gì nữa. Hình như cô đã gọi cho Trình Vân, nói gì đó rồi ngồi thụp xuống trước phòng cấp cứu. Người phụ nữ đó là mẹ. Cô ấy chỉ muốn cứu con mình thôi. Đứa bé kia lương thiện. Nó sắp chết. Trời ơi!

Có tiếng chân người. Niệm Kiều ngẩng lên. Là Trình Vân. Cô lại khóc...Thời gian gần đây đúng là Niệm Kiều khóc quá nhiều.

-Anh...Con...

-Anh đã báo với cảnh sát. Họ đã đến đó. Thiệu Tường Phong sẽ bị truy tố nếu tìm ra Niệm An.

-Em không cần truy tố gì cả.- Niệm Kiều nức lên- Em chỉ muốn tìm lại con...nhưng họ đáng thương lắm. Chị ấy và đứa trẻ đó nữa. Họ đều đang ở trong phòng cấp cứu. Em sợ...Em chỉ muốn tìm lại con. Em chỉ muốn yên ổn. Em không muốn làm hại ai hết. Anh...Anh ơi!

Lần đầu tiên, Niệm Kiều chủ động ôm lấy Trình Vân mà khóc. Cô yếu đuối, mỏng manh như thế. Hẳn cũng nhận ra, chỉ cần Niệm Kiều rơi nước mắt, trái tim mình sẽ mềm nhũn hẳn đi.

-Đừng khóc nữa. Chỉ cần cứu được con, anh cũng không muốn làm gì họ cả. Chỉ cần cứu được con thôi...Em yên tâm. Chỉ cần chúng ta cứu được con mình.

36. Chương 36: Lối Thoát

Lần phát bệnh này của Thiên Hằng không khác gì mấy lần khác. Quan trọng là thể lực cậu bé đã tới điểm cực hạn. Có thể...có thể sẽ không qua khỏi. Là người theo dõi bệnh trạng suốt mấy năm nay của cậu bé, lòng bác sĩ Trương không khỏi nhói lên.

Bỗng nhiên cửa phòng cấp cứu bị đẩy mạnh. Một bác sĩ khác bước vội vào.

-Thầy Trương...Có cái này...

Bác sĩ Trương cầm lấy xấp giấy trong tay. Đó là một kết quả xét nghiệm của một người mới được gửi qua.

Anh ngẩng lên:

-Bác sĩ Phương...Phiền cô tiếp tục. Tôi có chuyện phải ra ngoài.

Đó là một điều kỳ diệu bất chợt mà trời đột nhiên ban tặng. Bác sĩ Trương cũng thấy lòng nhẹ nhàng hơn.

Trong phòng bệnh, Niệm Kiều ôm chặt Niệm An trong tay. Cảnh sát tới nơi thì cậu bé vẫn còn hơi sốt, nhưng da dẻ trắng hồng, có vẻ rất khỏe mạnh. Thấy Niệm Kiều còn hươ hươ cánh tay nhỏ đòi ẵm, rất đáng yêu.

Cô ôm con vào lòng. Không màng gì cả. Chỉ cần con là đủ lắm rồi.

Trình Vân phải nói chuyện với cảnh sát Trần nên một lúc sau mới vào trong được. Niệm An đã được đặt trên giường, say ngủ. Đứa bé vô tư, không biết mình đã trải qua những chuyện gì.

Tay hắn run run. Chân ngập ngừng không dám bước tới. Con của hắn...Con hắn đó sao?

-Niệm Kiều. Đó là con...

Niệm Kiều hơi khựng lại. Bao ngày nay cô toàn dựa dẫm vào Trình Vân cả. Nếu không có hắn, Niệm An có lẽ không thể quay về. Nhưng giữa hai người còn tồn tại bao nhiêu thứ. Yêu yêu hận hận, cuối cùng có gác lại được không?

-Niệm An.

Gương mặt đứa trẻ gây nên xúc động đặc biệt. Nó giống Trình Vân như tạc. Thoáng nhìn đã biết là hai cha con.

-Con của anh...

-Vâng...Là con của anh.

Niệm Kiều lạnh nhạt. Nhưng không che giấu được cơn sóng trong lòng. Trình Vân bồng con lên, áp má vào mặt nó. Niệm An bị giật mình thức giấc. Cậu bé không khóc, chỉ đưa đôi bàn tay nhỏ xíu nắm lấy đầu Trình Vân.

-Tiểu An...

-Anh...

Niệm Kiều im lặng. Thâm tình phụ tử, cô có thể ngăn cản được sao?

Có xảy ra chuyện mới thấy, tại sao có nhiều người phụ nữ sống chết để giữ lại cha cho con mình. Cảm giác lo toan một việc một mình thật đáng sợ. Cô đã yếu đuối, đã rất sợ Trình Vân sẽ buông tay.

-Anh Trình.

Bác sĩ Trương không gõ cửa đã bước vào phòng bệnh. Niệm Kiều và Trình Vân đều đứng thẳng người. Nhìn dáng vẻ của anh ta, chắc là chuyện gấp. Thiên Hằng đang ở trong phòng cấp cứu...Cậu bé ấy....Niệm Kiều chợt thấy lòng tràn ngập bất an.

-Vâng.

-Tôi có chuyện muốn trao đổi với anh.

-Vâng!

Trình Vân trao Niệm An lại cho Niệm Kiều. Bác sĩ Trương cũng không vòng vo nữa, trực tiếp đi thẳng vấn đề.

-Ngân hàng tủy Đài Loan mới gửi qua cho tôi một tài liệu. 9 năm trước anh từng đăng ký mẫu tủy gốc ở đó.

-Vâng.

Khi ấy Trình Vân mới tốt nghiệp đại học, từng bị Nhất Vũ lôi kéo đi đăng ký hiến tủy. Đứa em này của anh luôn ngập tràn sức sống. Có ai ngờ...

-Mẫu tủy của anh có độ tương thích là 92% với Thiệu Thiên Hằng. Anh lại rất khỏe mạnh. Nếu anh bằng lòng, chúng tôi sẽ tiến hành cấy ghép ngay.

Trình Vân và Niệm Kiều đều bị chấn động. Cũng phải. Trình Vân là cha ruột của Niệm An. Tạo hóa đôi khi có những sắp xếp thật kỳ diệu. Thiên Hằng đang nằm thiêm thiếp trong phòng bệnh, mạng sống như chỉ mảnh treo chuông.

Còn Lạc Ân nữa. Niệm Kiều quay người về phía phòng cấp cứu sản. Bác sĩ vẫn chưa ra.

-Anh Trình...

-Tôi cũng không hẹp hòi gì. -Trình Vân thở dài. Hắn làm cha, đương nhiên cũng hiểu, khi con cái gặp tai nạn, người làm cha còn đau lòng hơn gấp bội phần.- Cứ vậy mà cấp ghép sao?

-Không đâu- Bác sĩ Trương xua tay- Chúng tôi còn làm lại một số xét nghiệm nữa. Hiện nay chúng tôi đang trị liệu, dùng thuốc đặc trị để tình hình Thiên Hằng ổn định hơn. Nhanh nhất là ba ngày sau sẽ tiến hành phẫu thuật. Bây giờ anh chỉ cần đi với chúng tôi lấy mẫu tủy lại thôi.

-Ừ. Vậy đi!

Trình Vân đưa tay sờ má Niệm An. Thằng bé đang bú ngón tay, tròn mắt nhìn anh. Ánh mắt Niệm Kiều cũng trở nên dịu dàng hơn.

Mất một ít tủy, lấy lại nhiều điều đáng giá. Có ai nói Trình Vân tính toán cũng được. Nhưng sau sự việc này, hắn sẽ không buông tay nữa. Niệm Kiều và Niệm An. Một mái gia đình của cả ba người.

*Nút thắt đang được mở dần dần. Còn 2 cái nút nữa.

Com đi, com đi. Như cũ ha.

37. Chương 37: Trừng Phạt

Cảnh sát đã tìm được Niệm An, đầy đủ bằng chứng để truy tố Tường Phong tội bắt cóc. Tin chủ tịch Thiệu thị bị bắt vì tội danh chiếm đoạt trẻ em nhanh chóng lan truyền khắp mặt báo. Cổ phiếu của Thiệu thị cũng bị ảnh hưởng, sụt giảm mạnh. Các cổ đông nháo nhào bán đi.

Trong trại tạm giam, Thiệu Tường Phong lặng lẽ ngồi trong một góc. Anh không sợ tù tội, chỉ là không biết Thiên Hằng đã thế nào rồi? Luật sư sẽ làm hết sức, nhưng chứng cứ rành rành như thế, giảm được án tù đã là may mắn lắm rồi.

Ân Ân...Tiểu Hằng.

Trong đầu Tường Phong bây giờ chỉ có hình bóng họ. Không thể giải thích là yêu tự bao giờ. Có lẽ là do khao khát gia đình trong lòng Tường Phong rất mạnh mẽ. Anh cũng giống như Thiên Hằng vậy, chỉ cần có cơ hội, có người thực lòng in một mái gia đình êm ấm, Tường Phong sẽ vô thức chấp nhận, bị cuốn vào họ ngay.

-Anh Thiệu, có người muốn gặp anh.

Tường Phong ngẩng lên. Trong thời điểm này người có thể đến thăm anh chỉ có vài người. Lạc Ân thì chắc đang chăm Thiên Hằng ở bệnh viện...Chỉ còn có...

-Chào anh.

Người đàn ông trước mặt có lẽ cũng trạc tuổi anh. Thiệu Tường Phong ngẩng lên:

-Tôi là ba của Niệm An.

Đôi mày rậm khê nhú. Niệm An không phải không có cha sao? Nhưng mỗi gia đình đều có chuyện riêng của họ. Tường Phong cũng không mấy quan tâm.

-Tôi đã tìm được thằng bé.

-Tôi biết.

Con tim Tường Phong thất lại. Có nghĩa là ca phẫu thuật anh dày công sắp xếp không thành. Tiểu Hằng và Lạc Ân...

-Con anh ngày mai nữa sẽ tiến hành phẫu thuật. Độ tương thích của tủy xương của chúng tôi là 92%.

Tai Tường Phong ù đi. Bây giờ mới thấy cảm xúc xuất hiện trên gương mặt bình thản đó. Anh run run:

-Anh...anh đồng ý hiến tủy cho con tôi sao?

-Tôi cũng là một người cha.

Đã từng rất ích kỷ. Đã từng vô cùng độc địa. Trình Vân không phải là người tốt. Nhưng chỉ vài hôm gần gũi cùng con trẻ, hẳn tự đặt mình vào vị trí của Tường Phong và tự hỏi, nếu là con mình bị bệnh, Trình Vân sẽ phải làm sao?

Bất chấp tất cả để con được sống. Dù phải đánh đổi bất cứ thứ gì. Sinh mạng của người khác có gì quan trọng đâu.

-Cảm ơn anh -Tường Phong gần như ngã quỵ. Vậy là đã đủ. Cả đời anh, đây đã là niềm hạnh phúc nhất rồi.

-Cảnh sát sẽ lập hồ sơ truy tố tội danh của anh. Tôi không can thiệp được. Bằng chứng quá rõ ràng.

-Sao cũng được -Tường Phong nhếch môi- Anh cứu Tiểu Hằng, vậy là đã đủ. Tôi sao cũng được mà.

Trình Vân nhận ra, bên trong người đàn ông này là một sự buông xuôi đối với số phận. Anh ta cũng giống mình ngày đó, không tin trên đời này ngoài mình ra, còn có kẻ khác cần mình.

Niệm Kiều từ hôm qua đã trở thành người chăm sóc cho hai mẹ con Lạc Ân ở bệnh viện. Bác sĩ nói may mắn giữ lại được thai nhưng Lạc Ân phải tịnh dưỡng trên giường mấy tuần. Khi mở mắt, cô đã hỏi ngay tình hình của Thiên Hằng, sau đó là Thiệu Tường Phong.

Nghe chuyện Tường Phong bị truy tố, Lạc Ân ôm mặt. Dòng nước mắt lăn dài trên gò má xanh xao. Cô đã van xin Trình Vân:

-Anh Trình...Anh làm ơn...Anh ấy cũng không muốn như vậy. Anh ấy chỉ muốn cứu con mình. Tôi cũng vậy thôi. Tôi cũng muốn cứu con tôi. Nếu biết chuyện sớm, tôi chắc cũng sẽ làm như anh ấy. Anh làm ơn...Làm ơn đừng truy tố Tường Phong.

Niệm Kiều và Trình Vân không trách bọn họ một lời nào nữa. Trái tim của người làm cha làm mẹ luôn luôn mù quáng, nhất là khi liên quan tới sinh mệnh con mình.

-Tôi sẽ không làm đơn. Chỉ có pháp luật trừng phạt anh ấy thôi.

Tội Tường Phong phạm phải không đơn giản. Huống gì hiện tại vụ án đã trở thành án điểm, gây xôn xao khắp nơi rồi.

-Anh đừng nghĩ vậy -Trình Vân nhẹ nhàng- Chúng ta là đàn ông, ngoài việc chịu trách nhiệm chuyện mình làm còn phải trở thành chỗ dựa cho phụ nữ. Vợ và con trai anh coi vậy chứ rất yếu đuối. Anh còn phải che chở cho họ cả đời.

Tường Phong nhắm mắt. Liệu họ có cần sự chở che đó hay không?

-Luật sư của anh rất giỏi. Nhất định ông ta sẽ tìm được cách gỡ nhẹ tội cho anh. Tôi và Niệm Kiều sẽ làm hết khả năng có thể. Ba mẹ anh hiện đang ở bệnh viện cùng ba mẹ Lạc Ân lo lắng cho hai mẹ con họ. Anh không cần lo.

-Cảm ơn.

-Lạc Ân nhờ tôi nhắn lại. Khi cái thai ổn định, cô ấy sẽ vào đây thăm anh...

-Tôi...

-Đừng nói không cần chứ- Trình Vân vỗ vai Tường Phong- Anh làm sai thì sẽ chịu sự trừng phạt của pháp luật. Nhưng với mẹ con họ, anh là một người hùng. Đừng chối từ tình cảm của họ nữa. Chúng ta đều là những kẻ chỉ biết dối lòng.

Trừng phạt, trong trường hợp này không phải là xấu. Trừng phạt mang đến những cơ hội gắn liền những con người chưa nhận ra là họ cần nhau, yêu nhau đến thế nào.

38. Chương 38: Hạnh Phúc Bình Di

Cái thai của Lạc Ân bị động, để giữ lại được, các bác sĩ đều hết sức vất vả. Sau đó cô lại phải tuân thủ theo một chế độ tịnh dưỡng vô cùng chu đáo của các bác sĩ. Mọi nhu cầu cá nhân đều phải có người chăm sóc, thậm chí còn không được xuống giường trong vòng 2 tuần.

Người chăm sóc con tốt nhất là mẹ. Mẹ Lạc Ân vội vã đến bệnh viện chăm con.

Ba mẹ của Thiệu Tường Phong cũng đến chăm sóc cho Thiệu Thiên Hắng.

Chuyện bất cóc người của Tường Phong vỡ lở, ảnh hưởng lớn đến Thiệu thị. Dù Từ Mộ Bạch ra sức chống đỡ cũng không thể chịu nổi mưa to gió lớn, ông Thiệu đành phải trở lại công ty, cùng giải quyết nguy cơ.

Mái tóc lại càng thêm bạc, bà Thiệu xót xa nhìn chồng hốc hác hẳn đi.

Thiệu thị là gì mà khiến cho những người đàn ông trong nhà đều phải nỗ lực suốt đời vì nó? Nếu nói là vì danh vọng và địa vị thì những thứ đó có làm cho họ hạnh phúc không?

Một cuộc sống hoang tàn và lạnh lẽo. Cuối cùng chỉ còn lại hai ông bà lão cô đơn sống nương tựa vào nhau.

Bà lại thở dài:

-Lại có chuyện gì à?

Ông Thiệu hỏi. Mỗi lần vợ thở dài, ông biết lòng bà đang tồn tại rất nhiều nỗi lo toan.

-Thiệu thị nếu nhượng lại thì còn được bao nhiêu vậy ông?

Bà hỏi rất nghiêm túc. Xưa nay chưa bao giờ bà Thiệu xen vào chuyện làm ăn của chồng. Cũng không quản chuyện bên ngoài của ông. Hai người như một cái bóng lướt qua đời nhau, cùng tồn tại bên nhau âm thầm và lặng lẽ. Bà không sinh con được, ông ra ngoài tìm người phụ nữ khác, mang Tường Phong về cho bà nuôi dưỡng. Bà thương nó, nhưng lại tự thấy mình không có quyền với nó. Để bây giờ nhìn hoàn cảnh của nó mà nuối tiếc. Phải chi mình mạnh mẽ hơn để phản đối lại những ý nghĩ độc tài của ông thì con, thì cháu đã không xảy ra nhiều chuyện thế này.

-Bà hỏi để làm gì? -Trong giọng nói của ông Thiệu đã nhuộm màu giận dữ- Bà...

-Tôi biết đó là tâm huyết của Thiệu gia. Nhưng ông đã lớn tuổi, Tường Phong phải ở tù. Nhẹ nhất cũng phải mấy năm. Ông đủ sức chống chọi sao? Còn con dâu, còn cháu trai nữa. Ông mà cứ cố chấp thì chúng phải làm sao.

Bà nhìn thấy gia đình của Lạc Ân. Họ đều là những người lao động vất vả. Mẹ Lạc Ân là một bà nội trợ đầu chỉ chăm chăm mua hàng giảm giá, biết tất cả chương trình khuyến mãi của các cửa hàng trong khu vực. Bà ấy nắm được mua thực phẩm ở đâu rẻ nhất.... Gia đình họ rất đầm ấm. Chồng bà ấy có thể ăn to nói lớn, lỗ mồm nhưng chỉ cần bà ấy đau chân sẽ đưa ngay một chai dầu. Ông biết bà thích món gì, còn cần dặn Lạc Đào nhớ nấu để tối về mẹ được ăn ngon.

Bà thêm cái hạnh phúc bình dị ấy. Hạnh phúc không có tiền bạc, không có địa vị xen vào.

Ông Thiệu cũng ngẩn người. Đầu hai thứ tóc, ông cũng thấy trong tay mình ngoài tiền không có gì cả. Tường Phong tuy là con đẻ nhưng giữa cả hai chỉ có lạnh lùng, trách móc lẫn nhau.

-Uyển Dung à...Tôi...

-Tôi không muốn ông làm gì cho tôi cả. Tôi chỉ muốn ông nghỉ cho đám trẻ một chút. Vậy thôi.

Thiên Hằng chiều nay sẽ vào phòng mổ. Thằng bé thức dậy một chút, nhìn bà và thoáng mỉm cười:

-Bà nội...

Nụ cười của nó, tuy mệt mỏi nhưng cũng không kém phần rạng rỡ. 8 năm nay cuộc sống đã gò nó trong một cái khung lạnh giá, Thiên Hằng không phải là một thiên tài như người ta từng nghĩ. Nó chỉ là đứa trẻ bị người thân ép uống phải thành một thiên tài.

...Ca phẫu thuật của Thiên Hằng kéo dài suốt 14 tiếng, cuối cùng bác sĩ cũng ra ngoài với một nụ cười mệt mỏi. Phẫu thuật thành công. Chỉ mong cơ thể Thiên Hằng không đào thải lớp tủy mới ghép này.

Bác sĩ Trương cũng cẩn thận trao đổi về nguy cơ tái phát của bệnh. Anh đề nghị, sau khi Lạc Ân sinh con sẽ trích và lưu tế bào gốc của đứa trẻ lại, nếu Thiên Hằng xảy ra biến chứng thì có thể tiến hành phẫu thuật lại, cấy ghép tế bào gốc ngay.

Chi phí không phải là ít. Tới hơn mấy triệu. Nhưng may là ông bà Thiệu đã bỏ ra ngay.

Tin Thiệu Tĩnh (ông Thiệu) chính thức từ bỏ quyền lợi trong Thiệu thị cũng làm xôn xao dư luận một thời gian. Ông bán lại toàn bộ số cổ phiếu của mình, chỉ để lại 5%. Ngôi biệt thự của gia đình cũng bán đi, khiến tin đồn lại một lần nữa xuất hiện trên báo chí "Chủ tịch một thời Thiệu thị lâm vào bước đường cùng". Không màng đến, ông mua một căn hộ chung cư nằm ở tầng trên nhà Lạc Ân, chiều chiều lại xuống lầu tìm ông Lạc đánh cờ. Ban đầu ông Lạc cũng hơi ngại ngại ông thông gia bất đắc dĩ này, song đều là bạn già, tình cảm ngày càng thân thiết. Gần năm đã gọi nhau là ông thân gia, lão Thiệu vô cùng thân mật. Bà Thiệu cũng cấp giò đi chợ, gia nhập vào "hàng ngũ" mấy bà nội trợ ở chung cư.

Thai nhi của Lạc Ân ổn định. Cô được luật sư sắp xếp, đưa vào thăm Thiệu Tường Phong.

So với thời gian trước, Lạc Ân tròn trịa hơn một chút, ra dáng là phụ nữ có thai. Bước chân cô khá nặng nề.

-Anh...

Tường Phong lại ốm đi. Nhưng có lẽ tinh thần đã thoải mái hơn.

-Em...

-Thai hơn 6 tháng rồi.

-Anh biết....

-Em sẽ vào thăm anh cuối tuần.

-Không cần đâu...Anh...

-Anh ngốc quá!- Lạc Ân chột nghiêm giọng- Là em muốn thăm anh thôi mà.

Một thoáng im lặng. Tường Phong hít một hơi dài, có lẽ là để kiềm chế bớt nỗi xúc động trong lòng mình.

-Em ráng tịnh dưỡng để sinh con....

-Em biết rồi mà.- Lạc Ân mỉm cười- Tiểu Hằng vẫn còn phải nằm viện. Con hứa khi nào khỏi bệnh sẽ giúp em chăm sóc con.

-Ừ. Tiểu Hằng là anh trai tốt mà...

-Còn anh...Anh là một người cha tốt của các con.

Qua song sắt cách ly, cô hôn nhẹ lên má Tường Phong.

Anh im lặng.

Hạnh phúc là thế phải không?

-Em chờ anh...Em và các con chờ anh -Mắt Lạc Ân đã rưng rưng nước -Dù thế nào em và các con vẫn chờ anh về nuôi ba mẹ con em.

Tới khi ra khỏi trại giam, cảm giác lâng lâng vẫn tràn ngập trong lòng Lạc Ân. Cô hạnh phúc. Cô đã tìm được một người xứng đáng cùng mình đi hết cuộc đời.

Anh không đáng yêu, anh không lý tưởng. Anh còn nhiều khiếm khuyết. Nhưng anh đối xử với mẹ con cô đầy trách nhiệm. Anh là một bờ vai vững chãi để họ tựa vào.

Người đàn ông như thế, nếu để lỡ, cả đời Lạc Ân sẽ vô cùng ân hận. Cô sẽ chờ anh, dù phải trải qua thời gian đằng đẳng. Cô không ngại anh đã từng tù tội. Anh chấp nhận bỏ đi tương lai rực rỡ chỉ vì hạnh phúc của mẹ con cô.

* Từ chương sau là ấm áp, là ngọt như mía lùi ngen.

Sorry lộn tên mấy nhân vật trong bộ truyện đang đọc. Đã chỉnh lại rồi.

39. Chương 39: Ánh Sáng Mới

Thiên Hằng xuất viện vào một ngày mùa thu nhiều ánh nắng. Đến đón cậu có cả hai nhà nội, ngoại, Lạc Đào và đương nhiên không thể thiếu Lạc Ân.

Nơi họ sống vẫn là chung cư nhỏ trước đây. Chỉ là có thêm hàng xóm mới. Đó là hai mẹ con Niệm Kiều.

Niệm Kiều và Lạc Ân sau những lần trò chuyện ở bệnh viện cũng dần trở nên thân thiết. Nơi làm việc của hai người cũng gần nhau nên sau khi ổn định lại, buổi sáng họ hay đi làm chung, chiều đợi nhau về.

Niệm An gửi nhà Lạc Ân, do Thiên Hằng xung phong giữ.

Trình Vân thường xuyên đến thăm con. Niệm An cứ thấy hần, được hần chọc cười là vứt hết đồ chơi trong tay, nháo nhào đòi. Thằng bé thích ngồi trong lòng của Trình Vân, đôi mắt to tròn mở to nhìn ba mình làm trò. Vui thì cười khanh khách, mệt thì ôm lấy ngực áo hần, ngủ say.

Niệm Kiều không ngăn cản. Nhưng sau giây phút yếu lòng, khoảng cách giữa họ vẫn rất mênh mông. Tồn thương cả hai gây cho nhau. Lớn nhất là Nhất Vũ, Từ Thành Luân.

Từ Thành Luân...

-Bạn không tha thứ được cho anh ấy sao?

-Không phải là mình không tha thứ -Niệm Kiều cười khê- Chỉ là...mỗi khi nhìn thấy anh ấy, mình lại nhớ đến anh Thành Luân đã phải chịu đựng thế nào. Cũng như anh ấy thấy mình, chắc cũng không quên được chuyện Nhất Vũ vì sao mà tàn phế. Cả hai đều đã hận quá sâu.

-Con thấy chỉ có mẹ nuôi hận cha nuôi thôi -Thiên Hằng vừa bồng Niệm An vừa nói- Tùy mẹ. Bây giờ mẹ đã không còn trẻ nữa. Cứ một mình chăm sóc em như thế này cũng không được. Khi nào em con ra đời, con sẽ ưu tiên chăm sóc em hơn, lúc đó mẹ nuôi vừa đi làm vừa trông coi Niệm An sẽ vô cùng vất vả. Tùy mẹ cân nhắc thôi.

Niệm Kiều ngẩn người trong phút chốc. Không phải cô không hiểu. Cũng không phải là Trình Vân không có thành ý. Chỉ là....

Lạc Ân sinh sớm một tuần so với ngày dự sinh. Hôm đó Thiên Hằng đang trông Niệm An thì được điện thoại của bà ngoại. Cả nhà đều vô hết trong bệnh viện. Cậu không yên tâm gửi Niệm An lại cho hàng xóm, đành đi cậu nhóc trên vai, đón taxi vào bệnh viện ngay.

Ngồi trên xe, cậu gọi điện cho Trình Vân:

-Mẹ con sinh em bé rồi. Ba sang đón Niệm An về chăm sóc đi!

Chuyện sau đó, một đứa trẻ như Thiên Hằng không để tâm mấy nữa. Lạc Ân đau bụng nằm trong phòng sinh hơn hai tiếng, sau đó sinh con thuận lợi. Là một bé trai.

Trẻ con mới sinh da dễ nhăn nhoe xấu xí. Nhưng khi hộ lý mang ra cho người nhà nhìn mặt, gương mặt nhăn nhoe ấy lại hướng về Thiên Hằng, cái miệng nhỏ nín khóc ngay lập tức, chớp chớp, sau đó mím một nụ cười.

Rõ ràng là em bé cười. Thiên Hằng rất cẩn trọng chạm tay vào làn da mềm mại như bông của em.

-Tiểu Hằng...

Lạc Ân được đẩy ra sau, nhìn con trai, cười khê. Giây phút này thật kỳ diệu, may mà nó đã thực sự xảy ra trong gia đình cô.

Sức khỏe Lạc Ân bình phục nhanh chóng. Cô ra viện sau 5 ngày. Tiếp ngay đó là ngày Tường Phong phải ra tòa.

Vụ bắt cóc tuy đầy đủ chứng cứ nhưng bị hại lại tỏ ra thông cảm với thủ phạm. Nhân chứng cũng cho lời khai có lợi cho Tường Phong. Suốt thời gian bắt cóc Niệm An anh đối xử với cậu bé rất tốt và chu đáo. Luật sư dựa vào đó để thuyết phục quan tòa.

Thiệt Tường Phong bị kết án hai năm tù giam. Tính cả thời gian tạm giam, anh chỉ phải chấp hành 20 tháng tù giam. Thời gian không dài, nhưng cũng không ngắn ngủi, nhất là đối với một người cha có con vừa mới chào đời.

-Anh...anh đặt tên con đi!

Lạc Ân sau khi sinh tròn trịa hơn một chút, da dễ hồng hào. Tường Phong cũng yên tâm.

-Em đặt đi. Anh vựng về lắm, không biết đặt tên thế nào cho hay đâu.

-Thiệt Vĩnh Lạc nhé? -Nước mắt Lạc Ân rưng rưng- Được không anh?

-Ừ. Hay lắm. Tên rất hay.

Hai người chia tay trong lưu luyến. Lạc Ân vạch từng vạch trong cuốn sổ nhỏ, đếm từng ngày đợi chồng về.

Vĩnh Lạc sắp đầy tháng thì Lạc Ân biết tin Niệm Kiều mang thai được 3 tuần. Cô bị trượt chân khi xuống cầu thang, động thai nhẹ phải nằm nghỉ. Trình Vân bỏ hết công việc kể bên chăm sóc cho Niệm Kiều.

Sức khỏe Lạc Ân cũng không tốt lắm. Bà ngoại cũng không thể cận kề chăm sóc cô cả ngày được, ông nội thì tái phát căn bệnh cao huyết áp, cần sự túc trực ngày đêm của bà nội. Thiên Hằng đi học lại được vài ngày, một buổi ở nhà chăm sóc hai em nhỏ. Niệm An thì đi trên lưng, tay thì đẩy xe nôi cho Vĩnh Lạc.

Hai thằng bé cách nhau mấy tháng nhưng có thể nói là cùng tuổi, nhìn thấy nhau đứa thì cười khanh khách, đứa thì hươ tay đòi bông, thế nhưng được một lúc thì bắt đầu giở trò khóc lóc. Vĩnh Lạc gào rất to, Niệm An cũng không thua kém. Cho hai đứa nằm gần nhau, Vĩnh Lạc nhỏ hơn nên thường bị đè khóc ré lên. Nhưng nó lại rất thích gặm cắn Niệm An. May là chưa mọc răng nên chỉ để lại vết nước miếng. Niệm An mọc được 3,4 cái răng cũng không vừa, có khi cắn lại Vĩnh Lạc làm thằng bé lại gào lên.

Chỉ có Thiên Hằng mệt mỏi với hai đứa nhóc. Hết dỗ đứa này lại tới đứa kia.

Nhưng cũng không làm sao được. Đem Niệm An về nhà của Niệm Kiều thì thấy mẹ nuôi nằm trên giường, bị ba nuôi khăn trương đến nỗi chỉ cần đến gần là bị đuổi ra xa vì sợ động thai. Tối chỗ mẹ thì thấy vẻ mệt mỏi vì khó ngủ của mẹ. Ban ngày Vĩnh Lạc ngoan như vậy song ban đêm lại hay quấy khóc, hành hạ Lạc Ân thức tới hai, ba giờ sáng.

Thấy Thiên Hằng tối nào cũng thức chung với mình để dỗ em, Lạc Ân cũng lo lắng bảo con:

-Tiểu Hằng đi ngủ đi con. Sáng còn phải đi học nữa.

-Không sao ạ! Con dậy đúng giờ mà.

Cậu bé trở thành một “anh nuôi” chu đáo. Tối đã biết pha sữa, canh giờ cho em bú ngoài thêm. Trễ giờ thì ôm Vĩnh Lạc lên giường ru cho bé ngủ. Thiên Hằng bắt đầu đọc truyện cổ tích, cứ lầm nhảm trong miệng mỗi khi giữ hai đứa nhóc tì.

Cuối năm đó, Thiệu Thiên Hằng 9 tuổi, hai đứa nhỏ- Niệm An đầy năm, Vĩnh Lạc 3-4 tháng, chính thức có tấm hình chụp gia đình đầu tiên.

Một đứa bé địu sau lưng, ló khuôn mặt ngây thơ tròn trĩnh. Đứa trong nôi không rời mắt khỏi anh trai.

Trình Vân còn cười khê như trêu chọc Thiên Hằng:

-Tiểu Hằng xứng danh là anh trai gương mẫu của năm rồi. Khi nào mẹ nuôi sinh em bé, ba nuôi sẽ mời trà cung kính, xin con giữ luôn đứa em này nữa ha.

Tuy biết chỉ là nói đùa nhưng Thiên Hằng vẫn lườm Trình Vân một cái sắc lẹm. Cậu bé 9 tuổi, tối ngày chôn mình trong đám quần áo bốc mùi của hai đứa em nhỏ hết khóc rồi lại la. Nhưng Thiên Hằng lại rất hạnh phúc. Ngày nào cũng mong, cũng nhớ. Trong lớp học thì lo lắng không ngớt, chẳng biết hai đứa nhóc ở nhà có khóc nhè, có quấy khóc không?

40. Chương 40: Anh Hai Và Các Em

Niệm An được 14 tháng thì được gửi đi nhà trẻ. Thiên Hằng đang thời gian ôn thi nên Vĩnh Lạc được đưa về nhà ngoại, nhờ bà ngoại giữ giùm.

Sáng sớm, Niệm An rưng rưng nước mắt níu chặt chân Thiên Hằng. Cậu nhóc không gào khóc nhưng cương quyết không bước đi. Bà ngoại bồng Vĩnh Lạc trên tay song đôi mắt trong veo của thằng bé cứ hướng về phía Thiên Hằng.

Niệm Kiều cúi xuống dỗ con:

-Tiểu An ngoan...Đi với ba đi nhà trẻ đi con. Để anh hai đi học.

Cậu bé nhìn mẹ, rồi lại ôm chặt lấy chân Thiên Hằng, cương quyết không buông.

Trình Vân đành cúi xuống gần con trai:

-Tiểu An ngoan. Anh hai đi học, trưa anh hai sẽ về với con mà.

Thiên Hằng thì không nói thế. Cậu bé ngồi xuống, nhẹ nhàng nói với Niệm An:

-Tiểu An phải đi học đi chứ. Anh hai cũng phải đi học nữa, không ở nhà chơi với Tiểu An được đâu.

Thiên Hằng và Trình Vân không nói giống nhau. Niệm An ngơ ngác nhìn hai người, rồi ôm lấy Thiên Hằng, méo mếu:

-Anh...anh.....!

-Anh hai đây -Thiên Hằng ôm lấy Niệm An- Ngoan, đi học đi! Anh hai thương mà.

Một cái hôn vào má. Rồi Thiên Hằng đứng dậy, dứt khoát bước ra đường.

Đằng sau có tiếng khóc của Niệm An, rồi tiếng Vĩnh Lạc gào lên phụ họa nữa.... Lạc Ân vuốt tóc con trai:

-Tiểu Hằng à....Hai em...

-Hai đứa nhỏ đòi con nhưng nói gạt em như ba nuôi là không được. Tiểu An sẽ ngóng đợi con, trong khi con không đến được. Lúc đó càng tội cho em hơn.

Thiên Hằng đối xử với hai đứa em, một em nuôi và một em ruột luôn cố gắng đảm bảo sự công bằng. Tuy là Vĩnh Lạc chưa ăn được nhưng nếu mua kẹo thì sẽ mua hai cây, sau đó Niệm An tùy ý mút kẹo, Vĩnh Lạc cầm trên tay ngắm nghía cũng được. Đi siêu thị, một đứa dịu trên vai, một đứa trong xe nôi khi còn nhỏ. Hiện tại Thiên Hằng nắm tay Niệm An đi từng bước, vai dịu Vĩnh Lạc, đi đâu cũng có nhau.

Lạc Ân có cảm giác, những gì mình chưa được trải qua thời thơ ấu, Thiên Hằng sẽ đem hết cho hai đứa bé. Đôi khi cô và Niệm Kiều cũng thấy xót, khi Thiên Hằng vì hai đứa nhóc mà không giao lưu bạn bè gì nhiều, thỉnh thoảng mới cùng Tiểu Toàn trong chung cư đi siêu thị mua đồ dùng, hoặc tham gia vài hoạt động ngoại khóa. Nhà trường đều biết chuyện Thiên Hằng bị bệnh nên cũng hạn chế mọi hoạt động cần vận động cho cậu bé. Thế giới Thiên Hằng chỉ xoay quanh hai tiểu quỷ kia.

Hai đứa nhóc cũng đặc biệt quấn quýt Thiên Hằng. Thậm chí ngoài việc quấn lấy mẹ buổi tối đòi bú thì Vĩnh Lạc lúc nào cũng đưa mắt tìm anh hai mình. Niệm An lớn hơn, cũng biết chuyện hơn. Từ khi biết đi, cậu nhóc đi theo Thiên Hằng mọi nơi mọi lúc. Không thấy Thiên Hằng, cái miệng nhỏ mếu máo, không ngớt gọi: “Anh...anh”.

-Tiểu Hằng à...Thai của mẹ nuôi cũng ổn định rồi- Niệm Kiều áy náy nói- Con để Niệm An mẹ trông cho. Ba nuôi dạy này cũng không bận việc nhiều, nên có thể...

Thực tế cho thấy, một ngày không thấy Thiên Hằng Niệm An từ gào khóc chuyển sang ủ rũ. Thằng bé ngồi trong một góc, tay mân mê khối đồ chơi, miệng cứ mếu máo “Anh...anh”.

Thiên Hằng chiều về thấy xót là sáng hôm sau lại qua đón Niệm An sang nhà mình. Vậy mà hôm nay hai đứa nhóc gào khóc thế nào, cậu bé cũng bước chân đi.

Thế giới của chúng rất rộng lớn, không chỉ có anh hai và anh hai được. Niệm An và Vĩnh Lạc sẽ phải làm quen với thầy cô, bè bạn, không nên như Thiên Hằng một thời thơ ấu, bó buộc mình trong một không gian nhỏ hẹp, không có ai chen được chân vào.

Mãi đến chiều Thiên Hằng mới về đến nhà. Cậu còn ghé qua nhà Tiểu Toàn giải mấy bài toán khó. Lúc vào nhà một cái bóng nhỏ ủa ra.

-Anh...

Lại có tiếng xe nôi phát ra âm nhạc nữa. Thiên Hằng phì cười khi thấy Vĩnh Lạc trên chiếc xe nôi nhỏ cố chúi đẩy, miệng cười hơn hở, đôi tay nhỏ xíu chìa về phía mình.

Dưới chân một miếng băng dính cứng đang ôm chặt. Niệm An ngẩng đầu. Đôi mắt tròn xoe long lanh.

Từ dưới nhà Trình Vân bước lên:

-Cô giáo nói, thằng bé gọi “anh...anh” suốt. Về nhà là cứ dòm ra cửa thôi.

Hắn nhìn vợ, mỉm cười:

-Cũng nguy hiểm thật. Tiểu An mê anh hai như thế, chắc đứa con trong bụng em sau này cũng theo anh hai không rời được. Nếu là con gái thì ký khế ước hứa gả trước cho rồi...Kéo...

Chưa nói dứt lời, Trình Vân đã nhận hai cái liếc nhìn sắc lẹm. Thiên Hằng cúi xuống, bồng Niệm An lên:

-Tiểu An ngoan. Anh hai thay đồ, ăn xong rồi dẫn hai đứa ra ngoài sân chung cư xem mấy anh chị đá banh nha!

Đi lướt qua Trình Vân, Thiên Hằng chợt thốt lời:

-Có nói đùa thì ba nuôi cũng đừng đem chuyện này ra đùa như vậy. Con là anh hai của tụi nhỏ, ba mẹ là ba mẹ nuôi của con. Mãi mãi chỉ là như vậy thôi.

Mẹ nuôi sinh bé gái thì cũng chỉ là em gái. Mọi quan hệ thuần khiết không thay đổi, dù có bất cứ lý do gì.

41. Chương 41: Cuộc Sống Đáng Yêu

Niệm Kiều sinh con thứ hai trong đêm muộn, cũng trước ngày dự sinh khoảng 10 ngày. May là Trình Vân lo lắng nên ở nhà, kịp đưa cô đến bệnh viện.

Cả hai vợ chồng lúnh qua lúnh quính, vào đến viện mới nhớ ra Niệm An đang còn say ngủ trong phòng. Thiên Hằng nghe điện thoại của cha nuôi gọi đến, liền mở cửa, khoác áo, tìm chìa khóa nơi cha nuôi nói, mở cửa sang nhà Niệm An.

Thằng nhóc thật là ham ngủ, xảy ra chuyện ồn ào như thế mà vẫn ngủ say sưa.

Niệm An tuy là con trai, nhưng càng lớn thì tính tình có phần nhạy cảm. Thằng bé sợ sấm sét, sợ ngủ một mình. Giường của Niệm An được đặt ngay trong phòng ba mẹ nuôi. Khi thức dậy có người thì thôi, không thì sẽ lo sợ, sẽ phát khóc. Đúng là...

Trẻ con thì nên thế phải không?

Thiên Hằng cũng không nỡ đánh thức cậu nhóc đang say ngủ, nằm xuống bên cạnh, nhắm mắt lại, ngủ lúc nào không hay....Cho đến khi điện thoại reo từng hồi mới giật mình nhồm dậy:

-Alo?

-Con...Tiểu Hằng phải không?

-Dạ -Thiên Hằng nhận ra giọng Trình Vân, khấn trương- Ba nuôi...Có chuyện gì à? Mẹ nuôi sao rồi?

-Không...- Bên kia Trình Vân rõ ràng đang cố nén xúc động, run rẩy- Mẹ...mẹ sinh em bé rồi. Là con gái. Ba có con gái rồi.

Thiên Hằng bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Ông cha nuôi này thật là...Cậu nói ngay:

-Niệm An vẫn còn ngủ. Ba...

-Con...con coi trong góc trong phòng ba, lấy giùm ba cái giỏ xách, mở tủ lấy đồ của mẹ con và em bé giùm. Tối qua vội quá, ba không đem theo gì hết.

-Trời ạ!

Đến lượt Thiên Hằng khấn trương. Cậu cần nhần:

-Rồi em bé lấy đồ đâu mà mặc? Con thật hết nói với ba luôn.

Trình Vân im lặng. Tốt nhất là không nên kể cho Thiên Hằng biết, có người nhà sản phụ thấy hấn tội nghiệp quá nên mang ột bộ đồ sơ sinh mang theo. Thằng nhóc hay lo xa đó mà biết, thế nào cũng có một màn ca cẩm, lo lắng sức khỏe cho em bé mới sinh.

Thiên Hằng mở tủ. Hoa cả mắt với đồng đồ Trình Vân dồn vào trong đó. Quần áo được mẹ nuôi giặt sạch nhưng chắc là có người lười biếng xếp đồ nên nhét đại vào. Đồng quần áo này muốn ủi cho thẳng chắc phải mất cả ngày trời.

Toàn là quần áo của ba nuôi, còn mẹ nuôi...

Má Thiên Hằng hơi ửng đỏ sau khi lôi đồng quần áo của Trình Vân ra, thấy mấy món nội y nho nhỏ của Niệm Kiều thấp thoáng. Đúng là đầu độc tâm hồn con trẻ mà. Thiên Hằng không tìm nữa, quyết định gọi điện về nhà:

-Mẹ ơi!

Lạc Ân dậy sớm, đã nhìn thấy mảnh giấy nhắc Thiên Hằng dán ngay tủ lạnh. Cô dịu dàng:

-Sao đó con?

-Mẹ sang nhà mẹ nuôi soạn đồ ẹ nuôi đi ạ. Mẹ nuôi mới sinh rồi, là bé gái.

-Ừ.

-Hay là mẹ vào siêu thị mua tạm tã lót và quần áo sơ sinh cho em bé đi. Tìm được đồng đồ này hết cả ngày mất. Mẹ nuôi đang cần gấp.

-Được rồi. Hôm nay con đi học thì...

-Lát nữa trời sáng con gọi cho Tiểu Toàn, nhờ bạn ấy xin phép, chắc là hôm nay con nghỉ học ở nhà trông hai đứa nhỏ. Mẹ ra siêu thị 24h đi, con gọi Tiểu An dậy rồi về nhà giữ hai đứa ngay.

-Ừ. Vậy mẹ đi nhé!

-Dạ...

Thiên Hằng lay nhẹ người Niệm An. Thằng bé mê ngủ nhưng nếu người gọi là Thiên Hằng thì mở mắt ra ngay. Thấy cậu bé nó toe toét cười, hồn nhiên:

-Dậy, anh hai rửa mặt mang giày rồi đi với anh hai về nhà. Hôm nay Tiểu An nghỉ học, lát ăn sáng xong, anh hai dẫn vào bệnh viện thăm mẹ nhé?

Niệm An chắc là cái hiểu cái không, nhưng cậu nhóc luôn nghe lời anh hai. Được đi theo anh hai, thế nào cũng không phản đối.

Về tới nhà thì Lạc Ân đã ra ngoài. Vĩnh Lạc còn đang ngủ. Niệm An bò lên nệm, đề ngay lên người Vĩnh Lạc như chào hỏi. Lại như thường lệ, thằng nhóc khóc ré lên.

Thiên Hằng thở nhẹ. Mặc kệ hai đứa. Thế nào thằng nhóc kia cũng cắn lại ột phát. Vĩnh Lạc mọc răng rồi. Người ré lên tiếp theo là...

-A...

Biết ngay mà. Thiên Hằng quay lại, hét lên:

- Không cần nhau nữa. Niệm An xuống giường ngay. Để anh hai rửa mặt cho Lạc Lạc...

Vĩnh Lạc mặt mày mếu máo. Niệm An cũng không kém gì, nhưng nghe giọng hét lên của anh hai thì co người lại. Vĩnh Lạc huơ đôi tay nhỏ xíu, mắt còn nước lưng trông về phía anh trai.

Thiên Hằng lắc đầu. Đúng là con nít. Nhưng như vậy mới đáng yêu.

42. Chương 42: Năng Ấm, Trời Cao

Khi Thiệu Tường Phong ra tù, Thiệu Vĩnh Lạc đã chấp chững đứng dậy, miệng bi bô gọi những âm thanh thơ đại đầu đời.

Đến đón anh ra tù có đầy đủ những người thân thuộc. Thiên Hằng đã cao hơn lúc trước khá nhiều.

Gần 10 tuổi rồi, có khác. Thằng bé vốn đã già trước tuổi, bây giờ giống như một thiếu niên 14-15 tuổi, sắp trưởng thành.

-Anh....

Lạc Ân chỉ gọi được như thế rồi im bật. Thiệu Tường Phong ôm hơn lúc trước, nhưng tinh thần rất tốt. Anh còn cười với cô, nụ cười thật dịu dàng.

-Chúng ta về nhà thôi.

Thiên Hằng không nói gì với ba mình cả. Nhưng cậu bé không né tránh cái xoa đầu rất khê của Tường Phong.

Đến nhà, bà Lạc đã đứng chờ trước cửa. Dưới bậc cửa là một thau nước lá bưởi. Thấy mọi người về đến, bà vội chạy ra, nói với Thiệu Tường Phong:

-Con bước qua chậu nước lá bưởi này đi. Sau đó vào nhà tắm rửa, thay quần áo, xua đi xui xẻo.

Thật ra đâu có xui xẻo gì. Tự làm tự chịu. Nhưng Tường Phong không muốn làm phiền lòng người lớn. Anh cười nhẹ, lễ độ:

-Con cảm ơn mẹ.

Những nụ cười thay cho bao nhiêu lời nói. Ánh mắt ông bà Lạc lấp lánh, ông bà Thiệu cũng rưng rưng...

Bữa cơm sum họp đông đủ người trong nhà. Trình Vân mới đón Niệm An về, theo lời mời của Lạc Ân cũng sang nhà làm khách.

Hai người đàn ông gặp nhau. Thiệu Tường Phong có vẻ hơi ngượng ngùng nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên:

-Chào anh.

-Chào anh.

Không thể buộc hai người đàn ông tay bắt mặt mừng khi xảy ra bao nhiêu chuyện nữa. Nhưng họ có thể ngồi cùng bàn, thỉnh thoảng trả lời vài câu hỏi của nhau, cũng là một điều may mắn rồi.

Trình Vân là người lên tiếng trước:

-Anh Thiệu, từ nay định thế nào?

Thiệu thị lờng lẩy đã không còn. 5% giá trị cũng không nhiều, chỉ đủ cho ông bà Thiệu dưỡng già. Thiệu Tường Phong ngẩng lên:

- Tôi sẽ đi tìm việc làm vậy.

-Đường đường là ông chủ của Thiệu thị. Đi làm công, tôi nghĩ sẽ không có ai dám mướn anh đâu.

-Không sao đâu- Tường Phong cười nhẹ- Tôi nghĩ mình làm được việc, rồi cũng sẽ có việc làm thôi.

Trình Vân im lặng một chút. Hắn đã xem qua vài thiết kế trước đây của Thiệu Tường Phong. Rất đẹp, thiết kế độc đáo. Nếu anh ta bằng lòng...

-Anh về làm việc cho tôi đi. Lương tháng 20 ngàn, sau đó sẽ tăng lên.

Cả bàn im lặng hẳn. Đã từng có trong tay một Thiệu thị huy hoàng, mức lương 20 ngàn với người khác thì không tệ nhưng Thiệu Tường Phong liệu có chấp nhận không?

Anh không suy nghĩ nhiều, chỉ nhẹ nhàng:

-Được rồi...Nếu anh Trình không chê thì cho tôi thử việc một thời gian nhé!

Có tiếng bi bô. Tường Phong nhìn xuống. Vĩnh Lạc lăm chằm đi tới khi nào không biết, đang hồn nhiên ôm lấy cổ anh.

Quyết định nhanh. Nhưng lại vô cùng quả quyết. Trình Vân mỉm cười:

-Đầu tháng anh cứ đến công ty. Mong là chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.

Không khí buổi gặp mặt thoải mái hơn. Trình Vân uống chút rượu với ông Thiệu, có hơi ngà ngà say. Khi Niệm Kiều sang gọi, cả nhà thông thả cáo từ. Tay Trình Vân khoác qua vai vợ, người lão đảo. Nhưng Tường Phong nhìn ra được. Đó chỉ là một cử chỉ nũng nịu...Trình Vân không hề say.

Nhà của Lạc Ân chỉ có mấy phòng, hai bên sui gia Thiệu-Lạc cũng không tiện ở lại. Vả lại cũng muốn tạo không gian riêng cho hai đứa trẻ nên bốn người nhanh chóng ra về.

Thiên Hằng pha sữa cho Vĩnh Lạc. Thằng bé bú no ôm lấy cánh tay anh hai không rời. Lạc Ân giúp con đắp mền, nhìn Thiên Hằng leo lên cạnh Vĩnh Lạc. Đèn vụt tắt...Cô trở về phòng.

Thiệu Tường Phong đang ngồi trên giường, nhắm hờ mắt. Nghe tiếng chân cô, anh nhồm dậy, rất tự nhiên đưa tay đón Lạc Ân vào lòng. Mặt cô hơi đỏ, cử chỉ thân mật này, Lạc Ân vẫn chưa quen.

-Anh định tới chỗ anh Trình làm thật à?

-Ừ.- Tường Phong nhẹ nhàng- Tiểu Hằng ngày một lớn, còn Vĩnh Lạc nữa. Số tiền riêng anh có trước đây cũng không nhiều lắm. Hiện giờ phải nuôi vợ, nuôi con chứ. Anh không muốn ba mẹ con phải thiếu thốn nhiều.

Lạc Ân bắt giác rúc sâu vào lòng anh thêm một chút, khẽ khàng:

-Em cũng đi làm. Anh...

-Anh cũng không còn là tổng giám đốc gì của Thiệu thị nữa- Tường Phong cắt ngang lời cô- Làm công ăn lương cũng tốt. Làm tốt thì có quyền lợi tốt, không cần lo lắng cho công ty thành bại thế nào. Cũng là một niềm vui mà em.

Lạc Ân không nói gì nữa. Cô đang cảm thấy mình hạnh phúc. Tường Phong không còn là tổng tài cao cao tại thượng nữa. Anh đang cùng cô lao vào cuộc sống, là người đàn ông cột trụ trong gia đình, để ba mẹ con cô có thể nương tựa suốt đời.

-Ân Ân à...

-Dạ?

Tường Phong bất ngờ hôn lên môi Lạc Ân. Giọng anh trầm ấm:

-Có nhiều chuyện anh chưa nói. Thật ra, bên cạnh việc sinh con để cứu Tiểu Hằng, anh còn mong, có thêm một đứa con nữa, em sẽ không bỏ anh mà đi được. Anh rất sợ, em bỏ anh đi.

Chỉ có thế là đủ. Lạc Ân nhắm mắt...Tình cảm bắt đầu từ bốn phận. Tình cảm bắt nguồn từ chung đụng thân xác, cô luôn sợ...sẽ không bền vững. Cô sợ tan vỡ. Sợ Tiểu Hằng và còn cả Vĩnh Lạc nữa, lần nữa sẽ tổn thương.

Họ không yêu nhau như nhiều đôi lứa khác. Nhưng họ có chung nỗi đau, có chung sự đồng cảm. Nước mắt Lạc Ân mặn đắng. Thiệu Tường Phong cũng đã từng mất cay cay...

Trên chiếc giường nhỏ, lần đầu tiên Lạc Ân đón nhận Thiệu Tường Phong bằng tất cả rung động, không chỉ bởi khao khát, bởi nhu cầu có một đứa con.

Bên phòng, Thiên Hằng đang ngủ bỗng có cảm giác có gì đè nặng. Khi mở mắt dậy, trước mắt cậu bé là khuôn mặt non tơ, trắng trẻo của Vĩnh Lạc. Thăng nhóc ngủ thật xấu, áp sát vào anh trai, còn chảy nước dãi ướt cả gối...Thật là...

Nhưng Thiên Hằng lại mỉm cười hạnh phúc. Một mái gia đình tưởng chỉ có trong mơ ước, bây giờ đang hiện hiện ngay trước mắt cậu rồi.

Hạnh phúc. Không là vinh hoa phú quý. Hạnh phúc đôi khi tồn tại dưới vòm trời cao rộng, khi những người thân thuộc cùng nắm tay nhau nhìn lên trời, nắng ấm ngập tràn...

HOÀN CHÍNH VĂN

43. Chương 43: Ngoại Truyện

Nhà hàng thôi nhé, đủ 20 – 70 like post tiếp

Thiệu Vĩnh Lạc 18 tuổi, Trình Niệm An 18 tuổi hơn một chút là đôi bạn thân.

Từ nhỏ đến lớn, không muốn thân cũng không được. Nhà hai bên là hàng xóm. Ba Niệm An là “sếp” của ba Vĩnh Lạc. Nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa. Niệm An cảm thấy ba Vĩnh Lạc rất là oai, ít nói nhưng khi đã nói ba mình đều gật gù răm rắp. Ba Vĩnh Lạc cũng không quản con cái chặt lắm, mọi chuyện khá thoải mái...Chỉ có...

Đó là điều duy nhất trên đời Vĩnh Lạc và Niệm An đồng cảm. Cả hai có chung một ông anh trai quản lý chặt chẽ từng li từng tí. Chuyện lúc nhỏ học hành của hai đứa, khi lớn lên bạn bè thế nào đều không qua được mắt anh hai.

Đôi khi Niệm An quay sang hỏi bạn:

-Anh hai, có phải là chỉ mới 18 không?

Năm đó Vĩnh Lạc và Niệm An 10 tuổi, nhân lúc anh hai bù đầu ôn thi đại học, quản hai đứa có phần lỏng lẻo hơn nên trốn học thêm đi chơi vài buổi. Anh hai biết được, dùng dùng nổi giận, không chỉ dùng roi quất ối đứa mấy cái mà còn tuyên bố cắt hết “tiền chi tiêu cá nhân” của cả hai trong vòng 2 tháng. Điều đáng sợ là các vị phụ huynh lại nghe lời răm rắp. Hai bà mẹ chứng kiến cảnh hai đứa nhóc bị quất liên tục có vẻ nóng lòng nhưng không nói lời nào. Hai ông ba thì lẳng lặng ngồi đánh cờ, tai ngơ mắt lấp. Thật không biết...có phải là ba mẹ ruột của mình không?

Với em gái, Trình Niệm Khiết, anh hai có vẻ lơ lửng hơn một chút. Nhưng cũng không thể gọi là cưng chiều. Anh hai rất sợ tình trạng yêu đương sớm xuất hiện ở cô em nhỏ này, từ khi bé mới 8 tuổi đã không cho nhuộm, uốn tóc, không có dùng điện thoại di động. Niệm Khiết lớn lên càng xinh đẹp càng bị anh hai quản chặt, tới mức Vĩnh Lạc cũng xót xa.

Tại xót xa nên mới xảy ra chuyện thế này.

Niệm An thở dài:

-Nói chung là tao không giúp gì mày được. Mày ráng mà lựa lời nói với anh hai đi.

Trúng thưởng. Một lần là trúng thưởng. Vĩnh Lạc càng không ngờ được. Hôm đó Niệm Khiết bị anh hai mắng vì đi chơi quá 11 giờ đêm. Cô bé giận dữ, tuyên bố sẽ cho anh hai biết mặt. Biết đâu không thấy, chỉ thấy con nhóc vào Bar uống say mềm. Vừa kịp lúc Vĩnh Lạc đi chơi với đám bạn trong lớp nhìn thấy. Khi đưa con bé về nhà, táy máy thế nào mà lại xảy ra chuyện. Sau 1 tháng, Niệm Khiết mặt xanh như tàu lá, báo cho Vĩnh Lạc biết là:

-Lạc Lạc...Em mang thai rồi. Giờ phải làm sao đây?

Vĩnh Lạc cũng mới có 18 tuổi, lớn hơn con nhóc kia một tuổi, cũng đâu biết làm sao.

Niệm An biết chuyện, sau phút kinh hoàng thì cũng sợ cho hai đứa. Ba mẹ thì không nói, nhưng anh hai nghiêm khắc, lại cố chấp. Anh hai xem Niệm Khiết là em gái, còn thương nó hơn cả Vĩnh Lạc. Nếu biết chuyện thằng nhóc “vi phạm luân lý” chắc Vĩnh Lạc khó yên thân. Nhớ tới mấy cái cây ở nhà là Niệm An khiếp vía. Năm lớp 10, Vĩnh Lạc từng sẵn giọng khi nói chuyện với mẹ, hậu quả là anh hai đang cầm cái ly, không ngần ngại phang thẳng vào đầu nó. Huống gì là chuyện lần này.

-Tiểu Khiết mới có 17 tuổi thôi, còn chưa tốt nghiệp trung học. Nhưng mà...tao xem báo, phá thai rất nguy hiểm. Nếu Tiểu Khiết có chuyện gì...

-Không có lén lút được đâu -Niệm An gắt nhẹ -Lộ ra là to chuyện. Hay là mày sang nói chuyện với mẹ tao coi, mẹ tao cũng là phụ nữ, lại là mẹ nuôi của anh hai, anh hai sẽ nể mặt. Nhưng đường nào cũng vậy, đường sống của mày hoàn toàn bị cắt đứt rồi.

44. Chương 44: Ngoại Truyện 2

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

45. Chương 45: Ngoại Truyện 3

Đối với chuyện tương lai của bọn trẻ, thật là càng nghĩ càng rối. Có nằm mơ Lạc Ân và Niệm Kiều cũng không nghĩ, mình sẽ thành sui gia trong tình huống trở trêu này.

Trình Vân luôn nhìn sự việc thoáng, hôm nay cũng trầm ngâm ngồi một góc. Mọi ánh mắt đều dồn về phía Thiên Hằng.

Người bị sốc lớn nhất chính là anh.

Thiên Hằng không nói một lời từ khi biết chuyện. Hai đứa em, lại gây ra chuyện tày đình.

-Chị Kiều à....Tôi...

Lạc Ân định nói nhưng lời nói đã bị ngắt quãng bởi Niệm Khiết bất ngờ nhào tới chỗ Thiên Hằng, quỳ trước mặt anh:

-Anh hai...Anh hai tha thứ cho em. Em biết lỗi rồi. Em biết rồi...Anh hai đừng giận, đừng làm như không biết tới em như vậy. Em xin anh hai mà...Anh hai...

Hình phạt lớn nhất của ba đứa em không phải là đòn roi hay giận dữ của anh hai mà là khi Thiên Hằng không nói gì với họ. Thái độ lạnh lẽ, phớt lờ dù hằng ngày vẫn gặp khiến Niệm An, Niệm Kiều và Vĩnh Lạc đau nhói. Đã có không ít lần cả ba bật khóc dù anh hai không đánh, không la.

Vĩnh Lạc cũng quỳ xuống, nghèn nghẹn:

-Là em có lỗi, anh hai..Anh hai đừng giận em!

-Mấy đứa nghĩ anh hai làm sao mà không giận?- Thiên Hằng cuối cùng cũng đã lên tiếng, giọng run run- Hai đứa em mình...Nếu như tụi em là yêu nhau thật lòng, có con thì cũng...Nhưng đằng này lại là lẽ. Sau này...sau này Tiểu Khiết biết phải làm sao?

Những người có mặt đều giật mình. Hai đứa trẻ đến với nhau không phải vì tình cảm. Chỉ là do lỡ lầm, là do một cơn say thôi thúc. Vĩnh Lạc- Niệm Khiết đều còn rất trẻ, tương lai vẫn còn một quãng đường dài.

-Anh hai à...Em...

-Tiểu Hằng à..Mẹ nghĩ là...

-Tụi nó mới có 18 tuổi. -Thiên Hằng mệt mỏi- Giờ giữ đứa bé lại thì làm sao mà học hành, tương lai sẽ thế nào. Chưa kể tụi nó không hề yêu nhau nữa. Đứa bé sẽ khổ lắm mẹ à...

Rồi sẽ có những lúc cha mẹ chúng oán trách, nhìn con trẻ mà thâm tiếc: “Nếu không có con thì cuộc đời mình sẽ tươi đẹp biết bao nhiêu.”

-Anh hai ơi, em sẽ chịu trách nhiệm- Vĩnh Lạc cắn nhẹ môi -Em...

-Em sẽ chịu trách nhiệm thế nào khi cả ngay việc nói thật với anh hai, em cũng phải chần chừ chờ tới cái bào thai đã gần 2 tháng chứ?- Thiên Hằng giận dữ- Rồi sau này không nghề nghiệp, học hành lờ đờ, mày có nuôi Tiểu Khiết, có lo được cho nó cả đời không?

-Tiểu Hằng...

-Anh hai...

-Con chỉ thấy một phương pháp hữu hiệu là bỏ đứa nhỏ đi- Thiên Hằng cắn nhẹ môi- Đứa nhỏ không có tình cảm của ba mẹ rồi sẽ khổ lắm. Cũng đừng nên bắt hai đứa con nít chăm sóc thêm một đứa con nít khác. Quyết định của con là như vậy, còn lại thì tùy ba mẹ thôi.

Thiên Hằng bỏ vào phòng. Ba người lớn thì vẫn trầm ngâm ngồi tại chỗ. Họ từng hồi hộp chờ đợi sự ra đời của một sinh mạng. Nhưng đó là khi cả ba đều đã trưởng thành, đủ cứng cỏi, đủ quyết tâm nuôi dưỡng và bảo vệ một sinh linh khác. Còn hai đứa con nhỏ bé, chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ mới lớn. Cái thai cũng là kết quả của một đêm lầm lỡ. Giữ lại, kết cuộc sẽ thế nào?

Nhưng nếu phá đi thì có nữa...Sắc mặt Niệm Khiết xanh như chàm đỏ. Cô bé lững thững đứng dậy, giọng lạc đi:

-Con về phòng...Con xin lỗi ba mẹ. Xin lỗi anh Ba...Xin lỗi...

Một lần sai lầm, cái giá thật quá đắt. Phía dưới nhà, Thiên Hằng cũng mới khởi động xe. Anh hiểu giá trị của sinh mạng, nhưng cũng hiểu rất rõ cảm giác của một đứa bé sinh ra vì toan tính và sai lầm của cha mẹ. Nó sẽ đau khổ suốt cả đời này.

46. Chương 46: Ngoại Truyện 4

-Thiệu Thiên Hằng!

Tiếng gọi rất lớn, nhưng Thiên Hằng không hề quay lại. Anh biết đó là ai.

-Thiên Hằng.

Vai Thiên Hằng bị đập mạnh. Sau đó là tiếng thở hồng hộc của Trần Thập Toàn:

-Biết ngay là ông ở đây mà.

A Tú- cô bé bán đậu hủ năm xưa giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp. Có nhiều chuyện đã xảy ra trong quãng đời trưởng thành của cô ấy. Nhưng có một điều không thay đổi. A Tú vẫn dữ dằn không kém ngày nào.

Trần Thập Toàn cũng không thay đổi. Chỉ là mập lên không ít. Nhìn cái dáng chạy lạch ba lạch bạch của bạn, không ít lần Thiên Hằng cười khẽ. Ngoài những người thân, hai người bạn đó là hai kẻ không cùng dòng máu bước chân được vào thế giới của Thiên Hằng.

-Uống đi!

Dưới chân Thiên Hằng có khá nhiều lon bia rơi vãi. A Tú và Thập Toàn nhìn nhau:

-Uống với ông cũng được. Sao mà phải uống, nói nghe coi!

A Tú bật nắp lon bia, uống cạn. Thập Toàn lo lắng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Thiên Hằng:

-Thiên Hằng...

-Thiệu Thiên Hằng!

-Biết rồi- Lại một lon bia nữa được bật nắp, Thiên Hằng thở hắt ra -Tiểu Khiết có thai rồi.

-Gi chứ?

Tiểu Khiết là tiểu công chúa trong lòng Thiên Hằng. Con bé được lo lắng còn hơn cả em ruột. Hầu như ai đeo đuổi nó đều không qua được ải của Thiên Hằng. Vậy thì sao...?

-Có thai với Vĩnh Lạc.

A Tú và Thập Toàn đã hiểu. Hai đứa nó đối với Thiên Hằng như anh em một nhà, giờ lại làm chuyện như thế, làm sao mà người làm anh như Thiên Hằng chịu nổi. Đám trẻ bây giờ...

-Nhưng mà tụi nó còn nhỏ mà. Mới có mười mấy tuổi....

-Khi tôi mang thai, không phải cũng chỉ mới hai mươi tuổi thôi sao?

Thập Toàn im lặng. Thiên Hằng cũng ngừng uống bia. Nỗi đau của A Tú hình như đang trở lại rồi.

-Khi đó Tiểu Toàn nói với tôi là đừng phá thai...

-Nhưng tôi phản đối. -Thiên Hằng cất tiếng- Tôi bảo, giữ lại đứa nhỏ chỉ làm khổ cho nó. Nó sẽ khổ cả đời.

-Giờ Tiểu Lân gần 6 tuổi rồi.- A Tú cười khẽ- Nó vẫn rất vui vẻ, phải không?

Có nhiều lý do để A Tú giữ lại đứa nhỏ đó. Quan trọng nhất vẫn là...

-Vĩnh Lạc không phải là Thập Toàn. Mà yêu A Tú phải không?

Mặt Thập Toàn hơi đỏ lên. Tuy đã kết hôn nhưng mỗi lần đứng trước A Tú, anh vẫn lúng túng như thế. Tình cảm đối với A Tú luôn là một sự yêu thương tuyệt đối. Dù cô có thế nào, trong mắt người khác không toàn vẹn ra sao.

-Vĩnh Lạc không yêu Niệm Khiết. Niệm Khiết cũng chỉ xem Vĩnh Lạc là anh trai. Hai đứa chẳng qua là một lần lầm lỡ. Có thể sẽ ân hận suốt đời.

-Ông cũng biết nói là có thể thôi mà -A Tú bĩu môi- Mà sao ông biết, Vĩnh Lạc không như Thập Toàn được chứ. Ông luôn là thiên hạ đại cổ chấp đó Thiệu Thiên Hằng à...

Có những nguyên tắc Thiệu Thiên Hằng đặt ra thì sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng con người không thể lúc nào cũng hoàn hảo được. A Tú nhìn đồng hồ, kéo tay chồng:

-Về thôi anh. Để ông có không gian suy nghĩ đi.

Thập Toàn vẫn đang gom những lon bia rỗng vương vãi trên đất, cười hiền:

-Đợi anh nói với Thiên Hằng chút xíu thôi.

Từ nhỏ đến lớn Thập Toàn luôn ít nói. Bên cạnh Thiên Hằng, anh bao giờ cũng là một nhân vật không ai nhắc đến. Nhưng Thập Toàn không bao giờ ganh tỵ với người bạn tài giỏi đó. Mỗi người sinh ra trong đời đều có một vị trí của riêng mình.

-Khi xưa, mày nói với A Tú là đừng nên giữ đứa bé. Tao cũng thấy lời mày nói rất đúng. Nhưng tao tôn trọng ý của A Tú. Con là của cô ấy, giữ hay không nên để cô ấy quyết định, Thiên Hằng à...

Đôi mắt đã nhập nhèm của Thiên Hằng chợt sáng lên.

Thập Toàn vỗ vai bạn, nhẹ nhàng:

-Tao nghĩ, khi thương yêu một ai đó, không nhất định phải quyết định giùm họ. Nếu tao là mày, tao sẽ để hai đứa nó tự quyết định, sau đó dù thế nào thì cũng không bỏ mặc, ráng hết sức mình mà giúp đỡ tụi nhỏ. Làm anh chị, sao mà để em út đau khổ, tự bơi một mình được phải không?

A Tú mỉm cười nhìn chồng, khoác tay anh về nhà. Trần Thập Toàn của cô không có ngoại hình xuất chúng nhưng ở bên anh, cô luôn cảm nhận được một sự ấm áp, bình an từ tình yêu chân thành mang lại. Không phải ngẫu nhiên mà “thiên tài” Thiệu Thiên Hằng kia lại vô cùng trân trọng tình bạn với Thập Toàn đến thế. Cô tin sau những lời khuyên đơn giản đó, Thiên Hằng sẽ biết mình phải làm gì với hai đứa nhóc trót phạm lỗi kia.

47. Chương 47: Ngoại Truyện 5

Lúc Thiên Hằng về đến nhà, đã hơn 12 giờ khuya.

Vĩnh Lạc và Niệm Khiết vẫn đang ngồi trong phòng khách, cùng với Lạc Ân. Còn có Thiệu Tường Phong.

Hai cha con nhìn nhau. Tường Phong chỉ hỏi nhẹ nhàng:

-Giờ con tính sao?

Niệm Khiết đã khóc rất nhiều. Mắt cô sưng húp. Vĩnh Lạc cũng xanh xao.

Thiên Hằng thở dài. Đã là anh em, cả đời cũng là anh em.

-Em có muốn phá thai không Niệm Khiết?

-Anh hai...

Cả hai đứa đều đồng thanh nói. Niệm Khiết lắc đầu:

-Em sợ lắm...Nhưng em...em...không dám đâu anh hai.

Cô bé không phải là một con người vĩ đại. Nhưng dứt đi giọt máu của chính mình, không phải là chuyện dễ. Nếu làm được, Niệm Khiết đã âm thầm thực hiện một mình rồi.

Cô bé không đủ can đảm, cũng không đủ nhẫn tâm.

-Vĩnh Lạc, em định thế nào?

Thiên Hằng hỏi qua em trai. Trách nhiệm làm cha vẫn còn là gánh nặng lớn với một thằng nhóc ngày hôm qua vẫn còn gây nhau với bạn vì xích mích trong game.

-Nếu Tiểu Khiết quyết định sinh con, em sẽ ở bên cô ấy. Em sẽ kiếm tiền để nuôi đứa bé.

-Kiếm tiền bằng cách nào?

Thiên Hằng có chút hối hận. Hình như gia đình bao bọc thằng nhóc quá kỹ. Vĩnh Lạc 18 tuổi vẫn ngửa tay cầm tiền ba mẹ, thỉnh thoảng thiếu thốn còn xin thêm của Thiên Hằng. Nó thích nuôi mèo, cũng tham gia vài lần cứu hộ mèo trên mạng, nhưng chỉ dừng lại ở mức cứu còn lại mọi việc để mặc cho Lạc Ân và người khác lo.

-Em sẽ đi làm ở các trung tâm thương mại, giúp việc tiệm game, làm bồi bàn..

-Còn chuyện học hành thì sao?

Vĩnh Lạc im lặng, một lúc sau mới thẳng người, nhìn sâu vào mắt anh trai.

-Anh hai!

Đây là lần đầu thằng nhóc nhìn anh như thế. Từ nhỏ đến lớn, Vĩnh Lạc rất sợ anh hai của mình. Không giống Niệm An hay Niệm Khiết, còn thân mật gần gũi, Vĩnh Lạc nghe giọng anh hai đã run rẩy, không dám phản ứng gì.

Thật lòng nhiều khi Vĩnh Lạc cũng muốn như Niệm An vậy, nói chuyện với anh hai thoải mái, bị anh hai quát chỉ là lưỡi rẹt vai biết lỗi. Niệm Khiết cũng được anh hai quan tâm chăm sóc. Vĩnh Lạc ước gì, anh hai đừng nhìn mình với vẻ nghiêm khắc như vậy. Một nụ cười hay một cái xoa đầu ấm áp, Vĩnh Lạc đều sẽ rất vui.

Dù biết là vì anh thương mình, lo ình hư hỏng nên càng phải giám sát chặt chẽ. Song vẫn có chút tủi thân.

Giây phút biết tin Niệm Khiết có thai, đất trời trước mặt Vĩnh Lạc như sụp đổ. Điều cậu sợ nhất chính là sự giận dữ và câu nói: “Anh thất vọng vì em lắm, Vĩnh Lạc à!”.

Anh hai chưa nói, và bản thân Vĩnh Lạc cũng không muốn mình trở thành thằng vô dụng trong mắt anh, bị anh ghét bỏ một chút nào.

-Thật tình là em không thích học nữa. Sức học của em rất yếu, em không thể thi nổi đại học đâu anh.

Vĩnh Lạc hít một hơi dài. Anh hai và ba mẹ đều im lặng. Sau đó cậu lại nói tiếp:

-Em muốn đi làm sau khi tốt nghiệp. Em xin phép để Tiểu Khiết bên nhà mình, em sẽ cố gắng kiếm tiền để lo ẹ con cô ấy. Đợi khi em có việc làm ổn định, nếu Tiểu Khiết...không chê em thì...em sẽ kết hôn. Em...

Niệm Khiết cũng nhìn Vĩnh Lạc chăm chú. Hai từ kết hôn khiến má cô bé hây hây đỏ. Trong đầu óc vẫn còn non nớt, anh hai luôn là thần tượng. Anh ba xuề xòa, dễ tính nhưng thể lực lại yếu. Mỗi khi bị ăn hiếp, Niệm Khiết thường kể với anh Tư -Vĩnh Lạc. Được anh che chở, cô luôn cảm thấy rất vui.

Thiên Hằng lại thở dài. Không biết là lần thứ mấy rồi.

Thiệu Tường Phong nhướn mày:

-Theo ba thấy, chuyện không đơn giản như tụi con đã nghĩ. Kiếm tiền không phải là chuyện dễ. Lạc Lạc, với mức thu nhập của một anh giúp việc tiệm ăn, nếu ba mẹ và anh hai không hỗ trợ tài chính, con có trả nổi tiền nhà, tiền ăn, tiền bồi dưỡng sức khỏe cho Tiểu Khiết không?

-Ba...

-Nếu làm nghề cày game cũng không ổn. Con sống được cả đời bằng cái máy chơi game sao? Con cái lớn lên, ai dạy dỗ? Chúng nó sẽ thế nào?

-Ba!

-Ba nói đúng -Thiên Hằng lên tiếng- Anh hai cũng mừng vì em biết chịu trách nhiệm. Nhưng hai đứa còn nhỏ quá. Đời Tiểu Khiết cũng không thể vì chuyện này mà bị hủy hoại được. Nhà mình chịu, nhà ba nuôi chưa chắc đã đồng ý.

Anh lại nhìn sang Vĩnh Lạc:

-Em học không vào ở phổ thông, chưa có bằng tốt nghiệp, ra đời chỉ có thể làm công việc chân tay. Mà công việc đó nuôi không nổi vợ con đâu. Tiểu Khiết học giỏi, địa vị xã hội của hai đứa sau này sẽ khác. Em chịu thua, chịu lép vế với vợ mình được không?

-Anh hai...

-Vấn đề của hai đứa giờ chỉ có thể tính thế này -Thiên Hằng quay sang ba mẹ- Tiểu Khiết không muốn phá thai. Mà con bé cũng còn nhỏ, cơ thể có thể bị biến chứng, ảnh hưởng sau này. Ba mẹ đưa em sang nhà bên Canada, dưỡng thai. Đứa nhỏ sinh ra...

Thiên Hằng khựng lại một chút, rồi lại thở dài:

-Con sẽ làm thủ tục nhận nuôi ở Canada từ Niệm Khiết. Chuyện sau này đứa bé trưởng thành tùy tình hình sẽ tính sau.

Dù sao một người đàn ông 26 tuổi có con riêng vẫn là chuyện bình thường. Niệm Khiết nếu không chọn Vĩnh Lạc sau này có thể làm lại cuộc đời. Vĩnh Lạc cũng có động cơ phần nào hơn.

Thiên Hằng, chịu thêm vài phiền phức từ đám em út cũng là chuyện quen thuộc. Dù sao đó cũng là trách nhiệm của anh trai.

48. Chương 48: Ngoại Truyện 6: Gia Vĩ

.....-Thưa ông bà nội, con đi học ạ!

Âm thanh non nớt của đứa nhỏ vang lên. Lạc Ân chạy theo, đưa cho cháu bình nước đã được pha mật ong vừa chuẩn bị xong.

-Tiểu Vũ ngoan. Khi về nhớ đứng chỗ cũ chờ bà nội nha.

-Dạ...

Thời gian thấm thoát, mới đó mà đã 5 năm. Đứa bé trong bụng Niệm Khiết đã 4 tuổi, đang học mẫu giáo. Nhìn cháu, Lạc Ân như nhìn thấy hình ảnh của Thiên Hằng ngày nào. Anh chăm cháu cũng chẳng khác gì Vĩnh Lạc ngày trước. Chỉ là khi Vĩnh Lạc học mẫu giáo, Thiên Hằng mới 12 tuổi, giờ đã là người đàn ông 30.

-Bà nội ơi!

-Gì đó Tiểu Vũ?

-Khi nào ba về ạ? -Tiểu Vũ giơ bàn tay bé xíu ra đếm- 3 ngày rồi.

Thiên Hằng bảo với thằng bé là đi có 3 ngày. Hôm nay là ngày thứ ba. Lạc Ân cũng hơi lo lắng. Thiên Hằng là người coi trọng lời hứa, nhất là đối với “con trai”, không muốn làm tấm gương xấu cho cậu nhóc.

-Có lẽ ba còn bận gì đó. Chiều đi học về, Tiểu Vũ gọi cho ba nhé?

-Dạ...

Tiểu Vũ rất ngoan. Từ khi sinh ra đều do một tay Thiên Hằng chăm sóc. Tuy là gia đình Niệm Khiết cũng hỗ trợ trong việc chăm sóc nhưng trong mắt thằng bé chỉ có ba Thiên Hằng. Ba tập cho con những bước chân đầu đời, ba dạy cho con nói...Những lần Tiểu Vũ bệnh, khi thức dậy bao giờ cũng là gương mặt tràn đầy lo lắng của ba Thiên Hằng ở sát bên.

Thiên Hằng thương con, cũng là một người cha vô cùng nghiêm khắc. Tiểu Vũ ngoan ngoãn, thương ba nhưng cũng rất sợ ba.

-Nội ơi...

-Hửm?

-Tạm biệt nội ạ...

Niệm An bật cười đón lấy đứa cháu nhỏ chạy ủa vào lòng mình như một con lốc, lễ phép cúi chào Lạc Ân:

-Con chào bác ạ. Con đến đón Tiểu Vũ.

-Ừ. Lái xe cẩn thận nhé!

-Dạ...

Cách đó mấy con đường, Thiên Hằng đang gần như phát hỏa trong văn phòng. Phó Diệu, phó phòng thiết kế hít thật sâu trước khi bước vào trong.

-Thưa anh...

-Bản thiết kế này là sao? -Thiên Hằng lạnh lùng quăng mạnh một xấp toàn những bản thiết kế mới xuống bàn- Trước khi đi Tân Cương không phải tôi đã nói cậu phải giám sát cho kỹ việc thực hiện các mẫu thiết kế sao? Còn 2 ngày nữa là giao cho người ta, cậu nghĩ tôi có dám mang đồng giấy lộn này đến gặp họ không?

-Anh Thiên Hằng à...Số thiết kế đó là...

Phó Diệu không dám nói về việc Trịnh Hòa Vỹ, kiến trúc sư chính của công trình này vì nhận lời của Lâm Huệ Mẫn- con gái ông chủ mà xao lãng việc thực hiện thiết kế. Tới khi Phó Diệu nóng ruột đốc thúc anh ta mới bắt tay vào việc. Không có tâm huyết, đương nhiên sản phẩm không thể làm hài lòng người khác, huống gì Thiên Hằng xưa nay nổi tiếng là người có tính cầu toàn.

-Là sao?

-Là...

-Là sao?

-Hòa Vỹ còn phải thực hiện việc trang trí cho quán cà phê mới mở của cô Lâm nên mới...Nhưng mà với công trình trường học thì thiết kế này...

-Công trình trường học từ thiện thì muốn làm gì thì làm sao?- Thiên Hằng đập bàn- Khu đất xây dựng vốn là vùng đất trũng được cải tạo, nền móng không vững thể mà cậu ta lại muốn dùng nguyên liệu như thế này xây nhà...Còn nữa, việc xây dàn giáo ngang, xây lầu lớn có thể làm nền bị thủng, lâu dài thì hậu quả khó lường. Cậu ta định mang danh tiếng công ty quăng ra đường sao?

-Anh Hằng à...Chuyện này thì..

-Cậu là phó phòng thiết kế, khi tôi đi vắng đã giao việc lại cho cậu, hôm nay nếu tôi không xem lại thiết kế, tin tưởng các cậu mà đi gặp người ta, có lẽ tôi phải lấy mo che mặt rồi. Chúng ta ký hợp đồng với trường Tiểu học Hy Vọng trước, tiền nhận ít hơn các công trình khác là do giám đốc tự thỏa thuận, tôi không cần biết. Nhưng đã làm thì phải làm cho đúng. Các cậu...

Phó Diệu chỉ biết im lặng, chờ Thiên Hằng nguôi giận, tiếp lời:

-Cậu đi tìm Hòa Vỹ về đây cho tôi. Chuyện cô Lâm tôi sẽ từ từ giải quyết. Ông Lâm là ông chủ công ty này, thiệt hại là đánh vào túi tiền của ông ấy, giá nào cũng không cần phải lo.

-Dạ...

Phó Diệu dậm bước thì Thiên Hằng có cuộc gọi. Anh ta không nghe rõ câu chuyện nhưng thái độ của sếp và nụ cười rạng rỡ hiện trên môi Thiên Hằng cũng làm Hòa Vỹ ngạc nhiên không ít....May là có cứu tinh. Dù chẳng biết là ai cũng không quan trọng.... Chỉ mong mọi chuyện sau khi Hòa Vũ đến gặp Thiên Hằng đều ổn, nếu như anh ấy nhất định làm đến cùng, đừng tới cô Lâm- hòn ngọc quý trong tay ông chủ thì chuyện e là càng rắc rối hơn.

49. Chương 49: Ngoại Truyện 7: Hạnh Phúc

Sau khi “xạc” cho Phó Diệu và Hòa Vỹ một trận, Thiên Hằng đành bắt tay làm lại từ đầu. Hai ngày chỉ có 48 tiếng, đành phải tranh thủ thời gian. Dù sao Hòa Vỹ cũng đang theo việc trang trí quán cà phê, ông Lâm cũng đã có lời nhờ cậy, anh không thể quá cố chấp được.

Nhớ lại 2 năm trước, công ty Thiên Hằng và Trần Thập Toàn hợp tác thành lập gặp sóng gió lớn, nếu không có sự giúp đỡ của ông Lâm thì có lẽ đã sụp đổ. Sau đó Thập Toàn và A Tú di dân sang Canada, cổ phần sang nhượng lại cho ông Lâm. Thiên Hằng không có năng khiếu trong việc điều hành công ty, hơn nữa anh chỉ thích thú với công việc thiết kế nên cũng nghe theo Thập Toàn, bán lại số cổ phần của mình. Ông Lâm rất biết trọng dụng nhân tài, liền mời Thiên Hằng về Lâm thị của ông làm việc. Đúng như kỳ vọng, trong một thời gian ngắn, Thiên Hằng liên tục giúp công ty giành được nhiều hợp đồng lớn, là một tượng đài lớn trong giới kiến trúc. Tuy nhiên, tính cách của Thiên Hằng chịu ảnh hưởng một phần của mẹ, chỉ muốn được yên ổn. Tại Lâm thị, Thiên Hằng được làm những điều mình muốn, có không gian, cơ hội phát huy khả năng. Đó cũng là nguyên nhân chính mà anh từ chối nhiều lời mời hấp dẫn, chuyên tâm làm việc ở Lâm thị. Đổi lại, ông Lâm rất coi trọng, sẵn sàng chiều theo mọi đề nghị của Thiên Hằng.

-Ba ơi!

Tiếng gọi non nớt làm anh ngừng tay. Cậu bé con mũm mĩm tay cầm ly nước cam mang vào phòng. Thiên Hằng vội chạy đến, đỡ ly nước trên tay con trai:

-Sao lại bưng ly nước lớn vậy con?

-Nó cứ khẳng khẳng đòi bưng vào cho anh hai đó. -Niệm Khiết đi sau, cười nhẹ -Thằng nhóc này, trong lòng chỉ có ba Thiên Hằng thôi.

Thiên Hằng bật cười. Cậu nhóc y như Vĩnh Lạc hồi nhỏ vậy, thích ôm lấy chân anh, ngược đôi mắt to tròn như chờ đợi một lời khen. Thiên Hằng uống một ngụm nước rồi dứt sát vào miệng Gia Vũ:

-Uống không con?

-Không ạ -Cái miệng nhỏ hơi chu ra, nũng nịu- Ba mệt mà. Ba uống đi!

-Ừ. Cảm ơn con.

Da thịt trẻ con mềm mịn, Thiên Hằng rất thích ôm con trai mà hôn lên đôi má hồng phúng phính. Mới đó mà đã 5 năm. Niệm Khiết sau khi sinh con thì ở lại học bên Canada, sau đó tốt nghiệp đại học, còn trở thành giáo viên bên đó nữa. Điều Thiên Hằng không ngờ là thằng em trai ngõ nghich của mình bỗng nhiên càng lúc càng cứng chặc, không chỉ thi đậu đại học mà còn tốt nghiệp xuất sắc khoa Toán học, trở thành giảng viên, thường xuyên được mời đi dự hội thảo ở nước ngoài. Hai năm trở lại đây, tình cảm của Niệm Khiết và Vĩnh Lạc phát triển thuận lợi với cầu nối là đứa con trai đáng yêu. Dự định sang năm hai đứa sẽ kết hôn. Xem như viên mãn. Mong là sau nhiều sóng gió, Vĩnh Lạc và Niệm Khiết sẽ biết trân trọng nhau hơn.

-Khi nào em về lại Canada?

-Tuần sau ạ- Niệm Khiết bồng con trai, cười nhẹ -Em phải thu xếp xong công việc thì mới chuyển về đây được. Cũng phải chờ bên đó tuyển người.

-Ừ.

Thiên Hằng lại cầm lấy bút chì, phác họa thêm vài chi tiết mới. Niệm Khiết vẫn đứng sau lưng anh. Bất giác cô ôm lấy lưng Thiên Hằng:

-Anh hai...

-Hửm?

Niệm Khiết nhắm mắt lại. Tấm lưng này vô cùng vững chãi. Anh hai đã công Niệm Khiết suốt thời thơ ấu. Anh hai đưa cô bé đi học những ngày đầu tiên. Bây giờ cũng bàn tay ấy nắm lấy những ngón tay mũm mĩm của con trai cô, dắt Gia Vũ tới lớp. 30 tuổi, anh hai đã có gì ỉnh? Thế giới của anh, toàn chỉ có mấy đứa em.

-Em cảm ơn anh hai...

-Ngốc -Thiên Hằng phì cười, quay lại, lau nước mắt đã bắt đầu rơi trên má cô gái mà anh xem như ruột thịt- Có Tiểu Vũ ở đây, khóc nhè là xấu hổ lắm. Thằng nhóc sẽ nói mẹ khóc nhè.

-Hông có...- Gia Vũ phồng má, lắc đầu- Con hông có nói mẹ. Mẹ thương ba nên mới hóc vậy thôi.

-Giờ ba phải làm việc- Thiên Hằng vờ gắt nhỏ- Hai mẹ con có thể thương ba vào lúc khác, để ba làm việc cho xong có được không?

Thiên Hằng rất sợ những lời cảm kích từ đám em út. Chẳng có gì là hy sinh ở đây cả. Làm anh thì phải có bốn phận với các em. Bốn phận đó khiến Thiên Hằng hạnh phúc. Anh cảm thấy giá trị của mình khi đang tồn tại, khi đang được yêu thương trong một gia đình có những người thân.

50. Chương 50: Ngoại Truyện 8: Gặp Gỡ

So với công trình trường Tiểu học Hy Vọng, trang trí quán cà phê của thiên kim Lâm tiểu thư có vẻ thanh thơi hơn. Tuy nhiên, đó là một cô gái nhà giàu đồng đánh, Hòa Vỹ phải thay đổi liên tục cho đúng yêu cầu của cô ta.

Thế mà Lâm tiểu thư vẫn không hài lòng, hôm nay còn gọi điện về văn phòng, đúng lúc Thiên Hằng đang chuẩn bị ra ngoài.

-Alo?

-Anh cho người gì đến thiết kế quán vậy? -Lâm tiểu thư hét lên trong điện thoại- Làm mãi không vừa ý tôi. Các anh có biết làm không, nếu không để tôi thuê người khác. Thật là tức chết mà.

Thiên Hằng chưa gặp qua con gái của ông Lâm khi nào, nhưng tính tình đồng đánh của cô ta thì từng nghe Phó Diệu nói lại vài lần. Đồng hồ cũng mới chỉ con số 8, còn hai tiếng nữa mới đến giờ hẹn với đại diện trường Tiểu học Hy Vọng. Anh nhẹ nhàng:

-Cô đợi một chút, tôi sẽ đến ngay.

Phó Diệu vừa vào phòng, kịp nghe câu cuối. Thiên Hằng là một người vừa nóng vừa lạnh. Khi anh nóng nảy, phòng thiết kế im lặng như tờ nhưng sau đó sẽ cảm thấy dễ chịu hơn là khi Thiên Hằng im lặng. Cảm giác có một ngọn núi lửa âm ỉ cháy bên cạnh thật không thoải mái chút nào.

-Anh định đến quán cà phê của cô Lâm à?

-Ừ. Để tôi coi thử Hòa Vỹ thiết kế thế nào mà khiến Lâm tiểu thư không hài lòng.

Hòa Vỹ cũng là một trong những kiến trúc sư hàng đầu của phòng thiết kế Lâm thị. Đối với mảng trang trí nội thất, Hòa Vỹ là một trong những nhân viên hàng đầu trong phòng thiết kế, kể cả những khách hàng khó tính nhất đều phải hài lòng. Lâm tiểu thư thực sự khiến Thiên Hằng phải tò mò. Vấn đề là do cô ta có ý tưởng quá độc đáo làm người như Hòa Vỹ cũng phải chịu bó tay sao?

Theo địa chỉ lấy được từ Phó Diệu, Thiên Hằng dừng xe trước một quán khá rộng rãi. Mới bước chân vào cửa, anh đã nhíu mày. Màu sắc trang trí quán có thể nói là....khá u tối. Nếu anh là một khách hàng bình thường, Thiên Hằng sẽ không bao giờ bước chân vào quán này.

Bên trong vang lên giọng nói của Hòa Vỹ, có vẻ khá gay gắt. Một lần nữa Thiên Hằng nhíu mày.

-Lâm tiểu thư, tôi nhượng bộ tới vậy là quá đủ. Tôi không làm cho cô nữa. Xin lỗi cô...

Hòa Vỹ xăm xăm đi ra cửa. Nhìn thấy Thiên Hằng, cậu ta hơi khựng lại, ngượng ngùng:

-Sếp..Tôi...

-Cậu về công ty đi. -Thiên Hằng vẫn nhẹ nhàng-Xem lại tài liệu bên trường tiểu học Hy Vọng. Nếu một lát nữa, tôi không về kịp, tôi nhắn tin cho cậu đến gặp người ta.

-Dạ.

Thiên Hằng bước vào trong. Phía trong còn rất hỗn loạn. Những bức tranh la liệt dưới đất. Màu sắc hỗn loạn, chủ đề không phù hợp thị hiếu số đông.

-Anh...

Một cô gái quay lại nhìn Thiên Hằng bằng gương mặt được trang điểm khá kỹ, khóe môi cong cong đầy vẻ cao ngạo. Thấy anh, cô ta hơi nhướn mày, ngạc nhiên:

-Anh...

-Tôi là trưởng phòng thiết kế của Lâm thị. Tôi đến xem, nhân viên của tôi có gì khiến cô phải phiền lòng?

-Anh đến đúng lúc -Cô gái hùng hổ- Anh xem, quán là quán của tôi, tôi muốn trang trí như thế nào thì mặc tôi. Nhân viên của anh nhiều lần làm trái ý tôi, không lẽ anh không biết câu khách hàng là thượng đế sao? Chưa kể là những ý tưởng anh ta đưa ra hoàn toàn rất nhàm chán và đơn điệu, không có một chút sáng tạo. Tôi hoài nghi, không biết có phải anh ta đã tốt nghiệp kiến trúc hay không hay chỉ là một tên thợ xây nghiệp dư.

Thiên Hằng im lặng quan sát cô gái. Một nụ cười nhàn nhạt hiện trên khóe môi anh.

Vốn tưởng, những thiên kim tiểu thư xem người khác như cỏ rác chỉ là do phim ảnh phóng đại. Không ngờ lại có thật ngoài đời.

Cô gái sau một hồi nói to bỗng nhiên khựng lại. Vẻ mặt của Thiên Hằng như một kẻ bề trên nhìn xuống. Đôi mắt sau cặp kính của anh hấp háy càng khiến cô ta điên tiết hơn.

-Anh nghĩ là tôi trẻ con, là tôi “ếch ngồi đáy giếng”, không biết gì mà đi phán xét công việc của các người sao? Anh...

-Cô có gì?

Thiên Hằng bỗng lên tiếng hỏi. Câu hỏi không đi vào trọng tâm làm cô gái lại ngẩn ngơ:

-Anh...

-Hòa Vỹ là một trong những kiến trúc sư hàng đầu của phòng thiết kế. Năm ngoái một nhãn hiệu cà phê nổi tiếng khi đến Hong Kong mở chi nhánh đã mời cậu ấy đảm nhận việc thiết kế. Sau 3 ngày làm việc, cậu ấy được nhận 800 ngàn.

-.....

-Cô không trả cho cậu ấy một xu nào cả. Hòa Vỹ đến đây làm việc là do cậu ấy nể tình ông Lâm ba của cô. Ba của cô rất lo lắng và cưng chiều cô. Cô muốn có quán cà phê, ông ấy lập tức nhờ người đến thiết kế. Hòa Vỹ vì công trình này mà bỏ dở công việc cậu ấy đang làm bên trường Tiểu học Hy Vọng. Nếu hợp đồng không thể thực hiện, ba cô sẽ phải bồi thường một số tiền rất lớn.

-Anh...

-Lâm tiểu thư à, cô có khả năng hay không tôi không biết, nhưng tôi chỉ thấy, hiện giờ cô như một cô tiểu thư thích chứng tỏ quyền lực hơn là làm việc cho người ta nể phục. Mời một nhà thiết kế nội thất đến, nhưng không trao quyền được quyết định mọi thứ cho họ, cô đang lãng phí rất nhiều tài nguyên và tâm trí của người khác. Cô thích trang trí theo ý cô, không sao cả. Vậy thì cô chẳng nên nhờ tới chuyên gia thiết kế nội thất, nên mời những người thợ xây chỉ làm theo lời người thuê mình thì sẽ hợp lý hơn.

Lâm tiểu thư không phản bác. Hay là không biết làm thế nào để phản bác. Đây là lần đầu tiên có một người ném vào mặt cô ta những lời nặng nề như thế mà cô Lâm vẫn không thể nói gì.

-Lấy con mắt là một khách hàng bình thường, tôi nói cho cô biết. Quán cà phê ở Hong Kong rất nhiều. Người ta đến quán là để thư giãn là chủ yếu. Những người như cô, có gu thưởng thức kỳ dị không có đến mấy người, nếu cô cứ kiên trì trang trí theo ý mình, cô có thể chống đỡ nhiều nhất là 3 tháng. Nếu cô sẵn sàng mở quán ra để phá sản thì cứ gọi lại, tôi sẽ nói Hòa Vỹ quay lại, làm một anh thợ xây chỉ làm theo ý cô thôi.

Anh từ tốn rời khỏi. Phản ứng của Lâm tiểu thư như thế nào không cần quan tâm nữa. Sắp tới giờ hẹn với đại diện trường Tiểu học Hy Vọng rồi.

Hòa Vỹ nhẩm về từ nơi gặp mặt với đại diện trường Tiểu học Hy Vọng bốn chữ ” Thành công mỹ mãn”. Bản thiết kế suốt 2 ngày không ngủ của Thiên Hằng được đánh giá rất tốt. Quả là “sếp” ra tay, cho anh ta một phen mãn nhãn.

Ngay chiều hôm đó, ông Lâm mời Thiên Hằng lên nói chuyện. Ông đã nghe lại chuyện của con gái, cảm thấy xấu hổ không ít. Lâm Huệ Châu là con gái duy nhất trong nhà nên được hai vợ chồng cưng chiều đến nỗi xem trời bằng vung. Nghe con gái âm ỉ kể lại chuyện, ông vừa giận vừa thương con gái. Có lẽ phương pháp dạy dỗ bấy lâu của vợ chồng ông đã sai lầm quá đỗi. Mới có chút sóng gió, Huệ Châu đã không chịu được, sao này nếu hai vợ chồng ông trăm tuổi, con bé gặp biến cố lớn hơn thì phải làm sao?

Thiên Hằng hiểu tấm lòng người cha dành cho con cái, cũng như anh hết lòng với mấy đứa em. Tình thương không thể chỉ đến từ sự dung dưỡng. Anh hy vọng, sau chuyện này ông Lâm sẽ quan tâm đến việc giáo dục lại nòng tiểu thư đồng đẳng kia.

Công việc bận tới mức khiến Thiên Hằng dần quên đi chuyện cũ. Cho đến một hôm...

Phòng của anh nằm ở tầng thứ bảy của Lâm thị. Bộ phận thiết kế gần như chiếm hết cả tầng thứ bảy tại tòa nhà lớn của tập đoàn. Mỗi khi Thiên Hằng làm việc đều không có người vào quấy rầy. Vậy mà hôm nay cánh cửa lại có người đập mạnh. Thiên Hằng dừng lại cũng vừa lúc cửa mở ra.

-Chào...

Một tiếng “chào” cộc lốc. Gương mặt xinh đẹp với vẻ kiêu hãnh đang hướng về anh. Sau lưng là Phó Diệu. Đường như cậu ta không cần nổi cô gái cao ngạo này.

Thiên Hằng phẩy tay, ra hiệu cho Phó Diệu đang lúng túng:

-Được rồi, cậu ra ngoài đi!

Cô tiểu thư này đang có vẻ mặt cô cùng đặc ý. Anh cũng muốn biết ,cô ấy muốn gì?

-Lâm tiểu thư. Mời ngồi.

-Anh vẫn còn nhớ tôi sao? Vậy mà tôi nghe nói, trưởng phòng Thiệu máu lạnh với phụ nữ lắm, xưa nay không để ai vào mắt, dù là phụ nữ đẹp.

-Có lẽ là vậy- Thiên Hằng nhún vai- Tiếc là có những người không muốn nhớ, nhưng tôi lại có ấn tượng rất sâu sắc. Đặc biệt là những cô gái kiêu kỳ nhưng rộng tuếch, luôn ở trung tâm của vũ trụ. Tôi thấy họ thật sự rất đáng thương.

-Anh....

Huệ Châu bậm môi tức tối. nhưng cô cố kìm lại. Mục đích đến đây đâu phải là đấu khẩu với anh ta.

-Anh còn nhớ, anh đã nói, quán của tôi cao nhất chỉ có thể chịu đựng 3 tháng không?

-Nhớ..

-Đây là tháng thứ năm -Cô ta quăng ra một bản thu chi chẳng chịt những con số- Lợi nhuận tháng này của tôi là 80 ngàn, tháng trước là 60 ngàn...

Thiên Hằng liếc qua những con số. Anh nhẹ nhàng:

-Chúc mừng cô!

-Anh còn dám xem thường tôi không? Tôi...

-Tôi không xem thường cô. Tôi chỉ nói lên cảm nghĩ của tôi thôi. Nếu là khách bình thường tôi ít khi nào ghé quán có kiểu trang trí làm người khác cảm thấy căng cứng và khó chịu như thế. Cô nghĩ xem, khách hàng bình thường đến quán cô mỗi tháng là bao nhiêu người?

Huệ Châu khựng lại...Lợi nhuận chủ yếu đến từ những công tử nhà giàu có đến quán uống nước. Lợi nhuận này đến từ nhiều nguồn, như là nước giải khát và thức ăn nhẹ. Khách hàng bình thường đúng là không nhiều.

-Cô Lâm ạ, nếu cô muốn kinh doanh mặt hàng cao cấp, đương nhiên yếu tố độc lạ là rất quan trọng. Nhưng khách hàng thích độc lạ mới là những người dễ thay đổi nhất. Khách hàng bình thường chỉ cần cô đáp ứng được nhu cầu của họ, họ sẽ thường xuyên ghé ủng hộ. Đó mới là nguồn thu chính của cô.

-Anh không cần dạy tôi cách kinh doanh. Chỉ biết anh đã thua rồi.

- Tôi thua cũng được. Giờ cô muốn gì?

-Tôi muốn anh đến quán tôi đảm nhận lại phần trang trí. Tôi muốn khách bình thường cũng thích khi bước vào quán của tôi. Anh sẽ có toàn quyền trang trí lại quán. Anh có thể làm bất cứ điều gì anh thích.

Đến lượt Thiên Hằng ngẩn người. Cô gái này thật lòng muốn anh đến giúp hay sao?

-Được rồi. Tôi sẽ cân nhắc lại, báo cho cô sau.

-Anh đã thua rồi. Còn không tính...

-Tôi có nhiều công việc khác. Tôi không thể chưa làm xong chuyện này đã quay qua chuyện khác được. Cô thông cảm cho.

Tuy có một chút không vừa ý nhưng như vậy là đã đủ. Huệ Châu nhớ lại lời thách thức của đám bạn khi cô mang chuyện gã kiến trúc sư “dạy đời” mới kể lại. Trong 3 tháng cô sẽ chinh phục được anh ta cho hả lòng hả dạ. Nguyên nhân duy nhất để tiếp xúc với Thiên Hằng là công việc. Tuy nhiên cũng không để quá mất mặt. Cuối cùng cô đành xin tiền của mẹ, giả vờ như kinh doanh có lãi nhằm bắt chẹt Thiên Hằng.

-Nhưng mà anh...

-Xin lỗi...

Thiên Hằng lại có điện thoại. Là số của Hòa Vỹ. Giờ này cậu ta đang ở công trường mà.

-Sếp ơi!

-Có chuyện gì?

-Hôm nay em kẹt rồi, không qua nghiệm thu bên trường Tiểu học Hy Vọng được. Sếp giúp em....

-Ừ. Tôi qua ngay.

Anh gần như bỏ mặc Lâm Huệ Châu đang ngồi trên ghế, soạn ra một ít tài liệu, chuẩn bị đi.

-Này...

-Sao?

-Anh định như vậy mà đi sao? Còn tôi?

-Tôi sẽ gặp cô nói chuyện sau. Giờ tôi phải đi rồi.

Đúng là khô như ngói. Huệ Châu nhìn theo dáng tất bật của Thiên Hằng khuất sau cửa. Cô sẽ chinh phục anh ta trong vòng 3 tháng. Lần đầu tiên, Huệ Châu hơi mất tự tin.

...Việc kiểm tra, bàn giao ở công trình diễn ra khá suôn sẻ. Cho đến khi Hiệu trưởng dẫn Thiên Hằng đến phòng của học sinh lớp Một. Các em đang luyện viết chữ. Dưới lớp là một cô gái nhỏ nhắn, kiên trì sửa từng nét chữ cho học sinh.

Một hình ảnh rất đẹp. Hiệu trưởng nhìn theo ánh mắt anh, cười nhẹ:

-Đó là cô Thẩm Tinh, tình nguyện viên bên Đại lực sang đây giảng dạy cho các em nhỏ trong vòng 3 tháng.

Một cô gái đại lực truyền thống. Tóc dài quá lưng, da dễ trắng mịn. Khuôn mặt thanh tú khi cười để lộ lún đồng tiền rất dễ thương.

Thiên Hằng bước vào lớp. Các bạn nhỏ đứng dậy. Hiệu trưởng hướng về cô Thẩm, mỉm cười:

-Chào cô Thẩm, lớp học thế nào?

-Rất tốt ạ!- Thẩm Tinh dịu dàng- Chỉ có....

Cô hơi khựng lại. Nhưng Thiên Hằng đã phát hiện ra:

-Cô Thẩm, phiền cho hỏi, vết nứt này có lâu chưa?

Trên tường là một vết nứt nhỏ, khá dài.

-Khi nhận lớp, tôi có thấy...

Thiên Hằng trầm ngâm một chút. Vết nứt ở vị trí này có thể là do lún dưới mặt đất. Nền móng không đủ chắc chắn sao?

-Anh Thiệu à...Tôi nghĩ chỉ có một vết nứt nhỏ- Hiệu trưởng ái ngại- Anh không cần lo.

-Vết nứt có thể do nền móng không vững hoặc do vật liệu không đủ chất lượng, lâu dài có thể gây hậu quả xấu hơn.- Thiên Hằng nhíu mày- Tôi sẽ kiểm tra lại, nếu có gì không yên tâm, tôi sẽ dặm lại móng hoặc xây lại dây phòng này cho trường. Thời gian có thể lâu hơn một chút.

-Anh Thiệu à...Tôi...

-Chuyện này liên quan đến sinh mạng các bạn nhỏ- Thiên Hằng nghiêm nghị- Công ty tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Ấn tượng đầu tiên của Thẩm Tinh về Thiên Hằng vô cùng tốt đẹp. Anh là người tốt. Cô đã tin như thế...Cho đến khi chuyện xảy ra....

51. Chương 51: Ngoại Truyện 9: Lạ Lùng

Ban đầu Thiên Hằng vốn không có ấn tượng gì đặc biệt với Thẩm Tinh. Anh chỉ thấy cô là một cô giáo nhiệt tình với học trò, tốt bụng và nhiều nhiệt huyết. Nhưng chỉ dừng lại như thế. Thiên Hằng không hề là người tốt. Điều làm anh quan tâm chỉ có gia đình, nhất là mấy đứa em, quan hệ với xung quanh chỉ cần hai người bạn thân A Tú và Trần Thập Toàn là đủ. Còn lại chỉ nên dừng lại là quan hệ hợp tác, vậy thôi.

Thẩm Tinh cũng chỉ xem Thiên Hằng như một người bình thường qua đường mà cô từng gặp. Theo lời hiệu trưởng thì anh rất tốt, có trách nhiệm trong công việc. Chuyện nghiệm thu công trình không như ý, Thiên Hằng sẵn sàng bỏ công ra làm lại, còn đích thân giám sát việc thực hiện nữa. Các giáo viên trong trường đều rất cảm động vì tinh thần làm việc hết mình của anh.

Tối tuần thứ hai, Thẩm Tinh dạy xong vẫn còn thấy Thiên Hằng miệt mài trên công trường bên cạnh. Nghe nói là anh còn chưa có ăn cơm.

Ngày hôm sau vẫn vậy.... Thẩm Tinh quay về căn phòng nhỏ cạnh trường đang ở. Cô nấu canh cá, tiện thể múc cho Thiên Hằng một chén, mang vào trường cho anh.

Nhận từ cô học trò nhỏ gà mên canh cá vẫn còn nóng, Thiên Hằng hơi ngẩn người. Cô học trò nhỏ tóc bím xinh xinh mỉm cười chỉ về phía dạy phòng học cũ kỹ của trường Tiểu học Hy Vọng, nơi Thẩm Tinh đang dạy. Anh chuyển lời cảm ơn cô giáo, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Ngày thứ ba, Thiên Hằng đã mang theo cơm hộp ăn trưa. Thẩm Tinh cũng không đưa canh cá cho anh nữa.

Song Thẩm Tinh không nghĩ mình lại có một đám học trò tinh quái. Bọn chúng biết chuyện cô giáo đưa canh cá cho chú kiến trúc sư đang xây dựng trường. Trong những cái đầu nghịch ngợm đã dạn dày với cuộc mưu sinh thì việc đó không hề đơn giản. Thiên Hằng đẹp trai, lại có nghề nghiệp ổn định, với cô giáo quả thật xứng đôi.

Buổi trưa, Thiên Hằng ngạc nhiên khi cô bé hôm trước lại đem ình một chiếc hộp nhỏ, bên trong là sushi được chuẩn bị sẵn. Người làm rất khéo tay.

Cô học trò cười thật tươi, vui vẻ:

-Cô giáo gửi cho chú ạ!

-Cháu này...

Cái vóc dáng bé nhỏ chạy nhanh như gió. Thiên Hằng cầm lấy hộp sushi, hơi nhúm mày.

Mùi vị không thật đặc sắc. Thiên Hằng nhớ mang máng, hình như mình đã ăn ở đâu rồi.

Tiệm sushi đầu đường, gần trường Tiểu học. Chén canh cá hôm trước có thể hiểu là một lời cảm ơn. Còn món sushi hôm nay?

Liên tục 3 ngày, Thiên Hằng đều có sushi. Đến nỗi anh vội vàng nói với cô bé “truyền tin”

- Cháu này...Chú không thể nhận nữa đâu. Cháu nói với cô giáo.

-Cháu không biết ạ -Cô bé lắc đầu- Chú đi nói với cô giáo đi!

Nói như thế nào nhỉ? Thiên Hằng không phải là chưa được con gái tặng quà, thậm chí còn rất nhiều khi đi học. Nhưng nhận được sushi lần này lại làm anh bối rối. Cũng không thể lý giải được cảm giác vừa ngại ngùng vì “vô công bất thụ lộc”, vừa có chút khác lạ. Trong lúc bận rộn tối mày tối mặt như vậy, vẫn có người lạ ngoài những người trong nhà để ý tới Thiên Hằng!

Việc sửa chữa công trình cũng không mất nhiều thời gian lắm. Khoảng 20 ngày, với sự theo dõi của Thiên Hằng, công trình cuối cùng đã hoàn công. Hiệu trưởng nhận nghiệm thu, đi xem lại lần nữa. Về hài lòng hiện rõ trên gương mặt.

Thiên Hằng nhìn thấy Thẩm Tinh ngồi chung với các thầy cô giáo khác. Đợi tới lúc cô tách ra khỏi họ, anh chỉ biết đi nhanh lại, nói lên tiếng cảm ơn.

Thẩm Tinh ngạc nhiên nhìn Thiên Hằng, rồi như mới nhớ ra chén canh cá, cô mỉm cười:

-Không có gì đâu anh...

Thiên Hằng cười nhẹ. Người ta tỏ ra vô tình đến vậy. Lòng anh chợt có chút hẫng hụt. Mấy hộp sushi tuy là không ngon lắm song ngày nào Thiên Hằng cũng ăn hết mà.

Trong buổi tiệc mừng công sau đó, ngoài người của trường Tiểu học Hy Vọng ra còn có một số khách mời của địa phương cũng như nhà tài trợ của trường tiểu học Hy Vọng. Đó là một ông giám đốc bụng phệ, mắt không ngừng nhìn ngắm xung quanh.

Thẩm Tinh hôm nay mặc chiếc sườn xám truyền thống để cùng các thầy cô và hiệu trưởng đón khách. Cô mỉm cười thật dịu dàng khi nhìn thấy Thiên Hằng.

Anh cũng mỉm cười đáp lại cô.

Các thầy cô giáo được sắp xếp ngồi chung với nhà tài trợ, các thành viên của địa phương. Họ nói chuyện rất rôm rả. Chỉ có Thiên Hằng là bỏ ra ngoài hút thuốc.

Anh nhìn thấy một dáng vóc bé nhỏ đang đứng. Đến gần thì ra là Thẩm Tinh.

-Chào cô Thẩm. Cô nhớ nhà sao?

Thẩm Tinh quay lại, nhìn anh, mỉm cười:

-Dạ....

Thiên Hằng nhớ...Thẩm Tinh là tình nguyện viên đến từ Đại lục. Anh cũng không mấy khi qua bên đó. Cuộc sống chủ yếu là ở Hong Kong, thỉnh thoảng có vài công trình giám sát. Giữa hai người là một khoảng cách địa lý...Rất xa.

-Khi nào cô giáo về đó?

-Tôi đi 4 tháng. -Thẩm Tinh vén lại tóc- Cũng sắp về rồi.

Món sushi không ngon lắm. Nhưng canh cá rất thơm. Thiên Hằng chợt có chút băng khuâng.

-Vâng...

Cả hai lại im lặng. Đều không biết nói gì với nhau.

Thẩm Tinh đang mãi suy nghĩ về cuộc điện thoại ba cô mới gọi. Chưa đầy hai tháng nữa là Thẩm Tinh sẽ về nhà.

Gia đình của cô ở Đại lục là một gia đình nền nếp. Ba Thẩm Tinh là giáo sư môn văn hóa học. Đối với người Hong Kong, ông luôn có một thành kiến gì đó khó lý giải. Người Hong Kong đối với dân đại lục cũng thế. Thẩm Tinh thở dài...Cùng là người Trung Quốc nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn rất mênh mông.

Thẩm Tinh từ nhỏ được dạy dỗ rất kỹ trong khuôn phép. Mẹ cô là cô giáo dạy môn Văn học ở trường Trung học. Với ba mẹ, con gái phải đảm đang công dung ngôn hạnh. Thẩm Tinh lớn lên như một con búp bê trong vòng tay yêu thương và che chở một cách ngọt ngào của ba mẹ. Mọi chuyện đều không thể tự quyết định. Cô lại là con gái duy nhất...Bên trong vẻ ngoài hiền dịu của một cô giáo Tiểu học lại ẩn chứa một khao khát được vùng thoát khỏi “gông cùm” của gia đình một cách mạnh mẽ. Thẩm Tinh mong muốn được một lần bước ra bên ngoài mà không có ánh mắt dõi theo của ba mẹ mình. Một lần được tự do.

Cơ hội ấy đến khi trường tiểu học Thẩm Tinh đang dạy có chương trình thiện nguyện, đưa một số giáo viên đến chăm lo, giúp đỡ người dân Hong Kong việc học. Khác hẳn bề ngoài hoa lệ, bên trong Hong Kong vẫn còn nhiều ngôi nhà ổ chuột, nhiều phận đời vất vả phải sống nhờ vào sự quan tâm của mọi người. Với vốn tiếng Quảng khá tốt được học từ ba, Thẩm Tinh nhờ hiệu trưởng đến thuyết phục ba mẹ. Một lần được bay ra thế giới bên ngoài. Một lần thôi...

Thẩm Tinh lại thở dài...Bay ra bên ngoài để thấy mình vô cùng non nớt. Bây giờ lại sợ...Lại muốn quay về chiếc lồng son.

-Cô Thẩm...

Thiên Hằng lên tiếng khiến Thẩm Tinh giật mình quay lại. Cô cười nhẹ:

-Khi về nhà, tôi sẽ kết hôn. -Thẩm Tinh nhẹ nhàng- Nếu được thì mời anh Thiệu đến dự. Vợ chồng tôi sẽ rất vui.

Có một cảm giác tiếc nuối dâng lên trong lòng Thiên Hằng sau câu nói ấy. Kỳ lạ thật...Đâu có gì vướng bận? Đâu có quan hệ gì thân thiết? Chỉ có mấy món ăn có lẽ do người ta thấy mình làm việc bán mạng nên thương tình gửi qua đám học trò nhỏ...Vậy mà khi nghe nói người ấy sắp kết hôn lại không cất lên nổi tiếng chúc mừng.

Thật là lạ...Đúng không?

52. Chương 52: Ngoại Truyện 10: Khi Chợt Nhận Ra

Thiên Hằng mang một tâm trạng nặng nề về nhà. Lần đầu tiên, anh đẩy Gia Vũ ra khi thăng nhóc đòi ẵm. Chừng khi thấy khuôn mặt ngây thơ méo mào, Thiên Hằng mới hôn nhẹ lên má con, nhẹ nhàng:

-Ba hơi mệt. Ba ngủ một chút nha.

Niệm Khiết nhận ra sự khác lạ của anh trai nhanh chóng. Nhưng cô không hỏi gì. Anh hai đối với đám em út vẫn như một tượng đài cao vời vợi. Cô và hai người đàn ông đều vừa yêu vừa kính anh hai.

Buổi tối, Thiên Hằng không ra ăn cơm. Lạc Ân ngạc nhiên:

-Anh hai con đâu?

-Anh hai mệt ạ- Niệm Khiết vừa dọn thức ăn vừa đáp- Anh hai nói muốn ngủ sớm.

-Ừ. Lát mẹ vào coi chừng coi nó có sốt không!

Thiên Hằng không bị sốt. Anh đang nằm trong phòng ngẫm nghĩ. Tình cảm, có thể đo đếm được không?

Anh gặp Thẩm Tinh bao lâu? Cùng cô tiếp xúc được mấy lần? Chỉ là một chén canh cá, món sushi rõ ràng là mua ngoài tiệm. Niệm Khiết đã bao lần làm cho Thiên Hằng bao nhiêu món. Cứ xem Thẩm Tinh như Niệm Khiết vậy. Người ta không phải đã gián tiếp từ chối, bảo với mình là sắp kết hôn sao?

Sắp kết hôn?

Tim Thiên Hằng nói lên một cái. Có những lúc mình hoàn toàn không hiểu nổi mình. Rõ ràng lần đầu gặp mặt không mấy có ấn tượng, sao mà bây giờ nhăm mắt lại toàn thấy hình ảnh của cô?

Khi Thẩm Tinh cười, khi cô giảng bài cho đám nhỏ. Thậm chí khi cô nói với anh những lời từ chối gián tiếp này?

Con người thường có một giai đoạn “nảy nở tình cảm khác lạ”. Có lẽ là từ chén canh cá ngày nào Thẩm Tinh nhờ cô học trò nhỏ mang đến, Thiên Hằng đã chú ý đến cô. Sau đó anh không rời mắt khỏi bóng hình nhỏ bé đó. Có khi đang làm việc, Thiên Hằng cũng vô thức nhìn về căn phòng dạy học của Thẩm Tinh.

Thất tình! Chắc là cảm giác này rồi.

Hôm sau Thiên Hằng rời nhà sớm. Anh đến công ty khi mới 7 giờ sáng. Hình như anh là người đầu tiên đến văn phòng.

Hòa Vỹ đến làm việc lúc 7 giờ 30 phút. Thấy Thiên Hằng, anh ta giật mình:

-Sếp! Sếp đến sớm vậy?

-Cậu làm như tôi lúc nào cũng như cậu, đi trễ vậy? -Thiên Hằng thản nhiên- Sao hôm nay cậu đi sớm vậy?

-Sếp không biết đó chứ. Em khốn khổ với cái cô tiểu thư con ông chủ lắm- Hòa Vỹ nằm dài xuống bàn, cảm thán- Cô ấy ngày nào cũng tới tìm anh nè.

-Tìm tôi làm gì?

-Cô ấy nói là sếp thua cuộc cô ấy gì đó, phải “chung độ” bằng cách thiết kế lại quán cho cổ. Em bảo là sếp đang bận, cô ấy cứ bảo em và anh Phó phải gọi sếp cho bằng được. Nói sếp không giữ lời. Sếp...

Thiên Hằng không nói gì, lại chăm chú lật một bản vẽ phác thảo của nhóm kiến trúc sư đang nhận thiết kế ngôi biệt thự cho khách. Đôi mày rậm nhíu lại. Hòa Vỹ thừa biết, đó là lúc Thiên Hằng không thích bị làm phiền.

-Sếp....Em ra ngoài nha sếp.

-Ừ.

Hòa Vỹ vừa quay lưng thì đã thấy bên ngoài vóc dáng quen thuộc đang là nỗi ám ảnh của anh mấy ngày qua. Lâm tiểu thư mang giày cao gót đỏ, diện một thân đồ hiệu đẩy cửa bước vào.

-Chào anh...- Cô bước thẳng đến bàn của Thiên Hằng- Tôi muốn bàn với anh về thiết kế trong quán. Không ngờ hôm nay mới được gặp anh.

Cô ta tự nhiên ngồi xuống. Thiên Hằng ngẩng lên:

-Chào cô Lâm.

-Anh đã hết bận chưa? Tôi muốn nhắc lại lời hôm trước.

-Tôi không chuyên về thiết kế nội thất. – Thiên Hằng liếc qua Hòa Vỹ- Chuyên gia đang đứng đó kìa.

Sau lưng Lâm tiểu thư, Hòa Vỹ không ngừng rụt cổ, ra vẻ sợ hãi. Cậu ta còn khô hài ra dáng điệu sắp bị cắt cổ nữa. Thiên Hằng không khỏi bật cười:

-Anh ta không hợp với tôi – Lâm tiểu thư thẳng thắn- Hơn nữa ba tôi nói anh đã thiết kế và trang trí nội thất cho không ít cửa hàng lớn rồi. Tôi...tôi muốn anh giúp tôi.

Sao đột nhiên lại xuống giọng dịu dàng thế nhỉ? Hòa Vỹ ngạc nhiên nhìn cô gái mấy ngày nay hành hạ mình “lên bờ xuống ruộng”. Còn sếp nữa? Sếp vốn lạnh lùng với phụ nữ, lại tương đối khó tính thế mà hôm nay lại...

-Được rồi. Tôi cũng nên trả nợ cho cô. Chúng ta đến quán, xem thử tôi có thể giúp cô không?

....Thiên Hằng làm việc rất tỉ mỉ, không hổ danh là kiến trúc sư hàng đầu của Lâm thị. Tuy không chuyên về mảng trang trí nội thất nhưng anh có nhiều ý tưởng rất sáng tạo, lại chịu khó phối hợp và lắng nghe ý kiến của người khác. Quán cà phê đã thay đổi khá nhiều.

Một sắc màu dịu mát, gợi lên khung cảnh bình yên, thoải mái, như là về đến nhà mình.

Ước mơ của Thiên Hằng đầy. Một ngôi nhà nhỏ, có người thân yêu bên cạnh, là một nơi mình hoàn toàn có thể thư giãn, hoàn toàn có thể tựa vào.

Lâm tiểu thư hoàn toàn hài lòng với trang trí của quán. Cô vốn nghĩ đây chỉ là một cái cơ để tiếp cận Thiên Hằng. Không ngờ....

-Anh uống cà phê đi!

Thiên Hằng khi làm việc luôn rất chuyên chú. Anh nghiện cà phê và trà, ngày nào cũng phải có hai thứ đó. Cầm lấy tách cà phê bốc khói, anh nhẹ nhàng:

-Cảm ơn cô...

-Quán rất đẹp.

-Cô hài lòng là tốt rồi.

-Cảm ơn anh...

Bất ngờ, không dự đoán được, Lâm tiểu thư bỗng ôn lấy Thiên Hằng, hôn nhẹ lên má anh:

-Thay cho lời cảm ơn.

Thiên Hằng ngẩn người, cô gái này thật là...

-Cô...

-Mặt anh đỏ rồi kìa. -Lâm tiểu thư cười lớn- Đừng nói với tôi, đây là nụ hôn đầu tiên của anh nha?

Thiên Hằng từng trải qua vài mối tình, nhưng đều là hai bên tự nguyện đến với nhau. Anh chưa tiếp xúc với tình huống này bao giờ.

-Cô Lâm à...Cô là con gái, không nên làm vậy!

-Anh nói làm vậy là làm thế nào? Không nên cảm ơn anh...hay là không nên hôn anh hả?

Trước mắt Thiên Hằng bỗng hiện ra một hình dáng nhỏ bé hơn, bình thường hơn. Cô gái nhỏ ấy hình như cũng hay e thẹn. Nếu lúc này là một tình huống đảo ngược. Nếu Thiên Hằng là người đặt nụ hôn lên má thì...thì cô ấy có lẽ sẽ cho anh một cái tát. Một cái tát thật mạnh, rất hết thịt da.

-Cô Lâm à....Cô là con gái. Con gái bao giờ cũng thiệt thòi hơn đàn ông.

Thiên Hằng là một người có tư tưởng bảo thủ. Anh thích mẫu con gái dịu dàng hiền lành như Lạc Ân vậy. Một phần cảm tình với Thẩm Tinh có lẽ cũng xuất phát từ điều ấy. Thẩm Tinh dịu dàng, kín đáo, rất giống mẹ anh.

-Thiệt thòi gì chứ. Anh...

-Tôi không thích mẫu con gái như cô -Thiên Hằng chột lên tiếng- Cô quá táo bạo. Tính tình lại ngang ngược. Tôi không có lòng tin sẽ thuần hóa được một con ngựa hoang thích phá phách và chứng tỏ mình như cô. Hôm nay cô đã hài lòng, xem như tôi không còn nợ cô gì cả. Tôi về...

-Thiệt Thiên Hằng.

Một tiếng gọi lớn đầy giận dữ. Trên tay Lâm tiểu thư đang cầm quyển sách. Cô ném thẳng vào anh.

Thiên Hằng nhíu mày:

-Các em tôi từ nhỏ đều do tôi một tay chăm sóc. Con trai, tôi luôn dạy các em phải đi bằng đôi chân của mình, sống phải biết có trách nhiệm. Con gái, tôi luôn dạy em tôi phải cố lắng nghe tâm ý người khác, không làm điều gì quá đáng, không kiêu ngạo, không lừa phỉnh hay đùa giỡn với tình cảm chân thật của người ta. Cô Lâm là một người khác hẳn những gì tôi đã dạy em gái của mình..... Chào cô...

Thiên Hằng biết mình tàn nhẫn, biết mình miệng lưỡi độc địa. Nhưng anh là người dứt khoát trong tình cảm. Một khi đã không có cảm tình sẽ không thể tiến tới, càng không nên cứ dây dưa.

53. Chương 53: Ngoại Truyện 11

Lâm Huệ Mẫn là một cô tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ. Cô chưa từng bị ai nặng lời, cũng chưa gặp bất cứ cú sốc nào về tình cảm. Bị Thiên Hằng từ chối thẳng thừng, chắc chắn là một nỗi đau trong lòng cô.

Chắc là sau đó cô đã làm mình làm mẩy gì với ông Lâm ở nhà. Ngày hôm sau ông gọi anh vào nói chuyện.

Thiên Hằng trong mắt mọi người là một người trầm tĩnh. Tuy nhiên, có một khía cạnh khác trong tính cách Thiên Hằng mà những người thân quen không hề biết. Đó là một con người vừa cố chấp vừa thẳng thắn. Thiên Hằng còn có một khả năng bẩm sinh trong việc dùng miệng lưỡi độc địa của mình làm tổn thương người khác. Lúc nhỏ đã rất lợi hại, khi lớn lên với sự trui rèn của thời gian càng phát triển mạnh mẽ hơn.

Ông Lâm từng sờ nhìn chàng trai trước mắt. Ông đã gặp nhiều người trong đời. Cao ngạo như Thiên Hằng không phải là không có. Song cái cảm giác không gì có thể khống chế được anh làm ông vô cùng khó chịu. Nhất là khi đã quen nắm mọi thứ trong tay.

-Cậu...

Ông có thể rất thương con gái. Nhưng đừng sĩ nhục cô ấy tới vậy. Dùng quyền lực để người khác yêu thương và cưng chiều con gái mình như ông vậy. Ông Lâm ạ...Hình như ông chưa già mà đã bắt đầu hết sáng suốt rồi.

Bờ môi Thiên Hằng nhếch lên, khinh bạc lúc ông Lâm đưa ra đề nghị nếu anh chịu xin lỗi Huệ Mẫn, làm bạn trai của cô ấy, anh không chỉ là trưởng phòng thiết kế của Lâm thị mà còn có thể bước lên vị trí cao hơn.

Thiên Hằng bước ra khỏi Lâm thị không nuôi tiếc. Anh không thích những tình yêu thương mù quáng. Yêu thương một ai đó không phải là cứ cố thực hiện những điều người ấy muốn. Phải biết chỉ cho người đó thấy họ đã sai, đã vấp ngã thế nào.

Anh có chút thương hại Lâm Huệ Mẫn, và cũng thầm cảm ơn ba mẹ ruột, ba mẹ nuôi. Những người đó đã để ấy anh em tự đứng trên đôi chân mình, không cần sự bố thí ban ơn của người khác. Một khi đã nhận ơn nghĩa, có thể sẽ phải mang cả cuộc đời ra trả, mất hết tự do.

Niệm An cười cười:

-Có nghĩa là anh hai bị đuổi à?

-Ừ. Tới lúc mấy đứa báo hiếu anh hai rồi. Anh hai thất nghiệp.

Thiên Hằng ngồi trên sofa, vừa chỉnh lại cổ áo cho Gia Vũ vừa bình thản lên tiếng. Tạm thời không làm việc cố định cũng tốt. Thiên Hằng nhận vài hợp đồng thiết kế ngoài cũng được. Độc thân, không phải lo cho ai ngoài Gia Vũ, mười mấy ngàn mỗi tháng cũng đủ rồi.

-Nếu anh hai chịu ở nhà, em sẽ nuôi.

-Thôi đi mấy cậu- Thiên Hằng ra hiệu cho Gia Vũ chạy đến lấy cặp, đeo vào-Hôm nay nếu Tiểu Vũ không bị sốt, anh hai cũng không bảo em mang xe đẹp kín gió tới đón đâu. Thằng nhóc ham đi lắm! Còn mấy cậu không gây họa là tôi đã mừng hết lớn, ở đó mà nuôi tôi.

-Anh hai cứ nói vậy....! -Niệm An đứng dậy, cầm chìa khóa – Đi thôi Tiểu Vũ, đi xe cậu nè.

-Ừ. Đi xe đẹp của cậu vẫn thích hơn phải không Tiểu Vũ?

-Nệm êm lắm ạ -Gia Vũ cười tít mắt- Có nhạc hay.

-Vây giữa cậu và ba “lớn”, Tiểu Vũ thương ai hơn? -Niệm An cười cười -Cậu hay ba?

Gia Vũ đưa cặp mắt ngây thơ hết nhìn Niệm An lại nhìn Thiên Hằng. Rồi cậu bé lon ton chạy đến ôm chân Thiên Hằng. Niệm An lại cười phá lên trong khi anh nạt ngang đứa em trai.

-Con nít đừng bắt nó so sánh như vậy chứ.

-Em biết trước câu trả lời rồi mà. Chỉ hỏi chơi vậy thôi.

-Vậy thì đừng hỏi.

Thiên Hằng nắm tay Gia Vũ. Thằng nhóc lớn lên lại có nhiều nét khá giống anh. Có lẽ do cả hai đều chịu ảnh hưởng từ ngoại hình của Lạc Ân. Chỉ có cái miệng là của Vĩnh Lạc, lún đồng tiền nho nhỏ của Niệm Khiết.

Đến trường học, Thiên Hằng nắm tay Gia Vũ bước vào trong. Hôm nay là ngày hội gia đình của trường mẫu giáo. Niệm Khiết mới quay về Canada hoàn thành thủ tục kết hôn với Vĩnh Lạc, để Gia Vũ ở lại. Vợ chồng già Thiệu Tường Phong và Trình Vân cũng theo sang Canada để lo liệu cho ngày trọng đại. Thiên Hằng cùng Gia Vũ sẽ sang sau.

-Chú kiến trúc.

Có tiếng người gọi. Thiên Hằng khựng lại. Một cô bé con tét hai bím xinh xắn đang vẫy tay liên tục. Cạnh cô bé là...Thẩm Tinh.

-Chào chú ạ.

-Ừ. Chào cháu.

Hai người nhìn nhau. Thẩm Tinh nhìn thấy Gia Vũ ôm chân Thiên Hằng có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn cố mỉm cười:

-Chào anh Thiệu...

-Chào cô...

Cô đi chung với Tiểu Huệ. Con bé có em trai đang học ở trường mẫu giáo này. Cha mẹ Tiểu Huệ đều bị bắt trong một đợt truy quét ma túy, Tiểu Huệ sống cùng em ở viện mồ côi. Sau đó Tiểu Huệ được vào học tại trường Tiểu học Hy Vọng, còn em trai gửi ở đây. Tiểu Huệ mới có 12 tuổi nên nhờ Thẩm Tinh làm phụ huynh cùng đến tham gia ngày hội gia đình.

-Ba...

Tiếng gọi đã quá rõ ràng. Thiên Hằng vỗ nhẹ vào Gia Vũ, thoáng mỉm cười:

-Con trai tôi. Thiệu Gia Vũ.

Anh ấy từng kết hôn. Thẩm Tinh bỗng thấy lòng có chút hụt hẫng. Nhưng hụt hẫng gì chứ? Cô cũng đã sắp kết hôn rồi. Hai tuần nữa thôi Thẩm Tinh sẽ về nhà.

-Đào Đào.

Cậu bé Đào Đào vẫy tay với chị. Các vị phụ huynh vội vã đi vào trong. Giờ thi đấu sắp đến rồi.

Thẩm Tinh và Tiểu Huệ, Tiểu Đào cùng một đội. Thiên Hằng và Gia Vũ một đội. Cậu nhóc đầy vẻ quyết tâm, nói với ba:

-Ba ơi...Cố lên!

Thiên Hằng cười nhẹ, xoa đầu con trai. Sau lần này nhất định phải bắt hai đứa em những lần tổ chức sau của trường mẫu giáo phải rúng mà thu xếp đi dự. Mấy đứa trẻ đều có ba mẹ cùng thi đấu, chỉ có anh và Gia Vũ – trong mắt mọi người là cha đơn thân với con trai...

Còn cô gái bên kia nữa. Thẩm Tinh vừa kết thúc đợt thi đấu. Cô không tiểu thư như anh nghĩ. Mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt thanh tú. Thẩm Tinh và hai đứa nhóc kia mất thời gian khá lâu cho đợt đi bộ “liên kết tình thân” vừa rồi. Thẩm Tinh vừa an ủi cậu bé Đào Đào mặt vừa xị xuống, vừa trấn an Tiểu Huệ. Cái miệng nhỏ hơi bĩu ra làm trò trẻ con cho hai đứa nhóc kia cười ngặt nghẽo. Nếu là con mình chắc cô ấy sẽ càng lo lắng nhiều hơn.

Nếu là con mình...

Thiên Hằng lắc đầu xua tan ý nghĩ. Trò chơi này anh sẽ phải công Gia Vũ cùng những người cha khác mang cờ về trại ẹ đứng chờ...

Mẹ của Gia Vũ là ai?

Bên kia Thẩm Tinh cũng lúng túng. Ai sẽ là người công Tiểu Đào?

Cô giáo bỗng chạy đến bên cô, nhẹ giọng:

-Chị à...Hay là chị liên kết với gia đình khác cho bé được tham gia chơi với. Bên kia có người chưa có “mẹ”. Chị có thể cùng hợp tác với họ.

Trò chơi không khó. Nhưng làm mẹ thực sự khiến Thẩm Tinh lúng túng. Cô hơi ngại...Ánh mắt của Thiên Hằng...

-Cờ....Cờ...

Thẩm Tinh ngăn người khi tiếng mọi người kêu lớn nhắc nhở. Thì ra Thiên Hằng và Gia Vũ đã về đích, đưa lá cờ nhưng cô không nắm chặt lấy. Cờ rơi xuống đất. Thẩm Tinh luống cuống nhặt lên, vội vã bước đi.

Cô không để ý đến chướng ngại vật trên đường, lại luống cuống, lần này thì vấp ngã.

Vừa ngã xuống thì kèm theo một tiếng”cộp” lớn. Hình như cô ngã chéo chân.

Cảm giác đau tê liệt bàn chân. Một cánh tay đỡ lấy cô. Mọi người cũng vội vã vây lấy Thẩm Tinh.

Thiên Hằng đặt tay mình vòng qua tấm lưng mảnh khảnh. Gương mặt anh áp đến thật gần.

-Cô không sao chứ?

-Không...A...

Lần này không phải là tê liệt nữa. Đau buốt người. Thiên Hằng nhíu mày:

-Chắc là trật chân rồi. Phải kiểm tra xem có bị gãy chân không?

Anh cúi xuống. Cô nằm gọn trong lòng Thiên Hằng.

Từ xa xa, Niệm An nhìn thấy tất cả. Ánh mắt lo lắng của anh hai. Anh hai không rời khỏi cô gái kia.

Lần đầu tiên Niệm An thấy Thiên Hằng quan tâm đến một người khác giới. Anh khẽ mỉm cười.

Anh hai đã lo lắng bao nhiêu cho lũ em khờ dại. Có lẽ cũng đến lúc, cả đám phải lo lại cho anh hai rồi.

54. Chương 54: Quyết Tâm

Hai tuần không ngắn, nhưng cũng không thể nói là dài.

Một khi đã ra đi thì sẽ không quay trở lại. Hai tuần đã đủ để kiểm nghiệm về một mối quan hệ hay chưa?

Thiên Hằng rút một hơi thuốc dài.Ấy Gần mấy ngày nay anh hút không ít thuốc. Thói quen không tốt, nhưng hiện tại ngoài thuốc ra, Thiên Hằng không biết làm sao để xoa dịu từng cơn sóng trong lòng mình.

Cứ nhắm mắt lại là hình dung thấy hình ảnh cô gái ấy. Khi đưa cô về nhà, Thiên Hằng cũng vô cùng lo lắng. Với cái chân bị bó bột, không biết buổi tốt một mình Thẩm Tinh có xoay sở được không?

Tình cảm đó là gì? Cô đã có chồng chưa cưới, anh xen vào mối quan hệ của họ có phải sẽ trở thành người thứ ba xấu xa và thủ đoạn mà phim truyền hình thường chiếu hay không?

Trong đêm tối, không biết đây là lần thứ mấy Thiên Hằng thở dài.

Trước đây anh cũng có bạn gái, thế nhưng toàn là những cô gái tính tình dứt khoát. Cả hai đến với nhau, được một thời gian cảm thấy không hợp thì chia tay. Thiên Hằng cũng từng mất thời gian suy nghĩ về từng mối quan hệ trước khi kết thúc. Nhưng khi đó anh rất tỉnh táo, không như bây giờ, nghĩ hoài vẫn thấy không thông.

Anh rất muốn hỏi ba nuôi. Ngày xưa...khi hai người không hòa hợp, ba đã nghĩ gì, đã làm gì?

Trong điện thoại, giọng ba nuôi trầm hẳn lại, không còn vẻ trêu đùa thường ngày:

-Ba chỉ nghĩ, mẹ con đáng bị trừng phạt. Ba sẽ cho cô ấy sống không yên ổn. Nhưng ngẫm lại mới thấy, ba làm thế vì cảm giác bất lực. Ba không muốn mất mẹ con thôi.

Trình Vân còn nghiêm nghị cảnh báo:

-Con muốn làm gì cũng được. Nhưng phải xét kỹ. Tình cảm của mình đối với người đó đã đủ để mình bất chấp tất cả, không hối hận hay không?

Tương lai, sự nghiệp và cả tình cảm đều có thể sụp đổ khi Thiên Hằng quyết định. Anh biết, Thẩm Tinh là một cô gái truyền thống. Cô không phải dạng người dễ thay đổi. Cô nhất định sẽ không vì một tình cảm mới chớm nở, vì một người đàn ông mình chỉ mới có cảm tình mà đánh đổi tất cả những gì đang có. Chỉ có Thiên Hằng sẽ quyết định là tiến tới hay không?

Tiến tới hay không?

Thiên Hằng lại ngập ngừng...

-Anh hai!

Niệm An bất ngờ xuất hiện. Cậu nhóc ngày nào đã rất cao lớn, gần như ngang ngực anh hai rồi.

-Anh hai chưa ngủ à?

-Ừ. Anh hai vào ngủ ngay.

-Anh hai có tâm sự phải không?

Cũng như hai người kia, Niệm An rất sợ Thiên Hằng, Nhưng kính sợ hơn là sợ hãi. Niệm An có lẽ giống tính ba Trình Vân nhiều nhất. Cá tính phóng khoáng, không sợ trời không sợ đất, không thích bị ràng buộc. Khi yêu sẽ vô cùng yêu quý, khi hận cũng sẽ rất sâu.

Thiên Hằng không yên tâm về đứa em này nhất. May là mấy năm nay nó cũng không đến nỗi, vẫn biết đâu là điểm phải dừng.

-Anh hai đi ngủ.

-So về phương diện tình cảm, em có nhiều kinh nghiệm hơn anh hai đấy nha. Nhất là cách đối phó và đeo đuổi con gái.

-Anh hai không cần đeo đuổi con gái- Thiên Hằng nhẹ giọng- Hơn nữa về việc thật lòng yêu thương một ai đó, anh hai đương nhiên là có kinh nghiệm hơn em.

Thiên Hằng hiểu rõ Niệm An. Thằng nhóc yêu nhiều nhưng chưa thật lòng với ai cả. Tình cảm chỉ mới dừng ở chuyện “em thích tôi thì tôi thích lại”. Đồ ăn dọn sẵn, đại gì mà lại không ăn?

Thiên Hằng không thích kiểu quan hệ đó. Nhưng tình cảm là vấn đề riêng tư, anh không xen vào, cũng không muốn quản mấy đứa em chuyện này nhiều.

-Có nhiều khi em nghĩ, nếu anh hai thích một ai đó thật lòng, chắc là sẽ là một sự kiện trong nhà mình- Niệm An tùm tùm- Cũng đến lúc...anh hai sống ỉnh rồi.

Hy sinh, Thiên Hằng không hy sinh cho ai cả. Anh chỉ cảm thấy mình cần phải làm vậy, cần phải thương yêu và che chở ấy đứa em.

Niệm An và cả hai người kia đều mong anh hai tìm được người có thể chia sẻ. Ba đứa đều nói với nhau là sẽ cố gắng trưởng thành nhanh hơn một chút, không làm anh hai phải vương bận nhiều.

Chỉ là...anh hai không nhìn ra điều ấy. Anh hai luôn nghĩ ba đứa em mình còn nhỏ. Anh hai luôn sợ chúng vấp ngã. Anh hai che hết cho chúng ánh nắng mà nhiều khi không nhớ, con người thích bóng râm mát nhưng cũng cần ánh sáng chói chang để không phải lạc đường.

-Tiểu An...

-Dù thế nào thì tụi em cũng là em của anh hai. Tụi em luôn muốn anh hai vui vẻ. Anh hai...cứ để tụi em tự bước đi đi.

Niệm An đã âm thầm quan sát, âm thầm tìm hiểu. Anh hai có tình cảm với cô giáo đó. Tình cảm không đơn giản như những mối quan hệ anh hai từng có. Nhưng cô ấy đã có chồng sắp cưới. Một khi cô ấy về Đại lục, anh hai sẽ không còn cơ hội nữa. Không còn mấy thời gian.

Thiên Hằng nhìn vào đứa em một thời mình bông ả. Còn hai đứa nhóc kia đã làm cha, làm mẹ, sắp cùng nhau xây dựng một gia đình.

Có phải anh đã quá lo cho chúng? Anh luôn sợ chúng vấp ngã mà không thể đứng dậy. Anh cũng sợ chúng thất vọng vì một người anh không hoàn hảo. Thiên Hằng luôn cố gắng người lên để làm một tấm gương cho đám em nhỏ. Nhưng anh quên mất mình cũng là một con người, rồi cũng sẽ vấp ngã, rồi cũng sẽ nhụt tâm.

Tình cảm anh chỉ cho đi mà không quan tâm đến việc sẽ được nhận lại từ những người thân thuộc. Vô tình khiến họ bị tổn thương.

-Tiểu An này...

-Dạ?

-Nếu anh hai có làm gì đó sai lầm. Nếu anh hai không còn là người tốt nữa, mấy đứa cũng sẽ yêu thương và kính trọng anh như trước, mấy đứa sẽ không ghét bỏ, xấu hổ vì anh chứ?

Niệm An vui hơn một chút. Anh hai hỏi câu đó, nghĩa là đã quyết tâm rồi.

-Có những tên tội phạm giết người nhưng người thân của họ vẫn đưa họ đi trốn, cung cấp tiền bạc cho họ. Dù anh hai có thể nào đi nữa, tụi em chỉ nhớ, anh hai đã đối xử với ba đứa thế nào thôi.

Tương lai, sự nghiệp có thể mất, nhưng tình cảm gia đình thì không thể. Thiên Hằng không còn phân vân nữa. Hai tuần là thời gian quá ngắn để thay đổi một tình cảm, nhưng không ngăn được con người dùng thủ đoạn để đổi về hạnh phúc cho mình.

55. Chương 55: Tôi Không Phải Là Người Tốt

Trong căn phòng tập thể nhỏ, sáng sớm đã có tiếng gõ cửa. Hà Gia Linh là bạn cùng phòng với Thẩm Tinh vội vã ra mở cửa. Cậu nhóc dễ thương với đôi mắt to tròn trước cửa làm cô ngạc nhiên:

-Ôi chào, con nhà ai đi lạc thế này? Cháu tìm ai?

-Cô Thẩm ạ. Ba cháu nói đem cháo cho cô.

-Vậy à? Tiểu Tinh, có người đem cháo cho bạn nè.

Thẩm Tinh chống nạng từ nhà vệ sinh bước ra. Cô dự định sẽ nhờ Gia Linh nấu giùm một ít cháo, không ngờ Gia Vũ lại mang cháo đến nơi. Trông thấy cô, thằng nhóc vui vẻ:

-Cô Thẩm.

-Tiểu Vũ...Sao con lại đến đây?

-Ba nói con mang cháo cho cô -Gia Vũ cười thật tươi- Ba còn nói cháo này ăn ngon lắm nữa.

Gia Vũ chỉ mới 4 tuổi, đương nhiên không thể một mình đến đây. Thẩm Tinh nhìn ra ngoài. Thiên Hằng đứng phía ngoài chờ đợi. Cô ngại ngần trước đôi mắt đầy sự trêu đùa của Gia Linh.

-Cô...cô không...cô không nhận...Cô...

-Cô ăn cháo cho no đi- Gia Vũ bày ra vẻ mặt ông cụ non- Tiểu Vũ cũng sợ cô bị đói mà.

-Bạn cứ nhận đi -Gia Linh cầm lấy gà mên cháo nóng hổi, vuốt nhẹ má Gia Vũ- Con nói với ba là cô Thẩm nhận rồi, cảm ơn nhé!

-Dạ...

Gia Vũ lon ton chạy ra ngoài. Thẩm Tinh gọi với theo:

-Coi chừng té nha con.

Cô quay vào, đối diện là ánh mắt tinh quái của Gia Linh:

-Chết rồi nha. Thằng nhỏ đem cháo nhưng ba nó là người mua đó. Ba nó có ý với bạn, chắc luôn.

-Người ta có lòng thôi mà -Thẩm Tinh vội lảng đi- Mình...mình và anh ấy không có gì.

-Thì có ai nói là có gì đâu.- Gia Linh cười lớn- Thôi bạn vào ăn cháo đi, mình đi dạy đây.

Ngoài xe, Gia Vũ vui vẻ liến thoắng mọi chuyện trên đường. Cậu nhóc còn nhắc Thiên Hằng trưa ghé mua cháo cho cô giáo Thẩm. Anh vuốt nhẹ đầu con, dịu dàng:

-Ba biết rồi, bây giờ đi học nhé?

-Dạ...

Thiên Hằng đã bỏ ra mấy ngày quý giá để điều tra thông tin của những người xung quanh Thẩm Tinh. Anh nhắm vào Hà Gia Linh – cô bạn cùng phòng với Thẩm Tinh. Cô ấy cũng là người chủ động đề nghị Thẩm Tinh tham gia chuyến tình nguyện này. Hai người trước đây cùng là sinh viên trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh. Sau khi ra trường, Gia Linh được ở lại Bắc Kinh công tác cũng nhờ sự giúp đỡ của gia đình Thẩm Tinh.

Đây là một cô gái nhiều tham vọng. Theo tài liệu thu thập được, cô ấy không bằng lòng với vị trí của một giáo viên ngoại ngữ. Cô ấy đã tốt nghiệp một khóa thư ký văn phòng, từng tham gia nhiều lớp học đào tạo kỹ năng dự tiệc, tham gia vào giới thượng lưu. Những kỹ năng không thích hợp và cần thiết cho công việc một cô giáo một chút nào.

Thiên Hằng vốn cũng không có mưu đồ gì xấu xa cả. Anh chỉ muốn mang một thứ ra thử. Vị hôn phu của Thẩm Tinh, nếu thực sự vượt qua điều đó có lẽ mới là người thích hợp mang hạnh phúc đến cho cô. Thiên Hằng đã nghĩ rất kỹ. Thẩm Tinh là một cô gái lương thiện. Quãng đời trước đây của cô đơn giản và khép kín, nếu anh tiếp tục lôi cô xuống đáy sâu đau khổ, chỉ sợ Thẩm Tinh không chịu nổi thôi.

Sau khi đưa Gia Vũ đến trường mẫu giáo, Thiên Hằng quay xe lại. Anh có số điện thoại của Gia Linh hôm trước, do thám tử cung cấp. Sau khi chuông đổ, cô ta bắt máy ngay:

-Alo?

-Chào cô...Tôi là Thiệu Thiên Hằng. Tôi muốn gặp cô để bàn một việc rất quan trọng. Tôi có thể gặp cô không?

Bên kia im lặng. Đề nghị đột ngột như vậy, đối với những cô gái thận trọng, đương nhiên là không thể nhận lời ngay.

-Tôi là người lúc sáng đưa cháo đến phòng, cho cô giáo Thẩm. Tôi muốn bàn với cô vài việc về cô Thẩm. Mong cô nhin cho tôi ít thời gian.

Quả nhiên sự im lặng bên kia bị phá vỡ. Giọng nói thanh thanh của cô gái vang lên.

-Tôi rảnh vào buổi tối, lúc 8 giờ.

56. Chương 56: Phép Thử

Phép thử của Thiên Hằng rất đơn giản. Lòng tin và sự dũng cảm.

Sự dũng cảm của một người đàn ông bảo vệ người bạn cùng chăn gối. Sự dũng cảm đó sẽ giúp người ta cùng nhau đi hết quãng đường đời.

Gia Linh ngăn người:

-Tôi phải làm gì?

-Cô không cần làm gì cả- Thiên Hằng cười nhẹ- Cứ yên lặng. Nếu có ai tìm cô xác minh một thông tin nào đó, càng ậm ờ càng tốt. Tôi nghĩ, việc đó không khó với cô.

Gia Linh nửa tin nửa ngờ nhìn người đàn ông trước mặt. Cô từng tiếp xúc với không ít đàn ông, cũng từng lợi dụng họ để đạt không ít mục đích. Nhưng người này khiến Gia Linh có cảm giác mất tự tin vì không nắm được, thực tế anh ta muốn gì và sẽ làm gì?

-Tôi có thể rút lại việc hợp tác với anh không? -Gia Linh thẳng thắn- Anh làm tôi sợ...Tôi không biết nếu vì một lý do gì đó, Tiểu Tinh chia tay với Từ Phạm thì...anh có đáng tin cậy để cô ấy dựa vào không?

-Người ta không thể sống với nhau cả đời chỉ bằng ép buộc -Thiên Hằng lại cười- Với mục đích làm cô ấy hạnh phúc, tôi nghĩ, dù thủ đoạn nào cũng đâu quan trọng phải không?

Gia Linh không thể phản bác, cũng không tìm được lý do gì phản bác. Cô cũng mong cô bạn thân hiền lành của mình sẽ được hạnh phúc. Thẩm Tinh là người duy nhất khiến cô còn vương bận. Bản thân Gia Linh cũng tự hiểu, mình sẽ không an phận làm một giáo viên bình thường, nhận lương Nhà nước mà sống cả đời được. Cô có sắc đẹp, có tham vọng, dù tham vọng ấy sẽ nhấn chìm cô xuống đáy vực sâu.

-Được rồi. Xem như tôi đã hứa. Tôi không nói những điều không có thật. Anh cứ làm những gì anh muốn đi.

Hai người chia tay trong lặng lẽ. Gia Linh về lại khu tập thể. Thẩm Tinh vẫn như mọi ngày.

Chỉ là...cô ấy ít ra ngoài hơn. Đi dạy về cứ ngồi yên trong phòng. Để giết thời gian, Thẩm Tinh bắt đầu thêu.

Sản phẩm đầu tiên là một chiếc áo trắng, hoa văn được thêu không cầu kỳ lắm, khá đơn giản nhưng lại tạo cảm giác thoải mái, thanh thoát cho người nhìn.

Gia Linh nhìn bạn...Đôi mắt vẫn rợp buồn, môi hơi mím lại...Nhưng thỉnh thoảng vẫn có một ánh nhìn gì đó...Xa xôi.

Cô làm như tình cờ, hỏi băng quơ:

-Thằng nhóc không đem cháo cho bạn nữa à?

Thẩm Tinh giật mình thon thót, vô tình nhìn ra cửa sổ. Cử chỉ ấy không qua được mắt Gia Linh:

-Không...Bạn nhỏ đó...Chỉ do hôm đó mình bị thương thôi...Không sao...

Tối hôm trước, Gia Vũ không biết tại sao lại có số điện thoại của Thẩm Tinh, còn gọi cho cô nữa. Thằng bé mới bốn tuổi, giọng nói hơi đơn dốt, nghe rất dễ thương.

-Cô ơi!

-Alo?

-Tiểu Vũ ạ!

-Tiểu Vũ...Sao lại gọi cho cô?

-Con nhớ cô...

Thẩm Tinh khựng lại. Con nít làm gì biết nhớ. Nhất định là ai đó bấm số để Gia Vũ gọi rồi.

-Con gọi ba nói chuyện với cô đi. Cô có chuyện muốn nói với ba.

Gia Vũ dạ một tiếng lớn, sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Nhưng...một lúc sau thằng bé lại nói với cô:

-Ba nói...Cô không thích nói chuyện với ba. Cô cứ nói chuyện với Tiểu Vũ đi. Cô không ghét Tiểu Vũ có phải không ạ?

Thẩm Tinh bối rối và lúng túng. Cô cũng không biết sẽ nói gì nếu người đó bắt máy. Không phải Thẩm Tinh chưa có người đeo đuổi. Nhưng những lần trước họ đều bị oai nghiêm của ba cô làm ất mặt. Lần này...Hong Kong không phải quê nhà, ba Thẩm Tinh không thể ra mặt thay cô “xử lý” người này.

Nhưng lấy gì để xử lý người ta? Người ta đâu có nói chuyện với Thẩm Tinh. Chỉ có đứa bé gọi điện trò chuyện. Người ấy không hề xuất hiện trong cuộc điện đàm hay cuộc sống của cô.

-Tiểu Tinh....Tiểu Tinh...

Gia Linh phải gọi hai lần Thẩm Tinh mới tỉnh lại. Để che giấu sự bối rối, cô quay đi cười gượng, nhìn xuống bức tranh thêu.

Nó đã bị thêu xéo hết một hàng.

Gia Linh định nói thêm gì đó thì điện thoại bỗng nhiên reo lên dồn dập. Thẩm Tinh lại giật mình. Tiếng chuông này đặt riêng cho số của ba mẹ cô. Tối qua ba mới gọi điện, nếu không có chuyện gì sẽ không gọi đột ngột thế này đâu.

-Alo?

-Tiểu Tinh à...Là mẹ đây?

Giọng mẹ cô vô cùng hoảng hốt. Trái tim nhỏ bé của Thẩm Tinh chợt dồn dập...Cô nhận ra chuyện không hay sắp đến rồi.

-Ba con mới nhận được thư nặc danh của ai đó nói....- Bà khựng lại, thở mạnh- Con từng...từng có bạn trai năm 18 tuổi, còn...còn lên lút đến bệnh viện phá thai nữa. Hiện giờ sang HK lại có quan hệ với người khác. Còn có hình chụp nữa.

Điện thoại bên kia bị giật lấy. Giọng nói giận dữ của ba cô vang lên:

-Về ngay lập tức. Mau về nói rõ với ba.

Thẩm Tinh sợ đến nỗi buông rơi điện thoại. Mặt cô tái nhợt...Gia Linh rùng mình...Anh ta ra tay rồi. Phép thử không chỉ diễn ra với Từ Phàm mà còn cả với ba mẹ Thẩm Tinh.

57. Chương 57: Nt 16

Gia Linh hận mình không thể bỏ ngay mọi công việc để cùng Thẩm Tinh quay về nhà. Một mình cô ấy phải đối phó với sự giận dữ của người nhà, đặc biệt là ông Thẩm...Cô thật không thể tưởng tượng nổi hậu quả. Tiểu Tinh đáng thương của cô.

Mọi giận dữ thể hiện bằng hành động. Gia Linh hẹn Thiên Hằng ở chỗ cũ. Anh ta không nói gì, nhưng nhận lời ngay.

-Anh...Đồ khốn nạn...

Gia Linh đón Thiên Hằng bằng một ly nước lọc tạt thẳng vào mặt. Gương mặt Thiên Hằng không chút biến sắc, thản nhiên:

-Cô Hà....Có gì từ từ nói, được không?

-Anh khốn nạn...Anh đã hứa với tôi -Gia Linh run rẩy- Anh sẽ không làm gì khiến Tiểu Tinh bị tổn thương mà.

-Tôi đã làm gì khiến cô ấy tổn thương? -Thiên Hằng nhếch môi- Người làm Tiểu Tinh tổn thương là những người thân thiết với cô ấy nhất. Chuyện này sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Cô biết mà...

-Anh...

Gia Linh khựng lại. Cô càng lúng túng hơn khi Thiên Hằng bỗng nhiên hỏi lại cô:

-Cô bắt đầu chơi thân với Tiểu Tinh khi nào?

-Anh hỏi làm gì?

-Cô trả lời đi!

-Năm thứ nhất đại học, tôi đã biết cô ấy.

-Trước đó không quen?

-Ừ.

-Có nghĩa là khi cô ấy mới tròn 18 tuổi, cô chưa hề quen biết Tiểu Tinh?

-Ừ....Thì sao?

Giọng Gia Linh có hơi sáng nhưng Thiên Hằng vẫn rất kiên nhẫn:

-Vậy sao cô dám khẳng định là chuyện kia là do tôi bịa? Khi cô ấy 18 tuổi, cô vẫn chưa quen biết cô ấy mà.

-Anh bịa chuyện- Gia Linh lớn tiếng- Tiểu Tinh là người thế nào, tôi rất rõ. Cô ấy bị ba mình quản thúc kỹ, từ khi quen tôi mới bắt đầu buông lỏng ra một chút. Chuyện có thai năm 18 tuổi là không thể. Tiểu Tinh không phải dạng người dễ dãi đó. Nhưng nếu là thật, cô ấy sẽ không phá thai. Tiểu Tinh rất trân trọng sinh mạng. Cô ấy là một người hiền lành. Anh...

Gia Linh ngừng lời. Nụ cười trên môi Thiên Hằng rất lạ. Nhẹ nhàng, nhàn nhạt nhưng lại làm cô chột rùng mình.

-Cô chỉ mới quen cô ấy. Cô cũng chỉ là một người bạn. Thế mà cô lại tin Tiểu Tinh, tin vào con người cô ấy. Còn ba mẹ Tiểu Tinh...Họ chăm sóc cô ấy ngần ấy năm trời lại có thể vì một lời đồn đãi mà vội vàng gọi con mình về nhà. Họ không tin vào nhân cách của Tiểu Tinh như cô đã tin, phải không?

Gia Linh chột hiểu. Thiên Hằng không chỉ muốn gây chuyện. Phép thử vô cùng nhẫn tâm với một thiếu nữ nhưng...nhưng lại là một bài kiểm tra cho kết quả chính xác về lòng tin của những người bên cạnh Tiểu Tinh.

Bao gồm cả Gia Linh.

-Tôi đã xem không ít tài liệu về Tiểu Tinh. Điều cô ấy không có quan trọng nhất, chính là lòng tin của gia đình. Không phải vì Tiểu Tinh là cô gái đua đòi, hư hỏng. Mà chính vì cô ấy ngoan ngoãn quá. Những người kia luôn cho rằng họ đúng. Suy nghĩ của họ là chính xác. Họ không tin Tiểu Tinh, bởi họ chưa bao giờ xem cô ấy như một thiếu nữ đã trưởng thành.

-.....

-Cô có thể cho là tôi nguy hiểm cũng được -Thiên Hằng tựa người vào ghế- Nhưng cuộc đời con người, rất cần lòng tin để cùng nhau tồn tại. Tin đồn, dù là ác ý đến đâu cũng không có nghĩa gì nếu người ta không quan tâm đến. Song, nếu chỉ vì một vài tin tức vu vơ mà đánh mất lòng tin với ai đó, tôi tin rằng những mối quan hệ ấy sớm muộn gì cũng sẽ tan vỡ nhanh thôi.

Gia Linh đã hiểu vì sao cô sợ hãi Thiên Hằng. Không chỉ tính toán kỹ lưỡng mà khả năng phân tích để giành lấy thắng lợi đều hết sức lợi hại. Anh ta hiểu rõ phản ứng của ông Thẩm. Anh ta có thể đoán được thái độ của Từ Phạm, quan trọng nhất là mẹ anh ta. Tiểu Tinh gặp phải một người như vậy, là may mắn hay bất hạnh cho cô đây?

-Tôi đã giúp cô thu xếp chuyện ở trường Tiểu học Hy Vọng. Cô có thể trở về cạnh Tiểu Tinh. Cô là người duy nhất tin cô ấy, ít ra là đến thời điểm này.

...Trong căn hộ chung cư, Thẩm Tinh nước mắt đầm một bên má. Cô đã phủ nhận mọi chuyện, nhưng ông Thẩm có vẻ không tin:

-Ba còn nhớ, năm đó con có xin ba đi cắm trại, ngủ lại một đêm.

-Chỉ một đêm thôi mà -Bà Thẩm vội vàng xuống giọng- Hôm đó là trời mưa nên...

-Bà thôi đi. -Ông gắt- Có con gái mà không biết dạy. Một đêm cũng đủ rồi. Nó còn lên Bắc Kinh đi học một thời gian rồi mới về nhà. Biết đâu...

-Con không có....-Thẩm Tinh gào lên- Con thực sự không có thai. Con cũng không có người nào hết. Ba đừng...Ba ơi...Con không có. Ba tin con đi mà....Ba...

-Vậy con giải thích thế nào về mấy tấm ảnh này?

Thẩm Tinh đã nhìn thấy mấy tấm ảnh đó. Là ảnh chụp hôm cô trạc chân. Nhưng góc chụp rất chuẩn. Thiên Hằng gần như ôm trọn cô vào lòng. Thẩm Tinh lại lắc đầu:

-Đây là lúc...con đến tham gia hoạt động trường mẫu giáo bị thương. Anh ấy...anh ấy là phụ huynh của một bé. Anh ấy chỉ là...

-Làm thân con gái lại sắp có chồng mà để cho người ta ôm ấp như vậy thì còn thể thống gì- Ông Thẩm hừ nhẹ- Đúng là con với cái mà...Con làm không ai dám qua đó nói chuyện với Tiểu Phàm.

Người ta nói, con giun xéo lắm cũng oằn. Thẩm Tinh cũng vậy. Cô bắt thần hét lên:

-Con không làm gì sai hết. Con không có lỗi với ai cả. Ba....

-Bốp...

Một cái tát vào mặt. Ông Thẩm thực sự giận dữ. Đứa con gái này, hôm nay dám lớn tiếng cãi lại ông? Mấy tháng qua Hong Kong, giờ đã loạn, loạn cả rồi.

-Hỗn láo...Ai cho con?

-Ông à...- Bà Thẩm lo cho Thẩm Tinh vội vã lao vào- Đừng mà...

-Chuyện này không cần bà quản. Bà lui ra...Hôm nay tôi phải cho nó biết, con với cái, dám cãi lại ba mẹ. Thật là...

Thẩm Tinh gục đầu xuống, bật khóc. Ngoài khóc ra cô không biết làm gì nữa. Từ nhỏ đến lớn, ba cũng có đánh nhưng là do Thẩm Tinh sai nên cô không dám có lời oán trách. Hôm nay thì khác, cô không sai, tại sao lại phải gánh chịu sự vô lý này?

Ông Thẩm khựng lại. Dáng vẻ phờ phạc, khóc nức của Thẩm Tinh có làm lòng ông chùng xuống, nhưng vẫn cứng lòng nói với hai mẹ con:

-Đúng sai gì cũng vậy. Tự qua đó mà giải thích với nhà của Tiểu Phàm. Mẹ của nó gọi điện qua đây. Nhà bên đó cũng biết chuyện rồi.

Bà Thẩm hoảng hốt nhưng Thẩm Tinh thì không còn sức để mà khóc nữa. Tay bay hoạ gửi, nhưng không phải chỉ vì một lời đồn đãi hay sao? Sao ba lại vì một lời đồn, một cử chỉ quan tâm mà đối xử với Thẩm Tinh như vậy? Cô có lỗi gì, có lỗi gì đâu?

58. Chương 58: Nt17: Lòng Tin

Mẹ của Từ Phàm là một người phụ nữ nghiêm khắc. Thẩm Tinh tôn trọng nhưng cũng rất sợ bà ấy. Cô từng tưởng tượng cuộc sống sau này của mình khi về làm dâu nhà họ Từ. Khi Từ Phàm đi vắng, nhà chỉ có hai người phụ nữ...Cô lại không dám đến gần bà.

Bây giờ bà lại đang nhìn cô bằng ánh mắt như thế...Ánh mắt như muốn xuyên thấu tâm tư Thẩm Tinh, như thể cô là một tội phạm đang chờ tuyên án mà bà là thẩm phán, là người quyết định số phận của cô.

-Chuyện của Tiểu Tinh...Cháu đã khẳng định với tôi là không có. Tiểu Phàm cũng đã biết Tiểu Tinh từ thời con bé còn học trung học. Ngoài cháu Từ ra, Tiểu Tinh nhà chúng tôi không có bạn trai nào.

Từ Phàm nhìn mẹ, ngẫm xác nhận. Bà lại nhìn thẳng vào Thẩm Tinh, ánh mắt sắc như dao.

-Còn khi sang Hồng Kông? Có hay không?

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Tinh không dám nói dối. Gương mặt cô ửng đỏ, bối rối. Thẩm Tinh đã dao động. Từ Phàm không phải là người duy nhất trong trái tim cô.

-Chuyện không thể nói có hay không có là được -Bà Từ hắng giọng- Tôi thấy thế này...Con dâu nhà họ Từ chúng tôi xưa nay đều phải doan chính, không để lời ra tiếng vào. Tiểu Phàm là đứa trẻ rất nghe lời. Tôi đã dạy con trai mình, trước khi cưới vợ vào cửa luôn phải tuân thủ lễ giáo, bảo toàn sự trong trắng cho Tiểu Tinh. Con bé cũng rất ngoan, tôi rất hài lòng. Nhưng tới nước này....Bên nhà tôi có nhiều người nghi ngờ phẩm hạnh của Tiểu Tinh lắm. Đàn ông Hong Kong vốn không như người Trung Quốc chúng ta.... Bây giờ

chỉ có một cách xác định chính xác nhất là tôi và chị nhà sẽ đưa Tiểu Tinh đi khám. Kết quả y học bao giờ cũng chính xác, đem về nhà, nếu có ai còn bàn ra tán vào cũng có cách chứng minh...

Thẩm Tinh ngơ ngàng nhìn bà. Ông Thẩm không có vẻ gì là sẽ phản đối. Mẹ cô thì lặng im trong một góc. Từ Phàm cũng chẳng nói gì.

Chẳng ai tin Thẩm Tinh trong sạch. Chẳng có ai...

Họ lại tin vào một tấm màn mỏng manh trong cơ thể người phụ nữ. Thẩm Tinh thấy trước mặt mình mờ dần một màn nước mắt. Cô không vui vẻ vì nỗi oan của mình sẽ được làm rõ. Chỉ cảm thấy thật nhục nhã. Một khi còn trinh tiết để chứng minh thì có thể qua chuyện. Sau này nếu lại xảy ra một chuyện tương tự như vậy, cô lấy gì để chứng minh đây?

-Tiểu Tinh...Chúng ta đi...

-Con không đi -Thẩm Tinh bắt ngờ hất tay ra khỏi mẹ, nước mắt lưng tròng- Con không đi khám... Bây giờ con còn có cái để chứng minh mình trong sạch. Sau này nếu có chuyện, con lấy cái gì để chứng minh đây?

-Tiểu Tinh...

“Tức nước vỡ bờ”....Cảm giác bẽ bàng, đau đớn đã khiến Thẩm Tinh phản ứng theo kiểu xưa nay cô không bao giờ dám nghĩ mình có thể làm. Cô nhìn thẳng vào ba và mẹ, run run:

-Nếu ba mẹ không cần một đứa con hư hỏng, làm ảnh hưởng danh dự của ba mẹ thì thôi vậy...Ba mẹ coi như chưa có con đi. Coi như con đã chết rồi....Con...

Ánh mắt cô nhìn Từ Phàm khiến anh không khỏi giật mình thẳng thốt. Tình cảm của họ mấy năm nay không có gì nồng nhiệt nhưng cũng không hẳn là chỉ kết hôn theo sự sắp đặt của ba mẹ. Anh cũng thích sự dịu dàng của cô. Thẩm Tinh sẽ là một người vợ tốt. Chuyện xảy ra làm Từ Phàm cảm thấy khó xử. Nhưng mẹ anh lại phản ứng quyết liệt. Từ Phàm vốn nghĩ, chiều theo ý mẹ cũng được. Thái độ của Thẩm Tinh làm anh bất ngờ, đứng chôn chân tại chỗ. Cả bốn người đều không lường được Thẩm Tinh sẽ bỏ chạy ra ngoài.

Một cơn mưa cũng vừa trút xuống. Thẩm Tinh cầm đầu chạy trong làn mưa lạnh. Nước mắt hòa vào nước mưa chảy tràn trên mặt. Biến cố xảy đến, Thẩm Tinh mới nhận ra mình xưa nay sống như một cái bóng. Người ta đâu bao giờ nhìn vào bóng và thấy rằng, nó cũng có linh hồn?

* Chương tiếp: Sai lầm?

59. Chương 59: Nt 18: Sai Lầm

Từ nhỏ đến lớn, Thiên Hằng đều đã quen quyết định mọi chuyện. Từ ba mẹ cho đến đám em út đều không hề có một lời phản đối. Quyết định của Thiên Hằng, chưa hề có sai lầm.

Anh đã tin – khi làm một chuyện gì đó không nên quan tâm đến cách làm và quá trình thực hiện. Thứ mà người ta muốn là kết quả, là thành công. Trong công việc, phương châm đó không sai.

Song, có những chuyện kết quả chưa kịp đi tới đích, quá trình đã làm nó bị ảnh hưởng mạnh mẽ. Như Thẩm Tinh bây giờ chạy đi trong mưa lạnh. Xe phóng vun vút, cô lại không tỉnh táo.

Thiên Hằng cũng chạy theo cô.

Anh sợ...Sợ Thẩm Tinh sẽ ngã nhào trước một chiếc xe nào đó. Cô đang không tỉnh táo. Người đẩy Tiểu Tinh vào bước đường này cũng là người nghĩ rằng mình sẽ đem đến hạnh phúc cho cô.

Có tự tin quá hay không?

Màn mưa càng lúc càng dày đặc. Thẩm Tinh bỗng đứng lại...Cô còn con đường nào để đi nữa? Cuộc sống bức bối nơi ngôi nhà đó...Nhưng Thẩm Tinh chỉ là một cô gái đã quen được bao bọc. Cô có sống nổi trong cuộc sống đầy cạm bẫy này không?

Hay là...

-Tiểu Tinh...

Đằng kia một chiếc xe lao tới. Thiên Hằng hành động theo quán tính nhiều hơn suy nghĩ. Anh ôm gọn lấy cô, kéo mạnh lên lề đường.

-Em làm gì vậy? Em...

-Anh...anh buông ra.

Thẩm Tinh vùng vẫy trong vòng tay Thiên Hằng. Nơi này không phải là Hong Kong. Anh ta có mặt lúc này chẳng phải ngẫu nhiên. Thẩm Tinh lại nhớ tới những tủi nhục mà mình đã chịu. Cô đâm mạnh vào ngực Thiên Hằng, khóc nức lên:

-Anh....Nhất định là anh. Anh đã làm như vậy. Anh gửi hình cho ba mẹ tôi...Anh...

Thiên Hằng thở dài. Chuyện Thẩm Tinh 18 tuổi phá thai đúng là phép thử mà anh đã bày ra. Nhưng...Thiên Hằng hoàn toàn không ngờ mình sẽ gặp cô ở trường mẫu giáo, vậy thì làm sao có thể chụp chính xác thời khắc đó. Những tấm hình này là do Niệm An đã gửi trò....

Anh không có tư cách gì trách nó.Chẳng phải do anh khốn nạn lúc đầu sao?

-Trời mưa, em sẽ bệnh. Ngoan...Ngồi dậy đi.

-Không- Thẩm Tinh cố đẩy mạnh Thiên Hằng ra- Tôi không cần anh...Tôi không cần anh nữa. Tôi sẽ chết...Chết cho các người thấy. Tôi không phải là người như vậy. Không ai tin tôi hết. Không ai hết...Tôi chết cho anh coi...Cho ba mẹ tôi coi. Họ sẽ hối hận...Tôi sẽ trả thù họ. Tôi...

Trả thù bằng mạng sống của chính mình. Thẩm Tinh gào lên thê lương trong màn mưa dày đặc. Người Thiên Hằng cũng đã ướt như chuột lột. Anh không buông cô khỏi vòng tay mình. Xe cô ngoài đường vẫn tấp nập. Không ai buồn nhìn sang bọn họ...Chỉ có Thiên Hằng ôm lấy Thẩm Tinh...Dường như....anh đã sai...Anh mất rồi.

Thiên Hằng cũng đưa được Thẩm Tinh về khách sạn. Sau một hồi làm loạn, cô cũng bình tĩnh hơn.

Khi lý trí trở về, Thẩm Tinh trở lại là cô gái hiền lành, có phần khờ khạo. Cô chỉ biết khóc. Nước mắt lăn xuống má không kiềm được, lại làm Thiên Hằng nhói đau.

Anh ngồi xuống cạnh cô, vụng về dỗ dành:

-Đừng khóc nữa...Tôi...

Ngoài khóc ra Thẩm Tinh còn biết làm gì nữa? Sau khi phản kháng, nhà có nhưng cô cũng không thể về. Và cũng chẳng muốn về.

-Tôi đi với em.

-Anh...

-Tôi sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện -Thiên Hằng hít một hơi dài- Tôi sẽ nói...Tất cả là do tôi gây ra. Vì tôi thích em nên mới làm vậy. Em...

Thẩm Tinh nhìn anh. Lời nói đó...khiến cô lại đau lòng:

-Anh nói gì...cũng vô ích... Rồi họ cũng sẽ bắt tôi đi khám nghiệm. Mà trinh còn nguyên vẹn thì...họ nhận. Còn không...ba mẹ tôi cũng sẽ không bênh vực cho tôi. Tôi...Con người của tôi không đáng giá gì nếu...nếu không chứng minh được mình còn con gái. Điều đó còn quan trọng hơn tôi...Anh rồi cũng vậy. Đàn ông nào cũng vậy. Nếu tôi không còn con gái, anh cũng sẽ ghét tôi...Không cần tôi nữa. Các người...

Cơn uất ức lại kéo về. Thẩm Tinh tím tím khóc. Thiên Hằng khựng lại. Anh không ngờ....thế kỷ 21 rồi mà vẫn còn người có suy nghĩ bảo thủ như thế. Khi tạo nên chuyện Thiên Hằng chỉ nghĩ sẽ tác động làm lòng tin của Từ Phạm bị dao động. Không ngờ...

Thẩm Tinh là một cô gái có lòng tự trọng. Cô không chấp nhận bị chà đạp. Trước đây vài phút Thiên Hằng còn thấy hối hận vì mình đã giở trò khiến cô tổn thương như thế. Nhưng bây giờ anh lại thấy, nếu để cô tiếp tục trong gia đình với những con người ấy, Thiên Hằng sẽ ân hận suốt đời.

Anh cúi xuống, bàn tay gầy có những vết chai nhẹ nhàng lau nước mắt cho Thẩm Tinh:

-Anh xin lỗi...Anh là người tạo ra mọi chuyện. Nhưng anh hứa từ nay sẽ yêu thương và chăm lo cho em. Tiểu Tinh, em có bằng lòng đi theo anh không?

Câu hỏi đột ngột. Trái tim Thẩm Tinh đập mạnh. Cô ngơ ngác nhìn vào Thiên Hằng.

Thẩm Tinh có cảm tình với anh. Có rung động vì anh...Nhưng mà...

-Mọi chuyện cứ để anh giải quyết. Đi theo anh đi Tiểu Tinh. Anh thề, từ nay sẽ chăm lo cho em. Anh sẽ không để em chịu uất ức nữa. Hãy tin anh!

Phụ nữ là sinh vật dễ mềm lòng nhất. Nhất là trong lúc Thẩm Tinh đang chơ vơ lạc lõng. Cô cũng sợ bên ngoài đầy gió bão và cạm bẫy...Thiên Hằng giống như một cứu cánh. Cô cảm thấy mệt, muốn có một bờ bến để tựa vào.

Nhưng Thẩm Tinh cũng không gật đầu đồng ý. Cô chỉ ngoan ngoãn khép mắt lại. Một ngày đầy biến cố làm cô mỏi mệt. Hơn nữa...Lý nước Thiên Hằng vừa cho cô uống có một liều an thần nhẹ, giúp Thẩm Tinh xoa dịu tâm trạng, tạm quên đi chuyện lúc này.

60. Chương 60: Nt19: Người Mẹ

Đang cùng hai con bận rộn chuẩn bị hôn lễ ở Canada, Lạc Ân nhận được điện thoại của Thiên Hằng. Lần đầu tiên bà cảm thấy đứa con trai luôn ỉnh là đúng này đang mệt mỏi. Giọng nói chứa đầy sự hoang mang:

-Mẹ ơi...Con sai rồi. Con sai rồi...

Thiên Hằng cao ngạo, từ nhỏ đến lớn đã quen với việc chăm sóc người khác. Bà cũng đã quen với việc đó. Thậm chí bà có lúc còn ỷ lại vào nó, để Thiên Hằng chăm sóc lại ỉnh.

Bây giờ...

-Mẹ phải về Hong Kong ngay. Anh hai của mấy đứa....

Niệm Khiết và Vĩnh Lạc cũng nhận ra tính chất “nghiêm trọng” của vấn đề. Cả hai đều lo lắng cho Thiên Hằng, nhưng hôn lễ sắp đến. Niệm Khiết lại mới cần thai đứa thứ hai được 3 tuần, không tiện đi xa.

Thiệu Tường Phong nắm tay vợ, nhẹ nhàng nói với Trình Vân:

-Nhờ anh chị vậy. Tôi cũng phải về...

-Được rồi -Trình Vân thoải mái- Anh chị cứ yên tâm về thu xếp. Cố gắng xong việc thì cùng Tiểu Hằng bay sang đây.

Ông cũng nhận ra điều khác lạ của Thiên Hằng khi mấy ngày trước, Niệm An sang Canada cùng với Gia Vũ cứ úp úp mở mở về chuyện của anh hai...Thằng bé cũng như người con trưởng trong nhà ông vậy. Vợ chồng ông cũng mong muốn Thiên Hằng sớm tìm được hạnh phúc của mình.

Địa chỉ Thiên Hằng nhắn cho Lạc Ân là một khách sạn ở Đại Lục. Vợ chồng bà đến nơi trời cũng đã tối mịt. Bà bấm chuông phòng 208 theo hướng dẫn của anh.

Mở cửa cho bà là một Thiên Hằng đầy vẻ mỏi mệt. Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng né người cho bà bước qua.

Bên trong là một cô gái. Một cô gái xinh xắn đang ngủ. Tóc rối, gương mặt thanh tú nhợt nhạt. Đôi mày cô gái nhíu lại, đôi môi đỏ hồng mím chặt. Bà hơi ngẩn người:

-Tiểu Hằng...Đây là...

-Cô ấy tên là Thẩm Tinh...Chuyện là....

...Tàn nhẫn, lạnh lùng. Bất chấp thủ đoạn. Lạc Ân từng người nhìn con trai...Bà từng rất vui khi nó không bước chân vào thương trường. Với cá tính cao ngạo và sự thông minh nhanh nhạy sẵn có, bà sợ Thiên Hằng

sẽ vấp ngã. Đứa con trai ấy sẽ trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn theo năm tháng nếu chọn con đường tràn ngập sự cạnh tranh và đối nghịch kia.

Nó rẽ sang đường khác. Trở thành một kiến trúc sư đam mê với công việc. Lạc Ân yên tâm hơn. Thế mà....

-Con biết mình sai rồi!- Đôi vai rộng của Thiên Hằng hơi trĩu xuống- Bây giờ con...con không biết phải nên làm thế nào cả. Con...

Tường Phong im lặng. Nếu là ông, ông sẽ tàn nhẫn còn hơn thế. Nhưng tàn nhẫn có nhiều loại. Thiên Hằng đã có tính toán kỹ lưỡng. Tiếc rằng sự tính toán này lại làm cô bé ấy bị tổn thương.

-Nếu là ba, thời gian 2 tuần đó có thể ba sẽ làm ra nhiều chuyện điên rồ để giữ lại cô bé ấy. Con còn có thể tính toán tỉ mỉ như vậy, chứng tỏ trước khi làm, con chưa quá yêu Thẩm Tinh có phải không?

Thiên Hằng im lặng. Anh cũng từng nghĩ, sẽ gây ra vài chuyện ngăn cản đám cưới. Như là để Thẩm Tinh trở thành người của mình chẳng hạn. Có thể anh sẽ dùng vũ lực hay một mưu mẹo nào đó để cưỡng ép cô. Từ Phàm không phải dạng đàn ông rộng lượng. Anh ta sẽ nhanh chóng bỏ rơi Thẩm Tinh thôi.

Song, anh không thực hiện ý định đó. Bản thân Thiên Hằng vẫn còn băn khoăn. Nếu thực hiện hành vi cưỡng ép tình dục, nếu Thẩm Tinh không mềm lòng, anh có thể vào tù. Vì lẽ đó, Thiên Hằng bày ra cục diện khác. Anh tác động vào ba mẹ cô, để Thẩm Tinh không còn có đường lui.

Nhưng anh không nghĩ, thà rằng cưỡng bức cô, cùng lắm chỉ gây nên một cơn khủng hoảng về tâm lý. Việc làm này lại khiến cô không còn đường lui lại. Thẩm Tinh không chỉ chịu ảnh hưởng nặng nề mà còn bị tổn thương sâu nặng. Đối với một cô gái chưa từng đối diện với giông bão, hành động sau đó có đại dột hay bộc phát, cũng là chuyện thường tình.

Lạc Ân bất ngờ tiến tới gần Thiên Hằng.

-Bốp....

Bà đánh con một cái tát.... Sau đó là tiếng thở dài:

-Con còn khờ dại hơn mấy đứa em ở nhà nữa. Thích người ta mà không dám dùng tình cảm tiến tới, chỉ chăm chăm dùng thủ đoạn. Dù con bé có chấp nhận con đi nữa thì con có dám đảm bảo, nó sẽ thương con thật lòng, tình cảm đó sẽ tồn tại suốt đời không?

Thiên Hằng của bà cũng chỉ là một đứa trẻ. Nó không có nhiều kinh nghiệm. Trong tình yêu chỉ là một đứa vụng về, bản năng, thậm chí hèn nhát nữa. Lạc Ân chột đau lòng khi nghĩ đến, Thiên Hằng từ nhỏ đến lớn không có sự sẻ chia từ người mẹ. Vợ chồng bà đã quen với ý nghĩ nó đã lớn, nó không cần được quan tâm như mấy đứa em.

-Mẹ...

-Bây giờ thì sao đây con? -Lạc Ân nhẹ giọng- Thấy con bé khổ sở, con thấy thế nào?

Đau lòng. Chua xót và ân hận. Một kẻ kiêu ngạo như Thiên Hằng đã thấy mình sai, thực sự sai rồi.

-Mẹ...

-Bây giờ con phải cư xử như một người đàn ông thôi -Bà dịu dàng- Con phải trả lại danh dự cho con bé. Đưa Thẩm Tinh về nhà và giải thích với ba mẹ Thẩm Tinh mọi chuyện. Họ có đánh có chửi con cũng phải chịu. Sau đó thì...

Bà ngừng lại một chút, rồi bỗng buông từng chữ, rõ ràng:

-Nếu họ hiểu cho Tiểu Tinh thì tốt quá, còn không cứ đưa con bé về. Cả đời người ta coi như bị con gieo tiếng xấu, con phải chịu trách nhiệm. Từ nay chăm lo Thẩm Tinh cho tốt. Còn về chuyện thuyết phục con bé, mẹ nghĩ rằng cùng là phụ nữ, có lẽ mẹ làm tốt hơn con.

Bà là một người mẹ. Mẹ vẫn phải luôn đứng ra lo toan cho con cái. Khi chúng hạnh phúc và khi chúng phạm sai lầm.

61. Chương 61: Nt20.1: Hai Cuộc Gặp Gỡ

Thẩm Tinh ngồi yên trên giường. Người phụ nữ mới bước vào phòng có lẽ cũng trạc tuổi mẹ cô. Bà cũng dịu dàng nhưng thay vì sự chịu đựng của mẹ, ánh mắt bà lại toát nên nét nhu hòa đáng mến. Một dáng vẻ hiền lương thực đức đúng mực của người phụ nữ đang hạnh phúc. Bà chỉ nhẹ nhàng nói với Thẩm Tinh:

-Con còn yêu chàng trai kia không?

Niệm An biết không ít chuyện về gia đình cô gái này. Thành bé là hình ảnh của Trình Vân lúc trước. May là với gia đình họ Thiệu, Niệm An vẫn tôn trọng như những người thân.

Cô bé này, đối với chàng trai kia là hôn nhân sắp đặt. Chỉ cần không có tình yêu, bà tin mình có thể thuyết phục được Thẩm Tinh.

Thẩm Tinh không đáp lại câu hỏi đó, chỉ lảng đi bồi rồi. Như vậy là đã đủ rồi.

-Thiên Hằng của chúng ta không có gì tốt. Nhưng gia đình chúng ta lại rất êm ấm, vui vẻ. Bác từng mơ ước có một cô con gái xinh xắn dễ thương như cháu, con gái à...

Bà không khuyên Thẩm Tinh gì cả. Chỉ lấy gia đình hạnh phúc của mình cho cô tự so sánh. So với “mẹ chồng” trước đây khắc nghiệt, lạnh nhạt, bà tin mình có thể khiến cô gái nhỏ yên tâm mà mở lòng hơn.

-Nếu con không thích Thiên Hằng cũng không sao cả. -Bà lại vuốt tóc Thẩm Tinh- Con làm con gái nuôi của bác cũng được. Nhưng...so với con gái nuôi không được vun đắp tình cảm từ trước, con dâu vẫn dễ thân thiết hơn, phải không con?

Thẩm Tinh ngẩn người. Cô rất mềm yếu...Rất dễ xúc động. Có lần tới nhà Gia Linh chơi, nhìn mẹ cô ấy lo lắng cho con gái, cô đã mong mẹ bớt sợ oai nghiêm của ba hơn một chút. Mẹ mắng cô cũng được. Không cần lúc nào cũng nhắc nhở Thẩm Tinh không được làm mất lòng cha.

Vì sao lại như vậy chứ? Thẩm Tinh chợt buột miệng:

-Nếu...nếu con không sinh được con hay con của con sinh ra không phải con trai, bác cũng không ghét con hả bác? Con...

Đến lượt Lạc Ân khựng lại...Cô bé này không phải chưa lấy chồng đã bị ai đó hăm dọa, phụ nữ không sinh con là có tội, sinh rồi mà nó không phải là con trai cũng là tội lỗi thứ hai?

Mẹ Thẩm Tinh sống như một cái bóng, một phần cũng là do bà không sinh được con trai nối dõi. Ba cô đành phải ra ngoài tìm kiếm. Thẩm Tinh biết rõ chuyện mình có một đứa em ngoài giá thú là con trai cũng đang ở Bắc Kinh. Ba cô là Đảng viên, lại là giáo sư nổi tiếng không thể ly hôn hay để tin tức mình có con riêng lọt ra ngoài được. Tuy nhiên ông bà nội và gia tộc họ Thẩm đều rất phong kiến. Chỉ cần họ ra mặt, mẹ cô sẽ không thể giữ được gia đình...

Thẩm Tinh đã quen với cuộc sống ngọt ngào, trong khuôn phép, nhưng lần này đã quá sức chịu đựng của cô rồi.

Lạc Ân dịu dàng nói với cô:

-Con yên tâm đi con gái. Hai bác vốn không coi trọng việc sinh con trai, con gái, ông bà nội nó cũng vậy... Con không sinh con trai cũng không sao.

Thẩm Tinh chợt nhớ, Thiên Hằng đã có một đứa con trai rồi.

Nhưng cô vẫn còn nhiều băn khoăn khó giải. Hiện nay ba mẹ gần như không muốn nhìn mặt Thẩm Tinh nữa. Cô thăm thía cái khổ khi mọi thứ trước đây của mình đều do ba giữ quyền quyết định. Thẩm Tinh một khi rời khỏi gia đình sẽ bơ vơ, lạc lõng. Cạm bẫy bên ngoài không phải ít. Nếu không may...

Còn...còn chấp nhận nghe lời người này, chấp nhận Thiên Hằng thì...

-Anh ấy sẽ cưới con sao?

Sao này nhớ lại, Thẩm Tinh không khỏi đỏ mặt. Cô cũng không biết tại sao mình lại to gan đến vậy. Chỉ biết hiện nay Thẩm Tinh đang lạc lõng. Có ai giơ tay ra cho cô nắm, Thẩm Tinh sẽ nắm lấy ngay.

Lạc Ân cũng bất ngờ, nhưng bà vẫn mỉm cười:

-Con đồng ý thì đương nhiên là được. Tiểu Hằng thích con, chúng ta cũng rất thích con.

-Thật không ạ?

-Ừ.

Bà hiền lành như vậy. Đúng như cảm giác mà Thẩm Tinh từng khao khát, từng mơ ước về mẹ. Chỉ là...cô không biết, tin một người ngay lần đầu gặp mặt, có phải là một quyết định sai lầm?

* Cảm ơn các bạn đã ủng hộ. 15 phản hồi, 50 like sẽ đăng tiếp phần còn lại, cảm ơn.

62. Chương 62: Nt20.2

Buổi tối, trước căn nhà nhỏ của nhà họ Thẩm, Thiên Hằng và Thẩm Tinh đứng trước cửa. Đã qua rất lâu rồi.

Mùa này có tuyết...Tuyết rơi lún phún trên chiếc áo choàng của Thẩm Tinh. Khi đi, cô không đem theo quần áo, chỉ có bộ đồ ướt sũng. Thiên Hằng mua cho Thẩm Tinh một chiếc váy dài. Áo choàng là của bà Lạc Ân.

Cả hai đã đứng trước cửa. Rất lâu.

Ông bà Thẩm biết cả hai đứng trước cửa. Ông không có một lời hỏi han hay trách móc. Chỉ có sự lặng im ngọt ngào. Thẩm Tinh đứng trước cửa. Tuyết lạnh buốt, thấm vào da thịt cô.

Còn nhớ...Có một lần Thẩm Tinh ham chơi nên đi về quá giờ quy định. Ba kiên quyết không mở cửa. Thẩm Tinh co ro dưới hiên nhà. Cô biết là do ba muốn mình ghi nhớ sai lầm này. Nhưng là con gái, hàng xóm đi về nhìn thấy hỏi han, cũng có vài ánh mắt nhìn cô chế nhạo. Thẩm Tinh không chỉ lạnh mà còn rất tủi thân.

Nước mắt, đột ngột rơi trên má. Thiên Hằng nhìn thấy, càng cảm thấy xót xa.

Anh thở dài:

-Em lạnh lắm à?

Cô vẫn còn né người khi Thiên Hằng muốn chạm vào người mình. Nhưng anh vẫn kiên quyết kéo cô vào lòng. Tay Thẩm Tinh tái lại, lạnh như băng.

-Chúng ta về khách sạn đi.

Thiên Hằng lên tiếng. Anh không nở nhìn cô lạnh cóng. Quan trọng hơn hết, Thiên Hằng không có chút cảm tình với những người thấy con mình co ro trong tuyết lạnh nhưng lại không hề thương xót. Hổ dữ không ăn thịt con. Đối xử với đứa con sai lầm như thế, có khác nào gián tiếp đim con mình xuống đáy vực sâu.

-Tôi...tôi không về...Tôi muốn nói với mẹ mấy câu thôi. Tôi...

Thẩm Tinh biết sự ra đi này sẽ làm ẹ mình chịu bao khổ sở. Sinh con gái đã là bất hạnh của bà rồi. Bây giờ đứa con gái đó lại không ra gì, còn bỏ nhà đi theo người khác nữa. Thẩm Tinh muốn van xin bà cùng đi với mình nếu như ba kiên quyết không tha thứ. Cô có đồng lương giáo viên tiểu học, có lẽ ba cô sẽ không nở...Không nở để Thẩm Tinh lâm vào bước đường cùng.

-Được rồi...-Thiên Hằng vuốt nhẹ má cô- Tôi đợi với em...

Thời gian trôi qua lặng lẽ. Đã có thêm nhiều hàng xóm về nhà sau giờ làm việc. Bữa cơm tối hình như đã qua rất lâu rồi.

Cửa vẫn không mở. Thẩm Tinh run lên cầm cập. Thiên Hằng kéo cô vào lòng. Đã không còn cái đẩy mạnh vào ngực để tránh xa anh.

Đằng trước bỗng có ánh đèn pin chiếu tới. Thẩm Tinh vội vùng khỏi vòng tay ấm áp của Thiên Hằng.

Hai người mặc sắc phục cảnh sát. Là cảnh sát Vương trong khu vực, Thẩm Tinh nhận ra ông.

Ông cũng hơi bất ngờ khi thấy họ. Ánh mắt hướng về phía Thiên Hằng:

-Anh là ai? Sao lại đứng trước nhà giáo sư Thẩm làm ông ấy phải gọi công an chứ?

Thiên Hằng và Thẩm Tinh đều cứng đờ người. Thẩm Tinh rơi nước mắt. Đã đến nước này sao?

Người đi cùng rướn người nói nhỏ vào tai cảnh sát Vương. Ông chợt hiểu ra.

-Cháu gái Thẩm à...Giáo sư Thẩm sáng nay đã đến đồn cảnh sát để làm thủ tục cắt khẩu rồi. Chúng tôi tưởng là chuyển sang nhà chồng chứ? Vậy cậu này.....

Thiên Hằng nhếch môi. Tuyệt tình đến vậy, dù là con gái của mình sao?

Thẩm Tinh làm sao chịu nổi. Cô úp mặt vào ngực Thiên Hằng, rấm rứt. Còn hơn cảm giác bị ruồng bỏ. Ông là ba ruột, tại sao lại nở đối xử với cô như vậy? Không lẽ những thứ gọi là danh dự, là thể diện lại quan trọng hơn một đứa con gái ruột thịt của mình sao?

...Từ lúc trở về khách sạn chung với Thiên Hằng, Thẩm Tinh cứ thần thờ như vậy. Cũng trong buổi tối, hiệu trưởng trường Tiểu học Thẩm Tinh đang làm việc cũng điện thoại cho cô kể chuyện bà cô đã đến gặp bà nói chuyện. Ông không muốn có bất cứ mối liên hệ gì với Thẩm Tinh nữa. Hiệu trưởng khẳng định, cô là một giáo viên rất tốt nên bà không quan tâm đến đời tư Thẩm Tinh thế nào, động viên cô cứ tới trường làm việc. Nhưng Thẩm Tinh thật sự mệt mỏi, cứ muốn nằm vùi trong phòng, chẳng muốn bước ra ngoài.

Mấy ngày nay Thiên Hằng đối xử với Thẩm Tinh rất tốt. Anh luôn lo lắng cô bỏ bữa, chăm chút từng giấc ngủ, miếng ăn.

Râu trên má Thiên Hằng đã lún phún mọc. Thẩm Tinh chợt nhớ. Mấy hôm rồi anh chỉ quanh quẩn bên cô. Còn...còn cậu bé Gia Vũ nữa. Anh không nhớ gì tới nó sao?

-Anh không hỏi thăm Gia Vũ sao?

Thiên Hằng ngẩn ra một chút, rồi anh khẽ mỉm cười:

-Thằng bé đang ở bên ngoại. Không sao đâu em.

-Anh và...và chị ấy -Thẩm Tinh chợt hỏi- Sao mà lại chia tay vậy? Anh cũng rất...rất tốt mà.

Cô không còn đường nào để đi nữa. Thẩm Tinh chỉ có thể tin vào một cái phao nơi biển cả. Cái phao của Thiên Hằng mới quảng ra.

Thiên Hằng không đáp. Anh nhìn cô một chút rồi lại lảng qua chuyện khác ngay.

-Em nằm nghỉ một lát đi. Anh xuống dưới sảnh dặn nấu cho em chếp súp.

Có thể hiểu, đó là lý do tránh né. Thẩm Tinh thở dài.

Cứ nằm. Cứ khóc, rồi có thay đổi được gì không?

Thiên Hằng đi một lúc sau mới quay lại. Trên tay anh là chén cháo còn bốc khói. Đặt cháo cạnh bên Thẩm Tinh, anh lấy ra một chiếc điện thoại, nhấn nút đưa trước mặt Thẩm Tinh:

-Em xem đi.

Bên kia có rất nhiều khuôn mặt lạ...Ba người, hai nam một nữ đang vẫy tay...Thấy Thẩm Tinh,, họ đồng loạt hét lên:

-Chị dâu.

Bên kia là có một giọng đơn đót. Cậu nhóc háo hức xen vào:

-Cô ơi!

Thẩm Tinh mỉm cười với nó. Bây giờ mới thấy cô cười.

Gia Vũ hồn nhiên ôm lấy cổ cô gái trong nhóm, miệng tươi rói:

-Cô ơi, cô coi mẹ con nè. Mẹ con có đẹp không cô?

Thẩm Tinh hơi biến sắc. Nhưng thằng bé cũng mới ôm cổ một người đàn ông khác, ra vẻ trịnh trọng:

-Ba con nè. Ba con là Đại Lạc. Còn con là nhị lão Lạc. Cô coi có oai không?

Thiên Hằng nhìn về mặt ngơ ngác của Thẩm Tinh, khẽ xuống giọng:

-Tiểu Vũ thật ra là con của em trai anh, kêu anh bằng bác. Ba mẹ nó đều ở Canada.

Thẩm Tinh lại ngượng ngùng, sau đó bối rối. Có những lúc cô có cảm giác buồn khi nghe thằng bé liến thoắng chuyện ba nó và mẹ chăm sóc nhau cẩn thận. Thì ra ba nó không phải là anh.

-Sau khi đám cưới, Tiểu Hằng vẫn ở với anh. Tiểu Khiết lại vừa có thai, sau đám cưới sẽ ở lại Canada dưỡng thai. Vĩnh Lạc em trai anh ở lại nâng cao nghiệp vụ và...chờ vợ về. Nhà có ba người, coi như em có thêm đứa con riêng vậy, em có đồng ý không?

Thẩm Tinh không đáp. Nhưng cô cũng đã có quyết định. Anh ta thương cháu, chăm cháu còn hơn con ruột. Người đàn ông như thế có lẽ sẽ không như ba luôn ọ ọ ọ thứ là đúng nhất. Cứ chấp nhận anh, tìm một chỗ tựa nương đi.

-Em nghĩ sao?

-Không biết...Nhất định, không...không phải chỉ có cách lấy anh mà...

-Đúng vậy -Thiên Hằng thực hiện động tác thân mật hơn hẳn mấy hôm nay. Đầu lưỡi anh hơi chạm nhẹ vào gò má xinh trắng nõn. Hơi thở nóng rực thì phả qua cổ cô:

-Không nhất định lấy anh cũng đúng. Nhưng nếu em chấp nhận, anh sẽ không để cho em phải tủi thân nữa. Ba mẹ và mấy anh em của anh sẽ cho em thấy, có một gia đình bên cạnh là hạnh phúc đến thế nào.

-Tức là lấy chồng có thêm khuyến mãi đó chị hai -Bây giờ Thiên Hằng mới nhớ ra, thì ra này giờ anh quên tắt điện thoại. Hai đứa nhóc kia biết điều dẫn Gia Vũ đi nơi khác, chỉ có Niệm An đang cười sảng sảng trước điện thoại thôi.

Má Thẩm Tinh đỏ bừng. Thiên Hằng tắt nhanh điện thoại. Thằng nhóc trêu đùa đôi lúc cũng có phần đúng. Thiên Hằng cảm thấy, Thẩm Tinh luôn mong ước có một gia đình yêu thương mình trọn vẹn. Cô chưa chắc bằng lòng nếu chỉ có Thiên Hằng tác động. Nhưng lấy anh kèm theo “quà khuyến mãi” là một mái nhà tràn đầy tình thân hạnh phúc, Thẩm Tinh có lẽ là sẽ không bỏ lỡ cơ hội này đâu.

63. Chương 63: Nt21: Sau Bão Tố...là Trời Xanh Trong

Thiên Hằng cùng ba mẹ và Thẩm Tinh cùng sang Canada dự đám cưới của Niệm Khiết và Vĩnh Lạc. Thẩm Tinh ban đầu không tránh khỏi e ngại nhưng cuối cùng cũng bằng lòng đi cùng bà Lạc Ân. Cô vốn đâu còn nhà để mà về.

Khi đến Canada, Thiên Hằng biết thêm Thẩm Tinh từ nhỏ tới lớn chỉ đi Hong Kong là xa nhất. Canada cô chỉ xem qua phim ảnh, cũng chưa đặt chân tới bao giờ.

Đám cưới tổ chức tại một nhà thờ nhỏ trong không khí ấm cúng. Bạn nhỏ Gia Vũ làm hoa đồng, cầm tà áo cưới ẹ. Niệm Khiết rực rỡ, xinh đẹp, ẹ áp nép vào bên Vĩnh Lạc trầm tĩnh, mạnh mẽ. Cả hai đều tươi tắn chào đón lời chúc phúc của mọi người.

Thiên Hằng bất chợt nắm lấy bàn tay Thẩm Tinh. Ánh mắt mọi người cũng hướng về hai người. Trên môi Niệm An là nụ cười trêu ghẹo, Niệm Khiết -Vĩnh Lạc và hai bên cha mẹ là sự chờ mong.

Bó hoa cưới Niệm Khiết cũng nghịch ngợm ném về hướng Thẩm Tinh. Cô cầm lấy, đỏ mặt. Rồi cô cũng tự giấu mình. Đã theo người ta sang Canada, còn gì mà ngần ngại nữa. Dù Thẩm Tinh cũng chưa rõ, tình cảm của cô với Thiên Hằng đã đủ để gọi là tình yêu hay không nữa. Hay bản thân cô chỉ xem anh như một điểm tựa khi đang đối diện với giông bão cuộc đời.

Tối hôm đó, Thiên Hằng đưa cho cô chiếc nhẫn. Anh không quỳ xuống cầu hôn như những cặp đôi yêu nhau khác. Thắm Tinh cay xè mắt nhưng cô không từ chối. Chỉ nhìn thẳng vào Thiên Hằng, ánh mắt mênh mông:

-Anh có yêu em không?

Thắm Tinh chỉ hỏi đơn giản như vậy. Thiên Hằng nhìn sâu vào mắt cô, gật nhẹ đầu.

Thắm Tinh cũng gật đầu. Giọng cô như hơi thở thoảng qua.

-Em tin anh...Khi không còn yêu em nữa thì anh dừng...dừng như nhiều người khác. Cứ nói thẳng với em, có được không? Em không chịu nổi nếu...nếu bị gạt đầu.

Thiên Hằng không đáp. Đôi tay anh e dè ôm lấy cô vào lòng.

Thiên Hằng là người ít nói. Anh cũng không thích thề thốt như nhiều người khác. Chỉ thắm hứa với bản thân, vì câu nói này của cô gái nhỏ, anh sẽ luôn cố giữ mình tỉnh táo. Anh mới 30 tuổi, còn cô thì vừa hơn 20, quãng đời bên nhau sẽ rất dài, có biết bao biến cố xảy ra.

Thắm Tinh đeo nhẫn vào ngón tay áp út. Cô đã quyết định. Xem như một lần đánh cược với số phận. Cô tin Thiên Hằng. Quan trọng nhất là Thắm Tinh muốn trở thành một phần gia đình của bọn họ. Thời gian qua, cảm giác ấm áp được thương yêu trong một gia đình hạnh phúc đã làm cô lưu luyến quá nhiều rồi.

Chiếc áo cưới của Niệm Khiết được chuyển giao chủ mới. Gia Vũ lại làm hoa đồng trong đám cưới tổ chức sau đó 2 tuần.

Lần này lặng lẽ hơn. Chỉ có Trần Thập Toàn, A Tú đến dự. Trình Vân thay thế vai trò cha cô dâu, dẫn Thắm Tinh vào lễ đường.

Cô khóc...Bàn tay có vết chai của Thiên Hằng dịu dàng lau nước mắt của Thắm Tinh.

Mấy đứa em mắt cũng ướt ướt nước. Ba đứa đều mong, anh hai luôn hạnh phúc. Trên môi anh hai sẽ luôn là những nụ cười.

Anh hai không phải dắt con cho đám em nhỏ nữa. Một ngày nào đó, Niệm An -Niệm Khiết- Vĩnh Lạc sẽ dắt theo con của anh hai, thay anh đưa chúng tới trường. Như anh đã làm suốt thời thơ ấu của họ. Một thời thơ ấu tràn ngập ánh mắt nghiêm nghị nhưng cũng thật dịu dàng của anh hai.

Trời đang nắng đẹp. Nhưng để giữ lấy những ngày nắng đẹp như thế, Thiên Hằng không thể né tránh đường đi của giông bão. Bàn tay Thắm Tinh trong tay anh còn rất lạnh, Thiên Hằng phải làm thật nhiều để chứng tỏ cho cô thấy, chọn anh không phải là một quyết định sai lầm trong lúc cần một điểm tựa của cô.

64. Chương 64: Nt22: Hạnh Phúc Là Đơn Giản

Sau đám cưới, hai hôm sau Thiên Hằng và Thắm Tinh quyết định về Hong Kong.

Lấy chồng thì phải theo chồng, Thắm Tinh để cho Thiên Hằng thu xếp mọi thủ tục cần thiết giúp cô chính thức trở thành công dân Hong Kong. Bản thân Thắm Tinh cũng muốn có một công việc ổn định. Chuyên môn của cô thuộc về chuyên “gỗ đầu trẻ” nhưng các trường học ở HK tuyển người khá nghiêm ngặt, Thắm Tinh vốn là công dân Trung Quốc, nếu không có người giúp đỡ thì khó mà tìm được việc đúng chuyên môn.

Về HK được 1 ngày, Thiên Hằng đã thông báo Thắm Tinh chuẩn bị đi phỏng vấn. Trước đây anh từng làm kiến trúc sư chính trong một công trình xây dựng trường Tiểu học, bây giờ lên tiếng giới thiệu vợ cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Thắm Tinh chuẩn bị rất nhiều thứ. May là cuộc phỏng vấn cũng không khó khăn lắm. Sau khi dạy thử 1 tiết học, cô chính thức trở thành giáo viên của trường. Lương tháng là 15000 HKD.

Thắm Tinh quyết định làm một bàn đầy món ăn cho Thiên Hằng. Các món ăn đủ sắc- hương- vị thực sự khiến anh bất ngờ.

-Sườn xào chua ngọt ngon lắm. Anh ăn thêm nha?

Thẩm Tinh chủ động lấy chén cơm của Thiên Hằng bới đầy. Cảm giác “gia đình hạnh phúc” này khiến Thiên Hằng cảm thấy thỏa mãn. Anh lẳng lặng cầm lấy chén cơm cô bới, ăn rất ngon lành các món ăn.

Thẩm Tinh im lặng. Mọi giác quan trong người cô đều tập trung để ý tới Thiên Hằng. Tuy là cô học và làm được khá nhiều món nhưng khẩu vị người Đại lục và HK chưa chắc đã giống nhau. Thời gian ở Canada Thẩm Tinh thấy anh ăn rất ít. Cũng có chút lo lo.

-Anh thấy sao?

Sao là sao? -Bỏ một miếng cá vào miệng, Thiên Hằng ngẩng lên- Em muốn hỏi về chuyện gì?

-Mùi vị của món ăn đó- Thẩm Tinh hơi ngượng ngùng, đáp nhanh- Ăn được không anh?

-Ngon lắm -Thiên Hằng cười nhẹ- Rất ngon.

Thẩm Tinh rất hay đỏ mặt. Thiên Hằng nhận ra điều đó sau khi hai người đám cưới. Đó cũng là một điểm đặc biệt của cô vợ nhỏ này.

Sau bữa cơm, Thiên Hằng còn giúp cô rửa chén. Anh làm thành thạo, còn nhẹ nhàng:

-Ở nhà anh chỉ biết làm mỗi chuyện này thôi.

Chén đĩa úp trong chạn...Ti vi đã được bắt lên.

Trong đó chiếu một bộ phim gia đình. Nội dung nói về một người mẹ bình thường nhưng vì con đã làm rất nhiều chuyện...Diễn xuất của các diễn viên rất cảm động. Mắt Thẩm Tinh đã cay xè.

Cô nhớ tới gia đình mình. Chỉ có 3 người. Hôm nay vắng thêm cô nữa, chỉ còn ba mẹ Thẩm Tinh đối diện với nhau.

Thiên Hằng nhìn đồng hồ, tắt tivi, khẽ nhắc nhở:

-Đi nghỉ thôi em.

Mặt Thẩm Tinh lại đỏ. Lần này còn nóng lên nữa. Cô đã lấy Thiên Hằng một tuần lễ nhưng vì đám cưới ngay lúc bà dì cả của cô vừa tới nên hai người vẫn chưa gần gũi chuyện vợ chồng.

Hôm nay...Không còn lý do gì để từ chối nữa. Trong phòng ngủ, Thẩm Tinh ngoan ngoãn để cho Thiên Hằng hôn lên trán, lên mũi. Môi anh còn mùi thuốc lá thoang thoang. Môi chạm nhẹ rồi ngậm chặt lấy môi Thẩm Tinh.

Anh đẩy nhẹ cô sát vách tường. Bốn mắt nhìn nhau...Thẩm Tinh cảm nhận được sự khao khát đầy trong mắt anh. Dưới làn vải mỏng, đôi gò bồng đảo của cô như ẩn hiện, gọi mời.

Thiên Hằng sẵn người tới gần thêm chút nữa. Tay anh theo độ mở rộng của cổ áo lần tìm vào bên trong, chạm phải hai quả anh đào đang nở rộ. Mặt Thẩm Tinh nóng rực. Cô co người lại, theo bản năng né mặt qua.

Thiên Hằng hôn hệt đôi má ửng đỏ. Anh chuyển mục tiêu lên trán, lên cằm rồi lại lần lên, chiếm trọn đôi môi mọng đỏ của Thẩm Tinh.

Một tuần cận kề bên nhau, dục vọng của Thiên Hằng có lúc trào dâng mãnh liệt. Nhưng vợ chồng là chuyện cả đời. Anh không muốn cơ thể cô trong lúc yếu ớt miễn cưỡng chấp nhận mình.

-Tiểu Tinh...

Tay anh đã rời khỏi hai quả đào chín mọng, thay vào đó là bờ môi nóng ẩm...Thẩm Tinh run rẩy khi tay Thiên Hằng lần xuống dưới, theo sau đó là chiếc áo ngủ chậm rãi từng chút một rời khỏi người cô.

Thẩm Tinh như một đứa trẻ sơ sinh, toàn thân đổ ểng co lại. Vỗ bàn tay có vết chai ấy lướt trên da thịt, vuốt ve âu yếm với vẻ yêu thương trân trọng như thể đang nắm trong tay mình một báu vật quý giá.

Cũng bởi cảm giác được thương yêu trân trọng đó mà Thẩm Tinh không còn thấy sợ nữa. Cô nhắm mắt. Đang là một người vợ, Thẩm Tinh cũng mong từ nay sẽ được yên ổn cùng chồng xây dựng một cuộc sống mới, có con cái, có một gia đình thực sự thuộc về mình.

-Ừm...

Con đau đón ập tới. Thiên Hằng cuống quýt hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Ngày mai là hạnh phúc. Chỉ cần ta quên được chuyện hôm qua.

Thẩm Tinh đã nghe ở đâu câu nói đó. Thiên Hằng định dừng lại khi cứ mỗi lần anh di chuyển là Thẩm Tinh lại co người vì đau đón. Nhưng cô đã nắm lấy tay anh... Lần đầu nếu không chịu được đau đón, những lần sau sẽ không thể hòa hợp. Thẩm Tinh không phải là cô gái mới 18 tuổi nữa. Cô cũng biết trong hôn nhân, bên cạnh tình yêu và sự thông cảm, sự hòa hợp gối chăn cũng cực kỳ quan trọng. Nếu người chồng không tìm được cảm giác thỏa mãn từ vợ, những vết nứt sẽ dần xuất hiện, làm biến dạng từ từ một mối quan hệ tưởng chừng sẽ đầu bạc răng long.

-Tiểu Tinh...

Thiên Hằng ôm chặt lấy Thẩm Tinh sau lần ân ái đầu tiên của họ. Cô mệt mỏi vùi vào ngực anh tìm hơi ấm. HK vốn rất xa lạ, mong rằng thời gian sẽ khiến nó trở thành quen thuộc với Thẩm Tinh hơn.

65. Chương 65: Nt23: Phẳng Lặng

Sau đám cưới, Thiên Hằng và Thẩm Tinh sống ở ngôi nhà cũ. Gia Vũ tạm thời ở cùng ba mẹ tại Canada, Niệm Khiết sống xa con trai thời gian dài như vậy cùng Gia Vũ cứ quán quýt không muốn rời.

Thẩm Tinh đi dạy được vài buổi. Khác với những học trò cũ, đám học trò mới lanh lợi, hoạt bát, thậm chí có đứa già trước tuổi, ăn nói như người lớn. Đối với một cô giáo hiền lành, dịu dàng như Thẩm Tinh, các thầy cô trong trường cũng có phần e ngại cho cô không trị nổi chúng. Nhưng “cương không được thì dùng nhu”, Thẩm Tinh xinh đẹp, thanh tú, lại biết nhiều chuyện kể mà đôi khi đám trẻ con thành thị chưa nghe đến, chẳng lâu sau cả đám gần như bị thu hút, trở nên gần gũi với cô hơn.

Thiên Hằng cũng muốn ổn định công việc. Anh nhận lời mời của công ty kiến trúc Kỷ Nguyên về làm kiến trúc sư cho họ. Năng lực chuyên môn của Thiên Hằng thì không phải bàn cãi, chỉ sau hơn 2 tháng, vị trí của anh tại phòng thiết kế Kỷ Nguyên đã được khẳng định và củng cố vững chắc. Kèm theo đó là lượng công việc từ trên đổ xuống, càng lúc càng nhiều.

Có hôm Thiên Hằng ăn uống, ở lại luôn ở phòng thiết kế. Cũng có khi 2-3 ngày anh không về nhà.

Lạc Ân biết tính con trai. Anh chẳng khác nào Thiệu Tường Phong, khi đã lao vào công việc là mê mải. Nhưng bà cũng không khỏi lo ngại... Thẩm Tinh và Thiên Hằng lấy nhau không phải vì yêu thương sâu nặng. Giờ con trai lại mê mải trong phòng làm việc, bà sợ con dâu bị tổn thương.

Buổi trưa, bà đón xe đến nhà Thiên Hằng. Thẩm Tinh đang lau dọn nhà cửa. Thấy mẹ chồng, cô lễ phép cúi chào bà:

-Mẹ mới đến ạ?

-Ừ. Mẹ đem canh bổ cho hai đứa.

Bà từng đến căn hộ này không ít lần, song sau đám cưới đám nhỏ đều có việc bận. Ông Thiệu lại muốn hai vợ chồng nghỉ ngơi thoải mái một chút nên đăng ký chuyến du lịch đến đảo Hải Nam cho hai người. Khi về thì ông cũng bận việc mới, bà bận rộn chăm lo cho chồng, quên hết thời gian. Vĩnh Lạc gọi điện về nói tháng sau sẽ về Hong Kong cùng vợ con khiến bà càng luôn tay dọn dẹp và chuẩn bị. Niệm Khiết mang thai rồi, tính ra tính lại cũng đâu còn có mấy thời gian.

Bà cảm thấy hình như mình có vẻ lạnh nhạt với Thẩm Tinh. Con dâu đầu hiền lành, lại phải sống ở nơi hoàn toàn xa lạ như Hong Kong hoa lệ có lẽ cũng chẳng tránh khỏi cảm giác tủi thân, nhất là mỗi khi tới chơi nhà, nhìn gia đình nhà chồng đầm ấm, con bé lại có vẻ buồn buồn.

Nhận gà mên canh gà thơm phức từ tay mẹ chồng, Thẩm Tinh cảm động, giọng run run:

-Con cảm ơn mẹ ạ!

-Có gì đâu con. -Bà nhìn quanh nhà. Từ ngày có vợ, rõ ràng nhà của Thiên Hằng vừa gọn gàng mà lại có nhiều sắc màu tươi sáng hơn trước. Không thấy anh ở nhà, bà nhú mày:

-Tiểu Hằng đi làm rồi hả con?

-Dạ.

-Mấy hôm nay nó có về nhà không?

-Không ạ!-Thẩm Tinh toàn phải mang cơm đến văn phòng cho chồng. Tính anh khi làm việc tập trung thì nghiêm túc một cách đáng nể. Nhưng Thẩm Tinh lại có cảm giác yên tâm khi ở bên người đàn ông như vậy. Hơn hai tháng đám cưới, cô đã dần quen thuộc từng thói quen, từng cử động của Thiên Hằng rồi.

-Con ở nhà một mình thế này sao?

Thẩm Tinh do dự một chút rồi lắc nhẹ đầu. Công ty có bố trí cho Thiên Hằng một gian phòng nhỏ, buổi chiều cô mang cơm đến cho anh, ban đầu cũng làm mọi người trong công ty ngạc nhiên, không ngờ thế kỷ 21 mà còn có dạng vợ “đưa cơm cho chồng” như trong mấy bộ phim thời Dân quốc. Song mọi thứ rồi cũng trở nên quen thuộc. Thẩm Tinh đưa cơm chiều đến, có khi Thiên Hằng ăn xong sẽ lôi kéo cô ở lại trong công ty. Hai người cũng gọi là “tình nồng mật ý”. Tháng này kinh nguyệt của Thẩm Tinh chưa đến, cô có ghé mua vài que thử thai ngoài tiệm thuốc, đang định dọn dẹp xong sẽ kiểm tra lại thì mẹ chồng lại đến, khiến Thẩm Tinh có chút giật mình.

Lạc Ân thấy thái độ của con dâu vẫn bình thường thì yên tâm hơn một chút. Bà nhẹ nhàng:

-Tiểu Hằng tham công tiếc việc. Con đừng trách nó.

-Không đâu ạ -Thẩm Tinh thật lòng. So với ba cô, anh tốt hơn nhiều lắm. Thiên Hằng yêu thương, chăm chút cho Thẩm Tinh chu đáo. Có hôm cô không khỏe, dù lửa tình dâng cao đến mấy, anh cũng kềm lại...So với người khác không bằng nhưng nhìn lại cũng chẳng ai bằng chồng mình, Thẩm Tinh cảm thấy mình như vậy là đủ. Cô cũng không có yêu cầu gì thêm ở anh nữa. Chỉ mong mọi thứ bình lặng trôi qua.

Có tiếng mở cửa. Thiên Hằng bước vào trong. Thấy mẹ đến, anh có vẻ hơi bất ngờ:

-Con chào mẹ.

Bà Lạc cười nhẹ. Bà đã thấy ánh mắt con dâu sáng lên khi nhìn chồng. Tình cảm đang dần được thắp lên nồng đượm. Trong thế giới ngày càng thay đổi, cái gì bình yên và phẳng lặng quá lại làm người ta lo lắng nó sẽ nhanh chóng tan vỡ. Nhưng giờ bà đã tin, hai đứa trẻ sẽ biết cân nhắc, sẽ biết gìn giữ để biến cái bình yên nhàn nhạt thành hạnh phúc lâu dài.

66. Chương 66: Nt 24

Ngày buổi chiều hôm đó, Thẩm Tinh nhận kết quả xét nghiệm từ tay bác sĩ. Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng kết luận “mang thai” vẫn làm cô không khỏi bần thần.

Nơi này có một đứa bé. Một đứa con.

Bác sĩ trao cho cô phim siêu âm. Chỉ mới là một chấm tròn chưa thành hình dạng. Thai mới có 3 tuần. Bà cẩn thận dặn dò:

-Vài tuần nữa có thể sẽ có hiện tượng ói mửa, nôn khan. Thể lực cô không tốt lắm, nếu mệt quá thì nên nhập viện để theo dõi ngay.

-Dạ...

Thẩm Tinh bước ra khỏi phòng khám. Cô chờ gọi một chiếc taxi.

Về tới nhà, Thẩm Tinh lại lấy tấm phim ra ngắm nghía. Bất giác cô mỉm cười.

Lòng Thẩm Tinh bất chợt trào dâng bao lo lắng. Đường phố HK đông như vậy. Cô bắt đầu nghĩ tới nhiều chuyện, lo lắng mình nếu vô ý va chạm phải người khác khi đi trên đường có thể sẽ làm em bé bị thương.

Còn nữa....Bác sĩ nói thai mới có 3 tuần. Thắm Tinh nhẩm tính. Bác sĩ cũng cẩn thận dặn đi dặn lại là thời gian này thai còn yếu, cần kiêng kham quan hệ vợ chồng. Mà cô và Thiên Hằng 2 ngày trước mới gần gũi. Hôm đó anh còn đặc biệt nồng nhiệt, ở bên trong cô khá lâu, cả đêm làm đến mấy lần. Em bé...liệu có sao không?

Lại nghĩ tới chuyện không cho anh đụng tới mình trong 3 tháng. Nhưng Thiên Hằng lại đang lúc căng tràn nhiệt huyết. Cô từng nghe đồng nghiệp nói, thời gian chị ấy mang bầu chồng không nhịn được đã trăng gió bên ngoài. Thiên Hằng...Liệu có vậy không?

Chắc là không đâu. Nếu muốn anh đã có nhiều người từ lâu rồi, đâu đợi đến khi gặp cô chứ...Thiên Hằng không phải là dạng người dễ tình dục chỉ phối mình đâu.

Mãi nghĩ, Thắm Tinh ngủ quên lúc nào không biết. Cô chỉ giật mình tỉnh lại khi có ai chạm vào người. Mở mắt ra thì thấy mình đang nằm gọn trong tay Thiên Hằng. Anh còn cười khê với cô:

-Cô bé ngốc này, sao không biết vào giường ngủ chứ?

Người ta nói phụ nữ có thai thường mẫn cảm. Mấy chữ “cô bé ngốc”đầy yêu thương đó bỗng làm Thắm Tinh mắt rưng rưng:

-Sao vậy em?

Thiên Hằng vụng về lau nước mắt cho vợ. Thắm Tinh ban đầu chỉ rơm rớm, sau nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Niềm vui này, cô chỉ có anh để chia sẻ, chỉ có anh thôi.

Thắm Tinh bỗng nhìn chồng, rồi chợt nói:

-Anh...

-Gì vậy em?

Thiên Hằng cũng hơi ngẩn ra vì thái độ của vợ. Cô lại nhẹ nhàng:

-Lấy giùm em điện thoại đi.

Cầm trên tay điện thoại, Thắm Tinh bấm số...Bên kia chỉ vang lên tiếng tút tút...Có tiếng người:

-Alo?

-Mẹ ơi...Là con...Là Tiểu Tinh đây.

Thắm Tinh bật khóc lớn. Người bên kia cũng thần thờ...Nhưng điện thoại phía bên kia lại bị mất tín hiệu. Thắm Tinh hoảng hốt bấm nút gọi lại...Một tràng dài tiếng tut...tut vô nghĩa vang lên.

Cô thần thờ. Rồi lại bấm số. Bên kia vừa lên tiếng là Thắm Tinh òa khóc ngay.

-Mẹ ơi. Con...con có thai rồi. Nhưng con gọi điện ẹ con không được. Mẹ con không nghe.

Lạc Ân sững sốt một lát. Bà cũng lắp bắp không nói nên lời. Mãi một lúc sau...

-Tiểu Tinh, có chồng con ở đó không? Cho mẹ gặp...

Thắm Tinh khóc nức, còn Thiên Hằng thì đứng đơ tại chỗ. Anh làm cha...Làm cha một đứa trẻ con.

Cha ruột. Không phải chỉ là nuôi dưỡng. Con của anh. Từ tế bào của anh tạo thành.

Bây giờ Thiên Hằng mới hiểu, sự xúc động của cha nuôi với Niệm Khiết hay ba mình với Vĩnh Lạc kì diệu thế nào.

-Tiểu Tinh...Tiểu Hằng...

Thiên Hằng đã có không ít kinh nghiệm chăm sóc em bé, vậy mà giờ đây lại luống cuống như gà mắc tóc, chỉ biết gật đầu vâng dạ theo lời bà Lạc. Làm cha là một cảm giác kì diệu, quả không sai.

-Đi ngủ đi em.

-Em chưa buồn ngủ mà.

-Đi ngủ đi -Thiên Hằng đẩy nhẹ vợ xuống giường- Em ngủ đi.

Thẩm Tinh không còn khóc nữa. Cô ôm lấy cổ Thiên Hằng, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của anh.

Mẹ sẽ không bao giờ ngắt điện thoại của con gái. Mới biết tin làm mẹ vậy mà Thẩm Tinh đã thấy bao nhiêu căng thẳng. Mẹ cô đã như vậy biết bao năm.

Nghĩ tới hình dáng gầy gò của mẹ, cô càng đau xót. Làm mẹ mới biết tâm tư của mẹ, phải thế không?

-Anh ơi.

-Tiểu Tinh!

-Em nhớ mẹ -Thẩm Tinh thủ thỉ- Em nhớ mẹ quá anh ơi!

Thiên Hằng vuốt tóc cô. Mẫu tử là mối quan hệ thiêng liêng nhất. Nhưng anh cũng biết, một khi điện thoại đã bị cắt đứt, người ta cũng đã quyết định chấm dứt mối liên hệ vốn dĩ không thể nào cắt đứt của những người thân.

67. Chương 67: Nt25: Những Khác Biệt

Tuần mang thai thứ sáu, Thẩm Tinh ói mửa liên tục, người gầy rộc hẳn đi vì không ăn uống được nhiều. Thiên Hằng lo lắng liên tục đổi món cho cô, còn nhờ Lạc Ân nấu canh hằng ngày nữa. Nhưng đứa bé này đúng là rất bướng bỉnh, ăn thịt cũng nôn mửa, ăn cá lại càng ói mửa nhiều hơn.

Ngay lúc đó bản thiết kế của Thiên Hằng lại trúng thầu một công trình lớn. Công việc của kiến trúc sư trưởng khiến anh dù rất lo lắng cho vợ cũng không thể ở nhà thường xuyên được. Lạc Ân một lần nữa phải sang nhà con trai, trông chừng và chăm sóc cho con dâu.

Đến ngày thứ năm thì Thẩm Tinh gượng dậy, nhẹ nhàng nói với mẹ chồng:

-Con muốn đi làm mẹ ơi!

Lạc Ân đương nhiên không đồng ý. Nhưng bà cũng phải mềm lòng khi nghe con dâu bày tỏ nỗi lòng:

-Bỏ học trò lâu quá không được mẹ ơi! Hơn nữa -Thẩm Tinh cười nhẹ – Con cũng khỏe rồi, cứ nằm ở nhà hoài sẽ ngu người đi đó mẹ. Mẹ cho con đi làm đi mẹ...Mẹ...

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Tinh ít khi nũng nịu với mẹ. Mẹ cô thường xuyên bận rộn việc nhà, lúc ba cô có gia đình khác bên ngoài lại cuống cuống lo lắng và khóc lóc. Thẩm Tinh luôn tự nhủ mình phải nỗ lực học tập, làm việc để mẹ vui lòng, mẹ tự hào vì đã sinh được một đứa con gái ngoan. Một đứa con gái thật là ngoan.

Thật ngoan....

Lạc Ân không kiềm lòng được trước sự nài nỉ của con dâu. Con bé cũng cần sự nghiệp của riêng mình. Công việc là một phần cuộc sống của phụ nữ, bên cạnh việc lấy chồng, sinh con. Bà dịu dàng:

-Được rồi, con cứ đi làm đi. Mẹ ủng hộ con.

Không ngoài dự đoán của bà, Thiên Hằng phản đối quyết liệt. Cái tính lo xa từ nhỏ khiến anh không ngừng nghĩ tới hàng loạt tình huống xấu có thể xảy ra. Nhưng bà Lạc đã dẹp hết mọi tưởng tượng đó của Thiên Hằng bằng giọng điệu dứt khoát:

-Con đừng làm con bé lo lắng thêm nữa. Mới mang thai 2 tháng, nếu cứ để Tiểu Tinh nằm hoài một chỗ, sớm muộn gì cũng bị chứng trầm uất trước khi sinh. Mẹ là phụ nữ, mẹ biết rõ hơn con mà.

Thẩm Tinh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Thiên Hằng bằng đôi mắt buồn buồn. Anh chợt khựng lại, cuộc hôn nhân này đã lấy đi của cô quá nhiều thứ. Nếu mình còn khăng khăng cố chấp, có khác nào lại mang một cái lồng khác đến, giam cô vào cuộc sống chẳng có niềm vui.

Cuối cùng Thiên Hằng đành thở dài, thỏa hiệp:

-Được rồi. Anh sẽ đưa em đi làm. Nếu thấy mệt thì phải nghỉ ngơi liền, biết không?

-Dạ...

Thẩm Tinh ngoan ngoãn đồng ý. Bà Lạc cười khê. “Đệ nhất cố chấp” và lo xa chịu nhượng bộ như thế chứng tỏ vị trí Thẩm Tinh trong lòng anh vô cùng quan trọng. Xưa nay mọi thứ Thiên Hằng đã quyết định thường không bao giờ thay đổi. Bà cũng mừng, cuối cùng đứa con bướng bỉnh này dường như đã tìm được khắc tinh rồi.

Thẩm Tinh có một giao ước rõ ràng với Thiên Hằng, khi cô lên lớp anh không được gọi điện. Một ngày chỉ có thể nói chuyện vào giờ nghỉ trưa, giờ chiều để tránh ảnh hưởng tới công việc của cả hai. Anh không vui lắm nhưng chẳng thể làm gì khác ngoài việc bằng lòng. Bây giờ Thiên Hằng thực sự thấm thía lời cha nuôi đã nói, nếu yêu thương một ai đó thật lòng, bản thân ta sẽ không còn so đo gì nữa, chỉ hết lòng tìm mọi cách để người ấy được vui vẻ mà thôi.

Nhưng có một chuyện anh không thể thỏa hiệp. Và đó cũng là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn Thiên Hằng và Thẩm Tinh căng thẳng cùng nhau vì việc tưởng nhỏ nhưng mà không nhỏ một chút nào.

* Các bạn like và nhé, cảm ơn nhiều.

Chuyện xảy ra khi Thẩm Tinh mang thai được hơn 3 tháng. Thai đã bắt đầu ổn định hơn, mối lo của Thiên Hằng phần nào được xoa dịu. Anh không còn nơm nớp như trước, nhưng vẫn đều đặn ngày mấy buổi gọi điện hỏi thăm Thẩm Tinh, đưa đón cô rất đúng giờ.

Ngày hôm đó anh phải tăng ca. Thiên Hằng vội vã gọi điện thông báo, ý là muốn Thẩm Tinh ở lại trường đợi mình. Nhưng cô trấn an Thiên Hằng là mình đã khỏe, có thể tự đón taxi về nhà. Dừng dằng qua lại, cuối cùng Thẩm Tinh đành nhượng bộ sẽ ở lại trường đợi anh.

Tan học, các bạn nhỏ vẫy tay tạm biệt cô giáo, chạy ủa vào vòng tay ba mẹ. Chỉ có một cô bé còn ở lại...Thỉnh thoảng cô bé lại nhìn sang phía Thẩm Tinh.

Cô nhận ra đó là Phạm Tiểu Quyên, cô bé học lớp bên cạnh của cô giáo Từ. Gia đình cô bé làm nghề bán đậu hủ, thỉnh thoảng cô giáo Từ lại đặt mua ủng hộ, có mang sang cho Thẩm Tinh. Tuy là không thích lắm nhưng cô cũng ủng hộ nhà Tiểu Quyên mấy lần, đậu hủ đẩy sang cho Thiên Hằng.

Thấy cô bé nhìn mình như vậy, Thẩm Tinh vội tới ngay:

-Sao vậy con?

-Cô ơi...Con...

Cô bé cứ ấp úng mãi. Cuối cùng đôi mắt trong trẻo mở to, lấy hết can đảm nói với cô:

-Cô đi với con đi ạ!

Cô bé nắm tay Thẩm Tinh đến bên ngõ nhỏ cạnh trường. Nơi đó ít người qua lại. Bỗng nhiên Tiểu Quyên gọi to:

-Tiểu Tiểu ơi!

Một cái bóng nhảy vụt ra. Đúng hơn là nhảy vụt. Từ trong đám đồ chất đống, một con chó nhảy ra, đuôi vẫy liên hồi về phía Tiểu Quyên.

-Cô ơi...

Giờ thì Thẩm Tinh đã biết đó là gì. Cô ngăn người khi nhìn bụng con chó. Nó cũng đang mang thai. Bụng đã lớn rồi.

Tiểu Quyên nắm lấy tay cô, lắc lắc. Nước mắt rơm rớm trên đôi mắt trong veo:

-Tiểu Tiểu tội nghiệp lắm cô ơi! Ba mẹ không cho con nuôi nó...Ba mẹ muốn bỏ nó đi! Con...

Câu chuyện của một cô nhóc và một con chó nhỏ. Thẩm Tinh ngăn người, tay vuốt nhẹ lên tóc cô bé. Mắt cô bất giác cũng rưng rưng.

Tiểu Tiểu là một con chó nhỏ mà Tiểu Quyên nuôi khi còn chút xíu. Từ nhỏ tới lớn Tiểu Tiểu có một thói xấu là hay đi tiêu tiểu trong nhà. Ba mẹ Tiểu Quyên rất bực mình vì thói xấu đó. Nó cũng hay sủa khi ở nhà một mình. Hàng xóm không vui. Có người phản ánh lên ban quản lý chung cư. Người lớn không thấu hiểu tâm tình trẻ nhỏ. Tiểu Quyên đã bao nhiêu lần ôm lấy Tiểu Tiểu mà rơi nước mắt nài nỉ nó đừng sủa nữa. Cô bé ước gì Tiểu Tiểu được như những chú chó thông minh trong ti vi vậy, biết cú chủ hay trung thành tuyệt đối bảo vệ chủ. Nhưng Tiểu Tiểu vẫn cứ là một con chó ngốc. Nó còn sủa nhiều hơn nữa, vẫn thường đi tiêu tiểu trong nhà. Dù Tiểu Quyên đã làm hết cách thu dọn song ba mẹ cô bé vẫn không hài lòng.

Giọt nước làm tràn ly chính là khi một cậu bé gần nhà ăn hiếp Tiểu Quyên, xô ngã cô bé. Tiểu Tiểu làm giống như trong tivi vậy, bảo vệ chủ mà tấn công cậu bé kia. Cậu ta bị thương, phải chích ngừa dại và vào bệnh viện. Ba mẹ Tiểu Quyên phải bồi thường hơn ngàn mấy cho người ta.

Ba mẹ thực sự nổi giận. Tiểu Tiểu bị đem đi vứt khi Tiểu Quyên đi học. Tới lúc cô bé về, mọi chuyện đã rồi.

Người lớn không quan tâm đến tâm tình con trẻ. Trong mắt người lớn, Tiểu Tiểu chỉ là một con chó. Còn với Tiểu Quyên, những ngày ba mẹ đi vắng, chỉ có một mình Tiểu Tiểu quấn quýt bên cô bé. Tiểu Quyên nhờ vậy mà bớt sợ. Chỉ có Tiểu Tiểu đưa đôi mắt đen nhìn không chớp vào cô bé, liếm bàn tay nhỏ khi Tiểu Quyên sơ ý bị đứt tay.

Tiểu Tiểu không chỉ là một con chó. Đó còn là một người bạn của trẻ thơ.

Tiểu Quyên cũng không chỉ là một người chủ. Đó còn là bầu trời trong mắt Tiểu Tiểu. Con chó bị bỏ rơi vẫn hăm hở lần theo con đường cũ, không biết đã trải qua chuyện gì, cuối cùng đã tìm được cô chủ nhỏ của mình.

Nhưng hiện giờ, nó lại mang thai. Những chú chó con...

-Con muốn...

-Cô ơi, cô là người lớn. Cô giúp con với- Tiểu Quyên òa khóc- Tiểu Tiểu chết mất...Còn con của nó nữa. Con không đem nó về nhà được. Con năn nỉ cô giúp con với Tiểu Tiểu đi cô.

Cô Thẩm là người tốt. Cô Thẩm là người lớn. Tiểu Quyên chỉ biết vậy thôi.

Nhưng cô bé không biết, cô Thẩm đang mang em bé. Cô Thẩm còn có một người chồng.

Khi Thiên Hằng nhìn thấy Tiểu Tiểu, anh đã cau mày. Gương mặt còn trở nên nghiêm trọng hơn khi con chó gầm gừ anh liên tục. Đây không phải là con chó ngoan ngoãn, biết nghe lời.

-Tiểu Tinh...Để anh...

-Không được đâu anh -Thẩm Tinh cuống quýt giữ tay Thiên Hằng khi đoán được ý định của anh- Con chó này đang mang thai, anh đem cho hiệp hội bảo vệ động vật thì Tiểu Quyên có thể không còn được gặp nó nữa. Vả lại...nếu không tìm được chủ nuôi, con chó này có thể bị nhốt lại, sau đó mang đi xử lý nhân đạo. Nó đã tìm cách về với Tiểu Quyên. Không được đâu anh.

-Nhưng nó có thể làm em bị thương- Thiên Hằng cương quyết không nhượng bộ-Em đang mang thai, việc chích ngừa chó dại là không thể được, con chó này lại lang thang lâu như vậy, ai biết là có mầm bệnh trong người hay không? Nếu nó gây thương tích cho em thì làm sao? Không được...

-Anh à...Em...

Thiên Hằng không biết. Trong đầu Thẩm Tinh hiện ra hình ảnh của một cô bé con nức nở van xin ba mẹ mình giữ lại con chó Đen Mun đã ngoài 10 tuổi. Mắt nó mờ, nhưng cô bé đến gần vẫn vẫy đuôi mừng rỡ. Chỉ là nó không còn giúp gì được cho ba mẹ nữa. Ba mẹ nói là sẽ cho nó cái chết êm ái và nhân đạo. Nhưng Thẩm Tinh biết, Đen Mun không muốn chết. Khi bị đem đi, nó đã nhào người về hướng cô nhóc nhỏ, rên la thảm thiết. Nó muốn được cứu...Song cô bé nhỏ không thể làm gì khác, chỉ biết khóc nức nở. Người lớn chỉ quan tâm tới những điều có lợi, đâu biết rằng những điều có lợi đó sẽ giết đi tâm hồn của bao đứa trẻ thơ.

Thiên Hằng đứng. Song anh không hiểu. Đôi khi với một đứa trẻ, con chó mới là một người bạn đáng tin cậy nhất. Vì chó không biết giả dối. Vì trong mắt một con chó, không có gì hơn người chủ của mình.

68. Chương 68: Nt26: Lạnh Lùng

Thiên Hằng không bao giờ nghĩ tới, vấn đề của hai vợ chồng lại đến từ một con chó. Do một con chó mà họ dù không cãi cọ, bỗng nhiên chiến tranh lạnh với nhau.

Thẩm Tinh đem chú chó nhỏ gửi ở một cửa hàng thú cưng, hằng ngày đều lui đến chăm sóc nó, tình cảm vô cùng thân thiết. Còn với Thiên Hằng, cô vẫn nhu thuận và ngoan hiền, anh đi làm về vẫn có bữa cơm nóng sốt. Sáng anh đi làm vẫn có quần áo ủi thẳng thơm. Thẩm Tinh vẫn thắt caravat cho Thiên Hằng, nhưng gương mặt thanh tú lạnh như băng.

Cô hay đến thăm con chó đó, gần như đều đặn cả ngày.

Đôi lúc Thiên Hằng tự nhủ, mình trong lòng Thẩm Tinh, một con chó cũng không bằng?

Anh cũng trở nên lạnh lẽ. Vẫn về ăn cơm với Thẩm Tinh, vẫn chu đáo gấp món ăn vào chén cho cô. Thẩm Tinh không nói chuyện, anh cũng trở nên trầm mặc. Về việc không nói chuyện, đừng nói là năm bữa nửa tháng, cả năm trời không tiếp xúc với người khác, Thiên Hằng cũng chẳng xem là vấn đề gì.

Trong lúc đó, anh bắt ngờ gặp lại Lâm tiểu thư -Lâm Huệ Mẫn.

Cô vẫn xinh đẹp như trước. Nhưng có một sự thay đổi không nhỏ. Ánh mắt kiêu ngạo, thái độ như ếch ngồi đáy giếng ngày xưa không còn nữa. Nghe nói sau khi Thiên Hằng rời khỏi Lâm thị, đã có nhiều biến cố. Ông Lâm bệnh nặng, Huệ Mẫn tiếp quản công ty. Cô gái ham chơi, kiêu ngạo ngày nào đã trở thành một nữ doanh nhân.

Cô nhìn Thiên Hằng, nở nụ cười thật ngọt ngào:

-Anh Thiệu....Chào anh!

Thiên Hằng lịch sự đáp lời. Với tư cách là kiến trúc sư trưởng của công trình này, anh và Lâm thị bắt tay hợp tác. Lâm thị sẽ phụ trách phần trang trí nội thất bên trong tòa nhà sau khi hoàn công. Người chịu trách nhiệm chính là Hòa Vỹ, người đặt bút ký hợp đồng là Lâm Huệ Mẫn.

Cô đã cười với anh, rất tự tin:

-Anh Thiệu...Chúng tôi phải trông cậy nhiều ở anh. Khi nào bên anh hoàn thành thì chúng tôi mới bắt tay vào công việc được. Anh Thiệu là người nhiều kinh nghiệm, lại tài giỏi, chắc chắn sẽ đốc thúc công việc nhanh chóng, tạo điều kiện cho chúng tôi hoàn công đúng thời hạn hợp đồng.

Thiên Hằng chỉ cười. Anh không quan tâm đến Lâm Huệ Mẫn lắm, chỉ hơi ngạc nhiên vì Lâm thị giành được hợp đồng này. Bản thiết kế của Hòa Vỹ tuy cũng khá tốt song chẳng có nhiều đột phá, Thiên Hằng đã xem qua thiết kế của Vinh Tâm- một công ty nhỏ cũng tham gia đấu thầu lần này. Thiết kế không tinh tế hoa mỹ song rất hài hòa với kiến trúc bên ngoài đã được phía Thiên Hằng phác thảo từ trước. Không biết sao lại không được chọn lần này.

Ngay trong buổi họp với nhà đầu tư chiều hôm ấy, Thiên Hằng bắt chặp sự có mặt của Lâm thị, chỉ ra những thiếu sót trong thiết kế của Lâm thị. Anh cũng nói về bản thiết kế phía Vinh Tâm. Nhà đầu tư có vẻ bất ngờ....

Thiên Hằng thấy rõ vẻ mặt Huệ Mẫn trắng bệch. Ánh mắt cô không giấu được sự phẫn hận, nhìn thẳng vào anh.

Nhưng Thiên Hằng không ngại ngần gì mà né tránh cô ta cả. Sự hoàn hảo trong công việc luôn là mục tiêu của Thiên Hằng. Dù có làm thương tổn đến ai cũng không quan trọng. Hướng gì phía bên Lâm thị không bằng người ta. Giành được bản hợp đồng này nhất định Lâm Huệ Mẫn đã gỡ thủ đoạn nho nhỏ nào đó. Thiên Hằng liếc sang trợ lý Kiều của phía đầu tư. Gương mặt anh ta cũng thoáng xanh thoáng đỏ...Bất giác anh nhếch môi cười.

-Thiệu Thiên Hằng!

Giọng nói vang lên đầy giận dữ. Thiên Hằng quay lại...Lâm Huệ Mẫn đã chờ anh trong nhà xe. Ánh mắt bốc hỏa, vẻ thần nhiên mấy ngày trước cũng không còn.

-Anh có phải là người không vậy? -Cô uất ức- Trước đây đúng là tôi có lỗi với anh...Nhưng anh không cần ép Lâm thị như thế chứ. Anh...anh khiến chúng tôi không còn đường sống. Bản hợp đồng này rất quan trọng với tôi...Anh có biết không? Anh...

Thiên Hằng không hề bị lay động. Với những người không phải thân thích, Thiên Hằng đúng là kẻ lạnh lùng. Rất lạnh lùng:

-Tôi chỉ làm những gì nên làm. Bản thiết kế đó sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan tòa nhà mà chúng tôi thiết kế. Cũng chỉ là một khách hàng. Cô không cần phải đánh đổi nhiều như vậy để có nó. Lâm tiểu thư...

-Anh...

Thiên Hằng không xem ngọn lửa đang bốc bùng bùng trong mắt Huệ Mẫn ra gì cả. Mọi thứ lướt qua mắt anh chậm chậm...Thiên Hằng chợt nhớ. Hình như anh và Thẩm Tinh đã giận nhau hơn 1 tháng rồi.

69. Chương 69: Nt 27: Làm Hòa

Khi Thiên Hằng về đến nhà, Thẩm Tinh đang làm gì đó trong căn phòng sát vách nhỏ xíu. Anh bước vào...

Cô đang cầm cúi làm gì đó, phía dưới là con chó đang nằm. Thấy Thiên Hằng nó lông lên, sủa rất to. Thẩm Tinh cũng giật mình. Nhìn thấy chồng, cô bối rối, giọng nói trở nên lí nhí, phải chú ý lắm mới có thể nghe:

-Tiểu Tiểu bị bệnh...Cửa hàng nói nên mang về nhà chăm sóc. Em không biết làm sao...Em...

Thiên Hằng không có tình cảm với vật nuôi lắm.Đám em nhà anh chỉ có Niệm Khiết thích nuôi mèo. Con bé từng có một chú mèo nhỏ, nuôi được hơn 10 năm, tới khi nó chết thì khóc không ngừng suốt cả tuần. Đáng lẽ anh cũng không phản đối chuyện Thẩm Tinh muốn nuôi chó song chỉ vì cô đang mang thai, nếu có gì xảy ra có thể sẽ ân hận suốt đời nên...

-Em vì nó mà không muốn nói chuyện với anh sao?

Thiên Hằng chợt hỏi. Thẩm Tinh lại giật mình:

-Không...không phải. Là vì anh không nói chuyện...em...em không dám nói gì...Em không có giận anh...

Thiên Hằng nhìn vẻ bối rối, biết lỗi của vợ, thở hắt ra nhẹ nhẹ. Anh vốn nghĩ là cô giận mình. Chuyện gì cũng có thể chiều chuộng được, nhưng chuyện này Thiên Hằng cảm thấy mình không sai gì cả nên cương quyết chẳng nhượng bộ. Vì vậy, hình như anh đã bỏ lỡ khá nhiều điều.

Bụng Thẩm Tinh nhô cao hơn một chút. Gương mặt lại có vẻ hốc hác hơn.

Anh kéo cô vào lòng:

-Đợi nó khỏi bệnh, anh đem nó đi chích ngừa. Như thế cũng đỡ lo hơn.

Thẩm Tinh không nghĩ đến phản ứng của anh sẽ nhẹ nhàng đến vậy. Cô dè dặt hỏi lại khi cả hai ở trong phòng:

-Em có thể nuôi Tiểu Tiểu sao anh?

-Giờ không cho em nuôi thì làm thế nào?- Thiên Hằng cười nhẹ- Không lẽ buộc em phải chọn giữa nó và anh sao?

Ý nghĩ “mình không bằng một con chó” chợt xuất hiện lại trong đầu Thiên Hằng. Anh cuối cùng cũng đến ngày này, phải nhượng bộ vì sợ mất vợ bởi một con chó sao?

Thẩm Tinh nhìn anh...Bất giác, cô ôm lấy Thiên Hằng:

-Nếu anh bắt em chọn vậy, em đương nhiên sẽ không vì Tiểu Tiểu mà bỏ anh được. Nhưng anh ơi, mình là người, Tiểu Tiểu chỉ là một con chó. Không có ai bảo vệ, con chó sẽ chết. Nó tin tưởng em. Nó chỉ có một mình em.

Thiên Hằng khựng lại...Có nhiều người sẽ cho là hai vợ chồng anh vợ vẫn khi giận hờn nhau chỉ vì chuyện của một con chó. Nhưng đôi khi buộc một người phải từ bỏ thứ mà mình yêu quý sẽ làm họ đau đớn và tổn thương vô cùng. Thiên Hằng yêu Thẩm Tinh. Anh có thể vì cô mà thỏa hiệp. Tiểu Tiểu dù chỉ là một con chó nhỏ, song nếu mất đi nó, một cô gái nhạy cảm như Thẩm Tinh có thể sẽ ân hận suốt một đời.

Giờ thì anh đã thấm thía câu nói: “Yêu ai yêu cả đường đi lối về” là thế nào rồi.

-Tiểu Tiểu sẽ được ở trong nhà. Nhưng chỉ được ngủ bên ngoài thôi. Không được vào trong phòng của vợ chồng mình.

-Dạ...

Thẩm Tinh cười rạng rỡ. Đôi mắt ướt ướt của cô sáng bừng lên. Thiên Hằng nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô:

-Em không được vuốt ve nó nhiều quá. Hiện giờ em đang mang thai nên chuyện dọn vệ sinh hay dẫn nó ra ngoài đi dạo anh sẽ lo cho Tiểu Tiểu. Ngoan ngoãn ở nhà...

-Không ở nhà hoài đâu -Thẩm Tinh chột núng nịu- Em đi làm nữa mà.

-Ừ. Đi làm!...Nhưng mệt thì phải về ngay.

-Dạ...

Vậy là làm lành. Lần giận nhau đầu tiên khiến Thiên Hằng có cảm giác thật lạ...Sóng gió của hôn nhân đúng là đến từ những chuyện rất nhỏ, nhưng nếu không thể hòa giải, mối mâu thuẫn đó âm ỉ mãi rồi sẽ bùng nổ, giết chết hạnh phúc của hai người.

Thẩm Tinh mang quần áo dơ của Thiên Hằng vào phòng tắm. Khi sờ vào túi quần thì thấy nó cứng cứng. Thì ra anh quên lấy điện thoại ra.

Bên trong có một dòng tin nhắn ngắn ngủn. Nhưng nội dung làm cô thoáng rung mình:

-Thiệt Thiên Hằng...Anh là đồ khốn nạn. Sao anh phải hại tôi như thế chứ...Tôi hận anh...Tôi hận anh!

Thẩm Tinh vừa định đặt điện thoại xuống thì nó lại rung lên lần nữa. Dòng tin nhắn từ số điện thoại lúc này. Cô không khỏi tò mò, bất giác bấm vào xem:

-Sao tôi lại yêu anh vậy chứ? Thiên Hằng...Thiệt Thiên Hằng...

70. Chương 70: Nt 28: Đàn Ông

Thẩm Tinh không có nhiều kinh nghiệm về đàn ông. Ba cô, Từ Phàm là cùng một loại người. Ba lại có vợ khác để kiếm con trai.

Trong trường học nơi Thẩm Tinh đang làm việc có không ít người đã lập gia đình. Chồng họ cũng có vài người nuôi tình nhân bên ngoài. Với họ, điều đó không quan trọng lắm. Có ai hỏi đến thường sẽ có một câu trả lời quen thuộc: Đàn ông mà...Chơi qua đường thôi. Rồi cũng sẽ về với gia đình.

Mấy đồng nghiệp quen thân với Thẩm Tinh đều bảo cô dè chừng. Thiên Hằng đẹp trai, công việc cũng tốt có lẽ sẽ có không ít cô gái ngấm ngĩa. Họ dạy cho Thẩm Tinh một số cách để giữ chồng.

Nhưng trái tim người đàn ông một khi đã mất, có thể giữ lại được không?

Thẩm Tinh cũng không thể lý giải tâm trạng của mình sau khi đọc xong tin nhắn đó. Cô nghĩ tới rất nhiều khả năng...Cô gái nào đó yêu Thiên Hằng như thế, còn nói là hận anh nhiều...Hận nhiều, có nghĩa là yêu cũng rất nhiều.

Lòng cô có chút khó chịu...Sự khó chịu đó nhỏ thôi, nhưng cứ khiến cô phải bận tâm, phải suy nghĩ thật nhiều.

Thiên Hằng nhanh chóng nhận ra sự khác thường của vợ. Anh nhẹ nhàng:

-Sao vậy em?

-Không có -Thẩm Tinh cười khỏ lấp. Lúc này cô đã nhanh tay xóa đi hai tin nhắn...Nó không liên quan đến công việc của Thiên Hằng, không thấy nó có lẽ cũng không ảnh hưởng gì tới anh đâu.

Thiên Hằng cũng không hỏi gì thêm nữa. Anh nâng nhẹ chân Thẩm Tinh lên, đặt lên đùi mình, dịu dàng:

-Em đi cảm thấy thế nào? Chân có bị sưng phù không?

Bụng Thẩm Tinh đã lớn hơn. Hiện tượng chân sưng phù là khá phổ biến ở phụ nữ có thai. Cô vẫn chưa thấy nhưng chân đúng là rất mỏi. Thiên Hằng khẽ khàng xoa mát cá chân cho cô. Cử chỉ anh nhẹ nhàng như thế bỗng khiến lòng Thẩm Tinh chùn xuống. Thiên Hằng là người đàn ông rất tốt. Anh sẽ không như những người khác, đi tìm niềm vui mới khi vợ bụng mang dạ chứa thể này đâu.

“Lòng dạ đàn ông nông cạn nhưng dễ thay đổi lắm. Họ không biết chung thủy là gì đâu em. Đó cũng là cái giống bạc bẽo nhất trên đời đó. Vợ đẹp, con khôn thế mà thấy gái là như mèo thấy mỡ, sớm muộn gì cũng lao vào.”

Thẩm Tinh lo lắng. Người mẹ đang mang thai bao giờ cũng mong đứa con trong bụng mình không phải chịu thiệt thòi.

-Anh...

Giọng nói của cô mềm nhẹ. Thiên Hằng bị sức hấp dẫn của lời nói, ngẩng đầu lên:

-Anh...

Cô định nói một lời âu yếm nào đó. Nhưng lời chưa thoát khỏi miệng, má đã đỏ au.

Thiên Hằng vuốt má cô, ngọt ngào:

-Sao vậy em?

-Em...

Mọi lời chất vấn tắc nghẹn trong cổ họng. Cô bất giác vùi đầu vào ngực Thiên Hằng:

-Trên đời này, em sợ nhất là bị phản bội đó.

-Tiểu Tinh...

-Nên...em năn nỉ anh...Nếu anh không yêu em nữa thì nói với em một tiếng -Cô ngẩng lên- Em sẽ không làm anh khó xử đâu. Đừng lừa gạt em nha. Đừng nha anh?

Đôi mày Thiên Hằng nhíu lại. Song anh hoàn toàn mềm lòng khi thấy nụ cười hiền trên gương mặt thanh tú của cô...Giọng Thiên Hằng mềm nhẹ hẳn đi:

-Toàn nghĩ lung tung. Đi ngủ sớm đi em.

-Hứa với em đi anh -Thẩm Tinh lại chúi đầu sâu hơn vào ngực của Thiên Hằng- Hứa đi anh.

-Được rồi -Thiên Hằng vuốt tóc vợ- Anh hứa...Được chưa?

Thẩm Tinh bỗng nhiên ngồi thẳng dậy. Màu đỏ trên má cô càng thêm đậm. Thẩm Tinh vén tóc ra sau tai, khẽ khàng:

-Em đi dọn cơm. Anh ăn cơm với canh gà nha. Em hầm cả ngày rồi. Ngon lắm.

Thiên Hằng mỉm cười với cô. Anh cảm nhận được sự khác lạ trong cử chỉ và cách cư xử của vợ. Tuy cô không nói song Thiên Hằng mơ hồ đoán được chuyện nhất định liên quan tới cả hai người. Sợi dây “Tiểu Tinh” đã được chính anh cởi nút thắt, vậy thì còn chuyện gì có thể tác động đến cô đây?

Điện thoại trong phòng đổ chuông. Số điện thoại nhà này không phải ai cũng biết, chỉ có những người thật sự thân thiết. Gia đình anh là một, còn lại là vài cộng sự trong Lâm thị cũ trước đây.

-Anh ơi!

Là giọng của Hòa Vỹ. Có vẻ rất gấp gáp. Thiên Hằng trấn tĩnh rất nhanh.

-Ừ. Có chuyện gì?

-Ông Lâm có chuyện rồi. Bệnh tim tái phát, đưa vào bệnh viện. Nhưng cô Lâm thì không tìm được. Hiện nay ông ấy đang rất nguy kịch. Em lo là...

Ông Lâm rất thương con gái nên không giữ được sự tỉnh táo của lý trí. Song Thiên Hằng cũng sắp làm cha. Anh hiểu ông ấy, thông cảm cho tâm tình của ông rất nhiều.

-Được rồi. Tôi vào đó ngay.

Thiên Hằng gặp Thẩm Tinh ngoài hành lang. Anh chỉ kịp nói với cô:

-Ông chủ cũ của anh có chuyện. Anh phải vào bệnh viện ngay.

-Dạ...Đi cẩn thận nha anh.

Thẩm Tinh bước vào trong. Điện thoại của Thiên Hằng vẫn còn đang nằm trong người cô. Ký hiệu hộp thư đang nhấp nháy. Lại là những dòng tin ngắn ngủi, gọi cả họ tên của Thiên Hằng.

Thẩm Tinh mím nhẹ đôi môi mọng đỏ. Tay cô chợt run run:

-Chào cô...Anh ấy đã vào bệnh viện thăm ông chủ cũ. Tôi là vợ của anh ấy. Cô muốn gặp anh ấy có chuyện gì không?

Đây là lần đầu Thẩm Tinh xâm phạm sự riêng tư của người khác. Nhưng cô không thể như các chị đồng nghiệp ở trường hay cam chịu cảnh chồng có vợ bé, ngoại tình bên ngoài như mẹ được. Nếu Thiên Hằng không yêu cô nữa...thì Thẩm Tinh cũng chẳng làm anh khó xử. Cô nhất định phải hỏi rõ về cô gái đó. Phải tỉnh táo. Phải dẹp đi những vướng mắc trong lòng mình về chuyện của Thiên Hằng.

71. Chương 71: Nt29: Đẳng Sau Thập Ngà

Ông Lâm là một người cha hết lòng yêu thương con cái. Khi còn trẻ sự nghiệp của ông cũng từng lừng lẫy. Chỉ là...sau ánh hào quang đó, ông lại đánh mất hạnh phúc gia đình. Ly hôn vợ, ông chỉ còn có con gái. Cũng do lẽ ấy mà ông Lâm quá mức chiều chuộng Huệ Mẫn, khiến cô trở thành một tiểu thư càn rỡ, nghĩ rằng mọi thứ trên đời đều phải xoay quanh trung tâm vũ trụ là cô.

Người đàn ông hét ra lửa trên thương trường ngày nào giờ nằm thiu thiu trên giường bệnh. Gương mặt ông nhợt nhạt, đôi môi khô nứt. Nhận ra Thiên Hằng, ông chỉ có thể gượng cười:

-Cậu đến rồi à?

-Ông Lâm...Chào ông.

...Không ngoài dự đoán của Thiên Hằng, điều ông Lâm muốn là anh hãy nhẹ tay, tạo cho Huệ Mẫn một con đường sống. Ông ấy cũng cho rằng, mình đang ức hiếp cô ta sao?

Anh im lặng...Bất chợt cười khẽ. Tiếng cười làm ông Lâm cũng ngừng lời:

-Ông cho rằng, những việc làm của cô ấy có khả năng làm tôi giận dữ đến nỗi phải trả đũa sao?

Thiên Hằng là một người lạnh lùng. Anh không quan tâm tới người khác. Nếu Huệ Mẫn thực sự làm anh giận dữ tới mức phải giở thủ đoạn đối phó thì chứng tỏ vị trí cô ấy trong lòng anh không hề nhỏ một chút nào.

Nhưng thực tế, Huệ Mẫn đối với anh chỉ là một số 0 to tướng. Bọn bè không phải, người yêu không phải, thậm chí kẻ địch cũng không.

-Cậu...

-Thực sự là cô ấy làm việc không tốt. Bản thiết kế của Hòa Vỹ, ông là dân trong nghề cũng thấy -nó là một bản thiết kế “chết”, đẹp thì có đẹp nhưng không có điểm nhấn đặc biệt của công trình. So với yêu cầu nhà đầu tư đặt ra cũng không toát ra hết được. Bản thiết kế thắng cuộc thì khác. Tuy kiến trúc sư này lúc trước từng thua Hòa Vỹ trong cuộc thi thiết kế song rõ ràng sản phẩm của anh ta hoàn thiện từng ngày. Tôi làm việc, nhận lương của người ta thì phải đem tới lợi nhuận cho người ta tốt nhất. Ông hiểu mà...

Ông Lâm im lặng. Còn gì để phản bác khi Thiên Hằng nói quá đúng rồi.

-Chuyện đăng sau bản hợp đồng mà cô ấy giành lấy thế nào thì tôi không rõ. Tôi chỉ khuyên ông nên nói lại với cô ấy. Sự nghiệp quan trọng, nhưng có những thứ còn quan trọng hơn sự nghiệp nữa. Cái giá phải trả đó sẽ làm cô ấy ân hận suốt cả đời.

Lời khuyên của Thiên Hằng là chân thành. Ông Lâm hiểu rất rõ. Ông cũng bắt chợt rung mình khi nghĩ tới cảnh cô con gái vàng ngọc của mình bị người ta khinh rẻ chơi đùa chỉ vì một bản hợp đồng.

-Thiệt Thiên Hằng...

Tiếng quát giận dữ. Cửa phòng bị đẩy vào. Ánh mắt Huệ Mẫn tràn trề bi phẫn, nhìn thẳng vào anh:

-Anh không cần chơi trò mèo khóc chuột giả từ bi nữa. Anh về đi...Anh...

“Bốp”

Gương mặt xinh đẹp của Huệ Mẫn bất ngờ bị giáng một cái tát. Hòa Vỹ vừa theo vào và ông Lâm đều sững sờ, không ngờ tới hành động này của anh.

Thiên Hằng túm lấy tay Huệ Mẫn. Một cú đẩy nhẹ, cô đã mất thăng bằng, ngã chúi vào tường:

-Cô cũng biết nói ra câu đó sao? Con gái ngoan, con gái hiếu thảo. Vậy cả đêm qua ba cô nhập viện, cô đi đâu, cô đã làm gì?

Thiên Hằng rất ghét kiểu người lúc nào cũng nhìn cuộc đời theo kiểu, mọi thất bại đều do người ta hãm hại. Mình là nạn nhân của trò đời, của sự khắt nghiệt. Họ là những người tài nên bị cuộc sống vùi dập. Thế nhưng họ không nhìn lại, tại sao những người tài như vậy càng lúc càng bị chìm dưới đáy vực sâu.

-Anh...

-Trả lời đi chứ! Cô hiếu thảo đến nỗi để mặc cha mình một mình trong nhà dù biết ông ấy bị bệnh tim, ra ngoài uống rượu. Nếu không có Hòa Vỹ đến nhà tìm hỏi chuyện bản thiết kế, sáng nay tỉnh rượu cô có thể chỉ thấy cái xác cứng ngắc của ba mình. Tôi không phải là con ngoan, con hiếu thảo như cô nhưng cả đêm tôi cùng Hòa Vỹ đều túc trực tại đây, chờ nghe BS dặn dò. So với cô gái hiếu thảo như cô, ai mới là tư cách đuổi ai đi?

Huệ Mẫn không đủ sức đối chọi với Thiên Hằng. Dù chỉ trong lời nói, cô cũng cảm thấy mình đuối lý. Đêm qua Huệ Mẫn chỉ biết uống...Nhưng càng uống lại càng thấy đau lòng. Trước mặt cô chỉ toàn hình ảnh của Thiên Hằng...Kể cả những lời nói nghiệt ngã của anh, cô cũng ghi nhớ từng lời, từng chữ...

-Anh à...

Hòa Vỹ giật nhẹ áo anh để phá đi không khí căng thẳng. Huệ Mẫn đứng chôn chân tại chỗ. Cô khóc...Có lẽ cũng đã hiểu ra nhiều điều rồi.

Thiên Hằng cũng không muốn phí lời nói với cô ấy nữa. Anh nhìn đồng hồ. Đã hơn 6h sáng. Vợ anh có lẽ cũng dậy rồi.

-Cố mà chăm sóc ba cô. Tới khi ông ấy có chuyện thì 10 bản hợp đồng cũng không giúp cho cô gặp được ba mình. Tôi về đây!

Thiên Hằng còn định nói thêm nhiều điều nữa. Nhưng với cô tiểu thư chỉ quanh quẩn trong tháp ngà mà cứ tưởng mình nắm trong tay trời cao đất rộng ấy, vài lời là đã đủ lắm rồi.

72. Chương 72: Nt 30: Ràng Buộc Dịu Dàng

Khi Thiên Hằng mở cửa, cảnh tượng bên trong làm anh thoáng ngẩn người.

Trên sofa phòng khách, Thẩm Tinh ngủ quên, tay vẫn cầm remote tivi.

Trên màn ảnh là một chương trình nhảm chán nào đó đang phát. Người cô hơi co lại, phòng lại không bật điều hòa.

Thiên Hằng thở dài. Anh bước nhẹ tới chỗ vợ. Tuy nhiên vẫn làm cô phải giật mình:

-Anh!

Thiên Hằng đã chuẩn bị tâm lý nghe những câu “tra vấn” của người chồng trót bỏ vợ cả đêm....Nhưng Thẩm Tinh không hỏi gì cả. Cô chỉ vội vàng đứng dậy, hỏi nhanh:

-Em đi rửa mặt. Anh đói chưa, em làm điểm tâm luôn nha?

Hai bà mẹ của Thiên Hằng đều thuộc tuýp người dịu dàng, hiền lành nhưng nếu chồng đi qua đêm ít ra cũng có vài lời hỏi han bóng gió. Thẩm Tinh không đề cập gì tới chuyện đó, phải chăng vì lòng cô chẳng có anh, chẳng có nhiều tình cảm với Thiên Hằng?

Anh cảm thấy khó chịu. Khó chịu vì vợ mình không có ý ghen tuông.

-Em không hỏi gì anh sao?

-Hỏi gì ạ?

Thẩm Tinh đang lúi húi trong bếp, chỉ khẽ khàng quay lại hỏi Thiên Hằng.

Vòng tay anh đan kín người cô, ôm trọn vóc dáng mảnh khảnh, không vì mang thai mà đầy đặn hơn, kéo sát vào lòng:

-Tối qua anh không về? Em không có gì muốn hỏi anh sao? Không ghen sao?

Thẩm Tinh khựng lại. Vẻ mặt của Thiên Hằng như là có chút giận dữ làm cô bỗng bật cười:

-Ai thèm ghen chứ. Anh...

Cảm giác của cô từ khi nhận được tin nhắn đó là run rẩy, là sợ hãi...Một cô gái yêu Thiên Hằng nhiều như vậy...Liệu anh có mềm lòng...Có đáp lại cô ấy không? Đàn ông đôi khi hay mềm yếu một cách cố tình như vậy lắm, đàn ông cũng là kẻ ham hố của ngon vật lạ, không từ chối tình cảm của con gái dù thật lòng chẳng yêu thích người ta.

Đàn ông như vậy nhiều lắm. Còn Thiên Hằng, anh có phải là người như vậy không?

Cô không biết...Thẩm Tinh ngồi ôm điện thoại suốt cả đêm. Cô sợ tin nhắn lại từ cô gái nọ. Nếu...nếu là lời thách thức thì cô phải làm gì? Làm gì để không thua thiệt với cô ta?

Thẩm Tinh đợi...Đêm càng khuya, cô càng sợ...Thiên Hằng không về. Có khi nào...

Nhưng cô cũng tin anh không phải là người như vậy. Thiên Hằng chẳng phải là kẻ phụ tình. Anh xem trọng gia đình hơn tất cả, sẽ không vì những phút giây lạc lối mà bỏ quên gia đình, bỏ quên trách nhiệm với những người thân.

Cô tin...Và không muốn hỏi, hỏi làm gì khi mình cũng sợ...cũng sợ câu trả lời thành thật từ chồng.

Thiên Hằng lại bị cái nũng nịu bất ngờ ấy làm cho say đắm. Anh thích nhìn cô như vậy. Thẩm Tinh không chỉ xem anh như một cái phao cứu sinh khi nguy cấp. Cô thực sự xem anh như một người thân thuộc, một người chồng. Một người mình sẽ thương yêu, cận kề đến tận cuối đời.

-Tiểu Tinh...Anh yêu em nhiều lắm. Đừng ghét anh. Đừng lạnh nhạt với anh...

Những lời thầm thì của Thiên Hằng làm Thẩm Tinh cũng ngây người. Nhưng cô đã nhẹ nhàng áp đôi tay mềm mại lên má Thiên Hằng, dịu dàng:

-Em không có ghét anh. Anh!

Cô đang có thai. Thời gian này Thiên Hằng hết sức giữ gìn cho vợ. Anh không gần gũi cô nhiều như trước, chỉ ôm hôn, quàng tay kéo Thẩm Tinh vào lòng mà ngủ. Song bây giờ anh lại cảm thấy bên trong mình có một ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt. Thiên Hằng chỉ muốn hòa cùng Thẩm Tinh làm một, muốn cùng cô thân mật, muốn được cô bao bọc lấy mình, tan chảy thành nước trong lòng mình.

-Anh...

Thẩm Tinh không phản đối. Đàn ông thời gian vợ mang thai là dễ thay lòng nhất. Nhu cầu ân ái là chuyện không thể thiếu trong đời sống chồng vợ. Yêu Thiên Hằng sâu đậm hay chưa thì cô không biết, nhưng một người vợ cũng không nên gián tiếp đẩy chồng mình vào vòng tay người khác. Thẩm Tinh cần anh, cũng không chịu nổi nếu phải mất anh.

Thiên Hằng hôn cô nồng nhiệt. Trời càng lúc càng sáng tỏ, nhưng không làm vơi đi men nồng hương lửa vừa được đốt lên trong căn phòng ấm cúng của hai người.

Thẩm Tinh rướn người hơn chút. Cái thai lớn, bụng cô không còn như trước nhưng Thiên Hằng lại trân trọng lướt từng đường trên đấy. Cảm giác ngọt ngào thấu tận tâm can.

Những dòng chữ nhảy múa trước mắt. Thẩm Tinh cần nhẹ môi. Nếu cô gái ấy nhấn lại cô cũng không sợ. Thiên Hằng là chồng của cô, Thẩm Tinh phải bảo vệ hạnh phúc của mình, không nên như mẹ buông trôi cho người khác để sớm hôm cứ tiếc nuối, cứ buồn rầu, cứ mãi ghen tuông.

73. Chương 73: Giải Tỏa

Khi Thiên Hằng mở mắt, không khí cạnh anh thật yên tĩnh. Thẩm Tinh đang ngủ, gương mặt xinh đẹp bình yên.

Má cô phúng phính, làn da trắng hồng mềm mại.

Đêm qua khi gần gũi, Thẩm Tinh rất ngại khi anh nhìn chăm chăm xuống bụng cô. Đã có những vết nhăn nhè nhẹ. Chân Thẩm Tinh cũng hơi phù lên. Thiên Hằng từng đọc được trên báo, phụ nữ có thai những tháng cuối thì thường gặp hiện tượng này.

Cô đang mang con của anh. Thiên Hằng hình dung tới khuôn mặt trẻ thơ của Vĩnh Lạc, của Niệm An thời bé. Rồi Tiểu Vũ nữa....Con của anh sẽ dễ thương y như vậy. Kết quả cuộc hôn nhân dù có phần miễn cưỡng, nhưng đem đến cho anh hạnh phúc. Thẩm Tinh...Cô có hạnh phúc như anh không?

Cử động của Thiên Hằng làm Thẩm Tinh giật mình. Cô mở mắt. Thấy chồng đang đắm đắm nhìn mình, khuôn mặt lại đỏ hồng lên:

-Anh....anh đói bụng chưa?

Thiên Hằng bật cười. Cô vợ nhỏ của anh lúc nào nói chuyện với chồng cũng thường hỏi câu đó. Anh khẽ cười:

-Em định nấu cơm trưa à? Đã trưa rồi...

Thẩm Tinh nhìn ra ngoài. Bên ngoài mưa nên trời tối sầm. Đồng hồ chỉ con số 3 tròn trĩnh. Cô càng ngượng ngùng hơn. Từ sáng đến giờ...

-Em có mua đồ ăn để trong tủ lạnh. Giờ chỉ làm thôi. Anh...

-Bà bầu cứ thích làm việc! Em nằm nghỉ đi. Anh làm cho....

Tài nấu ăn của Thiên Hằng không tệ lắm, có thể phục vụ được ỳnh. Nhưng với bà bầu thì phải cố công một chút, nấu cho cô món ăn nhiều dinh dưỡng. Tô cháo thịt bò bốc khói được bưng đến tận nơi. Thiên Hằng nhìn vợ, nhẹ nhàng:

-Ngon không em?

-Ngon ạ...- Mùi vị không đặc sắc lắm nhưng Thẩm Tinh lại nghiền nghiền. Ba mươi mấy năm chồng vợ, ba cô chưa từng làm món ăn gì ẹ. Khi Thẩm Tinh còn nhỏ, mẹ bị bệnh vẫn gượng dậy nấy bữa trưa. Ba về, không một lời động viên, còn nói món canh hôm đó nêm nếm quá tay rồi.

Mẹ buồn...Mẹ khóc....Còn Thẩm Tinh hôm nay cũng muốn khóc. Nhưng cô khóc vì hạnh phúc. Thiên Hằng...

-Sao lại cúi mặt xuống vậy?- Thiên Hằng nâng mặt vợ lên, hơi hốt hoảng khi cô rơm rớm nước mắt- Sao vậy em? Tự nhiên...

-Em nhớ mẹ...- Thẩm Tinh nghẹn ngào- Em nhớ mẹ em lắm...Em đi theo anh rồi, ở nhà mẹ chắc là bị ba nói này nói nọ nhiều lắm. Lúc em còn nhỏ, em thi đàn không có giải thưởng, ba đã mắng mẹ rất nhiều. Ba nói...con gái không học nhiều cũng được, học mà không được tích sự gì mà cứ cãi...Giờ em gây ra chuyện lớn như vậy, chắc là ba còn mắng mẹ nhiều hơn nữa. Em nhớ mẹ...Em muốn gặp mẹ, anh ơi!

Thiên Hằng thở dài...ôm lấy vợ. Đàn ông gia trưởng...Anh cũng vậy thôi. Nhưng khác ba Thẩm Tinh, Thiên Hằng lớn lên giữa những người thân yêu thương và quan tâm đến nhau thật sự. Anh may mắn...Con của anh rồi cũng sẽ như ba nó. Chỉ tội cho Thẩm Tinh....

-Ngoan đi em...Ba em cố chấp như vậy, anh cũng không có cách nào...Nhưng khi em sinh xong, anh sẽ đưa em về nhà, cho cháu gặp ông bà ngoại. Mong là ông bà ngoại sẽ không cứng lòng nữa, tha thứ cho anh...

-Anh à...ba em...

-Người xưa có câu: “Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó”. Nhưng Hong Kong thế kỷ 21 rồi, đàn ông cũng phải chiều ý cha mẹ vợ khó tính chứ. Anh hốt cả ổ con gái ngoan của ba mẹ em đi như vậy, ông bà có tức giận thì cũng phải chịu. Chỉ cần đừng động tới ba mẹ anh thì anh cũng không để ý đâu.

Thiên Hằng là người cao ngạo. Nhưng anh đã nói vậy. Anh vì Thẩm Tinh mà chịu nhường một bước, dù thế nào cô cũng cảm thấy rất vui rồi.

-Còn cô gái đó- Thiên Hằng bắt ngờ lên tiếng- Anh và cô ta không có gì cả. Anh cũng không xem cô ta là bạn. Em tin anh phải không Tiểu Tinh?

Thiên Hằng xem lại điện thoại. Lịch sử cho thấy có mấy tin nhắn bị xóa. Anh khôi phục lại, hơi ngẩn người khi đọc nội dung.

Cô vợ nhỏ của anh chắc chắn là người xóa tin. Cô không nói gì, nhưng về bất an thì không giấu được....Cưới vợ hiền lành đôi khi cũng có điều không tốt. Thẩm Tinh lại đang mang thai, nếu cứ giữ tâm trạng nặng nề đó thì nguy hiểm biết chừng nào...

Cô gái kia...Tình cảm giống như người thấy món hàng mình không mua được nên đâm ra bực bội. Thiên Hằng không nghĩ, cô ấy thực sự hiểu, yêu một người là sẽ thế nào.

Thẩm Tinh lại đỏ mặt...Nhưng cô có thể buông lỏng tâm tình hơn một chút. Thiên Hằng đã nói vậy, cô tin anh...Sẽ không để ai đẩy xen vào giữa họ. Sẽ không để những ghen hờn vụn vặt làm ảnh hưởng cuộc sống của hai người....

74. Chương 74: Chuyện Lạ

Thai nhi của Thẩm Tinh tới tuần thứ 33, tình trạng đã ổn định hơn nhiều.

Chân của cô cũng không phù lên như những sản phụ khác, một phần nhờ chăm chỉ làm theo lời Lạc Ân, tới nào cũng ngâm nước muối. Vùng da bụng được Niệm Khiết gửi thuốc về xoa cũng không nứt nẻ nữa. Cô thường xuyên đi bộ tập thể dục, cơ thể cũng khỏe hơn, bác sĩ nói rất tốt cho việc sinh em bé sau này.

Buổi tối, Thiên Hằng nhận được lời mời dự tiệc. Anh có vẻ hơi chần chừ...

-Anh à...Sao chưa đi?

Thẩm Tinh từ trong phòng bước ra, ngạc nhiên khi nhìn thấy chồng vẫn chưa thay quần áo. Thiên Hằng nhìn cô, lo lắng:

-Anh thấy lo lo sao đó. Để em ở nhà một mình.

Dạo gần đây, tối nào anh cũng về sớm. Niệm Khiết khi sinh Gia Vũ cũng là vào buổi tối, trước ngày dự sinh 1 tuần. Để cô ở nhà một mình, Thiên Hằng cảm thấy bất an.

-Em không sao đâu.- Thắm Tinh cười hiền- Con ngoan lắm...Không có đập em.

-Nhưng mà...

Chồng nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất lo xa, chuyện này Thắm Tinh đã nghe mấy đứa em trong nhà kể lại. Cô còn cười phá lên nhất là lúc nghe Niệm An kể chuyện hồi nhỏ của chồng mình.

Thiên Hằng cũng có lúc đáng yêu như vậy. Anh tức giận, anh hay làu bàu, anh hay la hét em nhỏ. Tất cả đều vì anh rất thương yêu họ. Cũng như khi Thắm Tinh ra đường quên mặc áo khoác, về nhà lạnh run, Thiên Hằng vừa khoác áo cho cô vừa cần nhẩn đủ chuyện, thế mà Thắm Tinh vẫn thấy anh thật dễ thương.

-Vậy anh chở em qua nhà mẹ đi- Thắm Tinh nũng nịu- Khi nào xong thì đón em về.

...Cẩn thận đưa Thắm Tinh tới nhà Lạc Ân, nhìn cô lên nhà, giao tận tay cho bà xong, Thiên Hằng mới yên tâm quay đi. Nhìn theo con trai, bà Lạc phì cười:

-Thằng con này bao giờ cũng vậy. Mẹ từng lo là nó sẽ ế vợ. Có ai mà chịu nổi nó chứ.

Thắm Tinh không nói gì, chỉ mỉm cười hạnh phúc. Cô nắm lấy tay bà Lạc. dịu dàng:

-Mẹ dạy con làm món bánh trôi với. Anh Thiên Hằng thích ăn...

-Ừ, nó còn thích ăn chè đậu đỏ nữa. Mẹ cũng để phần cho nó rồi.

...Tại buổi tiệc, Thiên Hằng chỉ dùng cầm chừng vài ly rượu do đối tác mời, sau đó lặng lẽ lui vào một góc. Thắm Tinh vừa gửi tin nhắn đến mấy anh.

Tin nhắn ngắn gọn: “Em làm bánh trôi nè”.

Kèm theo tám hình cô đang trộn bột. Người chụp Thiên Hằng đoán là Gia Vũ. Thằng nhóc về nhà cả tháng, cũng mong ngóng từng ngày để đón ” anh-chị” chào đời.

-Anh Thiệu...

Trần Quốc Quân là giám đốc công ty đối tác cũng vừa phát hiện ra Thiên Hằng. Anh nâng ly, khẽ chạm với anh ta.

-Bản thiết kế của anh rất độc đáo. Vừa nhìn tôi đã thích ngay.

-Cảm ơn anh...

Ánh mắt của anh ta bỗng nhiên dừng lại. Phía ngoài, dường như có khách quý bước vào. Trần Quốc Quân là chủ tiệc vội xin lỗi Thiên Hằng, đi vội ra ngoài.

Thiên Hằng cũng dõi mắt ra phía ngoài. Người bước vào dáng người cao lớn, tuấn tú. Các cô gái trẻ trong buổi tiệc đều dồn về phía anh ta. Chỉ tiếc là bên cạnh đã có một người đẹp khác. Mái tóc đen tuyền xòa xuống vai. Khuôn mặt không trang điểm đậm, nhưng toát lên vẻ đẹp thanh tú động lòng người. Đôi môi đỏ mọng mỉm cười đáp lại những lời chào của người đối diện.

Đôi mày rậm của Thiên Hằng hơi nhíu lại. Người vừa đến đối với anh không xa lạ. Một là Niệm An...Một là...Huệ Mẫn....Sao cô ấy lại ở đây? Lại đi cùng với Niệm An?

Thấy Thiên Hằng, đôi mắt Huệ Mẫn lóe lên tia sáng, dường như là căm ghét, cũng dường như đang thách thức...Anh chợt thấy buồn cười và cũng muốn biết, chuyện gì đang và sẽ diễn ra đây?

Niệm An đi cùng Huệ Mẫn đến bên cạnh Thiên Hằng. Hắn còn hơi nghiêng người, môi điểm nụ cười lịch sự, tay đưa ra cho anh khi Huệ Mẫn lên tiếng:

-Đã lâu không gặp rồi anh Thiệu....Đây là anh Trình, đối tác mới của công ty chúng tôi.

-Chào anh Thiệu...Tôi họ Trình....Anh em trong nhà hay gọi tôi là Tiểu An hoặc An An...

Thiên Hằng nắm nhẹ bàn tay vừa chìa ra. Anh cũng muốn biết, thực tế đang xảy ra chuyện gì? Thằng nhóc này ở đây diễn trò không quen biết, thực sự là có mục đích gì?

Điện thoại lại reo lên. Lần này là số của Lạc Ân.

-Tiểu Hằng à...Tiểu Tinh đau bụng. Mẹ và ba con đưa con bé vào bệnh viện rồi. Con qua đó mau đi.

Thiên Hằng cũng không nhớ mình từ giờ chỗ đó bao giờ nữa. Anh còn không đi lái xe, chỉ đón vội một chiếc taxi...

75. Chương 75: Làm Cha

Khi Thiên Hằng đến nơi, Thẩm Tinh đã được đẩy vào phòng sinh. Bên ngoài là Thiệu Tường Phong và Lạc Ân đang đứng đó. Không thấy Gia Vũ...Chắc thằng nhóc đã gửi sang nhà hàng xóm hay là về nhà ông bà nội rồi.

-Ba mẹ...Tiểu Tinh...

-Bác sĩ nói tử cung mở rồi...Có khả năng là sinh mổ.

Sinh mổ thì biến chứng không phải là không có. Chẳng biết sẽ ra sao. Thiên Hằng bắt đầu đi qua đi lại trước phòng sinh, tim cũng đập mạnh theo từng khoảnh khắc kim đồng hồ tích tắc. Bên trong càng sáng đèn, anh càng thêm hồi hộp đến nỗi Lạc Ân phải vỗ vai con:

-Không sao đâu con, ngồi xuống đi!

Ông Thiệu nắm lấy tay bà. Đàn ông là vậy. Ông không có dịp ở bên vợ cả hai lần sinh con. Lo lắng cũng là một hạnh phúc. Cứ để Thiên Hằng đón nhận cảm giác đó. Nó sẽ biết trân trọng thêm người vợ của mình:

-Bác sĩ...

Cửa phòng bật mở. Y tá bước ra, bồng theo một đứa bé đỏ hỏn đang oe oe khóc trên tay:

-Ai là người thân của cô Thẩm Tinh?

-Tôi...- Thiên Hằng chạy ngay đến- Tôi là chồng của cô ấy.

-Chúc mừng anh- Y tá giao con cho Thiên Hằng- Bé con của anh rất dễ thương...

Xúc động đến tay run rẩy, Thiên Hằng đón nhận bảo vật của đời mình một cách thận trọng. Là con gái. Nhà họ Thiệu con trai nhiều, con gái ít. Đứa bé này sẽ được nâng như một hòn ngọc trên tay.

Thẩm Tinh mặt đầy mồ hôi được đặt trên bàn đỡ, từ trong phòng sinh ra ngoài. Cô rất hạnh phúc, nhất là khi đứa bé được đặt ngang ngay chỗ cô nằm.

-Con gái...Là con gái Tiểu Tinh à...

Thiên Hằng có vẻ xúc động. Thẩm Tinh nhìn vẻ mặt vui mừng đến nỗi cứ mỉm cười ngây ngô, có đôi chút không tin nổi. Đây có phải là ông chồng bình thường lạnh nhạt của cô không?

Hạnh phúc làm anh như trẻ lại, cứ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con gái, ngắm từng đường nét trên khuôn mặt con. Chưa rõ hình dạng nhưng sao Thiên Hằng cứ cảm thấy con gái anh là một cô bé xinh xắn nhất trần đời. Đôi tay này cứ muốn đưa ra bao bọc, thương yêu nó, che cho nó cả bầu trời...

Giờ anh đã hiểu ông Lâm vì sao cưng chiều Huệ Mẫn đến như thế. Anh có chút lo sợ...Con gái anh nếu tùy tiện, nếu được chiều thành hư như Huệ Mẫn, anh sẽ phải làm gì? Có nữ lòng cứng rắn với con không?

Còn nếu như ba vợ đã đối xử với Thẩm Tinh? Cũng không được...Tiểu Tinh không dám có cuộc sống riêng mình, cứ ép vào một khuôn mẫu. Cô dịu dàng, hiền thực nhưng lại mong manh, yếu đuối. Sau này con gái không gặp được một người như Thiên Hằng, cuộc đời con rồi sẽ thế nào đây?

Thấy chồng cứ ngẩn người, Thẩm Tinh cười khẽ...Chắc là anh lại đang lo xa chuyện gì đó nữa rồi.

-Anh...

Cô lên tiếng gọi...Thiên Hằng giật mình:

-Em còn mệt không? Muốn ăn gì?

-Ông tướng ạ...- Thắm Tinh cười hạnh phúc- Em muốn nhắc anh. Anh chưa đặt tên cho con nữa kìa...

Thiên Hằng lại ngẩn người ra một chút. Bao từ ngữ hay ho trong đầu anh đều bay đi đâu hết. Chỉ cảm thấy lúng túng...Con gái của anh...Báu vật của anh...Phải đặt tên thế nào đây?

Thiệu Minh Châu? Không được. Tên này có không ít rồi, hơn nữa dễ dàng khiến con gái kiêu ngạo, sau này lớn lên có thể sẽ tùy hứng, ương ngạnh...Không được.

Mỹ Cầm...

Thiên Phúc...

Mỹ Hoa...

Thiên Hằng đã ngẫm nghĩ cả buổi mà vẫn chưa nghĩ ra cái tên nào hay ho cả. Anh hiềm khi bối rối như vậy. Thắm Tinh nhìn về vụng về của chồng, lòng lại thấy ấm áp lạ thường...Tình cảm trong lòng cô đã rõ. Thắm Tinh yêu người đàn ông này biết bao nhiêu.

-Em đặt đi. Anh không biết nữa...

Thiên Hằng lần đầu tiên nhận mình đã thua cuộc. Con gái mới ra đời đã tác động lớn như thế đến ba rồi...Thắm Tinh cười khê, lại dụi đầu vào ngực chồng, âu yếm:

-Anh cứ nghĩ đi. Em muốn con mình biết, để đặt được tên cho con, ba đã vất vả thế nào mà.

...Việc đặt tên tạm thời gác lại. Đứa bé được gọi là Tiểu Noãn...Ngay khi Niệm An đến thăm, mới bỗng lên một chút, nó đã tặng cho chú Niệm An một dòng nước ấm, ướt cả chiếc áo sơ mi là hàng hiệu đắt tiền.

Niệm An la lên oai oái trong tiếng cười của cả nhà. Chỉ có Thiên Hằng thoáng nhếch môi.

-Anh hai...

Lại là thái độ vượn người, rụt cổ khi nhìn thấy anh. Niệm An khác hẳn buổi tối hôm đó. Đây là thằng em trai nhỏ bé của Thiên Hằng từ thuở ấu thơ... Anh nhướn mày:

-Muốn giở trò gì với cô bé đó?

-Anh hai muốn nói tới ai ạ?

-Đừng giả ngây! Huệ Mẫn...

-À...

Niệm An hồi tưởng tới khuôn mặt xinh đẹp đó. Cô gái ấy...vẫn là một trò chơi mới của Niệm An. Hắn vốn định đùa thêm với Huệ Mẫn thêm chút nữa, xem kết quả của trò chơi này sẽ đến đâu.

-Con nhóc đó định lợi dụng em. Em cũng muốn xem thử, bản lĩnh của cô ta đến mức nào thôi. Anh hai yên tâm, em sẽ không làm gì quá đáng, không làm anh hai phải lo lắng đâu.

Trong mấy đứa em, Niệm An là đứa bướng bỉnh nhất. Nó cũng thông minh và nhiều thủ đoạn. Theo lời ba Trình Vân nói, Niệm An là sự kết hợp hoàn hảo giữa tính cách của ba và mẹ. Nếu ai làm nó tổn thương, nếu ai đụng tới người nó yêu quý, Niệm An sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng.

Tính cách như thế, Thiên Hằng cảm thấy vô cùng lo lắng. Nhưng đã là một đứa bướng bỉnh, một khi đã quyết, nó sẽ làm tới cùng...Anh thở dài:

-Người ta dù sao cũng là con gái.Làm gì cũng phải biết chừng mực, nghe không?

Anh đang lấy tâm tình người cha mà suy nghĩ. Niệm An háo thắng, cô bé đó xem ra cũng chẳng kém gì...

76. Chương 76: Chuyện Của Niệm An

Niệm An về nhà, điện thoại bật lên. Có khá nhiều số gọi tới, trong đó không có số của Huệ Mẫn.

Hắn thoáng mỉm cười...

Trò chơi, một trò chơi ái tình chơi hoài không chán...Lâm Huệ Mẫn. Đương nhiên Niệm An thừa biết, cô muốn tiếp cận hắn vì mục đích gì.

Khác với anh hai, với Vĩnh Lạc, Niệm An từ nhỏ đã theo ba học hỏi. Trình Vân là một con cáo già trên thương trường. Tuy nhiên “ba nuôi” Từ Thành Luân mới là người lợi hại. Với sự dạy dỗ của hai người đàn ông xuất sắc đó, mới mười tám tuổi, Niệm An đã kiếm được tiền từ cổ phiếu, 20 tuổi dần dần tiếp quản công việc trong công ty.

Tuy nhiên, ba Từ Thành Luân lại không muốn hắn lộ hết “nanh vuốt” quá sớm. Niệm An đóng vai trò một người quản lý giấu mặt, núp đằng sau cha ruột. Sau khi tốt nghiệp đại học, Niệm An mới đến Trình thị làm việc trong lớp vỏ bọc một thiếu gia mới từ nước ngoài về, ham chơi, con người chẳng có mưu mô.

Thực chất mưu mô trong đầu Niệm An nhiều hơn sao trên trời. Bản tính lại từng tưng, thích đùa cợt. Lúc nhỏ thì có anh hai giám sát, nhắc nhở nên không có nhiều cơ hội phát huy “sáng tạo”. May mà khi lớn lên, Thiên Hằng theo nghề kiến trúc, không cùng nghề với em trai. Thằng bạn thân nổi khổ Thiệu Vĩnh Lạc tính tình thẳng thắn, hiền lành, lại là giáo sư đại học càng chẳng thể xen vào chuyện của Niệm An được. Sự đùa cợt trong con người Niệm An mới có cơ hội “dâng tới đỉnh cao”.

Hắn gặp Huệ Mẫn trong một buổi tiệc. Đó là một cô gái xinh đẹp, bị người ta đùa bỡn. Rõ ràng là cô ấy rất khó chịu khi người đàn ông lớn tuổi kia tay chân táy máy. Song lại không dám phản đối...Chỉ có ánh mắt long lên, phần hân, đau đớn. Đôi môi đỏ mọng mím lại rất nhanh.

Niệm An cũng không thích bàn tay nhơ bẩn của lão già kia chạm vào làn da mịn màng trắng trẻo đó. Hắn can thiệp. Là đại thiếu gia của Trình thị, Niệm An được nể trọng. Cô gái kia cũng nhìn hắn với đôi mắt khác.

Sau đó, cô ta tìm cách tiếp cận anh...

Niệm An nhận ra ý đồ của Huệ Mẫn. Cô định lợi dụng, lấy thân phận bạn gái thiếu gia Trình thị để công ty nhà được người khác nể mặt, có thể tìm được các mối làm ăn. Chỉ là...Công ty của cô ta chính là công ty trước của anh hai, đã “sa thải” anh hai vì không làm theo ý ông chủ. Niệm An từng nghĩ, sau khi anh hai và chị dâu ổn định sẽ trút hận giùm anh hai.

Thế mà “nguyên nhân chính” trong chuyện đó, cô tiểu thư đồng đẳng này lại tìm cách tiếp cận Niệm An. Cô rất xinh đẹp, làn da mịn màng như da em bé, môi đỏ mọng, quyến rũ...Thực sự là cực phẩm nhân gian.

Niệm An “gặp dịp thì chơi” hay mèo thì không bao giờ chê mỡ. Hắn tỏ ra như thể mình là người mê muội, tặng hoa, đeo đuổi, không tiếc công sức làm người đẹp vui lòng.

Hợp đồng cũng nhường cho người đẹp, mặc hội đồng quản trị phản đối. Bọn người ấy không thấy được, bản hợp đồng phía bên kia dành được nhìn thì có vẻ ngon lành, lợi nhuận cao nhưng lại gắn với vấn đề bảo vệ môi trường và phát triển du lịch. Những hội nhóm đấu tranh vì môi trường nhất định không để yên...Rắc rối sẽ còn lâu dài.

Để “hậu tạ” cho Niệm An, Huệ Mẫn mời anh dự tiệc. Bữa tiệc chỉ có hai người. Trong tiệc, cô khéo léo đề cập tới một bản hợp đồng khác. Cô gái này...vẫn còn ngây thơ non nớt nhưng cứ nghĩ mình đã dày dặn lắm rồi.

Niệm An đã làm gì lúc đó nhỉ? Giả vờ say đắm, mắt không rời cô, gật đầu liên tục. Còn ôm lấy Huệ Mẫn trong vòng tay mình nữa. Được một lúc thì bàn tay ấy không còn an phận, chui vào trong áo Huệ Mẫn, chạm vào vùng ngực non nà.

Cô giật nảy mình, run rẩy, cố gắng đẩy Niệm An ra...

Hắn lại lúng túng:

-Xin lỗi em...Em đẹp quá...Anh không kiềm được...Anh...

Sau đó lại là một câu buông lỏng:

-Chuyện đó anh về xin phép ba rồi mới trả lời em được. Dù sức khỏe của ba không tốt nhưng anh không dám tự quyết định một mình đâu.

Trình Vân mà biết thằng con dám “trù mình” như thế chắc cũng không dễ yên, thế nào cũng la toáng lên, còn ba nuôi thì sẽ cười sảng sặc. Con nai tơ kia nghe thấy chuyện đó bắt đầu lo lắng....Trình Vân mệnh danh là con cáo già trong thương trường, nếu ông biết chuyện thì sẽ không đồng ý...Cô đành...

Chủ động ôm lấy Niệm An...Còn hôn anh. Chiếc lưỡi nhỏ như rắn chui vào khoang miệng, mút mát, cuốn lấy lưỡi Niệm An...

Hương vị tuyệt vời. Niệm An thử luồn tay vào áo cô lần nữa. Không phản đối, chỉ có run rẩy, chỉ có cam chịu thoáng qua.

Khi hần cởi cúc áo, khi hần lột trần mình, Huệ Mẫn chỉ nằm yên như một pho tượng...Đôi mắt đẹp nhắm nghiền, không thấy ánh mắt Niệm An, sự tàn nhẫn, sự khinh bạc, sự lạnh nhạt lẫn vào mê đắm lần lượt thoáng qua.

Món ngon tới miệng, không ăn là đồ ngốc. Niệm An cởi dây lưng, nhanh chóng tiến vào...

-A!

Trên bàn ăn, nước mắt Huệ Mẫn tuôn ra như suối. Cô đã không thể hoàn thành vai diễn...Cảm giác tủi nhục, cảm giác đau đớn khi mang thân thể mình ra đánh đổi ột bản hợp đồng...

Niệm An hơi ngẩn người bởi món quà bất ngờ đó. Hần nhìn thấy cô khóc...Hần nhìn thấy cô cố gắng trốn tránh bằng cách nhủi người vào ngực mình, cố như say đắm, tìm cách lau đi nước mắt của mình.

Huệ Mẫn từng là một cô gái kiêu ngạo, tùy hứng...Nhưng hôm nay vì đâu lại đánh đổi cả cuộc đời con gái? Vì sao phải cam chịu nhục nhã....Niệm An chột thờ người.

77. Chương 77: Nhục Nhã -16+

Điều Huệ Mẫn cần là hợp đồng xây dựng khu thương mại phức hợp ở ngoại ô Hong Kong. Trình thị là chủ đầu tư chính, vừa được chính quyền Đại lục chọn lựa. Các công ty thiết kế, xây dựng ở Hong Kong nhanh chóng vào cuộc khi Trình thị mời thầu.

Kỷ Nguyên cũng tham gia đấu thầu công trình. Khả năng thiết kế của Thiên Hằng không cần phải bàn cãi. Hòa Vỹ chỉ giỏi về mảng thiết kế nội thất, thiết kế công trình không phải là sở trường của anh ta.

Trong cuộc đấu này, Huệ Mẫn cũng biết nếu không dùng mách khéo và thủ đoạn thì cô không thể nào thắng Thiên Hằng được. Càng nghĩ lại thấy mình ngu ngốc. Ngày xưa cô cứ như ếch ngồi đáy giếng. Ba vì thương con nên càng mù quáng, đánh mất một nhân tài.

-Anh à...Chuyện hợp đồng xây dựng thì...

-Sao em cứ nói chuyện công việc không vậy?- Trên bàn ăn lung linh hai ngọn nến, Niệm An tỏ vẻ phật ý- Em làm anh nghĩ, em chủ động làm quen với anh chỉ vì anh là con trai của ông chủ Trình thị...

Giọng điệu giận dữ này, Huệ Mẫn nghe quen lắm. Cô đã từng như vậy, thậm chí còn hơn nữa với ba mình. Chỉ có ông cưng chiều và cho qua tất cả. Người khác đâu phải là ba, đâu có thương yêu Huệ Mẫn vô điều kiện như ba.

-Em...em không phải là có ý đó. Chỉ là chuyện hợp đồng này rất quan trọng với công ty của ba em. Anh biết mà...

Dưới ánh nến mờ ảo, Huệ Mẫn hơi cúi đầu, có vẻ khó khăn khi mở miệng. Vì bản hợp đồng ấy cô đã đánh đổi nhiều lắm. Lần đầu tiên của người con gái, có thể nhiều người sẽ cho là ấu trĩ nhưng vẫn có giá trị rất thiêng liêng. Cô nhắm mắt đưa chân chỉ vì muốn công ty có thêm cơ hội, tốt đẹp hơn. Nhưng mà....

-Em đừng lo quá -Niệm An rót rượu ra ly- Ba anh biết em là bạn gái của anh mà. Ba anh sẽ cân nhắc. Đừng lo...Chỉ cần tới ngày đầu thâu, em vẫn là bạn gái của anh thì không có gì hết đâu.

Niệm An nói với vẻ vô tư, không thể nghĩ được đằng sau là sự cố ý. Huệ Mẫn nghe xong những lời này, làm sao dám làm anh phật ý, chỉ có thể ngoan ngoãn chiều theo mọi ý muốn của Niệm An.

Dù thật lòng cô không muốn. Không muốn một chút nào...

Niệm An đang ôm lấy cô, hơi thở nóng bỏng lướt trên khuôn mặt xinh đẹp. Huệ Mẫn thoáng rung mình. Cô biết, anh muốn gì, và mình phải làm gì...

Tay Niệm An không khách sáo, luồn vào trong váy, chạm vào phần ngực mềm mại. Ánh mắt anh ngập tràn dục vọng, đam mê...

Huệ Mẫn không được khóc. Cô run rẩy hé môi, đón lấy Niệm An.

-Em...

Niệm An bắt thần xô cô ra. Đôi mắt đẹp nhìn anh ngỡ ngàng. Quần áo xộc xệch, cô cũng quên mất việc chỉnh lại cho gọn gàng:

-Em làm như anh ép buộc gì em vậy. Em là bạn gái của anh, nếu em không thích, anh cũng không miễn cưỡng em.

Một thiếu gia đang hờn giận. Niệm An đang diễn vai diễn trên sân khấu. Tuy rằng lòng ngực anh cũng đang rất nóng...Niệm An chợt nhớ đến lần gặp Huệ Mẫn đầu tiên. Cũng ánh mắt và thái độ đó. Tay cô cũng run như vậy dù miệng cố mỉm cười khi gã đàn ông đáng tuổi cha chú tìm cơ hội chạm vào cô.

-Anh...

Huệ Mẫn luống cuống thấy rõ. Cô chỉ biết ôm lấy Niệm An từ phía sau. Bây giờ không thể làm anh giận được. Với tư cách là bạn gái của Niệm An, dù hợp đồng kia không dành được cũng có không ít mặt mũi. Những người muốn ức hiếp cô đều e sợ thế lực của Trình thị. Thái độ hòa hoãn hơn. Chuyện đàm phán bàn bạc hợp đồng cũng tốt hơn nhiều.

Huệ Mẫn chủ động vươn đầu lưỡi khiêu khích Niệm An. Cử chỉ của cô còn rất vụng về non nớt nhưng lại làm anh bừng bừng lửa nóng...Niệm An ôm chặt lấy tấm thân mảnh mai trong vòng tay, thoáng mỉm cười:

-Đúng là tiểu yêu tinh. Ngoan...

Lần trước đã chiếm lấy cô trên bàn. Tư thế đó rõ ràng là không thoải mái lắm. Lần này Niệm An đặt trước luôn một gian phòng.

Trên chiếc giường êm ái, Huệ Mẫn mở rộng chân, khỏa thân hoàn toàn đón nhận Niệm An từng chút từng chút một chiếm hữu mình. Cô phải cố làm như những cảnh phim nóng từng xem qua, cố thốt lên những tiếng rên rỉ thật thoải mái. Thực tế, trong trái tim cô lại cảm thấy nguội lạnh. Huệ Mẫn liên tưởng tới cảnh một cô gái làng chơi phục vụ khách, cố tìm cách làm anh ta vui vẻ, cố rên rỉ, cố quăn quýt, kích thích, cho anh ta thỏa mãn trong khi mình bê bàng, cay đắng biết đường nào.

-A!

Niệm An thúc mạnh thân dưới. Anh cúi xuống hôn cô khi nhận thấy Huệ Mẫn không chuyên tâm.

-Tập trung chút đi em....

Hoan ái của nam và nữ luôn đem đến những cơn nghiện. Niệm An mong rằng đây chỉ xuất phát từ nhu cầu của thân thể. Huệ Mẫn là một cô gái đẹp, thân thể thơm ngát, khít chặt, xiết chặt lấy anh, dễ dàng khiến Niệm An lên đỉnh. Chỉ có vậy thôi...

Cô muốn hợp đồng....Anh hai sau khi chị dâu sinh đang tạm thời ngưng mọi công việc ở nhà chăm vợ. Để công ty của Huệ Mẫn đạt được hợp đồng không phải là không thể được. Cô tạm thời sẽ không dám rời khỏi Niệm An, để anh có thể đùa thêm một thời gian.

-A..

Huệ Mẫn rất muốn bật lên tiếng khóc. Cô hoàn toàn không thấy sung sướng gì cả. Chỉ có cảm giác nhục nhã. Niệm An lại đổi tư thế, hai tay tham lam bóp chặt ngực cô đau buốt....Gương mặt người cha hiền hậu hiện ra trước mặt. Huệ Mẫn cắn môi. Cô cố nén cảm giác buồn nôn trong cổ họng, hôn lại Niệm An, trước khi ngất lịm lúc anh đẩy mình nằm xuống, trườn lên, đè chặt không cho cô nhúc nhích, chỉ có phần thân dưới liên tục va chạm ra vào...

-Ba ơi!

78. Chương 78: Giận Dữ

Thiên Hằng xin nghỉ phép ở nhà chăm vợ sinh em bé. Việc pha sữa anh đã làm khá thuần thục, hết Niệm An – Vĩnh Lạc rồi tới Gia Vũ, với con gái, đương nhiên cũng không có vấn đề gì.

Thẩm Tinh ít sữa nhưng vẫn kiên trì muốn cho con bú mẹ. Thiên Hằng lo lắng cho sức khỏe của cô, đã sớm trở thành một người cha đảm đang toàn năng, một người chồng 100 điểm, sớm trưa chiều tối khi con gái nôn trớ đều thức chung với Thẩm Tinh chăm con, còn có phần chu đáo hơn cô.

Phía Kỷ Nguyên dạo gần đây cũng không có công trình gì nổi bật ngoài cuộc đấu thầu khu thương mại phức hợp. Bản thiết kế của Mộc Hướng Đông – Thiên Hằng đã xem qua và rất hài lòng. Hướng Đông không chọn lối thiết kế hoa mỹ mà chú trọng về “tính tiện dụng” của công trình. Cả Thẩm Nguyên –ông chủ của Kỷ Nguyên cũng đặt lòng tin rất lớn vào thiết kế lần này. Vậy mà...

Công ty chiến thắng đợt thầu này là Lâm thị. Kiến trúc sư trưởng là Hòa Vỹ. Bản thiết kế thắng cuộc Thiên Hằng đã được nhìn thấy. So về mọi mặt, thiết kế đều thua xa sản phẩm của Mộc Hướng Đông, đặc biệt là về tính tiện dụng của nó. Bề ngoài công trình sẽ rất hoa mỹ và rực rỡ nhưng đa số hoa văn, họa tiết trang trí đều mang tính cung đình, có hoa văn còn lặp lại vài kiến trúc cổ xưa nhằm chấn. Thiên Hằng thực sự không hiểu, một người dày dạn như ba nuôi Trình Vân, chú Từ, sao có thể chọn lựa thiết kế như vậy.

Mộc Hướng Đông là một người tính tình trầm lặng. Thua cũng không có vẻ nản chí. Thẩm Nguyên cũng nhún vai:

-Bỏ đi...Kỷ Nguyên còn không ít hợp đồng khác. Đông, em phụ trách công trình bên Tây Cống đi. Đại ca – Anh ta hướng về phía Thiên Hằng- Đại ca nhận công trình bên Trung Hoàn nhé? Thiết kế nhà cho người ta thôi. Mai đến gặp khách hàng.

Thiên Hằng không nói gì. Phòng thiết kế lại im lặng, chỉ còn tiếng bút chì phác thảo sột soạt trên giấy. Chỉ có anh nhìn thấy, Mộc Hướng Đông thẫn thờ nhìn bản thiết kế không được chọn của mình. Đôi mày rậm hơi nhíu lại...Có lẽ anh cũng không hiểu, vì sao mình lại thua?

Chiều hôm đó Thiên Hằng tan sở sớm. Nhưng không phải về nhà với Thẩm Tinh.

Anh đến ngay trụ sở văn phòng của Trình thị. Trên tay là hai bản thiết kế, một của Mộc Hướng Đông, một của Hòa Vỹ phía Lâm thị.

-Làm ơn, tôi muốn gặp chủ tịch Trình....

Cũng trong buổi chiều hôm ấy, Niệm An nhận được điện thoại của ba. Giọng Trình Vân nghiêm nghị hẳn, khác với thường ngày:

-Về công ty ngay. Ba có chuyện muốn hỏi.

Đón Niệm An không chỉ có Trình Vân mà còn có Từ Thành Luân nữa....Và nhân vật Niệm An sợ nhất, Thiệu Thiên Hằng cũng đang ngồi trong phòng.

-Con giải thích đi. – Ông Trình nghiêm giọng- Lần đấu thầu lần này, ba giao toàn quyền cho con quyết định. Và đây là hai bản thiết kế. Một bị loại, một được chọn. Con cho ba biết, bản thiết kế được chọn có ưu điểm thế nào, có gì vượt trội so với bản thiết kế kia?

Khi nhìn qua bản thiết kế ông đã giật mình...Dù là người không am hiểu về kiến trúc cũng thấy rõ, bản thiết kế phía Kỷ Nguyên đẹp và sống động hơn nhiều. Phía Trình thị có nhiều chi tiết rườm rà không cần thiết, thời gian thi công có thể sẽ kéo dài hơn, chi phí à hiệu quả thấp hơn nhiều.

Thằng con này, đâu phải là tay mơ nữa. Ông không tin nó chẳng nhìn ra mặt lợi hại, hơn thua của hai bản thiết kế này.

-Thưa ba....Con...

Mặt Niệm An nóng bừng. Còn gì để nói chứ, lần này anh thừa nhận là mình để tình cảm lấn át đi lý trí. Bản thân Niệm An cũng đã cân nhắc. Kỷ Nguyên không có hợp đồng này cũng không sao cả. Nhưng Lâm thị đang giai đoạn khó khăn chất chồng, nếu không có sự hợp tác của Trình thị thì giá cổ phiếu càng xuống thấp, nguy cơ phá sản là rất lớn. Anh làm liều, không ngờ....

Thiên Hằng lẳng lẳng nhìn đứa em anh xem như ruột thịt. Khi bối rối nó sẽ hơi cúi người xuống, không dám nhìn thẳng vào anh.

-Tôi chỉ muốn lên tiếng vì nhân viên của mình thôi. Kiến trúc sư Mộc dành rất nhiều tâm huyết cho thiết kế này. Cậu ta 3 ngày 3 đêm chưa ngủ, vùi đầu trong phòng, trong khi bản thiết kế lại chịu thua một sản phẩm lấy hoa mỹ để che đi lỗi mòn trong thiết kế của mình. Tôi mong anh Trình có một giải thích hợp lý để tôi có thể an ủi nhân viên của mình. Vì sao cậu ấy thua?

Niệm An than thầm trong bụng. Đã gọi là anh Trình thì chứng tỏ, anh hai đang giận dữ thế nào rồi.

79. Chương 79

,,,- Kế hoạch này từ nay con không cần tham gia nữa. Tự về nhà mà sám hối đi!

Trình Vân lạnh lùng nói với đứa con trai duy nhất. Ông không tiếc những tổn thất phải chịu của công ty, chỉ cảm thấy lo lắng. Niệm An vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nó mới có 23 tuổi, phải chăng ông đã đặt lên vai nó quá nhiều mong mỏi, quá nhiều trách nhiệm, khiến Niệm An đi lệch con đường, trở thành một con sói quá sớm so với tuổi đời của nó hay không?

-Anh hai...Anh thấy sao?

Từ Thành Luân nhớ tới cuộc nói chuyện hôm trước với Niệm An. Ông không rõ, nhưng có lẽ chuyện có liên quan tới con gái. Anh hùng không qua được ải mỹ nhân chăng?

-Đừng hỏi tôi. Về hỏi con của chú kìa...

Rồi ông lại sực nhớ ra:

-Tiểu Hằng sẽ không làm gì Niệm An chứ? Nhìn nó lúc này, tôi cũng sợ...Hình như nó giận lắm.

Trình Vân lại thở dài. Thiên Hằng là con người nguyên tắc. Từ nhỏ tới lớn Thiên Hằng không thích dựa vào ai khác, ghét nhất là những kẻ lợi dụng quan hệ, đi lên không vì thực lực. Ngày hôm nay nó mang đến hai bản thiết kế cho ông so sánh...Lời nói khi này...Rõ ràng là Thiên Hằng đang cảm thấy bất bình cho cậu nhân viên dưới quyền mình.

Một người có tài. Thậm chí là rất có tài...

...Ở một nơi khác, không xa tòa nhà của Trình thị, Niệm An vẫn đang đi sau Thiên Hằng, cố gắng bắt chuyện với anh trai:

-Anh hai...Em...

-Gọi cô ta đến đây cho anh!

-Anh hai à...Em...

-Gọi cô ta đến đây ngay lập tức. Có nghe không?

Thiên Hằng quát lớn. Niệm An đứng yên tại chỗ, không dám nói một lời.

-Em đừng tưởng anh hai không biết em đang tính toán chuyện gì- Mắt Thiên Hằng long lên sau cặp kính trắng- Em muốn dồn Lâm thị vào con đường cùng, cho họ không ngẩng đầu lên được, có phải không?

Ban đầu Thiên Hằng chỉ nghĩ, Niệm An chọn sản phẩm của Lâm thị là nhằm mục đích muốn giúp Huệ Mẫn vực lại sự nghiệp. Ông Lâm cũng là ân nhân của anh ngày đó. Bản thiết kế của Hướng Đông rất tốt. Không cần công trình này của Trình thị, chỉ hai tiếng sau đấu thầu đã có nơi liên lạc với Kỷ Nguyên muốn sử dụng bản thiết kế đó ngay. Xem như lần này để Lâm thị có thêm cơ hội, có thể trả được món nợ ân tình ngày xưa. Anh đã định im lặng, đã định về nhà...

Nhưng Thiên Hằng lại nghĩ tới một khả năng khác, sau lời nói của Từ Thành Luân:

-Bác nghĩ...Niệm An không chỉ muốn vậy. Nó...bác chỉ lo...

Với thực lực hiện nay của Lâm thị, rất khó có khả năng hoàn thành tốt những yêu cầu từ phía nhà đầu tư. Một khi đã ký kết hợp đồng, Niệm An với tư cách là đại diện bên đầu tư hoàn toàn có thể đưa ra những yêu cầu gắt gao trong việc thi công. Hòa Vỹ không phải là một kiến trúc sư tồi nhưng cậu ta không có sở trường trong việc thiết kế công trình. Sai sót có thể xảy ra bất cứ khi nào. Bản hợp đồng giữa hai bên Trình Vân đưa cho anh xem lúc chiều đặt rất nặng vấn đề bồi thường nếu phía đối tác làm sai cam kết. Số tiền bồi thường có thể làm Lâm thị sụp đổ ngay.

Ép chết Lâm thị, dù bề ngoài là vớt cho họ một cần câu song lại đầy gai nhọn. Niệm An, từ khi nào đứa em trai nhỏ đã trở nên thủ đoạn thế này?

-Anh hai...

Niệm An ngẩng đầu lên. Trọn đời luôn như vậy. Dù em có thế nào, cũng không qua được mắt anh hai.

-Em xin lỗi anh hai. Nhưng thương trường là chiến trường mà.

Niệm An có không ít tính toán cá nhân trong đó. Thậm chí cũng đã tính tới khả năng bị ba phát hiện. Đóng vai khờ khạo cũng không khó lắm. Cứ giả vờ như mình là một tên ngốc không có quyền hành gì cả. Thậm chí đóng vai một công tử bất đắc chí vì bị cha xem thường. Mục đích là gì nhỉ? Để xem Huệ Mẫn phản ứng thế nào?...Hay có thể vừa gián tiếp hủy đi Lâm thị mà vẫn không làm cho cô hận mình, mọi tội lỗi trút hết lên hai “cây cao bóng cả”..... Nghĩ lại, anh bỗng thoáng nhếch môi.

-Gọi cô ta đến đây cho anh hai!

-Anh hai à....Huệ Mẫn...

-Em có gọi không? Hay để anh gọi?

-Anh hai à...Em...

Có tiếng bước đi. Niệm An và Thiên Hằng đều nhìn ra ngoài. Huệ Mẫn vừa đến. Nhìn thấy Thiên Hằng, cô hơi ngẩn người ra.

-Anh...

-Cô không cần ngạc nhiên như vậy- Thiên Hằng khoanh tay, ánh mắt sắc như dao nhìn sang hai người -Từ nhỏ tới lớn, Niệm An do chính tay tôi chăm sóc. Ba em ấy cũng là ba nuôi của tôi. Ba tôi là Thiệu Tường Phong, trưởng phòng thiết kế của Trình thị, mới về hưu năm ngoái thôi.

Huệ Mẫn ngẩn người. Quan hệ như vậy, sao...sao Niệm An lại như không quen biết? Tại sao?

-Cô Lâm ạ...Cô thực sự làm tôi quá thất vọng. -Thiên Hằng thẳng thắn- Ba cô tài giỏi, quyết đoán bao nhiêu thì cô ngu ngốc và ấu trĩ bấy nhiêu. Làm ăn không phải chỉ có giỏi quyền rũ đàn ông, để cho họ thỏa mãn dục vọng là được. Nếu ba cô biết, cô vì công ty của ông ấy mà để cho đàn ông đùa bỡn, lợi dụng như vậy, ông ấy sẽ đau lòng đến thế nào, cô có biết không?

Làm cha rồi sẽ thấu sự yêu thương con trẻ. Thiên Hằng cũng có một tiểu công chúa. Anh thật sự sẽ phát điên lên khi nghĩ tới cảnh con gái mình bị một thằng sở Khanh lấy ra làm trò đùa cợt. Con gái như hoa như ngọc phải miễn cưỡng chiều lòng đám người háo sắc, xem mình là một món hàng....

Huệ Mẫn thực sự không đáp được lời nào, chỉ đứng chôn chân tại chỗ. Niệm An cũng lặng yên. Thiên Hằng nhìn cả hai người, cơn giận lại bùng bùng kéo đến. Nếu là như khi còn nhỏ, anh sẽ không ngần ngại đánh cho Niệm An một trận. Nhưng hiện tại, đánh có giải quyết được gì đâu:

-Cô Lâm à...Thương trường không phải là chỗ mà cô chỉ có sắc đẹp là có thể làm được những điều mình muốn. Cô hầu hạ một thằng đàn ông rồi sẽ có những thằng đàn ông khác...Một lần làm điểm, trọn đời cũng là điểm. Đám đàn ông làm ăn lại mau chán và đầu thiếu gì gái đẹp. Bọn họ chơi đùa chán sẽ tìm cô gái khác. Lúc đó, những gì cô có được từ thân xác sẽ còn gì? Muốn hay không, người ta cũng cho cô là một con điểm mất rồi.

Anh dừng lại một chút. Huệ Mẫn không cố ý nhưng nước mắt đang rơi trên khuôn mặt trái xoan thanh tú. Biết là có thể sẽ làm cô sốc nặng hơn nữa, nhưng Thiên Hằng vẫn cho rằng, tốt nhất vẫn là nên cho cô một bài học từ sự đắng cay này:

-Thay vì tìm cách dụ dỗ đàn ông tìm hợp đồng, cô nên dành thời gian thu xếp lại công việc ở công ty cho tốt. Hòa Vỹ có tài nhưng cậu ấy không hợp với mảng thiết kế công trình. Cô nhận những bản hợp đồng nhỏ cần thiết kế nội thất, đúng sở trường Hòa Vỹ hơn.

-Anh...- Huệ Mẫn cắn môi nhìn Thiên Hằng- Chuyện của tôi...Anh...

-Tôi không nên xen vào phải không?- Thiên Hằng lạnh lùng- Ông Lâm từng giúp đỡ tôi, tôi không muốn ông ấy sau khi hồi phục lại tức điên người vì cô con gái lúc nào cũng tưởng mình đúng là cô. Cô giành được hợp đồng rồi thì làm sao mà thực hiện nó nếu không phải lại tiếp tục vay vốn ngân hàng, đầu tư cho công trình? Bản thiết kế nhiều chi tiết rườm rà như vậy, chi phí thực hiện sẽ rất cao. Cô nghĩ Trình thị rộng lớn này chịu làm ăn lỗ vốn vậy sao?

Huệ Mẫn như một con nai con đang từ từ bị sói vờn qua lại chờ ngày nuốt chửng. Thiên Hằng bỗng muốn con gái mình lớn thật mau để anh có thể dạy con bài học – một khi thực lực không đủ, đừng nên nghĩ mình có thể gánh vác được những chuyện lớn lao hơn.

80. Chương 80: Nt 36: Anh Có Sai Không?

Phản ứng của Huệ Mẫn không ngoài dự đoán của Thiên Hằng. Cô bỏ chạy, nước mắt chảy dài trên má. Niệm An cũng ngỡ ngàng:

-Còn đứng đó. Chạy theo đi.

Anh hai à....- Niệm An ngập ngừng- Em...

-Cô ấy đang bị kích động. Em đi theo đi, coi chừng cô ấy nghĩ quẩn thì hối hận không kịp. Nhanh đi.

-Dạ...anh hai!

Thiên Hằng nhìn theo dáng Niệm An vội vã....Anh cũng không biết, những phán đoán của mình có đúng không?

Niệm An thực sự chỉ xem Huệ Mẫn là trò đùa cợt? Phá hoại, dồn Lâm thị vào đường cùng là bản chất con buôn hay bởi Niệm An muốn cô ấy không còn đường quay lại, phải hoàn toàn phụ thuộc vào mình?

Tương tự như ngày trước nó đã từng nhúng tay vào chuyện của anh và Thẩm Tinh. Nhưng với Thẩm Tinh, Thiên Hằng thật lòng yêu cô. Còn Niệm An, nó đã biết thế nào là yêu quý một người, bằng mọi thủ đoạn giành về người đó chưa?

Anh chợt thở dài...

...Về trầm ngâm của Thiên Hằng cả buổi chiều khiến Thẩm Tinh cũng cảm thấy lo lắng. Anh vẫn giúp cô chăm con uống sữa, vẫn thay tã cho con như mọi ngày song cô vẫn đọc được nỗi niềm hiện lên trong mắt chồng. Một chút thất thần, một chút lo sợ và có cả sự hối hận bên trong, thể hiện rõ qua tiếng thở dài.

-Anh!

Thẩm Tinh bỗng tựa vào người Thiên Hằng. Anh hơi bất ngờ nhưng vẫn quay lại, ôm lấy vóc dáng đã có phần đầy đặn hơn sau khi sinh của vợ, vùi mặt vào tóc cô.

-Con ngủ rồi hả em?

-Dạ...Tiểu Noãn ngủ rồi anh.

Sau bao trần trở, Thiên Hằng quyết định đặt tên con là Thiệu Noãn Xuân. Cô bé như một mùa xuân ấm áp, chiếu rọi bao nhiêu thứ trong cuộc sống của cha mẹ mình. Thiên Hằng cảm thấy mình may mắn. Anh không hối hận bởi những chuyện từng làm. Có xấu xa, có thủ đoạn thậm chí là tàn nhẫn nhưng những thứ ấy đã mang Thẩm Tinh và Noãn Xuân đến cho anh, để Thiên Hằng có trọn vẹn một gia đình nhỏ của riêng mình.

-Hôm nay anh đã vạch trần chuyện của Tiểu An. Anh cũng nói với một cô gái, một lần làm điếm, cả đời sẽ là điếm. Anh nghĩ, có lẽ lúc đó cô ấy nghĩ anh đang chỉ trích cô ta, xem cô ta là điếm. Thật tình anh nghĩ vậy. Phụ nữ, nếu chấp nhận đánh đổi, lên giường với đàn ông để tư lợi, thực tế có khác gì những cô gái điếm đâu.

Thẩm Tinh nhìn chồng. Ông chồng cô độc mồm độc miệng, Thẩm Tinh từng nghe kể lại. Nhưng độc miệng nói một cô gái là điếm, hình như là có hơi quá đáng rồi.

-Nói cho em nghe đi anh! Sao anh lại nặng lời với cô gái đó vậy? Còn Tiểu An, chú ấy đã gây ra chuyện gì sao?

...Thiên Hằng không giấu vợ. Anh kể lại hết mọi chuyện. Đến lượt Thẩm Tinh ngẩn người. Cô cũng không biết Thiên Hằng làm vậy là đúng hay sai.

-Em biết anh ghét những người không đi lên từ thực lực. Nhưng mắng cô Lâm như vậy, nếu em là cô ấy, em cũng không chịu nổi đâu.

Dưới mắt người mình thăm mển, mình lại chẳng khác gì một con điếm.... Thẩm Tinh thoáng rùng mình:

-Anh hoàn toàn không nghĩ tới việc cô ấy sẽ bị sốc -Thiên Hằng ngừng lại đôi chút trước khi tiếp lời- Anh cho rằng một khi đã chấp nhận đánh đổi, cô ấy sẽ lường trước mọi hậu quả rồi.

-Ban đầu chắc cô ấy cũng không định sẽ quyến rũ Tiểu An đâu -Thẩm Tinh nhẹ nhàng- Sau này lỡ phóng lao thì phải theo lao. Hơn nữa...- Cô dừng lại một lúc rồi mới tiếp lời- Em nghĩ, chắc Niệm An biết cách khơi dậy những lo lắng, những bất an trong lòng cô ấy nên cô Lâm mới chịu...mới chịu làm vậy thôi.Nếu là em thì...

Cô dừng lại. Thiên Hằng đang nhìn thẳng vào cô. Đôi chân mày anh nhíu lại khiến cô lại thấy lo:

-Anh không vui à?

-Ừ. Nếu là em, em cũng làm như cô ấy à?

-Không...không hẳn -Thẩm Tinh tìm cách tránh xa đề tài nguy hiểm này- Em...em sẽ tìm cách khác. Nhất định còn cách. Cùng lắm là...phá sản thôi.

Thiên Hằng đang đặt mình vào vị trí của Huệ Mẫn mà suy nghĩ. Cô ấy nhất định sẽ nghĩ tới ba mình trong hoàn cảnh đó. Toàn bộ tâm huyết của ông Lâm là Lâm thị, nếu mất đi trong lúc ông đang bệnh nặng, chỉ sợ là....

-Anh có sai không vợ? -Thiên Hằng bỗng vui đầu vào bụng Thẩm Tinh, tay ôm ngang vòng eo cô – Anh có bị quả báo không? Con gái chúng ta có bị quả báo không?

Thẩm Tinh cười nhẹ. Ông chồng cô, gần đây cũng quan tâm đến tử vi, tướng số. Anh lo lắng chuyện mình gây ra để lại hậu quả xấu cho con gái. Thẩm Tinh chợt phì cười:

-Anh không cần lo. Thật ra em thấy cho cô ấy một liều thuốc mạnh như vậy cũng được. Nếu cứ để Niệm An đùa cợt, khi cô ấy không còn hấp dẫn nữa thì...thì sẽ quen mùi có chuyện là đi quyến rũ người khác. Tuy là lời nói của chồng em có hơi khó nghe một chút- Thẩm Tinh ôm cổ chồng- Nhưng anh không sai đâu. Chồng em không có sai.

Thiên Hằng búng nhẹ vào mũi cô vợ nhỏ. Hy vọng sau chuyện này, cô gái tên Huệ Mẫn đó sẽ tỉnh ra. Giới thương nghiệp quan trọng nhất là thực lực, các mối quan hệ, các hình thức xã giao ngoài luồng đều chỉ là một vài chiêu trò nhỏ, sớm muộn gì cũng mất tác dụng thôi.

-Anh....anh đi ngủ đi. Khuya rồi đó anh.

Thẩm Tinh nhìn thoáng qua đồng hồ, ân cần nhắc nhở. Thiên Hằng bồng ôm cô chặt hơn:

-Vợ ơi! Anh muốn...

Mặt Thẩm Tinh đỏ như cà chua sắp chín. Cô đã qua ngày tháng nhưng vẫn chưa sẵn sàng lại quay về như trước. Thân thể cô sau khi sinh ít nhiều đã có bụng mỡ, thân hình chẳng còn như xưa.

-Anh...

Thẩm Tinh nũng nịu gọi khi anh bồng mình trên tay, về phòng ngủ. Cô cảm thấy hạnh phúc. Người đàn ông của Thẩm Tinh không hoa mỹ, không có nhiều hành động lãng mạn. Nhưng cô yêu hình ảnh anh tỉ mỉ vuốt cho con những muống sữa, thay cho con bộ đồ mới. Vậy là đủ lắm rồi....

81. Chương 81: Nt37: Hơn Hai Mươi Năm....

Nguyễn Niệm Kiều ở độ tuổi trung niên.

Về đẹp không còn rực rỡ kiều sa mà mặn mà đầm thắm. Cuộc sống với Trình Vân không hẳn là ngập tràn hạnh phúc và tĩnh lặng như người bạn thân Lạc Ân nhà bên cạnh. Trình Vân cao ngạo độc đoán còn bà cũng không phải thuộc dạng phụ nữ chỉ biết cam chịu. Tuy nhiên, sau bao sóng gió, hai người đã biết thế nào là lùi một bước, nhường nhịn nhau nên cuộc sống cũng trở nên tĩnh lặng và đầm ấm hơn.

Bây giờ sau hơn 20 năm chung sống, thành quả là 2 đứa con, một trai một gái, Niệm Khiết hiền dịu, hiểu chuyện đã yên bề gia thất cùng với Thiệu Vĩnh Lạc. Bà chỉ lo lắng cho Niệm An. Nó là sự tổng hòa hai tính cách của ba và mẹ. Nhưng bà thấy dường như nó có phần giống nàng Quách Phù trong Thần điêu hiệp lữ. Cái nó giống đều là tật xấu của ba và mẹ, đặc biệt là sự từng tưng thích đùa cợt của Trình Vân và sự phớt đời, có phần tàn nhẫn của bà trong tình cảm...Hôm nay nghe bà bạn thân Lạc Ân gọi điện kể chuyện Niệm An gây ra ột cô gái nhỏ, bà cảm thấy hết sức đau đầu.

Ông Trình đi dự tiệc về, cố gắng nhẹ chân khi mở cửa phòng ngủ. Nhưng bà đang thức chờ ông:

-Ông xã à...Mình ngồi xuống đi, em có chuyện muốn bàn.

Mỗi lần nghe vợ gọi là “ông xã”, ông Trình lại thoáng rung mình.

Khi cả hai còn trẻ, mỗi khi Niệm Kiều gọi điện cho chồng:

-Anh ơi!

Bên kia điện thoại, đôi mày rậm của Trình Vân bao giờ cũng nhíu lại. Lại có chuyện rồi:

-Có chuyện gì thì em cứ nói thẳng ra đi. Đừng làm anh sợ...

Hiện giờ bà nhẹ nhàng như vậy, nụ cười dịu dàng kia nữa. Ông cảm nhận, chuyện này không phải rắc rối bình thường.

....Qua những thông tin chồng cung cấp, bà Niệm Kiều có thể mơ hồ chấp nối được thành một câu chuyện. Có một cô bé định lợi dụng Niệm An để dành hợp đồng cho công ty của cô ấy. Niệm An cũng không vừa gì, giả vờ ngây thơ, gián tiếp đẩy những “cục xương” khó nhằn qua cho công ty cô bé ấy nhưng vẫn chẳng bỏ qua cơ hội “ăn sạch sê” con gái người ta. Chỉ là lần sau cùng nó làm hơi quá, dám công khai để cho phía công ty phía bên kia trúng thầu trong khi bản thiết kế không có gì nổi bật đã chọc giận Thiên Hằng. Mà thằng nhóc Thiên Hằng tính tình thẳng thắn, ghét nhất là luồn cúi, ghét những kẻ không có thực lực...Hiện tại, Niệm An đang bị treo việc, không được tham gia vào chuyện của công ty.

Chuyện làm ăn bà Niệm Kiều không quan tâm lắm. Điều bà thắc mắc là:

-Ông xã à...Ông thấy cô bé kia thế nào? Có xinh không?

-Bà hỏi lạ -Ông Trình nhún vai- Xinh đẹp thì thằng con bà mới giở trò với người ta chứ.

-Tính tình thế nào?

-Tôi không biết. Nhưng mà -Ông bỗng xuống giọng, nghiêm túc- Tôi nghĩ, một cô bé chịu hy sinh đến vậy vì sự nghiệp công ty nhà mình thì bản thân cô ấy không tệ đâu. Lâm thị là tâm huyết cả đời của ông Lâm, nhưng mà...sức con bé đó yếu quá, lại không có nhiều kinh nghiệm. Nếu không có ai đó chống lưng thì khó mà đứng vững nổi.

Bà Niệm Kiều có một chút tính toán. Lâm thị bà từng nghe qua. Cũng là một công ty kinh doanh khá tốt. Giờ đang lâm vào cảnh khó khăn, nhưng nếu có người chèo chống tốt thì chắc cũng không có vấn đề gì. Quan trọng là...cô gái đó. Bà cũng muốn biết, đó là một cô bé như thế nào.

-Ông à...

Ông Trình nhìn vợ đầy cảnh giác. Đôi mắt vẫn trong trẻo không khác gì cô thiếu nữ của hơn hai mươi năm trước...Nhưng mỗi lần bà nhìn ông như thế, chắc chắn là trong cái đầu nhỏ bé đó lại có ý tưởng mới mẻ gì.

-Bà lại muốn làm gì? Tôi không biết đâu. Bà muốn gì thì cứ làm, tôi...

-Thôi mà...- Bà Niệm Kiều bỗng ôm lấy tay chồng, giọng nói mềm nhẹ- Ông giúp tôi đi. Tôi cũng muốn tốt cho con mình thôi. Nó cũng hai mươi mấy tuổi, bằng tuổi tôi ngày đó, lập gia đình cũng được rồi mà.

Hơn hai mươi năm song mỗi lần bà giả giọng nửa nài nỉ, nửa nũng nịu đó là tìm ông lại mềm nhũn...Mỗi người đứng là đều có một khắc tinh trên đời này. Khắc tinh của ông có tên là Nguyễn Niệm Kiều.

82. Chương 82: Nt37.2

* Tính đào Yêu yêu hận hận, nhưng dài quá....Hix, thôi nhân tiện có ngoại truyện liên quan tới đôi vợ chồng này, bonus 1 đoạn trong Yêu yêu hận hận ghen, khi hai người này đang trong giai đoạn tán tỉnh và trêu đùa nhau. Phần đặc biệt nên edit có hơi mệt, cần 20 ghen, 70 like.

Trình Vân nhớ rất rõ, cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Niệm Kiều, hắn đã phải thổ dài. Với một cô gái xinh đẹp như thế, Nhất Vũ say đắm cũng là chuyện bình thường.

Điều hắn không hiểu, dù ý định ban đầu của Nhất Vũ chỉ là “gặp dịp thì chơi” nhưng sau đó nó đã si mê cô, mọi thứ cô ta muốn đều cố gắng đáp ứng đầy đủ. Trình Vân còn nhớ, để làm vui lòng người đẹp, Nhất Vũ từng dùng mấy trăm ngàn nhân dân tệ bao trọn một khu vui chơi, đặt pháo hoa có chữ “I love you, Kiều Kiều” “nhằm làm Niệm Kiều cảm động. Thế mà cuối cùng Niệm Kiều vẫn tàn nhẫn bỏ rơi Nhất Vũ, để em trai hắn thương tâm dẫn tới tai nạn, tàn phế suốt đời.

Tô Lâm là cô gái bao năm luôn ở cạnh Nhất Vũ, đến tìm Niệm Kiều, xin cô ta đến thăm anh, cho Nhất Vũ một tia hy vọng sống. Vậy mà cô gái có bề ngoài xinh đẹp như thiên sứ ấy chỉ dịu dàng mỉm cười với Tô Lâm, buông giọng nhẹ tênh:

-Mạng sống của mình, mình không quý trọng. Ai có thể giúp mình được hả cô Tô?

Cô ta lạnh nhạt quay đi. Rồi không đến. Trong thời gian Nhất Vũ nằm trên giường bệnh, chán chường, chỉ muốn chết, cô ta lại tiếp tục cuộc sống trước đây, còn có người yêu mới, tay trong tay cùng vui vẻ. Bạn trai của cô ta cũng là một “hot boy” trong trường Đại học, tên là Từ Thành Luân.

Trình Vân nhìn em trai thống khổ, nhìn em trai mỗi ngày đều nhìn ra cửa như trông ngóng điều gì đó. Cuối cùng không chịu nổi, hắn bất chấp sự phản đối của Nhất Vũ, cương quyết đưa em sang Mỹ chữa bệnh, tìm cách vùi đi vết thương lòng ám ảnh trong lòng nó. Thám tử cũng theo lệnh hắn, tiếp tục theo dõi Niệm Kiều.

Hai năm...Chứng kiến bao nhiêu chuyện trong cuộc đời cô gái tàn nhẫn đó. Cô ta tốt nghiệp, đi làm, tiếp tục quen biết bạn trai. Nhìn họ rất vui vẻ. Cô ta hạnh phúc. Nụ cười rạng ngời. Nhìn sang những hình ảnh lúc nào cũng phải gắn chặt với chiếc giường và đôi chân tàn phế của Nhất Vũ, Trình Vân không khỏi phẫn hận. Hắn như đang ghen tức giùm em trai mình.

Lần gặp gỡ đầu tiên của cả hai là trong buổi tiệc sinh nhật của Từ Thành Luân. Với tư cách bạn bè, Niệm Kiều đến chúc mừng.

Trình Vân cũng được mời. Ánh mắt hắn thoáng qua tia lửa. Niệm Kiều không trau chuốt, trang điểm kỹ như những tiểu thư đến tham gia buổi tiệc. Nụ cười của cô dịu dàng và chừng mực. Từ Thành Luân nhìn thấy “bạn gái” chỉ thoáng mỉm cười. Hắn chạm nhẹ vào má Niệm Kiều như lời chào hỏi. Cô nhìn hắn, đôi mắt trong veo bừng sáng như nhìn thấy ánh mặt trời.

-Anh Luân.

-Tiểu Kiều...

Hai người thân mật gọi nhau như vậy. Trình Vân bỗng muốn thấy cảnh hai con người trong mắt chỉ có nhau này hành hạ nhau, tàn phá lẫn nhau.

Từ Thành Luân là chủ tiệc nên bị kéo đi tiếp khách. Niệm Kiều nhanh chóng chìm khuất giữa dòng người.

-Chào cô...Tôi có hân hạnh mời cô nhảy một bản không?

Trình Vân mỉm cười lịch sự. Niệm Kiều nhìn hắn, đôi mắt trong trẻo, nụ cười hiền đến nao lòng.

Quả là có bản năng mê hoặc đàn ông.

-Tôi nhảy dở lắm. Chỉ sợ phiền anh thôi.

-Không sao đâu. Tôi dìu cô...

Trình Vân bỗng trở nên nôn nóng. Hắn không thích cô dùng vẻ “nai tơ” này với mình. Bản chất cô ta Trình Vân rõ hơn ai hết. Sao mà....

Dưới ánh đèn dịu dịu, Niệm Kiều không có vẻ gì là đang đóng kịch. Cô nhảy lóng ngóng, còn đạp lên chân Trình Vân.

Đôi má đỏ bừng, cô cuống quýt xin lỗi. Do mang giày cao gót nên gót giày nên khi giẫm phải, cái đau không đơn giản chỉ là đau đớn bình thường.

-Anh có bị trặc gân không? Tôi xin lỗi...Xin lỗi...

Niệm Kiều lặp lại những câu như thế mãi. Cái đau này nào có đáng gì. Nhưng đây cũng là một cơ hội của Trình Vân:

-Không sao. Cô mời tôi một bữa ăn là được. Xem như tiền thuốc trả giùm tôi.

Niệm Kiều có chút ngơ ngẩn. Rồi cô cũng gật đầu.

Trình Vân rít một hơi thuốc dài. Cá đã từ từ bơi đến cần câu.

83. Chương 83: Nt 37.3

Chuyện tình cảm, ai mới là cá và ai mới là cái cần câu?

Lần thứ hai họ gặp nhau là lần đi ăn “bồi thường” đó. Niệm Kiều dẫn Trình Vân đi ăn ở quán mì nhỏ ở gần nhà.

Quán không lớn nhưng sạch sẽ, ông chủ vui tính. Niệm Kiều nói chuyện với ông rất vui vẻ. Cô mỉm cười, cô nhả mặt trên đùa cậu nhóc Tiểu Kỳ, cháu trai mới tròn năm của ông chủ, từng cử chỉ, từng lời nói đều rất đáng yêu. Khác hẳn với cô gái dịu dàng trong một góc buổi tiệc đêm hôm đó ở nhà họ Từ. Niệm Kiều tràn đầy sức sống, nhí nhảnh, đúng với tuổi trẻ của mình.

Trình Vân không thể chối bỏ một sự thật. Cô là một cô gái hấp dẫn. Hắn mơ hồ hiểu, lý do mà Nhất Vũ say mê Niệm Kiều rồi.

-Anh thích bữa ăn này không?

-Thích lắm- Trình Vân cười nhẹ- Cảm ơn cô.

-Không có gì.

Cả hai im lặng một chút, rồi Trình Vân chợt hỏi cô:

-Nếu là người khác, cô có mời họ đi ăn không?

Vẫn là đôi mắt trong trẻo ấy. Lần này Niệm Kiều có hơi ngại ngùng:

-Anh muốn nghe lời thật lòng không?

Trình Vân nhớ, khi đó mình đã vô cùng ngạc nhiên khi cô đáp lại mình cũng bằng một câu hỏi. Hắn vô thức gật đầu. Niệm Kiều ngượng ngịu giải thích:

-Anh Luân nói...Anh là nhân vật rất quan trọng, ba anh ấy rất xem trọng anh. Tôi ngại anh phiền. Là tôi đập vào chân anh hôm đó. Xin lỗi...Có trách là trách tôi thôi. Anh đừng phiền anh Luân...

Có một chút hụt hẫng trong lòng Trình Vân. Dù biết hai người đó là tình nhân, đương nhiên là Niệm Kiều phải nghĩ cho người ấy....Nhưng so kỹ, Từ Thành Luân chỉ là con trai thứ trong nhà họ Từ, mà nhà họ cũng không phải là dạng trâm anh thế phiệt gì, chỉ là một công ty nhỏ cần mối quan hệ với Trình gia rất nhiều. So với Trình Nhất Vũ là “nhị công tử” Trình gia, so về học vấn, so về ngoại hình, so về tài lực, Từ Thành Luân đều không thể sánh bằng. Vậy thì tại sao Niệm Kiều lại chung tình với anh ta như vậy? Tại sao?

-Vậy sao?

-Anh đừng phiền nha. Tôi...

-Không có gì.

Niệm Kiều vẫn cảm thấy lo lắng. Anh ta đương nhiên không chấp gì cô mà dù có chấp thì cũng không thể vì một chuyện như thế mà làm tổn hại gì tới mình. Nhưng quan hệ với anh Luân bị ảnh hưởng là điều không thể. Anh Luân còn rất nhiều việc phải làm. Niệm Kiều đã không giúp được gì nhiều thì cũng không thể để phiền tới anh Luân.

- Tôi...tôi phải về rồi. Chào anh...

Niệm Kiều bước khỏi xe. Căn nhà nhỏ nằm trong phố cổ là tổ ấm của cô. Có một bữa cơm đang chờ sẵn Niệm Kiều. Nhưng anh Luân thì không có mấy lần như vậy. Anh cũng 23 tuổi, nhưng anh phải sống một cuộc đời khác hẳn, phải cố gắng làm bao nhiêu việc chỉ để hài lòng người ta. Anh Luân...Nếu cô có thể, có thể làm chút gì cho anh....Anh bảo, người đàn ông họ Trình đó rất quan trọng. Nếu như anh ta chấp nhận chuyện đàm phán lần này thì anh Luân chắc chắn sẽ được ba của anh ấy xem trọng hơn.

Còn bản thân người ấy....Niệm Kiều cũng biết mình là một cô gái đẹp. Chuyện anh ta mượn có một bữa ăn bình thường để tiếp cận cô cũng là chuyện bình thường.

Niệm Kiều không hề biết, nhìn dáng cô khuất đi vào ngõ hẻm, tay Trình Vân hơi nắm lại. Lồng ngực hắn nóng lên hừng hực. Chưa bao giờ ý định chinh phục một cô gái lại mạnh mẽ đến vậy. Không chỉ vì Nhất Vũ. Càng không phải vì ý định trả đũa Niệm Kiều.

Từ ngày đó, Niệm Kiều nhận được nhiều quà tặng. Khi là bó hoa, khi lại là số tiền ăn trưa được ai đó thanh toán. Có lần Từ Thành Luân vừa đến đón cô tan làm đã có người mang quà tới cho Niệm Kiều ký nhận.

Từ Thành Luân còn trêu cô:

-Không ngờ cũng có kẻ mù như vậy. Tặng quà cho bà cháu.

Cô ngất nhéo anh. Từ Thành Luân la lên oai oái. Từ phía bên kia đường, Trình Vân tựa người vào ghế dựa, môi khẽ cong lên.

Cứ cười đi, cứ vui vẻ đi. Không lâu nữa đâu.

Hợp đồng của Gia Phúc (công ty nhà Từ Thành Luân) và Trình thị đã được ký kết. Từ Thành Luân là người được cử sang Thiên Tân đại diện cho Gia Phúc. Ông Từ rất vui. Gia Phúc trước đây chỉ là một doanh nghiệp nhỏ, giờ lại được hợp tác với tập đoàn lớn như Trình thị, danh tiếng được nâng lên không ít. Từ Gia Đạt con trai trưởng cũng vui không kém. Nhưng kèm theo đó là sự lo lắng:

-Em làm việc phải cẩn thận nhé, em trai.

Từ Thành Luân không ngại chuyện phải quản lý hay làm việc ở khu vực không có nhiều điều kiện thuận lợi. Nhưng anh mơ hồ cảm thấy, lần ra đi này của mình không chừng sẽ có chuyện không hay.

-Anh phải đi làm việc ă?

-Ừ -Thành Luân xoa nhẹ đầu Niệm Kiều- Đi khoảng 3-4 tháng thôi, không cần phải nhớ anh đâu.

-Có nguy hiểm gì không anh? -Niệm Kiều thấp thỏm- Em lo...

-Em nghĩ đi đâu vậy- Thành Luân phì cười – Chỉ là đi làm việc thôi. Cũng đi không ít lần rồi.

-Nhưng chỗ đó hình như không phải ở thành phố. Em thấy...

-Ở đâu thì cũng phải làm mà- Từ Thành Luân lại nheo nheo cái mũi nhỏ nhắn của Niệm Kiều- Hay là sợ anh đẹp trai quá, mấy cô sơn nữ chết mê chết mệt lấy bùa yêu giữ chân anh lại, bỏ em một mình bơ vơ.

-Anh được các cô sơn nữ giữ lại thì em cũng mừng -Niệm Kiều cố tỏ ra nghịch ngợm nhưng mắt cứ rưng rưng- Em chỉ sợ...

-Ngốc quá -Từ Thành Luân mỉm cười- Anh đã nói rồi. Có gió mưa gì đã có anh che cho em. Cứ sống vui vẻ. Em phải luôn vui vẻ. Có thể thì...

-Anh Luân.

Niệm Kiều dụi mắt vào ngực Từ Thành Luân, để anh vuốt ve mái tóc mượt mà xoa trên vai. Ngoài xe, tay Trình Vân càng nắm chặt hơn....

84. Chương 84: Nt 37.4

Ấn tượng đầu tiên của Từ Thành Luân khi nhìn thấy Niệm Kiều là...cô rất đẹp. Tiểu bảo bối của anh rất đẹp. Cô rất giống người phụ nữ được in hình trong mặt dây chuyền mà Từ Thành Luân luôn mang theo từ lúc rời khỏi viện mồ côi.

Khi đó, anh khoảng 7-8 tuổi. Cô bé con đó cũng bằng ngày bằng tháng. Thế nhưng lại khóc không ngừng. Đôi tay nhỏ xíu cứ nắm lấy tay anh:

-Anh hai...Anh hai ơi, đừng đi mà...

Người ta nói, anh em luôn có mối liên hệ đặc biệt, nhất là anh em sinh đôi. Từ Thành Luân tên thật là Phan Hạo Nhiên, em gái anh tên là Phan Niệm Kiều. Ba mẹ chẳng may qua đời trong một tai nạn giao thông thảm khốc, mái gia đình đang đầm ấm bỗng chốc tan nát. Ba mẹ không giàu có nhưng vẫn có của ăn của để, nhưng sau khi họ mất, tài sản lần lượt theo những người họ hàng thân thuộc. Hai đứa trẻ bơ vơ giữa dòng đời không người bảo bọc, bị mang vào viện mồ côi. Trở thành trẻ mồ côi.

Từ Thành Luân đã gỡ những ngón tay nhỏ nhắn khỏi tay mình, dịu dàng vuốt tóc em gái:

-Nhóc con, anh hai đi rồi. Nhưng anh hai sẽ trở lại tìm em....Nhất định mà...

Thứ duy nhất ba mẹ để lại là hai sợi dây chuyền. Một có in hình của mẹ, một của ba.

Niệm Kiều giữ sợi dây chuyền của ba. Từ Thành Luân giữ sợi dây của mẹ. Anh được nhà họ Từ nhận làm con nuôi. Niệm Kiều lại trở thành con nuôi của nhà họ Nguyễn. Ba mẹ nuôi của Niệm Kiều may mắn thay là người hiền lành, nhân hậu. Mẹ Nguyễn không sinh con được, vừa nhìn thấy Niệm Kiều đã yêu thích. Ba Nguyễn cũng vậy. Dù không giàu có nhưng Niệm Kiều đã sống rất vui vẻ. Tới năm cô học cao trung thì Từ Thành Luân tìm đến. Hai anh em gặp lại nhau.

Mừng mừng tủi tủi. Tuy nhiên hai người lại không thể công khai quan hệ. Từ Thành Luân dưới mắt mọi người là cậu hai của nhà họ Từ. Chỉ có anh biết, đằng sau danh nghĩa đó điều gì đang chờ đợi mình. Con trai trưởng nhà họ Từ ăn chơi rất giỏi nhưng hoàn toàn không làm được việc. Từ Thành Luân khi ở cô nhi viện đã học rất giỏi, sau khi làm con nuôi nhà họ Từ đã dần trở thành kẻ kế thừa mọi thủ đoạn làm ăn trong hắc đạo của công ty. Tuy nhiên, anh cũng biết, mình dù có tài giỏi thế nào rồi cũng chỉ là nhân vật thay thế...Đứa con ruột dù bao lần làm ba giận dữ vẫn là con ruột của ông.

Song, Từ gia cũng là gia đình giàu có. Từ Thành Luân vẫn muốn dựa vào họ. Anh có nhiều thứ cần phải lo. Cô em gái Nguyễn Niệm Kiều xinh đẹp như hoa nở. Anh muốn che chở, muốn bù đắp, muốn làm mọi thứ cho em gái. Muốn làm được điều đó, nhất định không thể trắng tay.

Công việc ở công trình cuốn Từ Thành Luân vào vòng xoáy bận rộn, không có thời gian về Thượng Hải. Mỗi lần gọi điện, cô em nhỏ vẫn chỉ tươi cười nói với anh nhiều thứ. Không có dấu hiệu bất thường.

Cho đến một đêm, Từ Thành Luân chuẩn bị đi ngủ. Cửa phòng bỗng nhiên có người gõ. Khi anh mở cửa, vóc dáng nhỏ nhắn của Niệm Kiều xiêu vẹo, ngã vào lòng anh.

-Anh hai...

Cô bật khóc. Khóc tức tưởi...Ngoài ngày gặp lại anh trai năm 16 tuổi, chưa bao giờ Niệm Kiều khóc nhiều đến thế này.

-Tiểu Kiều, sao lại khóc? Sao vậy em?

Thành Luân đau lòng lau nước mắt cho em gái. Tiểu bảo bối của anh...Điều tốt đẹp nhất đời còn sót lại của anh.

Cô đã bị lừa gạt. Ba tháng nay, con tim thiếu nữ thơ ngây của cô đã bị người ta đùa cợt, lừa gạt không thương tiếc. Anh...Thì ra Trình Vân là anh trai của Trình Nhất Vũ. Anh em giống nhau như tạc. Trình Nhất Vũ cũng từng muốn đùa cợt Niệm Kiều, chinh phục cô cho thỏa sự cao ngạo. Anh ta xem Niệm Kiều là mục đích trên đùa thì được, cô chỉ là trả lại cho anh ta một chút, cho Nhất Vũ ném mùi đau khổ khi bị người lừa gạt tình cảm. Cô đã làm gì sai? Anh ta tổn thương. Anh ta đau khổ. Vậy cô khi phát hiện ra mình chỉ là một mục tiêu đùa bỡn, là phần thưởng ột trò cá cược không thấy bẽ bàng, không thấy đau khổ hay sao?

Trình Nhất Vũ đau khổ lái xe gây tai nạn,tàn phế cả đời. Cô có trách nhiệm gì trong chuyện ấy? Niệm Kiều có bảo anh ta làm vậy, có đẩy anh ta ra đường khi Nhất Vũ đang say rượu hay không?

Tại sao mọi lỗi lầm đều trút lên đầu cô chứ? Niệm Kiều căm ghét con người đó. Ở đâu cái thứ trách nhiệm phải tới thăm anh ta nói vài lời an ủi? Đạo lý nào?

Nguyễn Niệm Kiều, trong mối quan hệ với Trình Nhất Vũ, cô không nợ gì anh ta cả. Niệm Kiều không sai.

Nhưng lại có kẻ muốn trả thù cô. Đó là Trình Vân. Anh trai của Trình Nhất Vũ.

Thì ra, cái nắm tay dắt Niệm Kiều đi trong chiều mưa nặng hạt. Thì ra sự lo lắng vô vàn khi cô bị bệnh.... Thì ra bởi vì Niệm Kiều thích ngắm sao, đã có người đặt hàng những bóng đèn huỳnh quang từ nước ngoài, tỉ mỉ gắn lên trần nhà làm sao cho cô ngắm...Thì ra nụ hôn nhẹ lên má ngày đó....Thì ra....tất cả đều nằm trong kế hoạch. Thì ra, anh ta chỉ muốn trả thù. Anh ta chỉ muốn Niệm Kiều trả giá cho lỗi lầm mà cô không hề sai phạm. Anh ta...

Không như khi phát hiện ra ý đồ của Nhất Vũ, lần này Niệm Kiều thực sự đau đớn lắm. Cô thờ thẫn. Cô hận. Cô hận chính mình đã quá mềm lòng.

-Tiểu Kiều...

Từ Thành Luân vuốt tóc em gái. Tiểu Kiều chắc chắn dành cho người đó không ít tình cảm. Dường như đây là lần đầu tiên con bé biết yêu thương.

Khóc cả buổi tối. Niệm Kiều ngẩng mặt lên. Đôi môi mọng thoáng mỉm cười.

-Anh Luân...

-Ngốc. Ở đây không có ai khác. Cứ gọi là anh hai...

-Anh hai...

Chỉ có anh hai là tốt nhất. Anh hai luôn cho Niệm Kiều một bờ vai vững chãi để dựa vào.

-Anh hai....Nếu đã muốn đùa với em như vậy, em cũng sẽ cho anh ta biết, cuối cùng ai sẽ là người đau đớn hơn ai. Anh hai cho phép em nhé, em không muốn để người ta khinh dễ nữa. Em cũng muốn đùa cợt lại với người đã muốn “chơi” em. Có được không anh?

Từ Thành Luân chỉ thoáng thở dài.

Niệm Kiều của anh đích thực là một con bé yếu đuối. Nhưng con bé là nước. Nước có thể vô cùng mạnh mẽ. Một khi giận dữ, nó sẽ nhấn chìm tất cả xuống dưới hố sâu.

Cũng như bao người anh trai khác, Thành Luân muốn em gái mình sống một cuộc sống bình dị. Nhưng “cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”. Anh biết, Trình Vân là một kẻ như thế nào. Đã thế thì cứ để cho Niệm Kiều chơi với anh ta một ván. Ai mềm lòng trước sẽ là kẻ thua cuộc. Có oán có hận, cũng đã xong rồi.

-Anh hai không biết. Nhưng nếu em muốn, thì cứ làm đi.

Niệm Kiều lại khóc. Cô đâu muốn tàn nhẫn. Cô đâu muốn đùa cợt cùng người khác. Cô có thể thẳng thắn chia tay với Trình Vân cũng như đã làm với Nhất Vũ....Song cô không lạnh lùng như trước được. Lòng Niệm Kiều phừng phừng lửa hận. Cô muốn Trình Vân phải trả giá, phải đau lòng...như cô đã đau lòng trong trò đùa cợt của anh.

85. Chương 85: Nt37.5: Tuổi 23

Sáng hôm sau, Từ Thành Luân đưa em gái ra trạm xe. Gương mặt thanh tú sau một đêm vui vào anh trai mà khóc có vẻ đã tươi tỉnh hơn.

Từ Thành Luân vẫn luôn dịu dàng như thế. Giọng anh nhẹ nhàng:

-Nếu cảm thấy mệt mỏi thì buông tay đi em gái. Em vẫn còn non nớt lắm. Anh ta thì....

-Anh hai...- Niệm Kiều bướng bỉnh- Anh cũng 23 tuổi đã phải làm nhiều chuyện như vậy. Em cũng 23 tuổi mà.

Có ai muốn tuổi 23 đã phải làm nhiều chuyện như thế. Có ai muốn 23 tuổi đã phải dùng thủ đoạn, toan tính quá nhiều không?

Con đường này, chúng ta đều không tự chủ. Trên vai Từ Thành Luân có rất nhiều gánh nặng. Anh không nói cho Niệm Kiều biết, trong thời gian qua, Thành Luân bắt đầu thu thập được một số thông tin về cái chết bất ngờ ngày xưa của ba mẹ. Họ là hai người vô tội, bị liên lụy trong một vụ thanh toán nhảm của xã hội đen.

Vì lợi ích cá nhân, hai con người vô tội, một gia đình tan nát. Hai đứa con 23 tuổi không thể gọi nhau là anh em ruột thịt. Con gái bị người ta tính kế lừa gạt, con trai bị xem như một vật thể thân.

Anh sẽ không để đời mình trôi qua bình thản. Cũng như Niệm Kiều, Thành Luân là một kẻ thông minh và đầy kiêu hãnh. Anh sẽ đòi lại từ từ, sẽ khiến những kẻ đã làm cho gia đình anh tan nát từng người từng người một phải trả giá. Chỉ là....nếu đi đến đường cùng như vậy, em gái anh – Niệm Kiều sẽ phải một mình sống tiếp. Chỉ có mình em đối phó với sóng gió. Anh hai không thể ở cạnh bên em.

-Tiểu Kiều. Về đi em...

Niệm Kiều vẫy tay chào anh hai sau tấm kính xe buýt. Đầu óc cô trống rỗng. Nhưng cũng từ từ tìm ra hướng phải đi rồi.

Đàn ông. Cô không hiểu nhiều về đàn ông lắm. Nhưng với người như Trình Vân, càng dối trá sẽ càng thua thiệt. Bờ môi anh đào thoáng nở một nụ cười.

Chơi với anh một ván. Con tim phải đau đớn hơn nữa. Vết thương phải sâu hơn nữa. Tôi phải nhấn tâm hơn nữa. Anh....

Khi cô trở lại Thượng Hải, trước hẻm nhỏ đã có người đứng đó đợi cô.

Là Trình Văn.

Hắn còn nhớ rất rõ mình đã hoảng loạn, đã lo lắng thế nào khi Tô Lâm đến nói ỳnh biết, Niệm Kiều đã gặp lại Nhất Vũ. Bao năm rồi, em trai hắn vẫn không quên được cô. Nó nói cho Niệm Kiều biết, Trình Văn là anh trai mình. Hắn chỉ muốn trả thù, hắn chỉ muốn đùa bỡn cô thôi.

Ý là thế. Trình Văn căm ghét vẻ hồn nhiên “giả tạo”, sự ngây thơ trong sáng mà anh cho là giả vờ rất khéo của Niệm Kiều. Nhưng...cô là một cô bé nhạy cảm. Cô yêu động vật nhỏ, dễ mềm lòng, thích trồng hoa, thích một cuộc sống bình dị. Niệm Kiều nấu ăn rất ngon. Tất cả những cảm giác đó, từng ngày từng ngày một ngấm vào lòng Trình Văn. Hắn không còn ghét cô nữa....Từ từ đã chẳng còn ghét cô. Thậm chí còn có cảm giác nhớ nhung khi không được gặp. Cũng cảm thấy gai gai trong lồng ngực, một nỗi ganh tị dần vất khi cô vẫn luôn nhớ về Từ Thành Luân, còn gọi điện cho anh ta, cười khúc khích, vui vẻ hỏi ” Khi nào anh về?”

-Cô yêu anh ta sao?

Hắn đã hồi hộp chờ đợi câu trả lời. Để rồi vỡ òa khi cô bối rối phủ nhận. “Anh Luân là đàn anh..... anh ấy không phải là bạn trai của tôi.”

Trình Văn tin. Tin cảm xúc cô là thực. Tin cái run rẩy khi hắn hôn lên má mình là thật. Tin vào đôi mắt trong veo...

-Tiểu Kiều. Tôi...

Trình Văn chỉ có thể thốt lên như vậy. Niệm Kiều hốc hác, mặt mày tiều tụy. Vẻ xinh đẹp rạng ngời sức sống đâu còn?

Vì ai?

Hắn đau lòng...

-Anh -Niệm Kiều bật khóc -Anh...anh gạt tôi....Anh...

Cô không đóng kịch. Cô đang khóc. Cô đang bày tỏ cảm xúc của mình. Chỉ có con tim là lạnh...Niệm Kiều sẽ không mềm lòng nữa. Người đã muốn đùa cợt, đừng trách ta đùa lại cùng người.

Trình Văn bắt ngờ ôm cô vào lòng. Anh ta xiết cô thật chặt. Lời nói thảm thì sát bên tai.

-Xin lỗi em...Tôi xin lỗi em...

Nếu là cô gái khác, sẽ bắt lực buông tay...Nhưng Niệm Kiều thì khác. Cô như con chim sợ cành cong. Cô sẽ không để mình chết chìm trong tình cảm yêu thương mà bản thân mình cũng không rõ đáp án. Anh ta là đang đóng kịch hay là đang thật lòng với cô đây?

Sao cũng được. Niệm Kiều sẽ tiếp tục cuộc chơi này. Chơi tới cùng.

-Có thật....có thật là anh hận tôi như vậy? Tôi...tôi không yêu Nhất Vũ. Tôi không làm gì anh ấy cả. Là anh ta muốn đùa giỡn với tôi trước. Tôi...tôi chỉ nói cho anh ta biết, tôi không bị gạt. Tôi ghét anh gạt tôi...Anh gạt tôi...

Con tim Trình Văn mềm lại. Nhất Vũ cũng đã nói cho hắn biết, là do nó cá cược cùng với bạn, muốn chinh phục “nữ thần băng giá” là Niệm Kiều. Nhưng nó lại thích cô bé thật. Niệm Kiều là một cô gái rất đáng yêu.

Quả thật, cô rất đáng yêu. Trình Văn đã kiểm chứng được điều đó sau 3 tháng vừa rồi.

Cái đầu bé nhỏ của Niệm Kiều từ từ hoạt động. Anh ta thương yêu Nhất Vũ như vậy. Cô cũng muốn kiểm chứng...Một khi anh ta yêu một cô gái nào đó, Trình Văn có thể vì tình yêu mà bỏ đi thứ quan trọng nhất hay không?

Niệm Kiều chỉ là một cô gái bình thường, trong một gia đình không lấy làm giàu có. Anh ta có thể làm gì để bảo vệ cô trước gia đình chắc chắn là đầy sóng gió của Trình gia? Còn anh Luân nữa....Niệm Kiều cũng có thể vượt qua được lý trí tỉnh táo của Trình Văn để giúp anh hai làm được điều anh muốn hay không?

86. Chương 86: Nt 37.6

Từ nhỏ tới lớn, Niệm Kiều chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải lấy lòng ai đó cả. Cô được dạy, phải có lòng tự trọng, phải biết bằng lòng với những gì mình có. Ba mẹ Nguyễn thương yêu Niệm Kiều song cũng là những thầy cô giáo nghiêm khắc, giúp cho cô nhớ bài học đó hằng ngày.

Nhìn mình trong gương, Niệm Kiều biết mình rất đẹp. Anh hai cho cô xem hình mẹ, Niệm Kiều giống mẹ, nhưng cũng mang nhiều nét đẹp của ba. Nếu ba mẹ cô còn sống, có lẽ sẽ rất vui vẻ, rất hạnh phúc với hai đứa con xinh đẹp, ngoan ngoãn. Tiếc là....

Trình Vân không phải dạng đàn ông háo sắc. Anh ta chắc chắn có hàng tá con gái xinh đẹp vây quanh. Muốn lấy được con tim Trình Vân, chiếm hữu nó, buộc anh ta phải đau đớn không phải là chuyện dễ dàng gì.

Niệm Kiều quệt đi màu đỏ trên môi mình. Cô bước xuống nhà, trên người vẫn là sơ mi trắng và váy kẻ caro sọc. Tóc buộc cao hơn một chút...Nụ cười thản nhiên.

Trình Vân đang đứng dưới nhà. Thấy cô, anh ta chỉ lẳng lặng mỉm cười, mở cửa xe:

-Đi thôi...

Trên xe Trình Vân chuẩn bị sẵn một bình socola sữa. Niệm Kiều vừa ngồi xuống, hân đã nhẹ nhàng:

-Em uống đi cho nóng.

Những quan tâm, chăm sóc này, Niệm Kiều tự hỏi, là thật hay vẫn nằm trong chiếc bẫy của Trình Vân?

Anh ta muốn cô yêu cho đến không còn đường quay về nữa? Anh ta muốn Niệm Kiều như những cô gái khác, khóc lóc, đau khổ khi người mình yêu chỉ xem mình là một trò chơi?

Xe dừng trước công ty của Niệm Kiều. Trình Vân lại dịu dàng:

-Chiều anh đón em...

-Chiều, em có chuyện muốn nói với anh.

Một nụ cười ngọt ngào đến chói mắt. Trình Vân thoáng ngẩn ngơ.

Từ hôm đấy tới nay, cô không cười như thế với hân nữa. Giờ bỗng nhiên....

Cảm giác của Trình Vân với Niệm Kiều thay đổi liên tục. Ban đầu là hận, sau đó là khinh bỉ...Rồi lại ngơ ngẩn. Tới khi giật mình nhìn lại, trái tim mình đã dần đi lạc đâu rồi.

Nhất Vũ nói với anh, Niệm Kiều là một cô gái kiêu hãnh và đầy tự trọng. Cô đôi khi cũng xù xì và gai góc, nhưng cũng có nhiều khi mỏng manh như một thứ đồ sứ dễ vỡ. Một khi oán hận, Niệm Kiều sẽ không mềm lòng, sẽ không tha thứ, sẽ không....

Trừ khi cô yêu ai đó. Nhất Vũ đã chúc Trình Vân sẽ là người lấy được trái tim cô.

Hắn chợt thở dài.....Bản thân mình đã gây nên một lỗi lầm lớn, sau lỗi lầm liệu có thứ tha không?

....Cả buổi chiều, Trình Vân điều khiển xe lang thang khắp nơi, chờ khi Niệm Kiều tan làm. Đồng hồ vừa chỉ con số 4, hân vội vã đến chỗ cô ngay.

Công ty Niệm Kiều hôm nay tan ca hơi trễ. Rồi cô cũng xuất hiện cạnh bên một cô bạn. Cả hai vừa đi vừa nói chuyện rất vui.

Trình Vân định lái xe tới, cũng cùng lúc một chiếc xe khác tới nơi.

-Tiểu Kiều....

-Anh Luân...

Niệm Kiều cười tươi rói. Cô bạn cũng tạm biệt, đi nhanh hơn. Còn lại có hai người. Niệm Kiều lại mỉm cười thật tươi, còn le lưỡi tinh nghịch khi Từ Thành Luân đập nhẹ lên đầu cô. Hai người nói cười thân thiết. Cô còn khoác tay của anh ta.

Lòng Trình Văn lạnh đi...Nhưng sau đó chân tay lại run rẩy. Cảm giác nghẹt thở khiến hắn không thể ngồi yên:

-Tiểu Kiều...

Từ Thành Luân cũng hơi ngạc nhiên. Nhưng anh nhanh chóng hiểu ra mục đích của Niệm Kiều với tin nhắn sáng nay:

-Anh Luân....Tới đón em đi.

Cô em nhỏ của anh đang giăng bẫy. Thử bẫy tình có hai mặt. Trình Văn là con mồi hay sẽ là người phá tan chiếc bẫy đó trong một trò chơi?

Anh không quan tâm nữa. Vì ngọn lửa trong mắt Tiểu Kiều và cả Trình Văn đã cho anh thấy, hai kẻ giăng bẫy yêu yêu hận hận này cuối cùng cũng không thoát nổi cái bẫy đã giăng của chính mình đâu.

87. Chương 87: Nt37.7: Diễn Viên Kém Cỏi

Niệm Kiều nhìn thấy Trình Văn chứ. Nhưng cô không dừng lại, cứ thế mà kéo tay Từ Thành Luân đi luôn.

Anh trai cũng không phản đối. Tối khi hai người đã vào trong xe, anh mới mắng yêu:

-Con nhóc này....Đúng là trẻ con mà.

-Sao anh hai lại cho em là trẻ con chứ? -Niệm Kiều bĩu môi -Mà anh hai cũng hòa theo em còn gì. Anh hai cũng là trẻ con.

Hai anh em có được bao nhiêu thời gian là trẻ con chứ. Từ Thành Luân biết, Niệm Kiều muốn cho Trình Văn thấy, giành được cô không phải chuyện dễ dàng, phải có đấu tranh, phải có ganh tị. Nhưng em gái ạ, đó là Trình Văn – người thừa kế được đào tạo của Trình thị. Chút thủ đoạn trẻ con của em có làm gì được anh ta không?

Từ Thành Luân bỗng dừng xe lại. Cả Niệm Kiều cũng ngạc nhiên:

-Anh hai...

Anh ôm chặt lấy cô, kéo cô áp mặt vào ngực mình. Tim Từ Thành Luân bình ổn. Niệm Kiều cũng ngẩn người:

-Anh...

-Nhóc con...

Thành Luân muốn nói: ” Bỏ đi em”...Anh muốn em gái của mình đừng làm gì nữa. Muốn cô thanh thản, muốn cô vui vẻ mà sống tiếp. Em gái của anh rồi sẽ gặp một người thật lòng thương yêu nó, kết hôn, sống một cuộc sống bình dị như ba mẹ anh từng mơ ước ngày xưa.

Cuộc sống bình dị...Lòng anh nhói lên.

Đằng sau, ánh mắt Trình Văn u tối. Từ Thành Luân chột nhếch môi.

-Bóp!

Niệm Kiều sững sờ. Từ Thành Luân đột ngột đánh cô. Cái tát không chút nương tình, khiến má Niệm Kiều bồng rộp. Tiếng xe phanh gấp rợn người.

-Tiểu Kiều...

-Cô nói đi!- Từ Thành Luân hét lên cùng lúc với Trình Văn vừa lao tới, mở cửa xe, kéo lấy Niệm Kiều -Cô còn dám nói là không có tình ý gì với hắn. Cô...cô từ chối tôi vì hắn đúng không? Mẹ kiếp...Con khốn....Tao...

Trình Văn rất nhanh đỡ được cái tát tiếp theo của Từ Thành Luân, còn dấn mạnh vào mặt anh. Niệm Kiều hoảng hốt khi nhìn thấy khóe môi anh trai rỉ máu. Cô biết, anh làm vậy để làm gì.

-Anh Luân...Anh...

-Khốn kiếp...Mày...

Lòng Từ Thành Luân lạnh giá. Anh gào thét, anh dầm liên tục trong không khí để hoàn thành vai diễn. Tiểu Kiều muốn trả thù, muốn đùa cợt tình yêu gì cũng được. Chỉ cần cô chuyên tâm vào chuyện tình cảm. Có tổn thương cũng không sao cả. Niệm Kiều sẽ không chết được. Trình Vân sẽ không đến nỗi hại chết em gái anh. Mọi thứ cứ để Từ Thành Luân gánh chịu. Yêu yêu hận hận. Chuyện của ba mẹ suốt ngần ấy năm. Có thể anh sẽ đem bí mật này xuống mồ. Có thể...

Người vây quanh ba người càng lúc càng nhiều. Rồi có giọng ai đó hét lên:

-Cảnh sát....Cảnh sát tới kìa....

....Trong đồn cảnh sát, Trình Vân không bao giờ ngờ được sẽ có ngày mình phải vào đây với tội danh ấu dâm vì một người con gái. Người con gái với đôi mắt trong trẻo vẫn còn đọng đầy nước mắt. Cô ấy đau lòng khi Từ Thành Luân ngã xuống. Giờ cô đang ngồi bên Trình Vân, tay khẽ chạm thuốc lên vết thương.

-Anh còn đau không?

Giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu. Má vẫn còn sưng đỏ. Gã đó xuống tay rất nặng. Hấn đau lòng:

-Còn em?

-Không đau...- Niệm Kiều nghe cay cay ở mắt- Không đau....

Lòng Trình Vân chùn xuống. Cũng có lúc hấn mất lý trí vì một cô gái sao?

Bên trong, Từ Thành Luân cũng bước ra cùng với đội trưởng. Ông ta nhìn hai công tử của hai nhà giàu có, khề lắc đầu:

-Chỉ là hiểu lầm thôi. Nếu không ai lập hồ sơ kiện cáo gì thì hai người có thể về.

Chỉ cần vậy là đủ. Ngày mai báo chí nhất định sẽ không bỏ qua chủ đề nóng này. Trừ khi nhà họ Trình nhúng tay vào ngăn chặn. Nhưng một mũi tên đã trúng tới hai cái đích rồi.

-Tiểu Kiều...Anh...xin lỗi...Em có đau lắm không?

Anh quan tâm là thật. Nhưng Trình Vân đã đứng chắn trước Niệm Kiều.

-Dù thế nào anh cũng không có quyền đánh cô ấy. Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.

Cả ba không phải là đám trẻ con mười mấy tuổi ấu dâm vì ghen tuông nữa. Nhưng Trình Vân đã vì Niệm Kiều mà đánh anh. Điều đó chứng tỏ, vị trí của con bé trong lòng anh ta không chỉ là trò đùa cợt. Từ Thành Luân chỉ cần biết vậy thôi.

-Anh là gì của Tiểu Kiều?

Trình Vân thẳng thắn hỏi. Hấn muốn xác định rõ quan hệ tam giác này.

-Anh là gì hả Tiểu Kiều?

Từ Thành Luân bỏ tay vào túi. Anh cũng chờ ở Niệm Kiều một câu trả lời.

Cô em nhỏ...Quả là không có kinh nghiệm trước tình huống này. Cô bối rối cúi mặt. Từ Thành Luân đành phải gỡ rối cho em gái.

-Bao nhiêu năm anh đối xử với em thế nào? Không thể làm em rung động một chút nào sao?

Anh thấy, Trình Vân thả người ra một chút. Niệm Kiều vẫn cúi đầu.

-Em thích anh Trình thật sao?

Một đòn tấn công nhanh. Niệm Kiều ngơ ngác nhìn anh trai. Anh đang diễn sao? Biểu tình đau đớn, tuyệt vọng này...Trước mắt anh, cô chỉ là một diễn viên tồi, không có kinh nghiệm, hoàn toàn chẳng có chút kinh nghiệm nào.

-Anh hiểu rồi....Có những chuyện không thể miễn cưỡng được. Anh xin lỗi vì đã đánh em....Xin lỗi Tiểu Kiều....

Anh quay lưng... Chuyện Niệm Kiều cứ để con bé quyết định. Tay Từ Thành Luân xiết chặt lại. Từ bây giờ, anh phải toàn tâm toàn ý cho chuyện của mình.

88. Chương 88: Nt 37.8

Những tấm ảnh đen trắng. Người con gái mỉm cười.

Yêu yêu hận hận. Yêu hận đan xen.

Từ Thành Luân mỉm cười một mình trong góc tối. Ông Từ vừa gọi anh vào. Nhưng Thành Luân không vội. Có những lúc, con chó ngoan ngoãn cũng nên đi ngược lại ý chủ một lần.

-Cậu hai...Ông chủ mời cậu.

-Ừ.

Ông chủ Từ là một người đàn ông gần 50 tuổi, vẫn còn rất phong độ. Từ khi nhận Thành Luân về, ông đều đối xử với anh hòa nhã, như một người cha nhân từ. Lúc nhỏ, con trai lớn có ức hiếp, ông cũng không để Thành Luân chịu uất ức. Anh đã từng xem ông là người tốt....Đã từng...

Cho tới khi biết được mọi chuyện.Trái tim vốn không còn đau nữa, chỉ còn lại phần hận, xót xa....

-Ba!

-Ừ.

Ông Từ quay lại nhìn Thành Luân, nhẹ nhàng:

-Ba nghe nói, con vì một đứa con gái mà gây chuyện với cậu hai nhà họ Trình?

-Dạ...

-Con bé đó là...

-Cô ấy không có lỗi -Thành Luân vội vã lên tiếng- Con...con xin ba đừng trách cô ấy. Là do con si tình người ta thôi. Rắc rối với anh Trình con sẽ tìm cách giải quyết, không để ảnh hưởng tới nhà mình đâu. Ba...

-Có nhiều chuyện không thể nói bỏ là bỏ được.- Ông Từ khoát tay- Nhất là chuyện tình cảm. Nếu con thích con bé ấy thật lòng thì...ba ủng hộ con mà...

-Thật sao ba?

-Ừ. Làm người có mấy khi gặp được cô gái mình thích. Đừng bỏ lỡ con à....

Nếu cô gái đó không phải là Nguyễn Niệm Kiều thì sẽ khác. Phải không ba?

Thành Luân mới có 23 tuổi. 15 năm làm con nuôi, bề ngoài tuy không phải chịu cay đắng hay uất ức gì, sự nghiệp cứ đều đều mà tiến tới. Nhưng ở trong chăn mới biết chăn có rận. Thành Luân cứ nghĩ ông ta chỉ xem mình như một công cụ lợi dụng nhằm duy trì Từ thị, đâu có ngờ, đằng sau đó còn một bí mật khác lớn hơn.

Cái chết của ba mẹ Thành Luân, những tưởng chỉ là một vụ thanh toán nhằm của xã hội đen. Có ai ngờ....

Mẹ.

Bạch Mẫn Hoa. Cha anh, Phan Thanh Tứ. Ba anh chỉ là người đàn ông hiền lành. Ông dịu dàng và tràn đầy bao dung. So với con người đầy tham vọng như ông Từ, mẹ anh đã chọn ông.

Sự lựa chọn dẫn đến cái chết của cả hai người. Anh và Niệm Kiều trở thành trẻ mồ côi. Lại thêm một trò sắp xếp có bàn tay của ông Từ. Ông ta nhận nuôi Thành Luân, cố ý sắp xếp cho em gái anh làm con nuôi một gia đình khác. Khi hai đứa trẻ trưởng thành lại âm thầm tìm cách sắp xếp chúng gặp nhau.

Mọi chuyện tưởng như tình cờ đều có bàn tay của ông ta. Nhưng còn may mắn...Thành Luân và Niệm Kiều vẫn còn may mắn. Trong lòng anh lúc nào cũng nhớ tới em gái, đều cố gắng âm thầm dõi theo bước em gái

của mình. Dù chỉ mới có 10 tuổi, vẫn luôn nhớ thương em gái. Cả hai lại là anh em sinh đôi. Có những mối liên hệ của anh em sinh đôi mà người ngoài không biết được. Ông Từ đã tính nhầm.

Nhưng, Từ Thành Luân không muốn ông ta biết quá sớm mọi chuyện. Cứ để ông ta nghĩ mình đang khống chế mọi thứ. Cứ để ông ta nghĩ, ông ta sẽ khiến ba mẹ anh chết cũng không yên ổn. Thành Luân nhất định cho ông ta, trong lúc tưởng mình chiến thắng rơi xuống đáy vực sâu.

Con người đó, điều duy nhất khiến ông ta suy sụp chính là âm mưu bao nhiêu năm của mình dày công sắp đặt bị phá tan nát. Tiểu Kiều sa vào mối quan hệ yêu yêu hận hận với Trình Vân cũng tốt. Chỉ cần em gái anh chiếm được vị trí trong lòng công tử nhà họ Trình, Thành Luân không phải quá bận tâm vì con bé nữa. So thế lực, so mọi thứ, Trình gia đủ sức làm ông Từ phải kiêng dè.

Song, dường như mối thù trong lòng ông ta vẫn lớn hơn tất cả. Thấy Trình Vân xuất hiện, thấy hấn vì Niệm Kiều mà xô xát với anh, có lẽ ông ta đang lo sợ. Ông ta động viên Thành Luân đeo đuổi tình yêu, thực chất là không hồng đi kế hoạch của mình.

Con cáo già đang dần lộ đuôi khỏi hang ổ. Thành Luân tin rằng, sắp tới chỉ cần Niệm Kiều và Trình Vân tốt đẹp, ông ta sẽ mất dần sự tỉnh táo, bắt đầu sắp xếp những âm mưu.

Anh chỉ chờ có vậy thôi.

-Con sẽ không bỏ cuộc đâu ạ. Con thích Tiểu Kiều. Con nhất định không nhường cô ấy cho người khác đâu.

-Được rồi -Ông Từ cười sáng khoái- Ba ủng hộ con. Ba luôn ủng hộ con, con trai à...

Để nhìn con chết chìm trong mối tình không đoan kết. Thành Luân cười nhẹ trong bóng tối. Kết cuộc của cuộc đấu này, ai sẽ thắng ai?

89. Chương 89: Nt37.9: Ngọn Lửa

Chuyện Trình Vân đánh nhau với cậu hai nhà họ Từ không xuất hiện trên báo chí. Nhưng Niệm Kiều mơ hồ đoán được, nó đã được ngăn chặn bởi ai rồi.

Chỉ sau vài hôm, cô vừa tan ca đã có người ở trước cửa công ty, lịch sự tìm cô:

-Cô là cô Nguyễn?

-Vâng.

-Tiểu thư của tôi muốn gặp cô.

Niệm Kiều vốn chỉ xem chuyện những tiểu thư nhà giàu có hẹn gặp tình địch nhằm khẳng định vị thế của mình là chuyện chỉ có trong phim ảnh. Không ngờ phim lại có thật ngoài đời.

Cô gái gặp cô nói chuyện cũng rất xinh đẹp. Cô ta cư xử nhã nhặn, đúng chất một tiểu thư.

Niệm Kiều cảm thấy buồn cười. Nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì đặc biệt ngoài sự bồn chồn. Sau đó là lo lắng, e dè...

Cô gái kia giới thiệu ngay:

-Tôi là Quan Hải Kỳ. Tôi và anh Trình đã có hôn ước. Đợi khi sự nghiệp của anh ấy ổn định hơn, chúng tôi sẽ kết hôn.

Niệm Kiều cũng từng nghe về hôn nhân thương mại. Nhưng một khi Quan Hải Kỳ đã tới gặp cô, chứng tỏ trong cuộc đua tình ái này, Niệm Kiều là người đang chiếm thế thượng phong.

Cô đưa đôi mắt trong veo nhìn về phía Quan Hải Kỳ, giọng lạc đi:

-Cô muốn tôi làm gì? Chia tay với anh ấy sao?

-Thật ra tôi không cần làm điều này -Quan Hải Kỳ cười nhẹ- Cô và anh ấy thân phận cách biệt như vậy, vốn đã có kết quả không tốt. Nhưng chúng ta đều là phụ nữ. Tôi không muốn cô phí thời gian của mình vào mối tình này.

Niệm Kiều rất muốn bật cười. Những cô tiểu thư sống trong chốn ngọc ngà thật ra cũng giống như những con rối. Cô ta tưởng sẽ giống như trong phim, có những cô gái cam chịu tới mức ngu ngốc để người ta ức hiếp sao?

Ý định ban đầu của cô chỉ là trả thù Trình Vân, cho anh ta nếm mùi gậy ông đập lưng ông như đã làm với Trình Nhất Vũ. Song, Trình Vân không giống em trai mình. Khó thể diễn tả, chỉ biết là không giống...Ngày trước, Niệm Kiều chỉ muốn cho Trình Nhất Vũ một bài học. Còn với Trình Vân, cô muốn con người cao ngạo đó phải đau đớn, phải phẫn hận vì dám trêu đùa vào tình cảm chân thật của thiếu nữ. Niệm Kiều từng thích anh ta, từng mất ngủ vì một cái nắm tay nhẹ nhẹ của Trình Vân.

Giờ lại thêm một vị hôn thê từ trên trời rơi xuống. Niệm Kiều sẽ chơi đùa với họ. Để xem, Quan Hải Kỳ này-chịu nổi được bao lâu.

-Nhưng tôi yêu anh ấy -Niệm Kiều cúi mặt -Anh ấy...anh ấy cũng yêu tôi mà...

-Anh ấy không có yêu cô-Hải Kỳ vội vàng ngắt ngang lời- Anh ấy chỉ đùa giỡn với cô thôi. Trình Vân là con trai lớn của Trình gia, sao có thể lấy một cô gái xuất thân tầm thường như cô được. Cô đừng hy vọng hão huyền.

Thế thì đã rõ. Niệm Kiều mơ hồ đoán được. Có lẽ Trình Vân đã có thái độ gì khiến vị hôn thê của mình lo sợ, vội vàng đến đây tìm cách “dần mặt” cô ngay.

Hải Kỳ đang định nói thêm điều gì nữa. Bỗng cô ta khựng người lại. Trình Vân đang đứng trước mặt hai người.

-Sao em lại tới đây?

-Em...

Đứng trước người mình thích thì sói cũng hóa cừ. Niệm Kiều thấy tội nghiệp cho Quan Hải Kỳ. Dù anh ta có cưới cô ấy thì sao nhỉ, một cuộc hôn nhân thương mại rồi cũng tồn tại những con số mà thôi.

-Không phải tôi đã nói rõ rồi sao? Cô Quan, tôi không có ý định kết hôn với cô. Sau này lại càng không.

Đàn ông luôn là kẻ tàn nhẫn. Niệm Kiều nhìn cô tiểu thư trước mặt. Đau khổ, nhún nhường chỉ mong người ta nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng. Thế nhưng đáp lại chỉ có bề bàng và lạnh lẽo. Trình Vân là người như thế. Người giàu đa phần đều là thế. Niệm Kiều, nhất định mình phải tỉnh táo mà nhớ lấy điều này.

-Tiểu Kiều...

Trình Vân lên tiếng gọi. Trình gia đương nhiên không bằng lòng chuyện hắt qua lại cùng một cô gái nhà bình dân, còn vì cô ta mà ấu đả cùng người khác. Trình Vân nhớ tới chuyện Nhất Vũ. Nếu ông nội, nếu ba anh biết được, cô gái đó là nguyên nhân khiến Nhất Vũ bị tai nạn, có lẽ sự phản đối càng dữ dội hơn.

Nhưng Trình Vân không phải là Nhất Vũ. Một khi đã quyết, nhất định sẽ làm.

-Chúng ta nói chuyện đi.

Niệm Kiều có đôi mắt rất đẹp. Trong veo và thơ dại. Nhìn vào mắt cô, Trình Vân luôn có cảm giác mình tội lỗi vì đã lừa gạt, đã làm cô bị tổn thương.

-Cô gái đó...Cô ấy...

-Anh không có tình cảm gì với cô ấy cả. Không cần lo.

Trình Vân lớn tiếng phản đối. Niệm Kiều khựng lại đôi chút. Cô quen biết Trình Vân khoảng 4 tháng. Thời gian đầu, hần quan tâm chăm sóc, luôn làm như tình cờ xuất hiện khi cô cần. Niệm Kiều cảm thấy yên ổn lúc ở bên cạnh hần. Chỉ là gần đây, cô mơ hồ nhận ra, Trình Vân không phải là con người đơn giản như mình từng nghĩ. Cứ như một ngọn lửa, mạnh mẽ và cuồng nhiệt. Mà khi đã là lửa, khi đạt tới độ cực đại sẽ không chần chừ thiêu đốt mọi thứ trên đường nó đi qua.

-Em và anh...không nên nữa..... Em...

-Ngốc quá!- Trình Vân kéo cô vào vòng tay mình- Anh là anh. Yêu em là chuyện của anh. Em không cần lo gì cả. Cứ để cho anh...

Lời yêu đã thốt lên trên môi, Niệm Kiều thẳng thốt. Cô bắt đầu lo sợ....Mình giằng bầy, nhưng nếu không chạy khỏi khi bầy sụp xuống thì sao?

-Gia đình anh sẽ không...Sẽ không chấp nhận. Miễn cưỡng như vậy, thà rằng...

-Mẹ anh cũng đâu phải tiểu thư nhà danh giá gì- Trình Vân nhún vai- Ông nội anh cũng đâu phản đối cả đời được. Cùng lắm như ba với mẹ anh là được. Cứ sống cùng nhau vui vẻ. Chuyện gì cũng phải cân phân lợi hại, mệt mỏi lắm em à....

Ông nội đã hỏi: " Vì một đứa con gái mà không còn thể thống gì nữa. Đáng sao?"

Trình Vân trả lời cũng rất ngắn gọn: "Vì một cô gái mà bỏ rơi cháu nội, nội thấy đáng sao?"

Ông nội sẽ không vì Trình Vân yêu Niệm Kiều mà bỏ rơi hẳn. Chỉ có cách tác động để cô thay đổi. Trình Vân chỉ cần Niệm Kiều yêu mình là đủ. Như ba mẹ, rồi cả hai sẽ có một cái kết hạnh phúc chung sống vui vẻ cùng nhau.

Niệm Kiều đã nhìn thấy trong mắt Trình Vân ngọn lửa. Lòng cô tràn ngập bất an.

90. Chương 90: Chương 37.10

Niệm Kiều thật sự lo lắng cho trái tim mình. Không phải cô rất cứng rắn, không phải cô đã quyết tâm sao?

Trình Vân không phải là thật lòng. Anh ra chỉ muốn trả thù, nếu cô cứ để mình sa lầy vào tình cảm một lúc nào đó sẽ bị anh ta bỏ rơi trong đau đớn. Nhất định không được mềm lòng.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô rung động. Lần đầu tiên có một người con trai ôm lấy Niệm Kiều vào lòng mà cô thấy tim mình đập loạn cuồng.

Đóng kịch. Đóng kịch gì mà nụ hôn đầu đời cũng trao cho người ta trọn vẹn. Phải là đóng kịch không?

-Dừng...

Niệm Kiều đỏ bừng mặt né tránh nụ hôn Trình Vân đang lần xuống cổ. Đam mê bị dè nén, hẳn hít một hơi dài, hôn nhẹ trên trán cô.

-Xin lỗi em...

Đối với thứ mình yêu quý, Trình Vân sẽ hết lòng nâng niu... Cô gái nhỏ này đã hoàn toàn làm chủ trái tim của hắn rồi.

-Anh...

-Sao hả em?

Bao lâu rồi Niệm Kiều mới nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt nhìn cô đầy ảm áp. Liệu khi đóng kịch, người ta có đóng được vậy không?

-Anh có yêu em không?

Niệm Kiều chợt hỏi. Con gái bao giờ cũng thích nghe người khác trả lời câu hỏi đó. Dù biết có thể người ta trả lời không thật, vẫn muốn nghe.

-Anh yêu em.

Trình Vân không thuộc tuýp người thích nói những lời hoa mỹ. Hắn càng không thích vòng vo.

-Thật không?

-Thật.

-Yêu nhiều không?

-Nhiều.

Niệm Kiều còn muốn hỏi, nhiều là nhiều như thế nào nữa. Nhưng cô đã ngừng lời kịp lúc. Với đàn ông, đôi khi không nên hỏi quá nhiều.

-Sao không hỏi là nhiều như thế nào?

-Không thích hỏi.

Trình Vân bật cười, búng nhẹ mũi cô:

-Nhóc con...

Hắn lại cúi xuống, nuốt trọn cánh môi hồng. Lần này nhẹ nhàng, chậm rãi như đang nhắm nháp một thứ đồ thượng hạng. Niệm Kiều vòng tay qua người hắn.

Đắm say...

Đằng sau họ, có một ánh mắt như bùng cháy. Quan Hải Kỳ cắn chặt môi. Cô không muốn nhìn thấy cảnh này. Không muốn thấy một chút nào. Nhưng vẫn cho người theo dõi họ. Vẫn không kiềm được muốn biết họ làm gì khi ở cạnh nhau.

Niệm Kiều hần hển thở lấy hơi khi Trình Vân rời môi cô. Nhưng ngoài sự tưởng tượng của hắn, cô lại đưa tay kéo đầu Trình Vân xuống. Môi lưỡi quấn quýt, lần này thật sự cuồng nhiệt. Đầu óc cả hai mờ mịt...Trình Vân lại vô thức lần tay vào trong áo Niệm Kiều.

-Anh...

Niệm Kiều kêu lên run rẩy. Tay hắn chạm vào phần mềm mại thiếu nữ...Cô ý thức được mình đang đùa với lửa...Không khéo bấy chưa sập mà thợ săn đã mất trắng rồi.

-Tiểu Kiều...

Trình Vân vẫn còn luyến tiếc. Hắn cứ hôn mãi lên đôi má hồng hồng chín rục. Niệm Kiều hoảng hốt kêu lên:

-Đừng...đừng anh....Đừng....

-Tiểu Kiều....Mình cưới nhau đi. Làm vợ anh đi!

Trình Vân đột ngột thốt lên lời cầu hôn. Tay Quan Hải Kỳ nắm chặt. Cô ta cũng nghe trọn vẹn lời nói của anh.

-Anh...anh đừng đùa -Niệm Kiều lắp bắp- Anh và em...

-Anh hơn em tới 5 tuổi- Trình Vân nghiêm túc- Chúng ta cưới nhau đi! Không gã đàn ông nào cầu hôn một ai đó, chỉ để trả thù đâu em.

Niệm Kiều khựng lại. Anh ta...anh ta cũng nhận ra những lo lắng, những suy nghĩ thầm kín của cô sao?

-Anh biết, anh gạt em là không đúng. Ban đầu đúng là anh chỉ muốn trả đũa cho Nhất Vũ. Nhưng hiện giờ tình cảm của anh là thật. Tiểu Kiều, tin anh đi. Anh thật lòng với em mà.

Cả người Quan Hải Kỳ chấn động. Không ngờ Niệm Kiều lại có liên quan tới Trình Nhất Vũ. Với nhà họ Trình, tai nạn của Nhất Vũ là nỗi đau trong lòng họ. Ông nội của Trình Vân dù không để ý tới thân phận của Niệm Kiều, ba mẹ Trình Vân dù bao dung tới đâu cũng không thể bỏ lỡ chuyện này.

Cô ta cũng không muốn nghe thêm những lời tình tứ người mình yêu dành cho kẻ khác. Chỉ bao nhiêu đó thông tin đã đủ lắm rồi.

Niệm Kiều thật sự bối rối. Bây giờ cô mới thấy mình chẳng khác nào một con thỏ non cứ tưởng mình là cáo. Nếu...nếu Trình Vân thật lòng muốn cầu hôn, muốn cô làm vợ, Niệm Kiều cũng không biết phải làm gì. Còn nếu mọi thứ chỉ nằm trong trò đùa của anh ta thì cô còn đáng thương hơn nữa. Cứ như một con ngốc, tìm đập tình thích, còn thấy lòng ngập tràn hạnh phúc vì được yêu thương.

-Tiểu Kiều...Anh yêu em.

Trình Vân lại hôn cô. Niệm Kiều cũng lười phản ứng. Cô nhắm mắt lại. Giờ phút này, thật hay giả cũng được. Cô chỉ cảm thấy mình như lâng lâng trên đỉnh cảm xúc. Vừa ngọt ngào, cũng không ít những bất an.

Ngày chiều hôm đó, Niệm Kiều gọi điện cho Từ Thành Luân:

-Anh hai...

-Gì đó nhóc con?

Giọng Từ Thành Luân với em gái bao giờ cũng vậy. Nhẹ nhàng, tràn ngập yêu thương.

Rồi đột nhiên:

-Cô còn tìm tôi làm gì nữa. Khốn kiếp, không phải cô đang là bạn gái của Trình đại công tử sao? Cô còn muốn đùa bỡn tôi sao?

Anh trai đột ngột hét lên như vậy. Niệm Kiều biết là đóng kịch. Nhưng anh đang diễn cho ai xem?

Điện thoại bị cúp. Từ Thành Luân mắt đỏ ngầu nhìn nó, khuôn mặt vô hồn.

Anh biết, trong một góc phòng, ông Từ đã chứng kiến trọn vẹn màn kịch. Từ Thành Luân đang đóng vai một kẻ thất tình, đau khổ vì yêu mà không được đáp lại. Ông ta sẽ làm gì, có dám vì mục đích của mình mà ra mặt đối chọi với đại thiếu gia Trình thị, Trình Vân không?

91. Chương 91: Nt37.11

Ngày buổi sáng hôm sau, Từ Thành Luân nhận được điện thoại của một cô gái. Cô ta nói, mình tên là Quan Hải Kỳ, là hôn thê của Trình Vân.

Nhà họ Trình và họ Quan có liên hệ, Từ Thành Luân từng nghe nói. Lòng anh có không ít bất an chuyện của em gái. Quan Hải Kỳ tới tìm Thành Luân, chắc là đã điều tra kỹ chuyện của Niệm Kiều.

Không ngoài dự đoán, cô ta đề nghị ngay:

-Chúng ta hợp tác đi. Anh sẽ có Niệm Kiều, tôi có Trình Vân.

Tình yêu, có thể xem như trò đổi chác, thích được thì được, thích bỏ thì sẽ bỏ sao?

Từ Thành Luân, trong vai trò một kẻ cuồng tình, mắt long lên:

-Làm cách nào? Cô nói đi! Làm cách nào?

Anh nhìn sắc mặt của Quan Hải Kỳ để điều chỉnh từ từ cách diễn. Cách bảo vệ em gái tốt nhất có lẽ nên biến mình thành đồng minh của những muốn hại cô bé. Lòng người sâu hiểm. Dù sao Niệm Kiều chỉ là một cô gái đang chấp chững bước vào đời:

-Anh hợp tác với tôi, tạo vài scandal của cô ta là được. Càng nổi càng tốt.

Cô ta vốn định đem chuyện Nhất Vũ ra nói với gia đình Trình Vân. Nhưng nghĩ lại, làm như thế mình cũng trở thành người phụ nữ xấu xa trong mắt anh ấy. Dù Niệm Kiều không lấy được Trình Vân thì cô cũng không có chỗ xen vào cuộc đời anh. Làm thế chẳng có lợi gì.

Nhà họ Trình vốn kín tiếng, không muốn tiếp xúc nhiều với giới truyền thông. Nếu để người ta dè pha, đưa “con dâu tương lai” lên mặt báo thì Niệm Kiều dù được Trình Vân yêu thương cũng khó lòng thành đôi được. Thời gian sẽ làm tình cảm phai nhạt, Hải Kỳ rất có lòng tin, Trình Vân sẽ nhanh chóng nhận ra sự khác biệt của hai người. Lấy một cô gái như Niệm Kiều không có lợi gì cho anh cả, nhất là sau khi Trình Vân tiếp quản công việc làm ăn “đen trắng khó phân” của nhà họ Trình ở Thượng Hải này.

Từ Thành Luân thoáng ngạc nhiên. Chỉ là tạo scandal thôi sao? Không giống tưởng tượng của anh lắm. Nhưng Thành Luân cũng muốn xem diễn biến tiếp theo của trò chơi này là gì.

-Tạo scandal như thế nào? Tôi làm diễn viên thì được, đạo diễn thì không. Cô cứ đưa ra kế hoạch, tôi hứa với cô, chỉ cần có được Niệm Kiều, tôi làm gì cũng được.

-Vậy thì tốt. -Quan Hải Kỳ chìa tay ra- Chúc hợp tác vui vẻ.

-Hợp tác vui vẻ.

Từ Thành Luân nhếch môi. Những cô gái nhà giàu đầy tự cao, không chấp nhận thua cuộc. Nhưng em gái anh cũng có phải là dạng con gái chỉ biết cam chịu số phận, để tạo hóa đẩy đưa đâu.

* Lược đi đoạn gia đình Trình Vân biết chuyện tai nạn của Trình Nhất Vũ, ra sức phản đối và ngăn cản. Trình Nhất Vũ cũng yêu Niệm Kiều, vẫn đến tìm cô. Trình Vân rất thương em trai của mình, thấy cậu ta đau khổ cũng không nỡ lòng...Niệm Kiều không chấp nhận sự mập mờ đó. Hai người bất hòa. Từ Thành Luân thân mật đưa đón cô, gợi sự ghen tuông trong lòng Trình Vân. Có một đoạn đối thoại của nam chính và nam thứ chính khá ấn tượng. Từ Thành Luân đã nói với Trình Vân:

-Nhường thì đừng ganh tỵ. Đã mất thì đừng tiếc nuối, anh Trình...

Trình Vân quyết định không nhường Nhất Vũ nữa. Anh tìm Niệm Kiều.... Nhất Vũ uống thuốc ngủ tự tử nhưng được cứu sống. Trình Vân cũng không về nhà.

-Mạng sống là của nó. Nó muốn chết thì ai mà ngăn được. Chết để trả thù người khác. Ngu xuẩn.

Tình cảm của Trình Vân và Niệm Kiều ngày càng sâu đậm. Nhà họ Trình cũng không phản đối quyết liệt nữa. Ngay lúc đó, ông Từ sắp xếp cho Từ Thành Luân lên thay mình chính thức quản lý công ty. Để qua mặt ông Từ đồng thời bảo vệ hạnh phúc cho em gái (để ông Từ không nghĩ chuyện hại Niệm Kiều nữa), Từ Thành Luân lao đầu vào công việc, xem như đó là một cách quên đi nỗi thất tình. Ông Từ tới gặp Niệm Kiều, kể tình trạng của anh, đề nghị Niệm Kiều đến gặp Từ Thành Luân trong buổi lễ ra mắt của giám đốc mới Từ thị. Ông ta sắp xếp, bỏ thuốc mê vào rượu của Niệm Kiều, đưa cô vào phòng Từ Thành Luân sau khi cho anh uống rượu có thuốc kích dục cực mạnh.

Đoạn sau sẽ tiếp tục phần truyện này. Các bạn có ủng hộ không ạ?

92. Chương 92: Nt38: Nhấn Tâm

Đã có vài lần Từ Thành Luân mặc áo tay ngắn để lộ một vết sẹo dài.

Mỗi lần nhìn thấy nó, Niệm Kiều lại thấy mắt mình cay cay.

Nhớ lại...Đêm đó, cô mơ màng ngủ....Bỗng nhiên một cảm giác lạnh lạnh ập tới. Sau đó là ngộp. Cô vội vàng mở mắt. Nước tràn lên mặt, lên mũi. Niệm Kiều bị sặc nước. Đến khi trấn tĩnh, cô nhận ra anh trai đang cầm xô nước trống không.

-Anh hai...

Gương mặt Từ Thành Luân đỏ ửng...Anh đang cắn chặt môi.

-Anh hai...

-Bóp!

Một cái tát nảy lửa. Niệm Kiều sững người.

-Em tỉnh lại chưa?

-Anh hai...Em...

-Em không có uống thuốc. Tốt rồi...

Từ Thành Luân co giật. Đầu anh đập mạnh vào tường.

-Anh hai...Anh hai...

Niệm Kiều hoảng hốt định lao tới. Nhưng Từ Thành Luân đã hét lên:

-Đứng lại đó. Đừng....

-Anh hai...

Đầu Thành Luân máu chảy xuống mặt. Môi anh cắn chặt, dường như nát cả rồi.

-Tìm cái gì trói anh lại đi em.- Thành Luân hét lên- Trói anh hai lại...

-Anh hai sao vậy? Sao vậy anh hai?

-Đồ khốn nạn- Từ Thành Luân lại đập đầu vào tường. Anh dường như cũng đang khóc. Giọng run run....

Phải rồi, anh trai đang khóc. Và lòng Niệm Kiều cũng rất đau.

-Ông là đồ khốn nạn.- Từ Thành Luân lẩm bẩm rồi hét lớn- Ông hại chết ba mẹ tôi, lại muốn tôi và em gái loạn luân. Khốn nạn...khốn nạn mà...

Đã có một thời gian Từ Thành Luân vô cùng hối hận. Khi đó, anh vô cùng uất ức, không thể tiếp tục giữ kín nữa. Nếu Niệm Kiều không nghe được chuyện đó...Có lẽ cô đã không phải đau khổ, không phải trải qua nhiều chuyện như vậy.

-Anh hai...Là sao? Là sao hả anh hai?

Tại sao lại là hại ba mẹ? Ba mẹ của hai anh em cô. Tại sao?

-Em tránh ra. Tránh ra...

Từ Thành Luân bất ngờ chụp lấy lưỡi dao trên bàn, cắt mạnh lên cánh tay. Máu tuôn ra ồ ạt. Niệm Kiều hoảng hốt hét lên:

-Anh hai...

...Cái đau lằn át dục vọng. Hay bởi lý trí trong con người Từ Thành Luân quá mạnh mẽ, đủ để anh không chế mình, không phạm tội loạn luân.

Niệm Kiều dùng bông gòn lau máu cho anh trai. Từ Thành Luân không thể giấu cô được nữa. Đôi mắt Niệm Kiều cũng đã có những ngọn lửa. Cô không hận vì ba mẹ bị người ta hại chết. Cô chỉ hận. Tại sao lại đối xử với anh em cô như vậy? Nếu chuyện thật sự xảy ra, Niệm Kiều sẽ chết. Nhưng anh hai thì sẽ ân hận suốt đời, dằn vặt cả đời.

-Anh hai...Họ sẽ gọi người tới, đúng không?

Nếu không, bày ra trò này làm gì? Những kẻ xấu xa ác độc...Lại có thể ác độc tới vậy sao?

-Anh không biết. Ông ta chỉ cần chúng ta phạm tội. Ông ta muốn ba mẹ phải đau lòng...Muốn ba mẹ nhìn anh em mình loạn luân.

-Khốn nạn.

Niệm Kiều nghiêng răng. Máu trên tay Từ Thành Luân lại ứa ra.

-Anh hai, mình làm đi anh hai. Mình...

-Tiểu Kiều...

-Mình sẽ làm cho ông ta nghĩ, mọi mưu tính của ông ta đều thành sự thật -Niệm Kiều nhếch môi- Ông ta phải chết trong hối hận. Ông ta...

-Tiểu Kiều..

Niệm Kiều bứt đứt những chiếc cúc áo trên người. Cô cùng giật tóc mình, để nó xoa tung trên vai...Cô lạnh lùng nói với Từ Thành Luân:

-Anh hai cởi áo ra đi. Mình...mình sẽ dựng một màn kịch cho họ thấy. Làm đi anh hai.

Cô chụp lấy điện thoại, giọng run run.

Bên kia vừa bắt máy, Niệm Kiều đã hét lên:

-Cứu em với...Trình Vân ơi...Cứu em với. Em...Ông Từ nhốt em ở chung với Từ Thành Luân ở nhà anh ta.... Anh...

Cô ném điện thoại, cắt đứt cuộc gọi. Từ Thành Luân cũng hiểu ra.

-Em điên rồi à? Trình Vân sẽ...

-Anh ta có bỏ qua hay không chẳng quan trọng -Niệm Kiều cười nhẹ- Nhưng chắc chắn anh ta sẽ trả thù. Anh hai, anh ta sẽ trả thù. Anh ta nhất định sẽ phá hoại Từ gia. Không cần tới chúng ta...

-Tiểu Kiều...

Niệm Kiều chấp nhận tất cả. Trình Vân bỏ rơi cô cũng được. Gánh nặng này không phải một mình anh hai gánh nữa. Cô sẽ cùng anh trả thù cho sự nhấn tâm mà ông Từ buộc cả hai phải chịu. Niệm Kiều đã nghĩ tới một khả năng.

Có tiếng đập cửa dồn dập. Niệm Kiều nhìn về phía Từ Thành Luân. Nụ cười xuất hiện trên gương mặt cô, đôi mắt lạnh lùng. Niệm Kiều bỗng hét lên:

-Không...không được. Trình Vân...Cứu em...Cứu em...

Cô hét lên những tiếng kêu thảm thiết. Từ Thành Luân nhìn em gái. Trả thù đã biến em gái anh thành một diễn viên chuyên nghiệp. Được rồi, vậy chúng ta cùng diễn cho tròn vai diễn này đi.

Từ Thành Luân ôm chặt lấy Niệm Kiều. Cô vùng vẫy. Cả hai ngã nhào lên giường.

Tiếng đập cửa lại càng thêm dữ dội. Niệm Kiều cười lạnh, hét thêm vài tiếng thảm thiết...Từ Thành Luân lăn mình vào trong góc, khóc môi cũng nhếch lên.

Khi cửa mở, Niệm Kiều thu mình trong góc giường, khóc tức tưởi. Quần áo trên người cô không còn nguyên vẹn. Trên ra giường là dấu vết máu rất rõ ràng.

Từ Thành Luân lao tới bên cô. Ánh mắt đỏ ngầu...Trình Vân trút hết giận dữ vào nắm đấm, đấm liên tục vào người Thành Luân. Một ai đó vội vã kéo anh ta ra.

-Bình tĩnh đi...Bình tĩnh...

Từ Thành Luân như một con thú đói mỗi cứ lao về phía trước. Sự điên cuồng của anh, đôi mắt đỏ quạch và thái độ hung hãn của anh khiến Bạch Băng như nhận ra chuyện gì đó. Anh ta hét lên:

-Anh ta trúng thuốc kích dục rồi. Đưa vào bệnh viện....Đưa vào bệnh viện đi!

Lòng Trình Vân như có trăm ngàn mũi kim đâm nát. Anh ôm lấy Niệm Kiều trong lòng. Đôi mắt cô không còn vẻ linh động, sau đó lại hoảng loạn ôm đầu, hét thật to.

-Đừng...đừng...đừng mà...Đừng

93. Chương 93: Ngoại Truyện:gây Ông Sẽ Đập Lưng Ông

Gần một tháng sau khi xảy ra chuyện, Niệm Kiều mới ra ngoài.

Đi cạnh cô là Trình Vân. Anh ốm đi nhiều. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, nhìn vẻ hốc hác của anh, cô chợt thấy đau lòng.

Đau lòng...Xót xa. Sự đề phòng trong lòng Niệm Kiều dường như đã biến mất. Cô sờ nhẹ lên cằm anh, giọng hơi chùn xuống:

-Anh ốm đi rồi...

-Giảm cân mà- Trình Vân cười nhẹ- Trước đây có người bảo là anh chuẩn bị có bụng bia rồi nên cần phải tích cực giảm cân. May là cũng có kết quả.

Niệm Kiều cũng cười. Lòng cô vừa có một cảm giác ấm áp đang từ từ len vào nhè nhẹ. Sau đó là một nỗi lo sợ vừa chợt đến. Nếu Trình Vân biết, mọi thứ đều chỉ là một màn kịch, cô đang lợi dụng anh để cùng anh trai trả thù, anh sẽ thế nào? Có hận cô, có muốn trả đũa Niệm Kiều như cô từng làm với anh không?

-Anh ăn uống nhiều vào, còn phải làm việc mà.

-Tiểu Kiều à...

Trình Vân bỗng ôm lấy cô. Anh muốn nhìn thấy Niệm Kiều của ngày nào. Có chút lạnh lùng, có chút kiêu hãnh nhưng chưa bao giờ bị quan. Gần cả tháng nay nhìn cô xanh xao, tiều tụy, anh vừa đau lòng lại vừa tự trách sao mình không có mặt kịp thời ngay lúc đó. Tại sao?

Chuyện hôm ấy, Niệm Kiều không muốn nhắc lại. Có một lần, Tô Lâm làm như vô tình nhắc tới chuyện này trước mặt ba mẹ và ông nội anh. Nhất Vũ có vẻ kích động. Nó vẫn còn rất yêu thương Niệm Kiều. Mẹ anh lại xót xa cho cô. Bà nói làm thân con gái, bị người khác làm nhục đã là chuyện đau lòng nhất. Huống gì đó lại là một âm mưu.

Ba mẹ không phản đối chuyện Trình Vân và Niệm Kiều nữa. Ngay chuyện anh cắt đi vài hợp đồng liên quan tới Từ thị cũng không truy cứu. Ông nội không lên tiếng, nhưng cũng không hỏi về chuyện ở công ty, để Trình Vân muốn làm gì đó thì làm.

Làm đàn ông, bạn gái bị người khác cưỡng bức đương nhiên là một cái gai không nhỏ. Song, Niệm Kiều còn đau lòng hơn anh gấp bội. Trình Vân cũng không ngại chuyện cô không còn trong sạch. Đây là thời đại nào rồi?

-Anh...

Niệm Kiều đẩy nhẹ vào ngực anh khi vòng tay anh bỗng xiết mạnh làm cô đau. Vòng tay hơi lỏng ra đôi chút, rồi anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô:

-Lấy anh đi Tiểu Kiều...

Niệm Kiều càng bối rối hơn. Anh muốn lấy cô làm vợ? Không ngại chuyện kia sao?

-Anh...

-Tiểu Kiều à, em lấy anh đi. Anh sẽ thương yêu em, không để ai ăn hiếp em nữa. Tiểu Kiều...

Niệm Kiều run lên bởi vòng tay Trình Vân ngày càng chặt. Anh còn cắn nhẹ lên tai cô. Ánh mắt tha thiết chân thành...Như là không có chuyện gì xảy ra. Niệm Kiều trong mắt anh vẫn thuần khiết, vẫn trong sáng. Anh không ngại, anh không vì chuyện đó mà muốn bỏ rơi cô?

Mắt Niệm Kiều ướt ươn. Cô muốn khóc rồi.

-Tiểu Kiều...

-Anh vẫn muốn cưới em sao? Em đã bị...

-Chỉ là một tai nạn- Trình Vân vén tóc cô lên- Một tai nạn thôi Tiểu Kiều à...

Niệm Kiều chui sâu vào lòng anh hơn nữa. Cô lại khóc. Hôm nay Niệm Kiều khóc hơi nhiều. Nhưng nước mắt của cô không làm Trình Vân khó chịu. Khóc được là tốt. Là tốt lắm rồi...

...-Anh hai ơi, anh ấy cầu hôn em. Anh ấy muốn cưới em.

Từ Thành Luân cười nhẹ khi đọc tin nhắn. Cô bé con vẫn là một con nhóc cần được chở che. Em đã tìm được người che chở ình. Anh hai không cần bận tâm về em nữa. Anh hai...

Chiều nay, Từ Thành Luân đã tìm tới quê của bà Phạm – vốn là vú nuôi của mẹ anh. Bà kể cho Thành Luân nghe rất nhiều chuyện. Thì ra mẹ anh và ông Từ không đơn giản chỉ là quan hệ của người đeo đuổi và kẻ được đeo đuổi. Mẹ anh cũng từng yêu say đắm ông ấy. Nhưng đó là một con người tham vọng. Mẹ anh không thể làm một cái bóng chờ đợi ông Từ trong vô vọng. Bà muốn được bình yên. Đó là lý do bà chọn ba anh.

Bà Phạm còn đưa cho Từ Thành Luân một thứ. Một phiếu siêu âm. Một phiếu khám bệnh. Kết luận, thai 4 tuần tuổi....Mẹ anh từng mang thai với ông ta.

-Vú à...Vậy đứa bé đó là...?

-Không phải đâu con -Vú Phạm vội vàng xua tay- Tiểu thư thể chất yếu lại không chịu được chuyện cậu Từ nên...nên sảy thai. Cô ấy cũng bị suy sụp khi mất con, May là có ba con ở cạnh...Sau đó thì hai người kết hôn, rồi có con và Tiểu Kiều...

Từ Thành Luân nhếch môi. Anh và Niệm Kiều trở thành trẻ mồ côi cũng có cái hay của nó. Ở viện mồ côi, các sơ thường lấy ngày nhận trẻ làm ngày sinh. Ngày sinh thật của hai anh em không còn đúng nữa. Ông ta đã muốn chơi trò “dần vật”, muốn anh và Niệm Kiều phải đau khổ, muốn ba mẹ anh chết cũng không nhắm mắt. Anh sẽ cho ông ta ném lại chút đau đớn. Nỗi đau gián tiếp đẩy hai con ruột loạn luân.

-Vú à...Vú có thể giúp con một chuyện không?

Từ Thành Luân giơ nhất là đóng kịch. Đóng kịch thì cần bạn diễn. Bạn diễn phải hiểu rõ tình thế và diễn biến vở kịch trên sân khấu. Vú Phạm nghe câu chuyện, gương mặt già nua co giật. Bà nghẹn ngào:

-Cậu Từ....Sao cậu ta lại làm vậy chứ? Thật khốn nạn mà...

-Nên vú cứ chờ ông ta tới. Vú không cần làm gì hết. Vú muốn mắng cứ mắng. Chỉ cần vú quên đi chuyện cái bào thai đó đã bị hư là được rồi.

Từ Thành Luân lại âm thầm tính toán. Vú Phạm cũng đưa cho anh cuốn nhật ký của mẹ. Bà viết khá đều đặn. Nỗi đau khi bị ông ta phản bội được ghi lại rõ ràng. Nhưng sau đó mẹ không viết nữa. Cuốn nhật ký còn rất nhiều trang.

Chữ viết của mẹ cũng không phải là không giả được. Thành Luân nói với vú Phạm:

-Con cảm ơn vú...Vú cứ làm như lời con dặn là được. Giờ con phải về, con có nhiều chuyện phải làm ạ!

Trong đêm đó, trong phòng Từ Thành Luân kiên nhẫn điều khiển từng nét chữ. Hàng chữ cuối cùng có giá trị rất đắt, dành cho ông ta, riêng một mình ông ta thôi:

Tôi hận anh....Nhưng con là vô tội, làm sao mẹ có thể bỏ con đây?

Anh dừng bút. Làm sao để những thứ này thuận lợi đến tay mà không khiến ông ta nghi ngờ nhỉ? Cũng phải có chút sắp xếp. Làm sao để không lộ liễu, tránh cho con cáo già đó sự nghi ngờ.

* Niệm Khiết- Trình Vân yêu nhau, sao lại dẫn đến bước đường kia nhỉ? Com đi, để mau biết. Trình Vân cũng hơi tội nghiệp, đất diễn của anh khúc này hơi ít. Đoạn sau nhiều hơn, nhưng anh Luân cũng nhiều không kém. Haizya!

94. Chương 94: Ngoại Truyện Niệm Kiều: Thả Lông Để Hạnh Phúc

Phần Yêu yêu hận hận trích ra sẽ đặt tên riêng là Ngoại truyện Niệm Kiều nhé, do đây không phải là ngoại truyện tác giả viết mà là phần đan xen giữa truyện khác, để dễ phân biệt tôi đặt tên riêng. Bạn lvd thật là lăm lăm. Lấp ló của bạn ấy, đôi khi tôi cũng không biết đường nào là làm tiếp được nên tốc độ không nhanh được, dù có đủ like và , mong mọi người thông cảm cho.

Từ Thành Luân nói với em gái, hãy cố thả lỏng, hãy cố mà hạnh phúc đi.

Cô không tin hạnh phúc sẽ đến với mình. Nhưng Trình Vân gần đây đối xử với cô rất tốt. Không chỉ dịu dàng mà còn đầy thương yêu, che chở. Con gái chỉ cần người mình yêu quan tâm đến mình chân thành, đã đủ lắm rồi.

Người mình yêu? Niệm Kiều ngơ ngác. Mình đã yêu Trình Vân thật rồi sao?

Nếu không yêu, sao lý trí không thức tỉnh khi anh ôm cô vào lòng, hôn lên đôi môi mềm mại. Nếu không yêu, sao có thể quên đi phòng bị, để Trình Vân mấy lần suýt vượt qua ranh giới mỏng manh kia?

May là, anh nhớ tới lời mẹ nói. Phụ nữ nếu bị cưỡng bức thường sẽ rất e dè vấn đề thân mật cùng người khác phái. Nếu thương yêu thì không nên khiến người ta sợ hãi, phải từ từ mở cửa lòng cô.

Niệm Kiều đã không còn rút tay về khi Trình Vân cầm nắm, đeo vào những ngón tay mảnh khảnh của cô.

-Tiểu Kiều...Làm vợ anh đi!

Đầu óc Niệm Kiều như rơi vào một màn sương mù mịt. Cô không nhớ tới thù hận nữa. Hay là hạnh phúc đã làm cô choáng ngợp. Trình Vân đang nhìn cô, tha thiết, chân thành chờ đợi một cái gật đầu.

Niệm Kiều chỉ biết cúi đầu:

-Nhưng ba mẹ anh....Ông nội anh nữa....Có đồng ý không?

Trình Vân gần như nhảy cẫng lên trước câu hỏi có 90% là ngầm đồng ý của cô:

-Chỉ cần em đồng ý thôi. Chuyện nhà anh sẽ tự thu xếp.

Niệm Kiều không trả lời. Nhưng cô bất ngờ hôn lên má Trình Vân.

Thiếu nữ biểu lộ tâm ý như vậy, có kẻ khờ mới không nhận ra. Trình Vân ôm chặt cô vào lòng, hôn hoài mà không biết đủ. Cả hai quần quýt bên nhau cả buổi chiều, ở chung một chỗ. Niệm Kiều vui đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim hân hoa chẳng khác gì trái tim mình.

Cô muốn nói với Trình Vân tất cả mọi chuyện. Chuyện của anh trai, chuyện của hai anh em cô. Chuyện đêm đó...Chuyện...

Từ Thành Luân nghiêm giọng, ánh mắt ảm áp thoáng hiện vẻ lạnh lùng khi em gái rút rè nói lên ý định của mình:

-Đừng có kéo cậu ta vào mối bòng bong này. Em cứ tập trung tinh thần làm cô dâu xinh đẹp nhất. Vậy là được rồi.

-Anh hai....Nhưng mà...anh Trình Vân vẫn còn căm ghét anh nhiều lắm. Lỡ mà....Lỡ mà anh ấy làm gì anh thì...

-Ngốc ạ.- Từ Thành Luân nhếch môi- Cậu ta có thể làm gì anh? Cùng lắm là tấn công làm sụp đổ Từ thị. Không phải đó từng là mục tiêu của anh em mình sao?

-Nhưng mà...- Mặt Niệm Kiều đỏ lên- Em...Rồi anh ấy sẽ biết, chuyện hôm đó là không có...Em và anh hai...không có gì. Anh ấy...

Từ Thành Luân nhíu mày. Anh nhanh chóng hiểu ra:

-Hai đứa trước khi xảy ra chuyện, vẫn chưa có gì à?

-Không...không có- Mặt Niệm Kiều càng đỏ hơn- Em luôn sợ anh ấy gạt mình nên...

-Cũng không sao cả.- Từ Thành Luân thần nhiên- Đàn ông, được là người đầu tiên của người phụ nữ mình yêu vui còn không hết. Chúng ta cũng không có nói là đã có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta mà. Rồi sẽ qua thôi...

-Anh hai...

-Em gái anh thật là khờ- Thành Luân lại vuốt tóc em gái, cười nhẹ- Vậy mà đòi trả thù. Vậy mà làm như cứng rắn lắm. Cứ thả lỏng để hạnh phúc đi em gái. Mọi chuyện có anh hai lo mà.

-Anh hai...

-Lần nào gặp là chỉ biết khóc và nói những lời đó- Thành Luân vỗ nhẹ đầu em gái mình- Ngoan...Anh hai thương em mà.

Từ Thành Luân và Niệm Kiều đã buông lỏng mình. Và phút buông lỏng để phòng duy nhất trong quãng đời trả thù của hai anh em đã khiến họ suýt phải trả giá. Từ Thành Luân từng hối hận. Phải chi mình đừng buông lỏng tâm tình trong giờ phút quan trọng đó, làm hạnh phúc của Niệm Kiều suýt chút nữa tan vỡ như bọt xà phòng....

* Chương sau chuyển tới hôn lễ của Niệm Kiều và Trình Vân luôn nhé. Lược bớt khoảng vài chương dài dòng.

95. Chương 95: Ngoại Truyện Niệm Kiều: Ngốc Nghếch

-Em điên rồi à?

Từ Thành Luân dồn em gái vào trong góc tường. Trên người Niệm Kiều vẫn là chiếc áo cưới màu trắng tinh khôi. Cô sẽ hạnh phúc. Vậy mà chỉ mới đây, chính tay cô đã hủy đi hạnh phúc của mình. Chính cô...

Khi ông Nguyễn dắt tay Niệm Kiều bước vào lễ đường, đột ngột vang lên một đoạn đối thoại thay cho bản nhạc chúc mừng. Là giọng của Trình Vân đang nói chuyện cùng ai đó. Ý định rõ ràng “Tôi sẽ cho cô ta đau khổ cả đời vì dám làm hại Nhất Vũ. Cô ta...”

Là Niệm Kiều.

Lễ đường ồ lên. Cha xứ cũng đứng yên tại chỗ, quên mất nghi lễ sắp diễn ra.

Niệm Kiều vén mạng che mặt của áo cưới, lạnh lùng:

-Tôi không đồng ý gả cho anh ta. Không...đồng...ý!

Từ Thành Luân không đến dự một cách chính thức. Anh phải đội nón sụp xuống, nấp trong một góc giáo đường, mong sẽ được chứng kiến cảnh em gái lộng lẫy mỉm cười hạnh phúc. Ai ngờ...Niệm Kiều lại gọi tên anh:

-Người tôi yêu...chỉ có anh ấy...Anh Luân...Anh đâu rồi...Em xin lỗi...Em yêu anh...Anh Luân ơi!

Từ vị trí cô dâu bị hại, Niệm Kiều bỗng trở thành kẻ hai lòng. Trình Vân mất đồ ngẫu, chụp lấy tay cô:

-Cô nói gì? Cô nói lại đi...Cô nói gì...

Lực tay của anh ta rất mạnh. Từ Thành Luân hoảng hốt lao ra. Chậm hơn nữa, anh sợ gã đàn ông đang điên tình ấy sẽ bóp chết em gái mình.

Vỡ kịch tiếp diễn trong hỗn loạn. Từ Thành Luân vội vàng nắm tay Niệm Kiều chạy khỏi giáo đường. Chậm vài phút, anh sợ vai diễn cô dâu chạy trốn vì tình yêu chưa kịp diễn thì Niệm Kiều đã bỏ xác ở đó rồi.

Giờ anh mới có thể hỏi...Niệm Kiều rõ ràng cũng đã yêu Trình Vân, đã cảm động, đã hạnh phúc vì được làm cô dâu của hắn. Sao lại đến nỗi này...

-Anh hai!

Cô dâu nức nở. Bây giờ cô mới có thể khóc nức lên.

Từ Thành Luân ôm lấy em gái, giọng dịu đi:

-Ngoan...Nói cho anh hai nghe, có chuyện gì? Tại sao?

...Tấm ảnh chụp và đoạn ghi âm. Từ Thành Luân giận run người. Trước đêm đám cưới, cô tiểu thư tên Hải Kỳ đã đến gặp Niệm Kiều.

Cô ta chụp được ảnh hai anh em ôm nhau. Lại có đoạn đối thoại trước hôn lễ. Đề cập tới chuyện cưỡng bức hoàn toàn là một màn kịch của hai người.... Niệm Kiều không sợ Trình Vân biết chuyện. Cô chỉ lo lắng. Nếu đoạn ghi âm này công khai, anh trai cô ở Từ gia sẽ gặp nguy hiểm đến đường nào.

Niệm Kiều chọn anh trai. Cô làm theo yêu cầu của Hải Kỳ. Cô ta sắp xếp luôn cả đoạn băng thu lại đối thoại của Trình Vân và Trần Kiến Bình về ý định trả thù Niệm Kiều cho Nhất Vũ...Bất chấp hạnh phúc, bất chấp tương lai của chính mình.

-Em có biết, làm mất mặt Trình gia trước mặt bao nhiêu người như thế, hậu quả sẽ là gì không? Em và Trình Vân...

-Em biết....Em biết- Niệm Kiều cắn môi- Nhưng em không có cách nào khác. Em sợ...anh hai....Anh hai ơi...Em...

-Em là đồ ngốc nghếch nhất mà anh từng thấy- Từ Thành Luân chợt hét lên- Em có một đêm, sao không bàn bạc với anh. Em tự ý quyết định. Em cho đó là hy sinh cho anh à? Em cho đó là điều mình phải làm vì anh hai hả? Con ngốc này...

-Anh hai...

-Em có biết...Hiện giờ em đã chọc giận không chỉ Trình Văn mà còn cả Trình gia. Họ hận anh, nhắm vào Từ thị, tiếp tục phá hoại là điều tốt. Nhưng em làm tổn thương từ đứa con nhỏ tới đứa con lớn...Em nghĩ Trình gia sẽ để một con bé ngốc nghếch như em yên ổn hay sao?

Niệm Kiều khựng lại. Lần đầu cô thấy anh trai nổi giận. Đôi mắt Từ Thành Luân thật lạnh lùng:

-Trước đây, anh chỉ có một Từ thị, một ông Từ để đối phó. Nay em kéo thêm cho anh một Trình Văn, một Trình thị hùng mạnh. Em xem anh trai của em là siêu nhân phải không Tiểu Kiều? Em nghĩ anh tài giỏi lắm sao?

Niệm Kiều hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đó. Cô chỉ không muốn anh trai gặp chuyện. Dù rất đau lòng. Ánh mắt Trình Văn nhìn cô đầy phần hận. Đau khổ....Rất đau...

-Em luôn là một con bé ngốc nghếch Tiểu Kiều ạ. Anh đã tưởng, em lấy Trình Văn, từ nay sẽ bớt đi một nỗi lo cho anh. Anh sẽ toàn tâm toàn ý đối phó với ông ta. Đằng này em tạo ra một rắc rối còn lớn hơn nữa. Anh không nỡ để em gặp chuyện. Anh hai còn phải coi chừng cả em nữa. Lúc đó chỉ cần một sơ suất nhỏ, mọi cố gắng đều là công cốc. Anh hai sẽ chết một cách thê thảm nhất. Em hiểu không em gái ngốc?

-Anh hai...

Niệm Kiều run rẩy. Chỉ là một con nhóc 23 tuổi. Thành Luân thở dài, kéo cô vào lòng:

-Từ nay ngoan ngoãn nhìn anh hai làm việc. Có chuyện gì phải nói với anh hai. Không được giấu anh hai có hiểu không?

Nhưng anh hai sẽ giấu em nhiều chuyện. Từ Thành Luân vẫn vuốt nhẹ tóc em gái. Người đáng sợ nhất không phải là kẻ mưu toan thâm hiểm mà là những kẻ liều mạng. Trình Văn là dạng người không tính toán sâu độc. Cách hắn ra tay luôn trực tiếp. Từ Thành Luân sợ...Anh chưa kịp đưa ra cách đối phó đã bị kẻ “nghĩ gì làm đó” như hắn cho xuống mộ mất rồi.

Ngoài ra còn có một mối đe dọa nữa. Cuốn băng ghi âm có nhắc tới chuyện hai anh em lại ở trong tay một đứa con gái ngu ngốc còn hơn em gái của anh nữa. Ngu ngốc cộng thêm tình yêu mù quáng càng nguy hiểm. Đành phải ra tay từ cô ta trước vậy. Hải Kỳ...

Em gái anh hoàn toàn không biết. Từ Thành Luân hiền lành nho nhã, thực ra là một kẻ tàn nhẫn nhất trong những kẻ nhẫn tâm....

96. Chương 96: Nt Niệm Kiều: Cảnh Cáo “nhẹ Nhàng”

Thật ra, những chuyện ân oán oán, Từ Thành Luân không phải như những nhân vật nam trong truyện ngôn tình hay phim HK xem là lý tưởng sống. Điều anh muốn, là cuộc sống yên ổn. Em gái anh hạnh phúc, vui vẻ. Nhưng ông Từ không buông tha cho hai anh em họ. Những người như cô tiểu thư Quan Hải Kỳ kia nữa. Thành Luân đành làm những việc phải làm.

Công việc làm ăn của Từ thị với Báo đầu được giao cho anh phụ trách. Thành Luân nâng ly rượu đỏ. Ông ta vẫn còn lương tâm đó chứ. Con trai ruột không để nó dính tới những chuyện phi pháp như vậy.

Báo đầu không chỉ buôn bán hàng lậu trái phép. Họ còn kinh doanh vũ khí và bạch phiến. Thành Luân chẳng muốn dính vào bạch phiến, nhưng kinh doanh vũ khí lợi nhuận lớn, được ông Từ đồng ý, anh không từ chối, đã bắt đầu hợp tác với Báo đầu được vài vụ rồi.

Đại ca phụ trách khu vực HK của Báo đầu là Đỗ Thập Tam rất vừa ý với cách làm việc rõ ràng, mọi thứ đều lên kế hoạch tỉ mỉ, chu đáo của Từ Thành Luân. Anh nhờ ông ta hỗ trợ. Nhà họ Quan tuy cũng là một nhà giàu có nhưng đối với xã hội đen thì không có quan hệ gì đặc biệt. Đỗ Thập Tam sẵn khoái đồng ý ngay.

-Tiểu Luân, anh có cần chuẩn bị phòng đặc biệt cho chú em không?

Thành Luân cười nhẹ, lắc đầu. Đám người Đỗ Thập Tam chắc là nghĩ anh muốn làm gì cô gái ấy. Nỗi đau khổ nhất đời của con gái là bị làm nhục. Từ Thành Luân không thích hành hạ người khác, càng không muốn bán tay mình vì một kẻ ngu ngốc. Chẳng qua tình thế bắt buộc, nếu không cho cô ta một bài học, e là cả một kế hoạch anh dày công chuẩn bị sẽ bị phá hỏng ngay.

Hải Kỳ nhanh chóng bị đàn em của Đỗ Thập Tam bắt về một biệt thự nhỏ ngoại ô. Cả quá trình đều thực hiện nhanh gọn. Khi tỉnh lại, cô chỉ có một mình trong phòng cùng với Từ Thành Luân.

-Anh...anh...Anh bắt tôi về đây làm gì? Anh...

Hải Kỳ không nghĩ tới chuyện mình sẽ bị bắt cóc. Quan gia giàu có, thuê vệ sĩ cho gia đình không ít. Nhưng đám vệ sĩ đông đúc ấy lâu ngày nhàn hạ, làm sao đối phó nổi với xã hội đen. Huống gì, Hải Kỳ đang vui sau khi phá được đám cưới của Trình Vân và Niệm Kiều. Cô càng phải tăng cường việc lấy lòng gia đình họ Trình bằng cách lui tới thường xuyên nhà họ, thăm hỏi Trình Vân và người nhà nên không mang vệ sĩ theo. Không ngờ.

-Cô Quan...Đáng lẽ chuyện phá đám cưới, cô cần tìm thêm một quân sư hơn là tự mình thực hiện. Nếu hôm đó phần phát thanh là cuốn băng ghi lại đối thoại của anh em tôi thì hiệu quả còn hơn nhiều. Nhà họ Trình sẽ vì chuyện em tôi lừa gạt họ mà có phản ứng mạnh hơn. Trình Vân là đàn ông, lại bị gạt ít nhiều cũng hận Tiểu Kiều. Người khác nhìn vào sẽ đánh giá anh em tôi không ra gì....Đằng này chỉ có một đoạn ghi âm lại chuyện Trình Vân muốn chơi đùa với Tiểu Kiều. Em gái tôi trở thành nạn nhân, nếu sau này nó giải thích với mọi người là do phát hiện ra mọi chuyện, trong cơn suy sụp nó mới lợi dụng tôi trả thù Trình Vân. Đường quay lại vẫn còn, phải không có Quan?

Hải Kỳ im lặng...Tim cô đập lên thành thịch. Khi biết chuyện hai người này là anh em ruột, Hải Kỳ vừa hoang mang vừa lo sợ. Cô chỉ nghĩ tới việc Trình Vân biết chuyện họ chưa xảy ra quan hệ sẽ càng thương yêu Niệm Kiều hơn. Đàn ông vốn ích kỷ. Những khả năng Từ Thành Luân nói, cô hoàn toàn chẳng nghĩ đến.

-Anh...anh muốn gì?

-Bắt cô tới đây, đương nhiên không phải chỉ để dạy cô làm thế nào cho đúng. Cô đã biết quá nhiều.

-Anh...

Hải Kỳ kinh hoàng khi trên tay Từ Thành Luân là một khẩu súng đen ngòm. Anh thông thả lấp đạn....Tiếng lên nòng lách cách.

-Trong này có 1 viên đạn không nổ được. Cô Quan, nếu cô may mắn...Khi tôi bóp cò, gặp viên đạn ấy, cô sẽ được về nhà.

-Anh...anh không được làm vậy- Hải Kỳ vùng vẫy, hét lên trong hoảng loạn- Anh điên rồi. Giết người. Kẻ giết người...Anh...

-Một ngày có bao nhiêu người mất tích – Từ Thành Luân rần giọng- Cô đang ở nơi của tôi. Tôi bắn chết cô. Mặt cô rạch nát. Người cô cắt ra vài đoạn, mang bỏ ngoài biển...Cô nghĩ, người ta có phát hiện ra không?

-Anh....-Hải Kỳ co rúm người khi họng súng lạnh lẽo kề sát vào thái dương- Anh...Tôi van anh mà....Đừng...

-Thế nào là đừng- Từ Thành Luân bắt ngờ xốc Hải Kỳ lên, đá mạnh vào bụng cô- Khi cô làm chuyện đó, cô mong em tôi đừng dừng lại phải không? Vậy sao tôi phải dừng? Cô Quan, cô nói đi. Tại sao?

Hải Kỳ đau đớn bởi cú đá mạnh vào bụng. Chưa kịp định thần, gương mặt xinh đẹp đã lãnh trọn một tát tai. Tóc cô bị giật mạnh ra sau. Gương mặt Từ Thành Luân vẫn vô cùng thần nhiên.

-Hành hạ con gái thì đàn ông chúng tôi có rất nhiều trò. Đánh đập là trò nhẹ nhất. Cô xinh đẹp như vậy, cho cô sang Mã Lai hay Singapore làm gái đứng đường cũng được. Một ngày tiếp chừng vài người khách, lúc nào cũng phải dạng chân ra hầu hạ họ. Cô Quan, cô muốn thế nào?

-Anh...anh dám...? Anh...

-Cô nghĩ tôi không dám?- Từ Thành Luân cười khê- Nếu không dám, tôi đã không bắt cô về đây rồi. Hay là cô muốn thử xem, tôi có dám làm hay không?

Đầu súng lạnh lẽo lại dí vào thái dương. Từ Thành Luân đưa tay lên cò súng, chuẩn bị bóp cò.

Quan Hải Kỳ thực sự sợ hãi. Cô hét lên, càng hoảng loạn vùng vẫy thì càng bị đôi tay như gọng kiềm đè mạnh xuống sàn nhà:

-Đừng...đừng mà...Đừng...

-Cô chết sớm sẽ không vui phải không?- Từ Thành Luân nâng một xô nước lạnh xối lên đầu Hải Kỳ- Tỉnh táo lại...Chúng ta chơi tiếp.

-Không...đừng mà...Không...

Nhanh như chớp, Quan Hải Kỳ đã bị trói vào trong một cây cột lớn. Từ Thành Luân cầm trên tay một chiếc lồng nhỏ. Bên trong có một con vật đang cựa quậy. Khi định thần, Hải Kỳ càng sợ hãi hơn. Đó là một con chuột rất to.

-Anh...anh muốn gì?

-Cái này thì không cần cô chết- Thành Luân bắt con chuột bằng một tay, xách đuôi nó để thân hình con vật lộ ra dưới ánh sáng- Nơi này rất nhiều chuột cống. Cô Quan, cô có muốn bày tỏ tình cảm với chúng không?

-Ấ...

Con chuột to lớn dí sát vào mặt. Từ Thành Luân một tay nắm đuôi con chuột, một tay giữ đầu Hải Kỳ, đưa sát cái miệng dơ bần với bờ môi đỏ mọng của cô. Con chuột cố gắng vùng vẫy. Những chiếc móng của nó phớt qua miệng Hải Kỳ. Từ Thành Luân còn kéo áo cô ra, để con chuột vào trong khe ngực, để nó vùng vẫy, cào cấu. Sự kinh hoàng lên tới tột độ. Quan Hải Kỳ gào khóc, cuống quýt cầu xin:

-Tôi van anh...Đừng làm vậy. Đừng...

Mái tóc mượt mà lại bị nắm mạnh, kéo ra sau. Ánh mắt Từ Thành Luân như ác quỷ từ địa ngục, đổ ngầu:

-Cô nên nhớ...Đây chỉ là đòn cảnh cáo. Nếu ngày mai, cô không mang toàn bộ băng ghi âm và hình ảnh giao cho tôi, lần đón tiếp sau sẽ có rắn, sẽ có từng con rắn uốn éo trên người cô. Chân cô Quan sẽ được mở ra thật rộng. Vài thằng đàn em tôi rất thích gái sạch, lại xuất thân từ danh gia vọng tộc. Bên Mã Lai lúc nào cũng thiếu người làm việc tiếp khách mà.

Gào khóc tới tuyệt vọng, Hải Kỳ sợ hãi nhìn Từ Thành Luân như nhìn một quái vật mới nổi lên từ địa ngục. Anh thản nhiên phủ áo, quăng con chuột xuống sàn.

-Tôi không thích nói lời dư thừa, cảnh cáo ai hết. Quan gia của cô thì cô tự biết. Nếu cô nghĩ, họ sẽ bảo vệ che chở được cô cả đời thì cứ mang đoạn ghi âm đó ra công bố. Tôi chờ, nhất định sẽ chờ. Ngày mai cô gặp tôi đưa đoạn phim mình đang giữ hay gửi cho người khác, đó là chuyện của cô

97. Chương 97: Nt Niệm Kiều: Yêu Hận Ngập Tràn

Tối giáng sinh, bà Niệm Kiều ngồi trong phòng. Mái tóc xõa dài trên vai. Đã có nhiều sợi bạc rồi.

Có tiếng chân đàng sau. Không cần quay lại, bà tự nhiên đưa tay nhận lấy sợi tóc bạc chồng mới nhỏ, đặt vào lòng bàn tay mình, khẽ mỉm cười:

-Già rồi.

-Ừ.- Ông Trình cũng cười -Tôi già hơn mình rồi.

-Đàn ông tuổi ông như sói như hổ mà -Bà Niệm Kiều bới lại tóc- Tôi mới phải sợ....Sợ ông ra ngoài gặp cô gái nào trẻ đẹp thì...

-Bà có nói đùa cũng không nên nói như vậy-Ông Trình nghiêm mặt- Bà biết tôi đối với bà thế nào mà.

Có một cảm giác gọi là yêu say đắm. Chỉ có yêu say đắm mới khiến Trình Vân hai mươi mấy năm trước gần như trở thành một kẻ điên sau khi Niệm Kiều bỏ đi trong ngày cưới cùng Từ Thành Luân. Tự ái của thằng đàn ông vẫn có, nhưng điều làm hắn đau hơn cả là cảm giác ghen tuông chất chứa. Không lẽ chuyện bị Từ Thành Luân cưỡng hiếp ngày đó cũng là một phần trong cái bẫy trả thù mà Niệm Kiều đã giăng ra?

Tay ông Trình lần lên đầu vợ. Cảm giác nham nhám khiến ông chợt nhớ ra:

-Là vết sẹo này à?

Bà Niệm Kiều hiểu ý, nhẹ nhàng:

-Vâng. Là vết sẹo đó.

Đó là một ngày điên cuồng, Trình Vân tóm lấy Niệm Kiều như một kẻ điên, ném mạnh cô lên giường. Ánh mắt đỏ ngầu như sói đói. Anh ta không say rượu, chỉ say với cảm giác thù hận. Say vì muốn trả thù.

-Anh...Không...

Niệm Kiều biết mình đã làm tổn thương Trình Vân nhiều lắm. Nhưng anh lại muốn cưỡng bức cô trước mặt Từ Thành Luân thì không thể được. Anh hai sẽ đau lòng lắm. Còn bao nhiêu người nữa....Cô bật khóc, van xin.

-Đừng...đừng mà anh...Đừng mà...

Anh hai đã nói, nếu thương anh thì hãy dừng lại. Đừng làm gì cho anh nữa. Chỉ làm anh vướng bận thôi.

Nhưng Trình Vân đã cho người bắt cả hai anh em về. Niệm Kiều không lường được sự điên cuồng trong cơn say máu của anh. Tuy không nắm rõ tình hình song nhìn thấy anh trai đau đớn nằm dưới đất, bọn xã hội đen ra tay thì vô cùng tàn nhẫn. Niệm Kiều định chạy tới bên cạnh nhưng đã bị Trình Vân nắm lại...Đầu cô đập mạnh vào cạnh giường, máu rỉ rả chảy ra.

Người Trình Vân đổ ập xuống. Niệm Kiều không còn biết gì nữa. Cô ngất đi.

Trình Vân khựng lại. Khiuôn mặt thanh tú này...Cơn giận sôi lên sùng sục khi hắn hình dung tới cảnh tình ngày hôm ấy. Nhưng một sự khó chịu chợt dâng lên trong lòng. Trình Vân biết mình đối với cô gái này vừa yêu vừa hận. Bởi yêu nên ngoài mình ra, không muốn ai chạm tới người cô ấy. Bởi yêu nên ích kỷ, không muốn cảnh người phụ nữ của mình lả lợ phơi bày trước mặt kẻ khác, dù chỉ là để trả thù.

-Anh Trình...Anh ta bất tỉnh rồi.

Từ Thành Luân bị đánh không ít. Gậy gõ vào ngực, một đám người xông ra đâm đá. Bàn tay của anh cũng bị một bàn chân khác giẫm lên.

-Đem anh ta vào phòng bên cạnh.

-Dạ...

Trình Vân có đôi chút lưỡng lự. Nhưng lửa hận vẫn bốc cao ngùn ngụt. Hắn nhếch môi.

-Không cần nữa...Đem anh ta vào phòng tôi, để ở sảnh ngoài. Sau đó tạt nước cho anh ta tỉnh.

-Dạ...

Trình Vân nhìn về phía Niệm Kiều cũng đang bất động. Thân thể mảnh khảnh bị xóc mạnh, nằm gọn trên tay mình.

-Anh Trình...Còn cô ấy...

-Đem thuốc vào cho tôi. Loại mạnh nhất.

-Dạ...

Loại thuốc dành cho gái điếm muốn hài lòng khách. Nó có tác dụng cả đêm.

Khi Từ Thành Luân mơ hồ tỉnh lại, bên tai anh vang lên tiếng rên rỉ...Tiếng rên rỉ không phải vì đau đớn. Nó là âm thanh kích thích phát ra từ cổ họng phụ nữ đang cơn cực khoái. Giọng rất quen.

-Van anh...Van anh mà...Nóng quá.Ngứa quá...Van anh....

Là giọng của Niệm Kiều. Cơn đau ở bàn tay không bằng cái đau trong lòng. Từ Thành Luân chồm tới, bò về phía trước. Có những cánh tay kéo anh lại. Ngực lại bị đập mạnh. Nhưng anh đã không còn thấy đau đớn nữa rồi.

-Mày không cần vào đó. Anh Trình đang vui vẻ với người đẹp. Ở đây nghe thôi.

Những tiếng cười hô hố. Từ Thành Luân không đau về điều đó. Anh chỉ hối tiếc. Phải chi mình không nhận lại Niệm Kiều. Phải chi cứ đứng từ xa mà nhìn cô bé. Tiểu Kiều sẽ không phải bị anh lôi vào chuyện trả thù, vào vòng yêu yêu hận hận lẫn lẩn này. Phải chi...

Bên trong, Niệm Kiều thống khổ hét lên. Lượng thuốc kích thích trong người khiến cô cứ thêm khát sự va chạm. Nhưng khi cảm giác đó tới, sự đau đớn đi kèm lại khiến cô chỉ muốn ngắt đi. Đau...đau lắm...Từ nhỏ Niệm Kiều đã rất sợ đau.

Trình Vân sững sờ nhìn dòng máu rỉ ra từ nơi hai người kết hợp. Hắn đã không chút lưu tình, sẵn sàng chiếm đoạt. Những tưởng rất thống khoái, những tưởng sẽ làm Trình Vân vô cùng nhẹ nhõm. Có hay đâu, mọi chuyện càng lúc càng vượt khỏi tầm kiểm soát. Niệm Kiều vẫn còn trong trắng, vậy mọi chuyện thực ra còn có bí mật gì?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-nho-me-yeu-con>